

**İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNİN
İNCELENMESİ VE SİSTEMATİK İNDEKSİ**

İrem GÜREL

(Yüksek Lisans Tezi)

Eskişehir, 2021

İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNİN İNCELENMESİ VE SİSTEMATİK İNDEKSİ

İrem GÜREL

T.C.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü

Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı

Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Eskişehir

2021

T.C.
ESKİŞEHİR OSMANGAZI ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTİSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

İrem GÜREL tarafından hazırlanan İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisinin İncelenmesi ve Sistematik İndeksi başlıklı bu çalışma 25 / 01/ 21 tarihinde Eskişehir Sosyal Bilimler Enstitüsü Lisansüstü Eğitim ve Öğretim Yönetmeliğinin ilgili maddesi uyarınca yapılan savunma sınavı sonucunda başarılı bulunarak, Jürimiz tarafından Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalında Yüksek Lisans tezi olarak kabul edilmiştir.

Başkan: Prof. Dr. İbrahim ŞAHİN

Üye: Doç. Dr. Eylem DERELİ SALTİK

(Danışman)

Üye: Doç. Dr. Canan SEVİNÇ

(Necmettin Erbakan Üniversitesi)

ONAY

(İmza)

.../.../2021

Prof. Dr. Mesut ERŐAN

Enstitü Müdürü

...../...../.....

ETİK İLKE VE KURALLARA UYGUNLUK BEYANNAMESİ

Bu tezin/ projenin Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi hükümlerine göre hazırlandığını; bana ait, özgün bir çalışma olduğunu; çalışmanın hazırlık, veri toplama, analiz ve bilgilerin sunumu aşamalarında bilimsel etik ilke ve kurallara uygun davrandığımı; bu çalışma kapsamında elde edilen tüm veri ve bilgiler için kaynak gösterdiğimi ve bu kaynaklara kaynakçada yer verdiğimi; bu çalışmanın Eskişehir Osmangazi Üniversitesi tarafından kullanılan bilimsel intihal tespit programıyla taranmasını kabul ettiğimi ve hiçbir şekilde intihal içermediğini beyan ederim. Yaptığım bu beyana aykırı bir durumun saptanması halinde ortaya çıkacak tüm ahlaki ve hukuki sonuçlara razı olduğumu bildiririm.

İrem GÜREL

İmza

ÖZET

İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNİN İNCELENMESİ VE SİSTEMATİK İNDEKSİ

GÜREL, İREM

Yüksek Lisans - 2021

Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı

Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı

Danışman: Doç. Dr. Eylem DERELİ SALTIK

1954-1956 yılları arasında çıkmış olan *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisi, edebiyatımızda yer etmiş isimleri yayın kadrosunda toplaması açısından önemli bir yere sahiptir. A.Turgut Atasoy'un kurucusu olduğu dergi şiir, hikâye, eleştiri, deneme, fıkra, mektup, kültür-sanat yazıları ve benzeri pek çok türe yer verilmesi sebebiyle çok yönlü bir edebiyat yayını olma özelliği taşımaktadır.

Bu çalışmada, ilk olarak dergiciliğin tarihsel gelişimi hakkında bilgi verilecek, daha sonra 1954-1956 yılları arasında çıkmış olan *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisi incelenerek sistematik indeksi yapılacaktır. Çalışmanın giriş kısmında 1950'ye kadar olan dönemde dergicilik faaliyetlerine genel olarak değinilecektir. Üç ana bölümden oluşan tezin birinci bölümünde, ilk olarak 1950 dönemi dergicilik anlayışından bahsedilecektir. Çalışmanın ikinci bölümünde derginin adı, çıkış amacı, biçimsel özellikler, yazar ve idareci kadrosu ile yer alan türler ve derginin içeriği hakkında bilgi verilecektir. Üçüncü bölümde dergide yer alan yazılar, türüne ve yazar adlarına göre tasnif edilerek indeks oluşturulacak, sonuç ve kaynakça kısımlarıyla çalışma tamamlanacaktır.

Çalışmamızın amacı; *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinde yer alan hikâye tahlilleri, şiir incelemeleri, eser ve yazar eleştirileri ile araştırma yazıları sayesinde dönemin edebî ve kültürel ortamının daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacağı yönündedir.

Anahtar Kelimeler: İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisi, Türk Basın Tarihi, Dergi, İndeks

ABSTRACT

ANALYSIS AND SYSTEMATIC INDEX OF ISTANBUL ART AND LITERATURE MAGAZINE

GÜREL, İREM

Master Degree - 2021

Department of Turkish Language and Literature

Modern Turkish Literature Field

Advisor: Doç. Dr. Eylem DERELİ SALTİK

Istanbul Art and Literature magazine, which was published between 1954-1956, has an important place in terms of collecting the names of our literature in the editorial staff. The magazine, founded by A. Turgut Atasoy, is a versatile literary publication due to its inclusion of many genres such as poems, stories, criticism, essays, jokes, letters, culture and art writings and so on. This resource will first be given information about the historical development of magazine publishing, then the *Istanbul Art and Literature magazine*, published between 1954-1956, will be examined and its systematic index will be made. In the introduction part of the study, the journal activities until 1950 will be mentioned in general. In the part of the thesis, which consists of three main chapters, firstly, the concept of journalism in the 1950's will be mentioned.

In the second part of the study, information will be given about the name of the journal, the purpose of its publication, its formal features, the author and administrative staff, the genres and the content of the journal. In the third chapter, the articles in the journal will be classified according to their genres and authors, and an index will be created, and the study will be completed with the conclusion and bibliography sections.

The purpose of our study; The story analyzes, poetry reviews, work and author reviews and research articles in the *Istanbul Art and Literature* magazine will help us to better understand the literary and cultural environment of the period.

Keywords: Istanbul art and literature magazine, Turkish Press History, Journal, Index

KISALTMALAR

c./C.	: Cilt
çev.	: Çeviren
s.	: Sayfa
ss.	: Sayfa sayısı
yy.	: Yayıncı yok
yyy.	: Yayın yeri yok
İstanbul.	: İstanbul Edebiyat ve Sanat dergisi
vb.	: Ve Benzeri
vs.	: Ve Saire
(?)	: Doğruluğundan emin olunamayan kelime ve özel isimler

İÇİNDEKİLER

ÖZET.....	iv
ABSTRACT.....	v
KISALTMALAR.....	vi
ÖNSÖZ.....	ix
GİRİŞ.....	1

1. BÖLÜM

1.1. 1950 DÖNEMİ DERGİCİLİK ANLAYIŞI.....	6
---	---

2. BÖLÜM

2.1. İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ.....	11
2.1.1. İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisi'nin Adı ve Çıkış Amacı.....	11
2.1.2. İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisinde Biçimsel Özellikler.....	12
2.1.3. İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisinin Kadrosu ve Yayınlar.....	15
2.2. İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNİN İÇERİK ÖZELLİKLERİ.....	17
2.2.1. Hikâyelerde Konu.....	17
2.3. HİKÂYELERDE TEMA.....	34
2.3.1. Aşk.....	34
2.3.2. Toplumsal ve Ekonomik Sıkıntılar.....	36
2.3.3. Ölüm.....	38
2.3.4. Yolculuk.....	38
2.4. ŞİİR İNCELEMESİ.....	39
2.5. MEHMET KAPLAN'IN İNCELEME VE ELEŞTİRİ YAZILARI.....	54
2.6. İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNDEKİ DİĞER BÖLÜMLER.....	97
2.6.1. Tercüme Yazılar.....	97
2.6.2. Kültür-Sanat Yazıları.....	98
2.6.3. Düşünce/Makale Yazıları.....	101
2.6.4. Araştırma-İnceleme Yazıları.....	103

2.6.5. Eleştiri/Mektup/Deneme Yazıları.....	112
---	-----

3. BÖLÜM

İNDEKS

A. Sistematik İndeks	114
B. Konularına Göre Dizin	168
1. Tercüme Yazılar	168
2. Kültür-Sanat İle İlgili Yazılar.....	176
3. Düşünce/Makale Yazıları	179
4. Araştırma-İnceleme Yazıları	184
C. Türlerine Göre Dizin	193
1. Eleştiri.....	193
2. Fıkra.....	195
3. Deneme.....	196
4. Söyleşi	196
5. Biyografi.....	197
6. Mektup.....	199
7. Röportaj	200
8. Hatıra	201
9. Hikâye.....	201
10. Şiir	206
11. Önsöz.....	226
D. Yazar Soyadlarına Göre Dizin	228
SONUÇ.....	282
KAYNAKÇA	286
EKLER.....	292

ÖN SÖZ

Türk edebiyat tarihimizde gazete ve dergiler oldukça önemli bir yere sahiptir. Şiir, makale, hikâye, eleştiri gibi türler ile edebî eserler ilk olarak gazete ile hayatımıza girmiş, dergiler sayesinde de gelişmiştir. İlk mecmualarda haftalık yayınlanan dergilerde vardır ama zamanla dergilerin ayda bir yayınlanıyor olmasından dolayı gazeteden daha geri planda kaldıkları da aşikârdır.

Dergilerin hayatımıza girişi Tanzimat dönemi ile başlamış ve dergicilik faaliyetleri günümüze dek hız kesmeden devam etmiştir. Edebiyat tarihimizde dergiler, okurlarına ulaştırılmak istenen düşünceleri iletmesi açısından süreklilik arz eden bir yapıya sahiptir. Dolayısıyla dergilerin edebiyat tarihimize katkıları çok büyüktür. Hem edebî ürünlerin okuyucuyla buluşmasını sağlamışlar hem de yeni yetişecek şair ve yazarları edebiyatımıza kazandırmışlardır. İşte bu dergilerden bir tanesi de *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisidir. Pek çok türü merkezine alarak tamamen bir sanat dergisi olan *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisi, siyasî ve politik söylemlerden uzak kalmış ve bugün edebiyatımızda önemli bir yer edinmiş yazarları bünyesinde barındırması açısından oldukça etkili bir dergidir. Derginin kurucusu A. Turgut Atasoy'dur. Derginin ilk sayfalarında yer alan önsöz yazılarını İstanbul imzasıyla yayımlayan, ağırlıklı görüş sahibi Atasoy'un kendisidir.

1954-1956 yılları arasında 38 sayı olarak çıkan *İstanbul* dergisi, her ne kadar birçok türe yer vermiş olsa da hikâye, şiir ve inceleme ağırlıklı bir dergidir. Yazar kadrosu kültür-sanat yazılarıyla tarihimize yol göstermeyi, Batı'daki sanatçıların da yazılarını tercüme ederek edebî geleneğimize katkı sağlanmayı amaçlamışlar.

Bu çalışmada *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisindeki yazılar tür olarak incelenmiş yazarların edebî türler üzerindeki yaklaşımları belirlenmeye çalışılmış ve derginin indeksi yapılmıştır.

Çalışma üç bölümden oluşmaktadır. Giriş kısmında Türk Edebiyatının dergicilik ve gazetecilik tarihinden kısaca bahsedildi. Birinci bölümde 1950 dönemindeki dergicilik faaliyetleri hakkında bilgi verildi. İkinci bölümde İstanbul dergisinin çıkış nedeni ve amaçları üzerinde durularak derginin hem şekil hem içerik özellikleri belirlenmeye çalışıldı. Burada

aynı zamanda dergide yer alan hikâye, eleştiri-inceleme ve şiir türleri ayrıntılı olarak ele alındı ve en sonunda diğer türler hakkında da kısaca bilgi verildi.

Üçüncü bölümde derginin sistematik indeksi üç başlık altında çıkartıldı. Derginin önce kronolojik, ikinci olarak türlere göre, son olarak da yazarların soyadlarına göre indeks verildi. Sonuç bölümünde ise dergi ve incelemeye dair bir değerlendirme yazısı yazıldı.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinin yayımlanan bütün sayılarına Ankara Milli Kütüphane’de 1963 SA 48 yer numarası ile ulaşılabilir. Çalışma derginin fotoğrafları çekilerek yapılmıştır.

Öncelikle, bana bu çalışmayı fırsat veren, tez ile ilgili çalışmalarında başından itibaren her türlü anlayışı ve sabrı gösteren, çalışmanın her aşamasında beni yönlendiren ve bana yardımcı olan değerli hocam Doç. Dr. Eylem DERELİ SALTİK’a vermiş olduğu emek, göstermiş olduğu ilgiden dolayı teşekkürü bir borç bilirim.

Son olarak bana dergi çalışma fikrini veren Prof. Dr. İbrahim ŞAHİN’e, Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümündeki diğer hocalarıma, bugünümün var olmasında yanımda olan ve bu tezin oluşmasında her türlü anlayışı ve sabrı gösteren aileme ve desteğini benden esirgemeyen sevdiklerime teşekkür ederim.

GİRİŞ

1950'YE KADAR DERGİCİLİK FAALİYETLERİNE GENEL BİR BAKIŞ

Kültür hayatımızın dünü ve bugünü masaya yatırıldığında dergilerin panoramik bir yapı ile bilgi aktarımı işlevi üstlendiği görülmektedir. Panoramik görüntünün bütününde edebiyat dergilerinin de büyük bir payı vardır. Dergiler bir taraftan kültürel yapı ile şekillenirken bir tarafta da o yapıyı şekillendiren önemli araçlardır.

Türk edebiyatı tarihinde edebî yazıların ve sanatçılarımızın düşüncelerini ortaya koyabildiği alanlardan birisi gazete ve dergilerimizdir. Bu sebeple dergiler kültürel faaliyetlerin ortaya konduğu en önemli üretim sahalarıdır. “Dergi yayıncılığı, tarih boyunca yazılı basının oldukça önemli alanlarından biri olmuştur. Bu yayıncılık türü düşünceyi yayma amacıyla kullanılmış belki de en etkin yöntemlerden biridir” (Göneç, 2013: 5).

Basın tarihimize bakacak olursak Türkiye’deki ilk basımevi 1495 yılında kurulmuştur. Lakin basımevi, azınlıkların elinde olduğu için basılan kitaplar Türkçe değildir. 1700’lü yıllara geldiğimizde İbrahim Müteferrika ve Sait Efendi her ne kadar ilk Türk basımevini kurmuş olsalar da daha çok kitap basılıp satılmış, gazete henüz yaygınlaşmamıştır.

Tanzimat döneminde başlayan gazetecilik faaliyetleri, eleştirel bakış açısının ve sanata olan yaklaşımın şekillenmesinde önemli bir payı vardır. Hemen akabinde gelen “Ara Nesil” ise bugün hali hazırda süregelen dergicilik faaliyetlerimizin temelini oluşturmaktadır. Bütün bu akım ve sanatçıların dergicilik üzerine yoğunlaşmaları sayesinde bugün pek çok usta edebiyatçının doğuşuna katkı sağladığı görülmektedir. Her ne kadar siyasî sebeplerden dolayı gazetelere sansür uygulansa da bu dönemde çıkartılan ilk gazetelerden sonra yeni fikirleri yaymak, edebi eserleri halka ulaştırmak, ülke içinde ve dışında yaşananları halka anlatmak gibi çeşitli gayelerle pek çok gazete ve dergi yayımlanmıştır.

Türkiye’de yayımlanan ilk gazete Osmanlı Devleti’nin resmî gazetesi olan *Takvim-i Vekayi* adlı gazetedir ve 1831 yılında padişah II. Mahmut zamanında çıkmaya başlamıştır. Devlet desteği olmayan özel teşebbüsle çıkan ilk gazete ise 1860 yılında Şinasi’nin Agâh Efendiyle birlikte çıkardığı *Tercümân-ı Ahval*’dir. Şinasi bu gazeteyi çıkardıktan iki yıl sonra 1862 yılında *Tasvir-i Efkâr* gazetesini yayımlamaya başlar. 1840’ta İngilizlerle ortak çıkarılan

ilk yarı resmî gazete *Ceride-i Havadis*' tir. Tanzimat Döneminde çıkarılan diğer gazeteler *Muhbir*, *Hürriyet*, *İbret*, *Devir*, *Bedir*, *Tercümân-ı Hakikat* vb.dir.

Modern Türk edebiyatında gazete ve dergilerin faaliyetlerini incelemek için ilk olarak Osmanlı dönemine bakılmaktadır. 1849-1851 yılları arasında 28 sayı yayımlanan ve bir tıp dergisi olan *Vaka-i Tıbbiye* bu dönemde çıkartılan ilk dergidir. Fransızca bir nüshası da bulunan bu derginin, bir tıp dergisi olması ülkemizde yayımlanan ilk dergilerin bilimsel nitelik taşıdığını göstermektedir.

Türkiye'de ilk Türkçe dergi Mehmet Tahir tarafından *Mecmua-i Fünûn* adıyla yayımlanmıştır.

“Temmuz 1862’de yayımlanmaya başlanan dergi; aynı zamanda devlet memuru olup, Tercüme Odası baş mütercimliği görevini yapan Mehmet Tahir Münir Paşa tarafından derginin yayımlanmaya başlamasından kısa bir süre önce kurulan Cemiyet-i İlmiye-i Osmaniye’nin yayın organı olarak faaliyette bulunmuştur. Dergi aynı zamanda Osmanlı döneminde Türkçe çıkmış ilk bilim dergisidir. Derginin amacı bilimsel kuram, kavram ve gelişmeleri halkın anlayabileceği bir dille aktarıp yaygın biçimde öğrenilmesini sağlamak olmuştur” (Ertuğ, 1970: 187-188).

Yine aynı dönemde *Tuhfet-ül Tıb*, *Cüzdân*, *Ayine-i Vatan*, *Mecmua-i İbretnâme* gibi pek çok dergi çıkartılmıştır. Ne yazık ki bu dergilerin ömrü uzun soluklu olmamıştır. Tanzimat Döneminde yaşanan bazı siyasi sorunlar ve okur-yazar kitlenin az olması sebebiyle dergilerin çoğu yalnızca bir sayı olarak çıkartılmıştır.

1862 yılında ise Mustafa Refik tarafından ilk resimli Türk dergisi olan *Mirat* yayımlanmıştır. 1863 yılında ilk müzik dergisi olan *Musiki-i Osmanî*, 1864 yılında ise *Ceride-i Askeriye* yayımlanmıştır. İlk çocuk dergisi ise 1869 yılında 49 sayı olarak çıkartılmış *Mümeyyiz* adlı dergidir. 1869 yılında Teodor Kasap tarafından çıkartılan *Diyojen* adlı dergi ise edebiyatımızdaki ilk mizah dergisidir.

Tanzimat döneminde pek çok alanda yenilikler yapılmaya çalışılmış ve basın hayatımıza girmiştir. Ancak Abdülhamit’in otuz üç yıl süren baskıcı yönetimi basın hayatına bir sansür getirmiş, gazete ve dergilerde bir durgunluk yaşanmıştır. Bütün bu sıkı denetime ve baskıya karşın, Tanzimat Devrinin son dönemlerinde süreli yayınların sayısında bir artış sağlanmış ve dönemin okurları sadece fikir ve mizah gazetelerini okumakla kalmamış pek çok yeni gazete ve dergi türüyle tanışmıştır.

Servet-i Fünûn topluluğu, 1891 yılında Ahmet İhsan Tokgöz tarafından haftalık olarak yayımlanan, *Servet-i Fünûn* dergisini çıkartmaya başlamışlardır. Başlangıçta günlük olarak çıkarılan bu dergi, okuyuculara daha çok fennî meselelerle Avrupa'daki teknolojik gelişmeleri aktarırken zamanla haftalık olarak yayımlanır ve dergide edebî çalışmalara yer verilir.

1894 yılında *Servet-i Fünûn* dergisine rakip olarak eski edebiyatı savunan *Malumat* dergisi yayınlanmıştır. Dergi, Türk basın tarihinde Baba Tahir adıyla tanınan Mehmed Tahir tarafından çıkarılmıştır. *Malumat*, devrin diğer mecmualarından farklı olarak resim ve fotoğrafa yer vermiştir. Bu özelliği dolayısıyla *Musavver Malumat* adıyla da tanınmıştır. Derginin görselleri, dönemin ünlü ressamı ve fotoğrafçıları sayılan Abdullah Efendi ve Ressam Vefiyadis tarafından hazırlanmıştır. Dergi ayrıca Servet-i Fünûn hareketinin doğmasına sebep olacak “abes-muktebes” tartışmasını başlatan Hasan Âsaf adlı gencin “Burhân-ı Kudret” adlı manzumesi *Malumat*’ta yayınlanmıştır. Aynı zamanda Servet-i Fünûn hareketinin dağılmasına yol açan ve Tefik Fikret başta olmak üzere Servet-i Fünûncuları eleştiren Ali Ekrem Bolayır’ın “Şiirimiz” adlı yazısı da yine bu dergi de çıkmıştır.

1880-1890 yılları arasında *Mecmua-i Ebüzziya*, *Hafta*, *Rehber-i Fünûn* ve *Gayret* dergileri çıkartılmıştır. II. Meşrutiyet’in ilanı ile birlikte gazete ve dergi sayılarında bir artış olmuş, bunun yanı sıra mizah, çocuk, kadın, eğlence gibi alanlarda *Kalem*, *Davul*, *Âlem*, *Resimli Kitab*, *Şehbal* ve *Sanayi Dergisi* yayımlanmıştır. *Şehbal*’in yazı kadrosunda Halit Ziya Uşaklıgil, Hıfzı Tefik Gönensay, Faik Ali ve Hüseyin Sadettin bulunmaktadır. Yine aynı dönemde hem İslami dergilerde bir artış olmuş hem de milliyetçi dergilerin de etkin olduğu görülmektedir. *Sebil-ür Reşad*, *Sada-yı Hak*, *Beyan-ül Hak*, *Ceride-i Sofiye* İslami; *Türk Yurdu*, *Genç Kalemler* gibi dergilerde milliyetçi fikir dergilerdir. Bu dönemde öne çıkan dergiler arasında *Büyük Mecmua* (1919), *Ümid* (1919), *Kurtuluş* (1919), *Aydede* (1920), *Aydınlık* (1921) ve *Dergâh* (1921) da bulunmaktadır.

Kurtuluş Savaşı yıllarında ise daha çok Millî Mücadele’nin yanında yer alan dergiler çıkartılmıştır. 1923 sonrası dönem ise Türkiye için bir dönüm noktasıdır. Cumhuriyet’in ilanı ve yeni bir devletin kurulması da ister istemez dergileri her anlamda etkilemiştir. Artık basında amaç halkı bilgilendirmek değildir; ülkeyi daha iyi bir hale getirmektir. Yeni kurulan devletle birlikte dil, tarih ve kültür alanında devrimler gerçekleştirilmiş ve bu devrimler

dergiler aracılığıyla insanlara duyurulmuştur. Bu da 1923'lü yıllarda dergiciliği oldukça önemli kılmaktadır.

Cumhuriyetin ilanından sonra yayımlanmaya başlayan ilk edebiyat dergilerinden biri *Resimli Ay* dergisidir. *Resimli Ay* 1 Şubat 1924 tarihinde Sabiha ve Zekeriya Sertel tarafından çıkarılmış ve aylık olarak yayınlanmıştır. Dergide edebiyat, tiyatro, moda, eğitim ve magazin türünde yazılar yayınlanmıştır.

“1928 yılından sonra derginin yayın politikasında ve yazar kadrosunda önemli değişiklikler olmuş ve dergi sol edebiyatın en önemli yayın organlarından biri haline gelmiştir” (Yener, 2006: 21). 1928-1930 yılları arasını kapsayan bu dönemde dergide Nâzım Hikmet, Sabahattin Ali, Suat Derviş, Ercüment Behzat, Sadri Ertem, Vâlâ Nûreddin gibi sol ve sosyalist görüşlü yazarların yazıları yayımlanmaya başlamıştır. “Bu devrede bilhassa Nâzım Hikmet’in liderliğinde “Putları Yıkıyoruz” başlıklı bir yazı dizisi başlatan dergi, bu yazı dizisiyle, Türk edebiyatının ve düşünce hayatının o devre kadar büyük kabul edilmiş isimlerini hedef almış ve Abdülhâk Hâmid, Namık Kemal, Tevfik Fikret, Ahmet Haşım gibi isimlerin hak etmedikleri halde yüceltildiklerini savunmuştur” (Yener, 2006: 21).

Zekeriya Sertel, insanlara gerçek bir halk dergisi kazandırmayı, insanların okuma ve fikri ihtiyaçlarını gidermeyi amaçladıklarını söyleyerek derginin kuruluş amacını belirtmiştir. Derginin ana konusu magazin, edebiyat ve sosyal konular olmuş, Yeni Cumhuriyet yönetimini halka benimsetmeyi hedeflemişlerdir.

Resimli Ay, yayımlandığı dönemde en çok tartışılan dergilerden birisi olmuş, dergi yazarlarından bazıları yazdıkları içeriklerden dolayı hapis ve para cezası almıştır. Toplam da yetmiş sekiz sayı çıkmış olan dergi, 1931 yılında Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın yazdığı bir makaleden sonra kapatılmıştır.

Bu dönemde iktidarın değişmesiyle süregelen bir sağ sol çatışması hüküm sürmekteydi. Bu farklı görüşler elbette ki edebiyatta da kendisini hissettirmiş ve dergiler de bu ortama en uygun yayın organları olarak görülüyordu. *Dergâh* ve *Anayurt* dergileri Milli Mücadele yanlısı olan Anadolu kimliğine sahip dergilerdir.

Dergâh, Yahya Kemal tarafından Mondros Mütarekesi yıllarında kurulan edebiyat dergisidir. Dergi kadrosunda Ahmet Hamdi Tanpınar, Nurullah Ataç, Ahmet Kutsi Tecer, Abdülhak Şinasi Hisar gibi isimler yer almıştır. Derginin yayın politikası Anadolu'da devam

eden Milli Mücadele'ye destek vermek ve İstanbul'da Kuvây-ı Millîye ruhunu canlı tutmak olmuştur. *Anayurt*, Türkiye'de yayımlanan ulusal bir gazetedir. Naci Alan tarafından kurulan gazete, 1992'de yayına başlamıştır. Gazetenin sloganı, "Anadolu'nun Gözü, Kulağı ve Sesi"dir. Gazetenin yazarları Orhan Selen, M. Yahya Efe, Hamdi Yavuz, Fahrettin Yokuş, Mustafa Balkız, Prof. Dr. Tahir Hatipoğlu, Oğuz Güler ve Oktay Taş'tır.

Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümüne kadar Türkiye'de bir milliyetçilik ve ulusalcılık anlayışı egemendi. İnsanlar da daha yeni olan bu Türk devrimlerine alışmaya çalışıyordu ve bu durum ülkede coşkuyla karşılanıyordu. Bu coşku ve millet sevgisi *Atsız Mecmua* ve *Orhon* dergilerinde de sürmüştür. 1940'lı yıllara kadar süren bu güzel hava hem Atatürk'ün ölümü hem tek parti yönetimi hem de II. Dünya Savaşı'nın yaşanması dergicilik alanında bir yavaşlamaya yol açmıştır.

Bu dönemin diğer önemli dergileri arasında *Yücel*, *Varlık*, *Yaradılış*, *Oluş*, *İnsan*, *Yeditepe*, *Yeni Ufuklar*, *Yaprak*, *Seçilmiş Hikâyeler*, *Dost*, *Yeni Dergi*, *Doğu ve Batı*, *Kaynak*, *Papirüs*, *Soyut*, *Yapraklar*, *Şiir Sanatı*, *Ataç*, *Mavi*, *Akbaba*, *Resimli Ay*, *Yeni Mecmua*, *Kadro*, *Gün*, *Ülkü*, *Çığır*, *Marko Paşa* 'yı sayabiliriz.

1. BÖLÜM

1.1. 1950 DÖNEMİ DERGİCİLİK ANLAYIŞI

1950-1970 yılları arası edebiyat ve dergicilik açısından oldukça hareketli bir dönem yaşanmıştır. 1945-1950 yılları arasındaki dönem çok partili yaşama geçiş sürecinin yaşandığı bir dönemdir. Sıkı bir devlet denetimi söz konusudur ve Cumhuriyet ideolojisi basın yoluyla halka aktarılmaktadır. “Merkezi bir yapı söz konusudur ve Cumhuriyet ideolojisi tek elden eğitim kurumları ve basın yoluyla topluma işletilmiştir. Sıkı bir devlet denetimi söz konusudur” (Yapar 2007: 70). 1950 yılında ise Demokrat Parti başa gelmiş ve bu partinin iktidarıyla birlikte dergiler daha çok siyasî amaçlı olarak yayımlanmıştır. Böyle bir siyasî ortam içerisinde aydınlar ve edebiyatçılar daha çok halka yönelmeyi tercih ettiler ve dergicilik sektörü de Batı’dan etkilenmeye başladı. Bu etkilenmede özellikle Amerika’nın payı büyüktür çünkü Demokrat Parti iktidarının ilk yıllarında Amerikan yardımlarının yapılması sebebiyle tarım alanında büyük bir gelişme yaşanmıştı. Tanzimat ile birlikte hayatımıza giren süreli yayıncılık Cumhuriyet Dönemine kadar büyük bir artış göstermiş 1930’lu yıllardan sonra ise içerik anlamında dergilerde değişiklik yaşanmaya başlamıştır. Demokrat Parti’nin mizah dergileriyle uğraşması, 1946 yılında yayım hayatına başlayan *Marko Paşa*’nın da sonunu getirmiştir. Bu dönemde edebiyat dergilerine halk edebiyatı damga vurmuş ve siyasî içerikli pek çok dergi çıkartılmıştır.

1941-1948 yılları arasında toplam 161 sayı olarak yayınlanan *Çınaraltı* dergisi, Türkçü fikir ve sanat dergisidir. Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç tarafından çıkartılan dergi, “Dilde, Fikirde, İşde Birlik” sloganı ile yayım hayatına atılan ve kendisini, “Haftalık Fikir ve Sanat Mecmuası” sıfatıyla tanıtan *Çınaraltı*, siyasî ve ideolojik yönü ağır basan bir dergidir” (Durmuş, 2017: 2). Derginin temel amacı milliyetçilik fikrini Türk insanına aşılama ve benimsetmektir. “Çünkü dergi kadrosu Türkçülüğün, Türk Devletinin bünyesine en uygun düşünce sistemi olduğunu, Türk milletinin ancak bu fikrin programlaştırılması ile aydınlık yarınlara yürüebileceğini savunur” (Durmuş, 2017: 2).

Çınaraltı dil meselesi üzerinde de durmuş, bu meseleyi dilin güzelleşmesi, gelişmesi, temizlenmesi olarak belirlemişlerdir. Öz Türkçecilik akımına karşı çıkmışlar, Orhan Seyfi İstanbul şivesini benimseyemediğinden bahsetmiştir: “Bu İstanbul Türkçesi yüzünden rahat konuşamıyorum ki... Kendimizi doya doya sevemiyorum ki... Doya doya müdafaa edemiyorum ki... Bilmeden pot kırıyor, çam deviriyor, düşman kazanıyorum.” (Orhon, 1943: 3).

Türk gençliğinin, Türk kültürünün iyi bilebilmeleri için bu coğrafyayı tanımaları gerektiğini düşünen *Çınaraltı* dergisi, bu konu üzerinde ısrarla durmuştur. Dergide bunların yanı sıra şiir, hikâye, hatıra ve makale alanında da yazılar yazılmıştır.

İnceleyeceğimiz diğer bir dergi, 1943-1978 yılları arasında Necip Fazıl Kısakürek'in farklı dönemlerde yayınladığı *Büyük Doğu* dergisidir. Dergi yazarları kendilerini “Büyük Doğucular” olarak adlandırdı. Dergi İslami bir bakış açısına sahipti ve 1940-1980 arası dönemde, İslamcı bir düşünce ekolü özelliği taşıdı. Dergide Sait Faik, Özdemir Asaf, Oktay Akbal ve Salih Murad Uzdilek Bedri Rahmi Eyüboğlu, Peyami Safa, Nurettin Topçu, Nihal Atsız, Cemil Meriç, Şevket Eyyi, Sezai Karakoç, Sabahattin Zaim gibi isimler yer aldı. Büyük Doğu Dergisi hem tek parti döneminde hem de Demokrat Parti iktidarı döneminde muhalif bir tutum sergilemeyi tercih etmiş ve iktidarın tepkisini çekmiştir. “Büyük Doğu, aynı zamanda Necip Fazıl'ın kurduğu Büyük Doğu Hareketi düşünce sisteminin de adıdır. Özet olarak “İdeolocya Örgüsü” adlı eserinde açıkladığı bu düşünce sistemiyle Necip Fazıl; özgül bir tarih muhasebesi, devlet anlayışı, estetik bakış ve fikrî duruş sergiler” (Yıldırım, 2015: ?).

Necip Fazıl, *Büyük Doğu* dergisinin çıkış sebebinin, ülkedeki düşünce ve ideoloji bakımından eksikliğin giderilmesine katkı sağlamak olarak görmektedir. Dergideki yazılar politikadan sanata, ekonomiden felsefeye, dinden tarihe kadar çeşitli konu başlıklarından meydana gelmiş; şiir, hikâye, eleştiri, deneme ve günlük türlerinde yazıların yayımlandığı aynı zamanda tarih, teknik, hukuk, tıp, II Abdülhamit ve Tanzimat dönemiyle ilgili konularda bilimsel yazılara yer verildiği görülmüştür.

1 Ocak 1946 – 1 Haziran 1950 tarihleri arasında Orhan Veli Kanık'ın çıkardığı *Yaprak* dergisi, 1950 seçimleri öncesini ve sonrasını içine alarak bu siyasi atmosfer üzerinde durmuştur. Ankara'da çıkartılmaya başlanan derginin yazı kadrosunda Bedri Rahmi Eyüboğlu, Abidin Dino, Necati Cumalı, Sabahattin Eyüboğlu, Oktay Rıfat ve Melih Cevdet vardır.

Orhan Veli'nin yaklaşan seçimlerin parti konuşmaları hakkındaki yorumlarına dergide yer vermeye başlaması onun şairliğinin yanı sıra fikir adamlığının da ön plana çıktığı görülmektedir. Dergi ikiyüzlülüğe, zorbalığa, gericiliğe, yobazlığa karşıdır ve bilimde, düşüncede, sanatta gerçeklikten yanadır. On beş günde yayınlanan dergi yirmi sekiz sayı devam edebildi. Orhan Veli öldükten sonra 1 Şubat 1951'de arkadaşları tarafından anısına *Son Yaprak* çıkartıldı ve tek sayı olarak basılan bu dergide Orhan Veli'nin daha önce yayınlanmamış “Aşk Resmi Geçidi” şiiri de yer almıştır.

1940-1950 yılları arasında aydınlar ve edebiyatçılar daha çok halka yönelmeye başladı ve edebiyat dergilerine halk edebiyatı damga vurdu. Halk edebiyatı etkisi *Şadırvan* dergisi aracılığıyla yeniden canlandırılmıştır.

1949 Nisan-Kasım arasında, Behçet Kemal Çağlar tarafından haftalık olarak çıkan sanat edebiyat dergisidir. Çıkış gayesini hiçbir sabit fikre saplanmadan Türk sanatına bir şeyler katmak, Türk halkına sanatı sevdirmek olarak açıklayan derginin ilk sayısında Remzi Oğuz Arık, Agah Sırrı Levend, Hilmi Ziya Ülken, Adnan Saygun, Samet Ağaoğlu, Ahmet Muhip Dıranas, Ahmet Hamdi Tanpınar, Bekir Sıtkı Erdoğan, Munis Faik Ozansoy yazı ve şiirleriyle yer aldılar. Halkçı, Türk kültür ve sanatını geçmiş ve geleceğiyle kavramak isteyen *Şadırvan*, politikadan uzak durmuş, plastik sanatlardaki yayınıyla ve Türk şairlerine yer vermesiyle tanınmıştır. Birinci sayısındaki “Niçin Çıkıyoruz?” başlıklı yazıda şöyle denilmektedir: “Hiçbir dar görüşe, hiçbir sabit fikre saplanmayacağız. Gerçekten Türk sanatına bir şeyler katmakta olan, bu milletin gerçek sanat kabiliyetinden haber veren... her sanat eserine açık olacağız.” (Çağlar, 1949: 1).

1950 sonrası dergilerde ise pek fazla bir ideoloji gözükmemektedir. İlk sayısı 1950’de yayımlanan *Hisar* dergisini çıkaran yazarlar milli olanla yeni bir araya getirmek istemişler, gelenekten ayrılmayan bağımsız bir sanat anlayışını savunmuşlardır. 16 Mart 1950 tarihinde çıkmaya başlayan derginin Ocak 1957’de yayımına ara verilmiş, 1964 yılı başında yeniden çıkmaya başlayıp 1980 yılı sonuna kadar devam etmiştir. Kurucuları arasında Munis Faik Ozansoy, İlhan Geçer, Mehmet Çınarlı, Gültekin Samanoğlu, Mustafa Necati Karaer, Yahya Benekay, Fikret Sezgin, Hasan İzzet Arolat ve Osman Fehmi Özçelik bulunmakla beraber yönetimi Mehmet Çınarlı’nın üzerinde kalmış ve dergi fiilen onun tarafından çıkarılmıştır. “Mehmet Çınar tarafından kaleme alınmış olan 1 Ekim 1951 tarihli “Açıklamak Gerekirse” başlıklı yazı, kimilerine göre derginin manifestosu niteliğindedir.” (Uçar, 2007: ?). Derginin yayın hayatına girişinden on yedi yıl sonra, “Radyoda Hisar Saati” başlığıyla manifestolarını radyo programında duyurmuşlardır. Bu yüzden Türk edebiyatında ilk kez radyo yayınında duyurulan manifesto olması yönünden ayrıca önemlidir ve bazılarının göre de radyo programı manifestosu olarak kabul edilir.

“Hisar, 1940’lı yıllarda özellikle Garip anlayışı yüzünden Türk edebiyatının gelenekle zayıflayan bağlarını yeniden güçlendirmek, yazdıklarını sanat ve edebiyatseverlere ulaştırmak, edebiyat ortamına seviye getirmek, “kökü mazide olan ati” çizgisinde eserler vermek, sosyalist sanat anlayışına karşı bir sanat oluşturmak gibi amaçlarla çıkmıştır” (Emiroğlu, 2009: 2). Dergi yayın hayatı boyunca kendini ideoloji karşıtı ve salt sanat taraftarı olarak sunmuş, aruzcu ve muhafazakâr olduklarını reddetmişlerdir ama gelenekle bağlarının devam etmesinden yanadırlar. Dergide plastik sanatlar, müzik, sahne sanatlarına dair yazı ve eleştiriler, ilmî araştırmalar, denemeler yer almıştır.

Türk Dili dergisi Türk Dil Kurumu'nun 1951 yılında çıkardığı aylık dil ve edebiyat dergisidir. Türk Dili dergisinin imtiyazı kurum başkanı Hakkı Tarık Us, yazı işlerinden sorumlusu Ağâh Sırrı Levend, derginin sorumlu yönetmeni ise Cahit Külebi'dir. Derginin adı Falih Rıfkı Atay'ın önerisi ile "Türk Dili Aylık Fikir ve Edebiyat Dergisi" oldu. Derginin ikinci sayısından itibaren Hüseyin Mumcu tarafından çizilmiş birkaç resimde yayımlanmıştır. *Türk Dili* dergisi yayın ilkelerinde deneme, şiir, hikâye, eleştiri ve benzeri edebî ürünler ile Türkçenin ve Türk edebiyatının güncel sorunlarını ele alan, bilimsel veya popüler yazılar yayımladıklarını belirtmiştir. 2020 itibariyle derginin sahibi ve genel yayın yönetmeni Prof. Dr. Gürer Gülsevin; sorumlu yazı işleri müdürü Prof. Dr. Feyzi Ersoy'dur.

Mavi dergisi 1 Kasım 1952'de yayımlanmaya başlayan aylık sanat ve fikir dergisidir. 28.sayıdan sonra Son Mavi adını alan dergi de Atilla İlhan, Ferit Edgü, Orhan Duru, Özdemir Nutku, Demir Özlü, Tahsil Yücel, Yılmaz Gruda ve Ahmet Oktay vardır. Derginin sahibi ve editörü Teoman Civelekken bu görevlerini daha sonra Özdemir Nutku'ya devretmiştir.

1952 yılının Mayıs ayında aylık *Resimli Hayat* dergisi yayımlanmıştır. Şevket Rado tarafından çıkarılan dergi, 1956 yılında *Hayat* ismini almıştır. Adı *Hayat* olduktan sonra dergi, 1956-1979 yılları arasında yayımlandı ve Türkiye'nin en yüksek tirajlı dergisi haline geldi. Ellili yıllarda Türkiye'deki sosyal yaşamı ve ilgi alanlarını kısmen öğrenebileceğimiz güzel bir içeriğe sahiptir. Dergide bol resme ve güncel konulara ağırlık verilmiştir.

1953 yılında ise yine aylık olarak çıkartılan bizim de inceleyeceğimiz *İstanbul Sanat-Edebiyat* dergisi yayımlanmıştır. Bu dönemde dikkat çeken dergiler arasında radyo ve haber dergileri yer almaktadır. Radyonun evlerde yaygınlaşması sonucu radyo dergileri yayımlanmaya başlanmıştır. *Radyo Haftası*, *Radyo Dünyası*, *Radyo Magazin* bu dergiler arasındadır. Haber dergilerinden ilki ise 1954-1968 yılları arasında, Metin Toker tarafından çıkartılan *Akis* dergisidir. Tarafsızlık ilkesiyle yola çıkmış olsalar da zamanla Demokrat Parti iktidarına yönelik muhalif yazılar yazmaya başlamışlardır. Türk basınındaki haftalık haber-siyaset dergilerinin ilkidir. 1968 yılında ekonomik sebeplerden ötürü dergi yayımına son verilmiştir. Bu dönemde çıkartılan diğer haber dergileri de *Devir* ve *Forum*dur.

1956 yılında İstanbul Üniversitesi öğrencileri tarafından çıkarılan *A* dergisi Mart 1957'ye kadar on bir sayı çıktıktan sonra kapanmıştır. Ocak 1959'da "Yeniden" başlığıyla yeniden yayımlanmıştır. Adnan Özyalçın'er'e göre Ferit Öngören, Kemal Özer, Hilmi Yavuz, Onat Kutlar, Asım Bezirci, Edip Cansever, Konur Ertop, Demir Özlü, Erdal Öz, Doğan Hızlan, Ülkü Tamer, Ercüment Uçarı ve daha birçok isim çekirdek kadroyu oluşturuyordu

1956 yılında çıkarılan *Çağrı* dergisi sanatta gelenekselciliği savunmuştur. Derginin kurucusu Feyzi Halıcıdır ama dergiye bu ismi veren kişi Fazıl Hüsni Dağlarca'dır. Salt bir edebiyat anlayışı içinde olan bu dergiyi sağ ideolojiye ait bir dergi saymaktadırlar.

1950'lerde edebiyat dergilerinin baskı sayısında da bir artış söz konusudur. *Varlık* dergisinin baskı sayısı 8000, *Hisar ve Mavi*'nin 2000, *Yeditepe*'nin 500-1500, *Pazar Postası*'nin ise 1000 civarındadır. Türkiye'de o dönemdeki *Varlık*'ın baskı sayısına ulaşabilen bir edebiyat dergisi yoktur. 1950-1960 yılları arasında yayın hayatında olan dergilerden bazıları şunlardır: *Açık Oturum, Ağaç, Arayış, Beraber, Beş Sanat, Çağlıt, Diyelim, Doğu ve Batı, Emek, Esi, Galeri, Yaprak, Kervan, Küçük Dergi, Kültür Dünyası, Mavi, Nasır, Onüç, Sanat Yolu, Seçilmiş Şiirler Dergisi, Son Mavi, Şairler Yaprığı, Şiir Sanatı, Şimdilik, Türk Düşüncesi, Türk Sanatı, Varan, Yankı, Yenilik, Yeryüzü ve Yosun*'dur.

Kısacası kültür ve sanat çalışmalarının toplumsala indirgenmesi istenir. 1940'lı yıllardan sonra başlayan dergilerdeki siyaset anlayışı hem siyasi hem kültürel olarak paralel bir şekilde devam etmiştir.

2. BÖLÜM

2.1. İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

2.1.1. İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisi'nin Adı ve Çıkış Amacı

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinin sahibi ve yazı işlerini idaren eden isim A. Turgut Atasoy'dur. Derginin ilk sayısında "İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşlerini Fiilen İdare Eden: A. Turgut Atasoy" ifadesine ilerleyen sayılarda Nihat Karaveli de eklenecektir. Turgut Atasoy inceleyeceğimiz bu dergi dışında bir de *Resimli İstanbul Haftası* (1955), *Ölçü* (1957), *Gölge* (1957) ve *Yol* (1960) dergilerini de çıkarmıştır. Ne yazık ki Turgut Atasoy'un biyografisi hakkında herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Bütün bu dergiler ışığında onun en bariz özelliğinin yayıncı kimliği olduğu düşünülmektedir. Yine dergiye neden "İstanbul" isminin verildiği de bilinmemektedir. İsmi kimin verdiği veya neden bu ismi kullanmak istediklerine dair herhangi bir bilgiye veya dergide herhangi bir yazıya rastlanılmamıştır. Lakin bu dönem İstanbul'un 500. fetih yılıdır ve hem fetih yıldönümü olması hem de İstanbul'un büyük bir medeniyetler zincirine sahip olması, dergiye bu ismin verilmesinde etkili olmuş olabilir.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisi, 1953 yılında İstanbul'da edebî-fikir dergisi olarak çıkmıştır. Aylık çıkan dergi, yayımlandığı dönem içinde adından en çok bahsettiren dergilerden biridir. Özellikle yazar kadrosu ile dikkat çeken *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisi, edebî-fikir dergisi olarak çıkmaya başlamış; Mehmet Kaplan, Faruk K. Timurtaş gibi akademisyenlerin dergiye olan katkıları derginin ünlenmesine vesile olmuştur. "İstanbul dergisinde özellikle şiir eleştirilerini Mehmet Kaplan yapmış, aynı zamanda derginin bir dönem sorumluluğunu üstlenmiştir" (Kerman, 2003: 629). Faruk Kadri Timurtaş ve Orhan Okay kitap tanıtma yazılarıyla dergiye katkıda bulunmuştur.

A. Turgut Atasoy tarafından ilk sayısı Kasım 1953'te neşredilen aylık *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinin, yayımına son verdiği Aralık 1956'ya kadar otuz sekiz sayısı çıkmıştır. Düzenli olarak önce kırk sekiz, ikinci cildin yedinci sayısından itibaren kırk sayfa çıkan dergi, her yılbaşında birinci sayıdan başlamak üzere ilki on dört, diğerleri on ikişer sayıdan meydana gelen üç cilt oluşturmuştur. Kapağında çok defa Batılı sanatkarların resim ve heykelleri, iç sayfalarda da Sait Maden, Faruk Geç ve Hüseyin Mumcu'nun desenleri yer almıştır. Hemen tamamı Mehmet Kaplan tarafından yazılan ve çoğu sosyal-kültürel meselelere temas eden başyazıların ilkinde Türkiye'nin yüzyıldan beri bir bocalama içinde olduğu ve toplumun kendi

şahsiyetini bulamadığı belirtilerek bu konuda öncülüğün sanatkârlara düştüğü ifade edilmiştir. Dergi genellikle milliyetçi-gelenekçi bir çizgi takip etmiş, ikinci cildin başyazısında asrın felsefe, ilim ve teknik ilerleyişine göz yuman dar ideoloji kalıplarına bağlanmayarak derginin çeşitli sistemler karşısında dengeli ve geniş ufuklu bir arayış ihtiyacıyla yayımlandığı belirtilmiştir.

İstanbul'un hemen hemen her sayısında Nuri Hisar ve K. Domaniç takma adlarını kullanarak toplamda yüz on altı yazısı bulunan kişi Mehmet Kaplan'dır. Sonrasında Mümtaz Turhan ve İbrahim Kafesoğlu'nun yazıları ağırlık kazanmaktadır. Şiirde başlıca isimler Selahattin Batu, Sezai Karakoç, Gökhan Evliyaoğlu, Feyzi Halıcı, Zeki Ömer Defne gelirken; hikâyede Saadet Timur, M. Necati Sepetçioğlu, Tarık Buğra, Sait Faik, Ziyad Nemli, Şevket Arı; dil, edebiyat, tarih ve plastik sanatlarla ilgili yorum ve inceleme yazılarında Mehmet Kaplan, Mümtaz Turhan, İbrahim Kafesoğlu, Âsaf Hâlet Çelebi, Cahit Tanyol, Cahit Okurer, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Kabaklı, Semavi Eyice, Malik Aksel, Annemarie Schimmel; aylık kritik yazılarında Faruk Kadri Timurtaş, M. Orhan Okay ve Turan Alptekin'dir. Ahmet Hamdi Tanpınar, Cahit Külebi, Abdülhak Şinasi Hisar, Ömer Faruk Akün ve Nezihe Araz da birkaç şiir ve yazıyla dergide yer almışlardır. Basınla polemige pek girmemiş olan dergide çıkan bazı önemli yazı dizileri şunlardır: Âsaf Hâlet Çelebi'nin "Benim Gözümle Şiir Davası" adlı makaleleri, İbrahim Kafesoğlu'nun "Türk Medeniyeti", Ahmet Kutsi Tecer'in "Türk Temaşa Sanatı Tarihi Üzerine İncelemeleri", Semavi Eyice'nin mimari eserleriyle İstanbul'un tarihini anlatan "Bir Şehrin Hikâyesi" adlı yazıları.

"İstanbul Yayınları" adı altında hemen tamamı tercüme olan on bir kitap da neşretmiş olan *İstanbul* dergisi kapandıktan sonra Turgut Atasoy aynı kadro ile fikir ağırlıklı aylık *Ölçü* dergisini çıkarmışsa da (Mart-Haziran 1957) dördüncü sayıda yayını tatil etmiştir.

2.1.2. İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisinde Biçimsel Özellikler

Dergi ilk olarak Kasım 1953 tarihinde çıkmaya başlamış ve aylık olarak yayınlanmıştır. Bu yayınlanma süreci üç yıl boyunca aralıksız olarak devam eder ve her ayın başında İstanbul'da neşredilir. Derginin birinci sayısında kapak resmi olarak Rodin'in "Diz Çökmüş Adam" eseri konulmuştur. Toplam kırk sekiz sayfadan oluşan bu ilk sayısında, hem yabancı yazarların hem de Tarık Buğra, Mehmet Kaplan, Cenap Şahabettin, Cahit Külebi gibi tanınmış yazarların olduğu görülmektedir. Derginin ilk giriş kısmındaki takdim yazıları "İstanbul" imzasıyla yazılmıştır. Dış kapak görüntüsü olarak mutlaka bir sanatçının eseri kapak olarak konulmuş ve derginin adı sol üst köşeye yazılmıştır. Hemen altında da o sayıda

yazıları bulunan yazarların adlarına yer verilmiştir. Kapak resimlerini sıralayacak olursak eğer;

Cilt 1/ Sayı 1: Rodin'in "Diz Çökmüş Adam" heykeli

Sayı 2: E.Hannaux'ın "Şair ve İlhamı"

Sayı 3: Cranach'ın eseri

Sayı 4: Henry Moore ve eseri

Sayı 5: Rodin'in "Diz çöken Fauna" eseri

Sayı 6: Hans Baldung'un bir tablosu

Sayı 7: Nusret Sumanın "Fatih'in Büstü" eseri

Sayı 8: Ingres'in eseri

Sayı 9: Jean Bologne'un eseri

Sayı 10: Rubens'in "Androméde" eseri

Sayı 11: Botticelli'nin Venüs'ü

Sayı 12: Eylül ayı içinde yapılan Halk Oyunları Müsabakasına Katılan Ekiplerden

Sayı 13: Atatürk resmi

Sayı 14: H. Matisse'in portresi ve bir deseni

Cilt 2/ Sayı 1: Bedri Köklen'in resimlediği Konya broşüründen kompoze edilmiştir.

Sayı 2: Horst Gert – "İstanbul'da Arka Sokak"

Sayı 3: Horst Gert – Süleymaniye

Sayı 4: A. Nihat Darcan – Emirgan

Sayı 5: Cecdet Atmaca – Çocukluğumu Özlüyorum

Sayı 6: Fethi Kayaalp – Linolyum

Sayı 7: İbrahim Ersaraç – Halay

Sayı 8: A. Nihat Darcan – Beyazıt

Sayı 9: İbrahim Ersaraç – Panayır

Sayı 10: İbrahim Ersaraç – Kars Resmi

Sayı 11: A. Nihat Darcan

Sayı 12: S. Bekir

Cilt 3/ Sayı 1: S.Bekir

Sayı 2: İbrahim Ersaraç – Pazara Doğru

Sayı 3: Rodin – Tanrının Eli

Sayı 4: Devrim Erbil – Dolmabahçe Kulesi

Sayı 5: Henri Delcambre – Maternité

Sayı 6: Aristide Maillol – La Montagne

Sayı 7: Aristide Maillol – Méditerranée

Sayı 8: J. Pradier – Atlante'nin Tuvaleti

Sayı 9: Rodin – Calais Burjuvaları

Sayı 10/11: Rodin – Üç Gölge

Sayı 12: Degas – Yeşil Dansözler

Derginin ilk cildindeki dördüncü sayısında kapaktaki resmi tasarlayan Moore hakkında yirmi ikinci sayfada bir yazı da yazılmıştır. Batılı sanatkarların heykelleri veya resimlerine yer verilen dergide, önemli olan kısımlardan birisi de vefat anma yazıdır. Mevlana, Mehmet Akif, Remzi Oğuz Arık, Sait Faik Abasıyanık, Yahya Kemal, Ziya Gökalp gibi isimlerin anıldığı görülmektedir. Ayrıca dergide yer alan “Bize Gelen Kitaplar” bölümünde kitap tanıtımlarına da yer verildiği dikkat çekmektedir. Derginin fiyatı ise başlangıcından itibaren hep elli kuruştur ve İstanbul Yayınevi Matbaasında basılmıştır.

2.1.3 İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisinin Kadrosu ve Yayınlar

Öncelikle derginin sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden kişi A.Turgut Atasoy'dur. Yazı işlerini idare eden ise Nihat Karaveli'dir. Yazar kadrosuna baktığımızda ise bilindik isimlerin dışında bir de yabancı yazarlar da vardır. O dönemin en dikkate değer yabancı yazarların yazıları da bu sanat dergisinde yerini almıştır.

Tanınmış yazarları ve yazı sayılarını şu şekilde tablolayabiliriz:

SANATÇININ ADI SOYADI	ESER SAYISI
Mehmet Kaplan	38
Ahmet Kutsi Tecer	19
Cahit Okurer	16
Asaf Halet Çelebi	14
Sezai Karakoç	12
Nezihe Araz	11
Cahit Tanyol	10
Tarık Buğra	7
Zeki Ömer Defne	5
Faruk K. Timurtaş	4
Sait Faik Abasıyanık	3
Abdülhak Şinasi Hisar	3
Cenab Şehabettin	2
Ömer Faruk Akün	2
Peyami Safa	2
Ruşen Eşref Ünyaydın	2
Ahmet Hamdi Tanpınar	2
Muallim Naci	1
Cahit Külebi	1

Tablo 1. İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde tanınmış sanatçılar ve eser sayıları

Tabloda gördüğümüz bu yazarlar dışında daha pek çok sanatçı da vardır ve bunların kırk dokuzunu yabancı yazarlar oluşturmaktadır. Tanınmış yabancı yazarları ve yazı sayılarını ise şu şekilde tablolaştırabiliriz:

SANATÇININ ADI SOYADI	ESER SAYISI
Alain	27
André Gide	1
Paul Verlain	1
André Maurois	5
John Steinbeck	2
T. S. Eliot	3
Jean Paul Sartre	1
Stefan Zweig	1
Franz Kafka	2
Charles Baudelaire	1

Tablo 2. İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde tanınmış yabancı sanatçılar ve eser sayıları

Dergi bir sanat dergisi olduğu için tür olarak da çeşitlilik göze çarpmaktadır. Hemen her konuda yazılar kaleme alınmış; tür olarak deneme, hikâye ve şiire oldukça önem verilmiş, o dönemin sanat konularına ve eğitim meselelerine değinen yazılar da yazılmıştır. En çok eleştiri yazısını ise Mehmet Kaplan'ın yazdığı görülmektedir. Derginin ilk sayfası bir önsöz niteliğindeki yazılardan oluşturulmuş ve ilk yayınından “Arayış” başlığıyla Divan edebiyatına değinilerek şiir oluşumumuzdan bahsedilmiştir. Dergide en çok yazılan tür ise şiir olmuştur. Hemen hemen her sayfasında bir şiir göze çarpmaktadır. Daha sonra hikâye, eleştiri, deneme, makale, inceleme, tahlil gibi konular da şiirden sonra en çok yazılan türler olmuştur.

Derginin bir bölümünü de çeşitli reklamlar oluşturmaktadır. Derginin son sayfasında bir sonraki sayıda yer alacak olan yazılara dair bilgiler de verilmiştir. Reklamlarda seksoloji yayınlarına, kadın güzelliğini tema alan reklamlara, yeni çıkan kitaplara, eczane ürünlerine, siemens telefon ve radyolarına, general electric ampullerine, Akbank ve Garanti Bankasına, Yeditepe Yayınlarına, Türk Sanatı Yayınlarına, Vel-Çit Saç Boyasına, Dermojen Yara Bandına yer verilmiş ve bu reklamlar derginin son sayfalarında yer almıştır.

2.2. İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNİN İÇERİK ÖZELLİKLERİ

2.2.1. Hikâyelerde Konu

Dergide en fazla yazılmış türlerden birisi hikâyedir. Otuz sekiz sayılık dergide toplam yüz on bir hikâyeye yazılmıştır. Bu hikâyeler konu olarak çeşitlilik göstermekle beraber, bazı hikâyelerde bir sonraki sayıda yayımlanmak üzere de devam niteliği taşımaktadır. Bu bölümde dergideki hikâyeler konu yönünden incelenecektir.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinin 1953-1954 tarihinde yayımlanan on dört sayısında toplam otuz dört tane hikâyeye bulunmaktadır. 1 Kasım tarihli ilk sayısındaki hikâyeye Tarık Buğra'nın "Var Olmak veya Olmamak" isimli hikâyesidir. Bu hikâyesi, genç bir çocuğun teyzesi hakkında yazdığı anılardan oluşmaktadır. Kahraman, teyzesinin geçmişte yaşadığı aşklardan kısa olarak bahsederken artık onun yalnız ve hüznü olduğunu yazmış; bir zamanlar neşeli olan teyzesinin artık duygularının var olup olmadığını sorgulamıştır. Aşk temasının işlendiği öyküde yalnızlık, hüznü gibi duygular da işlenmiştir. Tarık Buğra'nın öykü kişileri genelde birbirine benzer. Yalnız, huzursuz, sıkıntılı insanlar çoklukta olduğu görülür. Tarık Buğra'nın hikâyelerinin çoğunun durum hikâyesi niteliği taşıdığını söylemek mümkündür. Jale Parla'ya göre Tarık Buğra'nın hikâyeciliği belirgin iki çizgi üzerinde gelişmiştir: "Buğra'nın, hikâyeciliğini belirgin iki çizgi üzerinde geliştirerek dönemin edebi tartışmalarına teoriyle değil, pratikle yanıt verdiğini düşünebiliriz. Buğra öykücülüğünün bir çizgisi Proust ve Tanpınar'la buluştuğu 'zaman' çizgisidir. Bu elbette Bergson sonrası modernist yazının da çizgisidir. (...) Buğra öykücülüğünün başta sözünü ettiğim ikinci çizgisi hümanizmdir. Zamana ilişkin öykülerinde nasıl Tanpınar'la aynı yerdeyse, insancıl ve insancı öykülerinde de Sait Faik çizgisindedir." (Parla, 2019: Önsöz).

Diğer bir hikâyeye ise Dominique Rolin'e ait "Kaza" adlı hikâyedir. Çevirisini Mukbil Kerem'in yaptığı bu hikâyede Yo isimli on dört yaşındaki genç bir kızın kendisinden yaşça büyük olan birisine duyduğu aşk anlatılmaktadır. M. Necati Sepetçioğlu'nun yazdığı "Vapurda Bir Adam Vardı" hikâyesinde, olaylar tek bir zincir halinde anlatılmaktadır. Olaylar muallim muavini olan bir adamın görevli olduğu liseye gitmek için vapura binmesiyle başlar. Fakat adam sıkıntılı, yalnız ve ümitsizdir. Bu durum onun hareketlerine ve duruşuna da yansır. İneceği iskeleye kadar uyumak için kanepeye uzanır, fakat bir türlü rahat edemez. Hayatı sorgulayan ve ümitsiz olan adamın bu tavır içinde olmasının sebebi ise sevdiği kadına kavuşamamasıdır. Çünkü artık o muallim muavinidir ve birazdan işinin başına geçmesi gerekecektir. Hâlbuki arkadaşları o güzel günün tadını çıkarırken kendisi bir zorunluluk

olarak işe gitmeye mecburdur. Sepetçioğlu'nun bu hikâyesinde muallim muavini adamın iç dünyası üzerinde durulmuş, onun sıkıntılı hâli verilmiştir.

Çevirisini yine Mukbil Kerem'in yaptığı Francisco A. Coloane'nin "Martin Öldü" isimli hikâyesinde beş denizcinin ölen arkadaşları Martin'i gömmek için yola koyulmaları anlatılırken hem bu denizcilerin vefasızlığından hem de en yakın arkadaşı Foster'ın düzenbazlığından ve Martin'inin ölümüne sebep olmasından bahsedilmektedir. Hakkı Kamil Beşe'nin "Amelikazüsta" hikâyesinde köy hayatının bir yüzünü objektif bir bakış açısıyla anlatıyor ve amelikazüsta isimli merhem yapıldığından, yaralara iyi geliştinden bahsediliyor. Saadet Timur'un " Bekleyiş" hikâyesinde genç bir kızın kendisinden yaşça büyük olan bir adama âşık olmasını ve bir sabah onu beklerken parmağında gördüğü yüzükle adeta ümitsizliğe kapılmasının konusu işlenmiştir.

Derginin 1954 tarihli dört numaralı sayısında üç hikâye yer almaktadır. Tarık Buğra'nın ikinci hikâyesi "Helvacı Güzeli" ders niteliğinde bir hikâyedir. Bağdat'ta ünlü bir helvacı olan Hasan'ın diğer herkesten farkı, helvasına fesatlık karıştırmaması ve altıncı helvayı yapmak için çaba göstermesidir. Nitekim diğer helva yapan kişiler bu durumdan hoşlanmaz ve Hasan'a pek çok kötülük edip karısına da iftira atarlar. Bağdat'tan ayrılıp farklı yerlerde kendisine bir hayat kuran Hasan, ölmeden önce pek çok çırak yetiştirmiş ve huzurlu bir şekilde bu dünyadan ayrılmıştır. Oysaki Bağdat'ta kendisine iftira atanlar ise haset ve fesatlıklarıyla kendi cehennemlerini bu dünyada yaşamışlar, zamanla da yok olmuşlardır. Dünya sekizinci helvayı bulmaya çalışırken Bağdat, istemedikleri altıncı helvayı yapmak için uğraş vermeye başlayacaktır. Tarık Buğra'nın eserlerini gerçekçi kılan en önemli unsur, insanı bir bütün halinde ele alması ve onu olduğu gibi yansıtmasıdır. İnsan unsuru onda her zaman merkezdedir ve bu insan toplumsal değişimlerden en çok etkilenen insandır.

Bir diğer hikâyemiz Şevket Arı'nın "Doğru Adam" hikâyesidir. Köyde yaşayan Hüseyin dayının haram lokma yememek için çaba sarf etmesini, harama el uzatmamayı anlatmıştır. Fethiye Tanyol tarafından yazılan "Kocakarı"; fakir olan yaşlı bir teyzenin kocası öldükten ve oğlu da evlenip gittikten sonra verdiği yaşam mücadelesi anlatılmıştır.

İstanbul'un 1954 tarihli beş numaralı sayısında, üç hikâye yer almaktadır. Sait Faik Abasıyanık tarafından kaleme alınan ve sayının ilk hikâyesi olan "Yılan Uykusu", "Alemdağ'da Var Bir Yılan" kitabının son hikâyesidir. Yalnızlık, huzursuzluk gibi temaların işlendiği bu hikâyede adam her şeye rağmen sadece sevgiyle hayata tutunmaktadır. Hikâyenin önemli bir yanı da gerçeküstücülüğün doruk noktası olmasıdır. Ağaçlar, kuşlar ve bulutlar

metinde önemli bir yer tutarken, cansız nesnelere de hikâyeye figür olarak yerleşmeye başlamıştır. Anlatımı ise alegoriktir. Hikâyenin ilk kısmında anlatıcı kendisinin, insanın kim olduğunu, ne olduğunu tanıma arzusundadır. Uzun uzun insanoğlunu tanıttikten sonra insanların birbirinden temel olarak bazı özelliklerle ayrıldığını vurgular.

Cengiz Yörük tarafından yazılan “Dolmuşta” hikâyesinde, bir dolmuş şoförünün onu ezmeye çalışan insanlara karşı taviz vermemesini anlatmaktadır. Şevket Arı'nın “Yetim” hikâyesi, Mehmet adındaki üç yaşındaki bu çocuğun annesi vefat ettikten sonra babasıyla birlikte bir bağ evinde işçi olarak yaşamaya başlamalarını, hayata tutunmalarını anlatır. Fakirliğin, köy hayatının ve yetim bir çocuğun kötü bir şekilde ölümünü konu edinen bir hikâyedir.

İstanbul dergisinin 1954 tarihli altı numaralı sayısında, Hakkı Kamil Beşe'nin “Oğul Balı” hikâyesi yer almaktadır. Bir sonraki sayıda da devam eden bu hikâyede, Nefiyle isimli genç bir köylü kızının gelin gittiği evde etrafa hamileyim diye yalan söyleyerek başına açtığı dertler anlatılmaktadır. Orhan Şevket Yüksel'in “İki Ayaklılara Dair” hikâyesi, iki yakın arkadaşın aynı kıza âşık olmalarını ve arkadaşlıklarının bitmesini işlemiştir.

İsmail Sivri'nin “Pazar Günleri Hep Böyle Olur” hikâyesinde, her pazar günü evinde yatmayı, gazete okumayı tercih eden adamın bir pazar günü farklılık olsun diye eşini sinemaya götürmesi ve aile saadetlerinin ne kadar huzurlu olduğunu, yeni doğacak çocukları için heyecanlanmaları anlatılır.

İstanbul dergisinin 1954 tarihli yedi numaralı sayısında, Saadet Timur'un yazdığı “Aynı Yolun Yolcuları” İstanbul'da edebiyat öğretmenliği yapan Saadet hocanın bindiği tramvayda birbirinden farklı insanlarla olan muhabbeti anlatılır. M. Necati Sepetçioğlu'nun “Elleri Çamurdu” hikâyesinde, Abdürrezzak Efendi ve ailesinin şahsında toprakla uğraşan Anadolu insanını, toprakla haşır neşir olmasını kısacası ‘toprak insanını’ anlatır. Anadolu'da köy veya küçük kasabalarda yaşayan, toprakla meşgul olan insanların bir bakıma ortak adıdır Abdürrezzak Efendi. Memleketini, toprağını, bağını bahçesini çok seven bu adam çocuğunu okutmak için İstanbul'a gitse, orada mutlu olsa bile asıl mutluluk onun için köyüne dönüşüdür. Büyük şehre göre memleketinde elleri çamurludur fakat daha mutludur. Anadolu insanı olan Abdürrezzak Efendiyi realist bir anlayışla anlatmış; toprak adamının hayatına ayna tutmuştur. M. Necati Sepetçioğlu için toprakla uğraşan insanın ayrı bir yeri vardır. Toprağı ve toprakla uğraşan insanları sever. Bu hikâyede Abdürrezzak Efendi ve çocukları bir hayat mücadelesi içinde olsalar da maddi ve manevi açıdan huzurludurlar.

İstanbul dergisinin 1954 tarihli sekiz numaralı sayısında, ilk hikâye Sait Faik’e ait “Gün Ola Harman Ola” hikâyesidir. Ayakkabı boyacısının sandığını yapan Mercan Usta ile bir boyacı sandığı alıcısının arasında geçen olaylar anlatılmaktadır. Mercan Usta ana karakter olarak karşımıza çıkmakta ve boyacı çocuk ondan farklı bir istekte bulunmaktadır. Çocuk, sandığın üstüne söyleyeceği şeyin yazılmasını ister ama usta itiraz etse de çocuğun ısrarlarına dayanamayarak kabul eder ve ne yazmamı istersin deyince; “gün ola harman ola” der. Bu beklenmedik bir istektir ama zamanla her şeyin değişeceğini de belirten bir istektir. Çünkü bugünün boyacısı belki de yarın karşımıza mevki sahibi büyük bir insan olarak çıkacaktı.

Diğer bir hikâye de yine Sait Faik’e ait “Söylendim Durdum” hikâyesidir. Sait Faik’in öfkeyle dolu olduğu bu hikâyesinde, kendimizi yaşanmaz bir İstanbul’un içinde buluyoruz. Yazar, kent ve kent insanını bu hikâyesinde oldukça kötülemiş, bu dünyada hâlâ iyi insanların var olsalar bile evlerinde saklandıklarını söylemiştir. Şehir iğrenç, pis, köpek leşi gibidir. Bu tasvirleri yaparken de argo bir dil kullanmaktadır. Anlatıcı aynı zamanda kendi kendisiyle hesaplaşır iyi insanların varlığından şüphe duyar ve insan sevgisinin önemini tartışır. Şevket Arı’nın “Fındık” hikâyesinde, oldukça yaramaz olan ve herkesin başına bir iş açan Fındık isimli köpeğin yaramazlıkları sonucunda nehirde boğularak ölmesini anlatır.

İstanbul dergisinin dokuz numaralı sayısında, ilk hikâye Tarık Buğra’ya aittir. “Yolun Sonunda” hikâyesinde, taşrada yaşayan bir ailenin ilişkilerini ve sıcak yuvasını işlemiştir. Şevket Arı’nın “Ayıt ve Köy Hasreti” hikâyesi anı havasında yazılmış gibidir. On beş sene sonra köyüne dönen adam, çocukken ayıt ağacının yanında oynadığı oyunları hatırlar, o döneme olan özleminden bahseder. Yıllar sonra döndüğünde köydeki her şey değişmiş bir tek ayıt ağacı değişmemiştir. Onun için tek değişmeyen şey bu ağaç etrafında arkadaşlarıyla oynadığı oyunlardı ama artık bu köy onun için oldukça yabancıydı. Orhan Şevket Yüksel’in “Oyuncak” hikâyesinde, kendi gölgesiyle konuşan bir kahraman görürüz. Yeri gelir gölgesiyle sohbet eder bir insanmış gibi onu izler yeri gelir ona sinirlenerek bir oyuncak gibi onunla oynamak ister. Gölgelelerin silik ve sessiz olduğunu düşünen kahraman, kimi zaman bu gölgelerden muhteşem bir şair çıktığını ama en güzelinin hayal kurmaları olduğunu belirtir.

İstanbul dergisinin on numaralı sayısında, İsmail Sivri’nin “Erkekler Daha Kuvvetli Olur” hikâyesi yer almaktadır. Dört küçük arkadaşın oyun oynamalarını, kavgalarını ve her defasında sarı saçlı hırçın kızın kendisinden iki yaş büyük oğlan çocuğunu dövmesi anlatılmaktadır.

Satı Erişenin “Eve Gelirken” adlı hikâyesi, bir aşk hikâyesi olup oğlanın işten eve dönerken sevdiği kızıdan mektup gelip gelmediğini sorgulayan bir tavır içinde yolda yürümesini anlatmaktadır. Neden sevgilisinin ona mektup yollamadığını anlayamayan oğlan, yol boyunca kafasında bin bir sorular sorarak çaresizce evin yolunu tutmuştur.

Zoe Oldenbourg’un “İki Çam Ağacı” hikâyesini Hamit Akınlı çevirmiştir. İki kardeşi iki çam ağacı nezdinde kişileştirerek kurgulanmış hüznü bir hikâyedir. Birisi güneşin doğuşunu göremediği için diğeri de nehrin akıntısını göremediği için birbirini suçlayan bu iki çam ağacı, ormancılar tarafından kesilerek birbirlerinden ayrılmış, gövdeleri soyulmuş bir şekilde gemide yolculuk etmeye başlamışlardır. Artık dalları olmayan, acı çeken ve üşüyen bu ağaçlar hem güneşin doğuşunu görebiliyorlar hem de nehrin akıntısını ama keşke kesilmeseydik, önceki halimiz gibi kalsaydık da bunları yine göremeseydik yine dallarımız birbirine sarmaş dolaş olsaydı isterler.

İstanbul dergisinin on bir numaralı sayısında, iki hikâye yer almaktadır. Ayhan Karaismailoğlu’nun “Hayatımız Değişiyor” hikâyesinde, Mehmet, Sacit ve Ayhan adlı üç arkadaşın Mehmet’in evlenmeye karar vermesiyle hepsinin hayatında birtakım değişikliklerin olacağını konu edinen bir hikâyedir. M. Necati Sepetçioğlu’nun “Karaağaçlar Altında” adlı hikâyede önce bir ruh uyuşması ve sevişmesi ile başlayıp tensel bir zevke doğru giden bir aşk ve bu sırada tereddüt ve kıskançlıkların dile getirilişi anlatılır.

İstanbul dergisinin on iki numaralı sayısında, iki hikâye yer almaktadır. Cengiz Yörük’ün “Şahika” adlı hikâyesinde, Şahika isimli küçük bir kızın dayısıyla olan muhabbeti işlenmiştir. Abdullah Aşçının “Adam Deli” hikâyesi, Burdur’da geçmektedir. Bir doktor ile hasta karısını tedavi ettirmeye çalışan adam arasında geçen diyaloglardan oluşan hikâyede cemiyetin nereye gittiğine dair derin düşünceleri olan doktorun deli sanılmasını konu edinmiştir.

İstanbul dergisinin on üç numaralı sayısında, üç hikâye yer almaktadır. Saadet Timur’un “Mevkiler Birleşti” hikâyesinde, bir gemide temizlik işçisi olarak çalışan fakir bir gencin mevki sahibi olan gençler ve gemi çalışanları tarafından küçük düşürülmesini anlatmıştır. Diğer bir hikâye Ziyad Nemli’nin “Kadınlar Hamamına Paso” hikâyesidir. Küçük bir erkek çocuğunun gittiği kadınlar hamamındaki eğlenceleri ve dedikoduları akşam eve geldiğinde babasına anlatmasını işlemiştir. W. Saroyan’ın “Bir Yaz Günü” hikâyesini A. Hamit Akınlı çevirmiştir. San Francisco’da yazıhanede memur olarak çalışan delikanlının anlık olarak güneşin çıkmasıyla içini kaplayan mutlulukla birlikte kurduğu hayalleri anlatan

ama aynı zamanda gencin parasızlıktan bunların hiçbirisini yapamayışını da anlatan hüznü bir hikâyedir.

İstanbul dergisinin on dört numaralı son sayısında, üç hikâye yer almaktadır. Bunlardan ilki Abdullah Aşçı'ya ait olan “Bir Sepet Vişne” hikâyesidir. Konusu Burdur'da geçen hikâyede arkadaşına hiçbir karşılık beklemeden bir sepet dolusu vişne hediye edilmesi sorgulanmıştır. Hikâye içinde okuyucuya sık sık soru da sorulmuştur. M. Necati Sepetçioğlu'nun “Merdivenin Birinci Basamağı” hikâyesinde, ölüm duygusunun işlendiği oldukça hüznü bir hikâyedir. Bu öyküde, Abdürrezzak'ın şehir dışındayken annesini merdiven basamağında yakalayan ölüm anı anlatılır ve ölümü bir insanmış gibi de betimlemeye çalışır. Ölüm Abdürrezzak için siyah bir kukuletası bulunan, sapsarı yüzü olan, siyah cüppeli insan görünümündedir.

Son hikâye de Franz Kafka'ya ait olan “Köy Doktoru” hikâyesidir. Turan Oflazoğlu'nun çevirdiği hikâyede, soğuk kış ayına rağmen zar zor at bulabilmiş olan doktorun bir gencin hayatını kurtarabilmek için verdiği mücadeleyi konu edinmiştir. Bir insanın hayatını kurtarmak için elinden geleni yapan bu doktora karşı ise gencin inancı yoktur ve onu işe yaramaz bulmaktadır. Hikâyede aralara sıkıştırılmış birkaç mesaj da bulunmaktadır.

İstanbul dergisinin ikinci cildindeki bir numaralı sayısında dört hikâye yer almaktadır. İlk hikâye Adnan Ardağı'na ait “Dönerken” hikâyesidir. Amerikan vatanına dönen bir gencin hikâyesi ele alınmış, vatan sevgisi üzerinde durulmuştur. Abdullah Aşçı'ya ait olan “Bir Kodaman” da otel sahibi bir gencin fazla vergi ödemekten battığı için bunun hesabını valilikten sorar. Lakin oradaki müdür bu genci anlamaz, ona tepeden bakar ve türlü türlü şeyler söyleyerek ona akıl vermeye ve söyledikleriyle genci ezmeye çalışır. Ziyad Nemli'nin “Unutulan Bir Şey” hikâyesinde, Feyza ile kocasının arasında geçen muhabbeti anlatan, çocukluk anılarından bahseden bir hikâyedir. Janset Berkök Şami'nin yazdığı “Evlenirsen” hikâyesinde, bir gün ağabeylerinin evlenip evden ayrılacağını bilen iki küçük kardeşin bir daha ağabeylerinin onları sevmeyeceğini düşünüp üzülmelerini konu edinmiştir.

İstanbul dergisinin iki numaralı sayısında dört hikâye yer almaktadır. İlk hikâye Ziyad Nemli'nin “Ver Yansın Elini” hikâyesidir. Emirganda gördüğü Beşiktaşlı sarışın bir kıza âşık olan gencin, utangaçlığından dolayı kızla bir türlü tanışamamasını ve bu aşkı içinde yaşamaya mahkûm olduğunu anlatır. Abdullah Aşçı'nın “Tek İşçilik Patron” hikâyesinde, Burdur'daki otelini bir şekilde idare etmeye çalışan patronun hayat mücadelesini konu edinmiştir. Bu otel sahibi Burdur'daki çoğu otelin pis olmasından dolayı Burdur Belediyesini suçlayarak ve

otellerde çalışacak kadın bulamamaktan yakınmaktadır. Ünlü Yukarıç'un "Tramvaylar Gürültüyle Geçiyordu" hikâyesinde, tramvayın hemen yanında yer alan polis merkezinde yaşanan olaylar anlatılmıştır. Remziye Batuhan'ın yazdığı "Çocukların Dini" hikâyesinde, Şinasi isimli on iki yaşındaki çocuğun cami avlusunda abdest alan çocuklara bulaşmasını ve haylazlıklarıyla insanları sinirlendirmesi işlenmiştir.

İstanbul dergisinin üç numaralı sayısında üç hikâye yer almaktadır. Ziyad Nemli'nin "Hikâye Bu" yazısında günlük havası hissedilmektedir. Hikâyede aşk acısını parasız olmasına bağlayarak anlatmıştır. Abdullah Aşçı'nın yazdığı "Yakın Tokyo Uzak Karım" karı kocanın yakın arkadaşları olan Cemal'in Japonya'ya da gördüklerini anlattığı mektubunda oradaki kadınları övmesi üzerine aralarında geçen konuşmaları anlatır. Özer Eminağalar'ın ise "Canım Sıkıldı" hikâyesinde, aşk temasını ele alarak dönemin buhranlarından, zamanın sıkıcılığından bahseder.

İstanbul dergisinin dört numaralı sayısında ilk hikâye Ziyad Nemliye ait olan "Mektup Gibi"dir. Yazar hikâyesinde yağmurlu bir havada İstanbul sokaklarında yürürken aklından geçenlere yer verir. Mehti Halıcı "Gülen İnek" yazısında askerlik anısını, Anadolu'da çocukken hatırladığı eğlenceleri kısacası geçmişe dair anılarını gülen inek reklamıyla ilişkilendirerek anlatır. Osman Naci Atmaca "Öyle Bir Şey Olmalıydı" hikâyesinde, karanlıktan korkan bir polis memurunun kendisini arkadaşlarına kanıtlamak ve ünlü olmak isteği içinde kurduğu hayallerden bahseder.

İstanbul dergisinin beş numaralı sayısında, Ziyad Nemli'nin "Dünya Eksidi" hikâyesi yer almaktadır. Kahraman dünyadan ve insanların ikiyüzlülüğünden bıkmış olan, kendisini de deli olarak niteleyen birisidir. Bu bıkkınlık ve insanların suratsızlığından dolayı artık dünyanın eksidiğini tabir eden kahraman, bunları da kendi kendisiyle konuşarak anlatır. Baha Galip Tunalıgil'in "Postacı Kapıyı Çalmaz" hikâyesinde, genç bir postacının mektup dağıttığı sırada evde gördüğü genç bir kıza olan aşkını anlatmıştır. Bundan sonra o kıza mektup yazıp vermeye başlamış ama duygularına karşılık bulamayınca bir daha o eve mektup götürmek üzere kapılarını çalmamıştır. Pierre Bearn'nun yazdığı Mukbil Kerem'in çevirdiği "Korku" hikâyesi, bir grup insanın Yahudi olan iki kız kardeşi öldürmek için evlerine baskın yapmaya çalışmasını anlatır. Julie ve Sarah adındaki bu kardeşler onların kendilerini öldürmesindense intihar ederek ölmeyi tercih ederler.

İstanbul dergisinin altı numaralı sayısında, iki hikâye yer almaktadır. Saadet Timur'un "Medeni Adam" yazısında, kumaş satıcısı olan Mösyö Aram'ın zenginlerin parasını

sömürmesini konu edinmiştir. Remziye Batuhan “İlim Mabedi” hikâyesi fakirliği ve işçi toplumunu tema edinmiştir. Üniversite inşaatında çalışan işçilerin geceleri bir arada kalırken yaşadıkları sıkıntıları ve bir işçinin ölümünü anlatır.

İstanbul dergisinin yedi numaralı sayısında, üç hikâye yer almaktadır. Ali E. Ayverdi'nin “24.00 – 01.00 Masalı”nda bir gece sokak lambasının altında en yakın arkadaşı ve eski sevgilisiyle karşılaşan adamın hüznünü konu edinmiştir. Sevdiği kadının en yakın arkadaşıyla evlenmesinden dolayı artık ideallerini yok etmiş, evlenmeye karşı ve arkadaşlıkları önemsemeyen bir insanın hali anlatılmıştır. Diğer bir hikâye Ziyad Nemli'ye ait olan “İçmeye Gittiler” hikâyesidir. Karısını aldatan adamın metresiyle birlikte vakit geçirmesini ve her gece içmeye gitmelerini anlatır. F. Hellens'in yazdığı Mukbil Kerem'in çevirdiği “Babamın Derdi” ölüm temasının işlendiği duygusal bir hikâyedir. Son günleri olduğunu bilen adam oğluyla birlikte son kez bu yaz akşamını yaşayacak olması onu fazlasıyla ağlatmış oğlu ise her şeyden habersiz babasının duygusal olmasından yakınmış, babası öldükten sonra ise onun değerini anlayabilmiştir. Artık yaz geceleri onun için bir kâbus gibi üstüne çökmektedir.

İstanbul dergisinin sekiz numaralı sayısında, bir hikâye vardır. Abdullah Aşçı'nın “Dükkân Önü” yazısında, esnafların hükümet ve işsizlik üzerine yaptıkları muhabbeti anlatır.

İstanbul dergisinin dokuz numaralı sayısında, üç hikâye vardır. İlk hikâye Ziyad Nemli'ye ait olan “Beş Parmak” hikâyesidir. Bir delinin kahvede otururken eczanede çalışan Fatma isimli kız hakkında ileri geri konuşması üzerine kızın dövülmesini konu edinmiştir. Bir delinin sözüne inanılarak sorgusuz sualsiz abisi tarafından fazlasıyla dövülen Fatma'yı kimse umursamamış, dayak yemesini olağan karşılamışlardır. Aligül E. Ayverdi'nin “Yağmur Yağdı, Böyle Oldu Hikâyesi”nde memuriyette çalışan birkaç arkadaşın işlerini yapamama sebebi olarak sürekli yağmurun yağmasını bahane etmelerini anlatır. Cahid Okurer “Hatıraların Sonu” hikâyesi anı niteliğinde gibidir. Tarihlerle başlık atarak yazdığı hikâyesinde Naciye'yi unutamamasından bahseder. Yıllar sonra onu bir tren garında iki çocuğuyla birlikte görünce hayal kırıklığına uğrar ve artık bu kadın benim sevdiğim kadın olamaz diyerek hikâyesini sonlandırmaya karar verir.

İstanbul dergisinin on numaralı sayısında, iki hikâye vardır. Oldukça uzun olan Saadet Timur'un “Sevgisizler” hikâyesinde, başta birbirini severek evlenen çiftin zamanla birbirlerinden soğumasını ve en sonunda kadının adamı terk ederek daha mutlu bir hayata

adım atmasını anlatır. Mehdi Halıcı “Kadere Dönen Dünya”da dellal pazarında adı geçen Osman ağanın esnafı yönetmesinden, köylüye yardımcı olmasından bahseder.

İstanbul dergisinin on bir numaralı sayısında, üç hikâye vardır. Aligül E. Ayverdi’nin yazdığı “Gebe Dakikalar” da lunaparkta çalışan stajyerin hırsızlık yaparken yakaladığı Yasin’i kontrol şeflerine şikâyet etmesi üzerine kendisine fazladan yövmiye verilmesini, bu parayı da kadınlarla yemesini anlatır. Hâlbuki Yasin kendisine verilmeyen parasından dolayı hırsızlık yapmak istemiş hakkı olanı alması gerektiğini düşünmüştür. Brezilyalı yazar Alfonso Enrique de Lima Barreto’nun yazdığı Oktay Akbal’ın ise çevirdiği “Cava Dilini Bilen Adam” hikâyesinde, Rio de Janerio’ya gelir gelmez kendisini sefaletin içinde bulan Bay Costello, bir gazete ilanında Cava dilini bilen öğretmen alınacağını görür ve bu dili öğrenmek için kütüphanenin yolunu tutar. Bir zaman sonra alfabeyi ezberlemiş ve birkaç tane de kelime ezberleyen Bay Costello, Doktor Manuel Albernaz tarafından evine davet edilerek, ona babasından yâdigar kalan kitabı tercüme etmesi istenir. Lakin kitabı tercüme edecek kadar bile Cava dilini öğrenemeyen Bay Costello kitap hakkında türlü masallar uydurarak kendisini inandırır ve Doktor Albernaz da çeşitli yerlere yazı yazarak Bay Costello’nun çok iyi yerlere gelmesine vesile olur. Bundan sonra dilciler kongresinde konferans veren, kitap yazan, üniversitelerde derse giren ve Paris’te oldukça ünlene Bay Costello, sefaletin içindeyken bilmediği bir dil sayesinde herkesi inandırarak oldukça iyi yerlere gelmeyi başarmıştır. Niyazı Akı’nın “Gemiden İnen Kadın” hikâyesinde yıllar önce sevdiği kadının onu terk etmesinden dolayı gemiyle arasında bir bağ olduğunu söyleyen adam her gün aynı saatlerde geminin gelişini izlerken bir gün bankta uyuyakalır ve rüyasında sevdiği kadının vapurdan indiğini görür ve avucuna bir altın bırakarak limandan ayrılır. Uyandığında ise avucuna bakan adam bunun bir rüya olduğunu anlar ve vapur gelirken bir dost diye vardığım bu iskele, ayrılırken düşman kesilir diyerek oradan uzaklaşır.

İstanbul dergisinin on iki numaralı son sayısında iki hikâye vardır. Mehdi Halıcı’nın “Kulpu Kırık Küp” hikâyesinde, karısı ölen, kendisi iflas eden ve evine de haciz gelerek kapı önüne konan adamın ruh durumundan bahsedilir. Tek başına kaldırımda otururken bugüne kadar yaptıklarını düşünürken etrafına üşüşen insanlar merak içinde adamın ne yaptığını izlemeye başlamış, esnaf ise kaldırımda oturan adamın orada olmasını istememiştir. Toplum sadece merak ettiği için adamı izlemek istemiş, ona yardım etmek gibi bir düşünce içinde olmamışlar ve bundan da kendilerini asla sorumlu hissetmemişlerdir. Son hikâye Ziyad Nemli’ye ait olan “Dişi” hikâyesidir. Kocasından boşanıp baba evine dönen kadının yeniden evlenmeyi ve birisi tarafından sevilmeyi arzulamasını anlatır.

İstanbul dergisinin son cildi olan üçüncü cildindeki bir numaralı sayısında, üç hikâye vardır. İlk hikâye Üstün Kırdar'a ait olan "Tramvayda" hikâyesidir. Meyhaneden çıkan dört arkadaşın tramvaya binış maceralarını ve içlerinden birisinin gördüğü hayal anlatılmıştır. Tasvirlerin fazlasıyla yer aldığı bir hikâyedir. Yüksel Tekin'in yazdığı "Akşam Güneşi Batmadan" hikâyesinde, hasta olup arkadaşlarıyla balığa çıkamadığı için hırsızlıkla suçlanır ve hak ettiği para da kendisine verilmez. Kendisini inandırmak için ellerinin içini göstererek ateş içinde yandığını söylese de kimse ona inanmaz ve zavallı adam beş parasız aç bir halde arkadaşlarının yanından ayrılmak zorunda kalır. Cahit Okurer'in "Kara Melek" hikâyesinde, köyde okul yaptırabilmek için seferber olan doktor, köylüler tarafından hem kurtarıcı hem de iyi bir insan olduğu için Kara Melek lâkabı kendisine takılmış ve bir gece jandarmaya çağrılarak suikasta uğramıştır. Lâkin köylülerin aksine doktor kendisini kurtarıcı olarak görmemekte aksine çok korkak olduğu için kendisinden utanmaktadır.

İstanbul dergisinin iki numaralı sayısındaki ilk hikâye Saadet Timur'a ait olan "Deli" hikâyesidir. Beşir ismindeki bir delinin toplumdaki dışlanmasını ve insanların onunla sürekli alay etmesini anlatır. Beşir deli de olsa Ceylan isminde bir kızı sevmiş ama deli olduğu için onun da duygularının olabileceğini kimse düşünmemiş ve her defasında onunla dalga geçerek mahalleden gitmesine sebep olmuşlardır. Halûk Eser'in "Komşu" hikâyesi, Pazar günü evde kitap okuyarak geçirmeyi düşünen genç oğlanın, teyzesinin komşusu Leyla'dan bahsetmesi üzerine bu genç kadını merak etmesini ve onunla tanışabilmeyi arzulamasını anlatır. Özer Eminağlar'ın "Bin Sekiz Yüz Saniye" yazısında, Sirkeci Garında yağmurlu havada sevgilisini bekleyen genç, tam otuz dakika bin sekiz yüz saniye kızın yanına gelmesini beklemiş ve onu beklerken de etrafında olup bitenler anlatılmıştır.

İstanbul dergisinin üç numaralı sayısında, iki hikâye vardır. Mehdi Halıcı'nın "Kapan" hikâyesinde, Mehmet isimli bakkal sahibinin hayata tutunma çabasını anlatır. Köyde mahpushane kapandığı için eskisi gibi işleri iyiye gitmeyen Mehmet, altı çocuğuyla birlikte bakkal dükkânını değiştirerek köydeki insanların dikkatini çekmek için çabalamışlar ama hiçbir şey istedikleri gibi olmamış, günden güne yiyecek yemek bulamamaya başlamışlardır. Bütün ümidini kaybeden Mehmet, artık dükkânına sahip çıkmaz, para kazanmak için çaba sarf etmek istemez. Yüksel Tekin'in yazdığı "Sokaktaki Adam" adlı küçük hikâyesi, New York sokaklarında gezerken sokakta yaşayan evsiz insanların haline üzülmelerini anlatır. Neden bunca insanın sokakta yaşadığını ve yardım edilmediğini de sorgular.

İstanbul dergisinin dört numaralı sayısında, Saadet Timur'un "Yitikler" hikâyesinde, Jale isimli genç bir kızın kötü yola düşerek para kazanmasını ve bir şekilde kendisini kurtarıp annesinin yanına dönmesini anlatır. Hikâye Jale ve Binnur'un hayatları üzerinden anlatılmaktadır. M. Necati Sepetçioğlu'nun "Gemidekiler" hikâyesi mistik, dini, tasavvufî ve felsefî özellikler taşıması yönüyle farklıdır. Aynı geminin içerisinde farklı din, dil ve ırka sahip olan kişilerin yolculukları sırasında "rüzgâr estiren" ne yana dilerse o istikamete doğru gitmelerini anlatır. Okur, farklı türden yolcuların aynı gemide olmalarından dolayı iyisiyle kötüsüyle aynı kaderi yaşamalarına şahit olur.

İstanbul dergisinin beş numaralı sayısında, Recep Ferdi Doksat'ın "Topuklar" hikâyesiyle karşılaşırız. Hüzünlü bir aşk hikâyesinin ele alındığı öyküde yıllar önce sevgilisini kaybeden adamın yaşadığı vicdan azabını konu edinir. Yerde gördüğü topuk izlerinden birisinin ölen sevgilisinin topuk izine benzetmesinden dolayı onun bir an için yaşadığını hayal etmiş ve acı gerçekle yüzleşmesi ise zaman almamıştır. Acısıyla meyhanede içerken yıllar önce tanıştığı bir adam ona yaklaşarak "ve ben de artık yalnız içiyorum" demesi adamın irkilmesine sebep olmuş, yalnız olduğunu o an acı bir şekilde fark etmiştir. Ziyad Nemlinin "Adsız Kişi"sinde, meyhanede tek başına içerken ona eşlik etmek maksadıyla masasına oturan Enver adlı kişiye içini dökmesini anlatır. Enver'e adını söylemeyi tercih etmeyen bu kişi, daha annesinin karnında babasını kaybettiği için hep eksik hissettiğini, kendisine adıyla hitap edilmesinin ise anlamsız olduğundan bahseder. Yüksel Tekin'in "Elektrikli Tren" isimli küçük hikâyesinde, evlerinin yanından geçen trenin küçük ve ahşaptan olan yıkık dökük evlerini sarstığı sırada, yatağında hasta olarak yatan adamın çaresizlik ve fakirlik içinde ölümünü anlatır.

İstanbul dergisinin altı numaralı sayısında, Saadet Timur'un yazmış olduğu "Beş Günün Hikâyesi"nde, eşinden yeni boşanmış ve bir oğlu olan kadının kendisine yeni bir hayat kurmak için verdiği çabadan bahseder. Yaşadıklarını beş günü bir günlük yazarmış gibi anlatan kadın, Yeni Cami önünde tanıştığı adamın hayatına girmesiyle birlikte kendisinde olan değişikliklerden de bahseder. Âfet Muhteremoğlunun "Hikâye" adını verdiği yazısında, sevgisizlik içinde büyümüş genç kız, bir tren yolculuğunda yolcuları gözlemleyerek onlar hakkında varsayımlarda bulunur ve insanların neden ona iyi davrandığını da sorgular. Yaşlı ve yatalak olan adamın karısı ve oğlundan çektiği eziyetleri gördüğünde ise daha önce hissetmediği vicdan azabını o yaşlı adamı görerek hissedecektir. Artık genç kız için ne sevdiği çöreği yemenin bir anlamı vardır ne de radyoda dinlediği şarkının... Sadece bu adam için toprağa kapanıp ağlamak istemektedir. Orhan Şükrü'nün "Bir Lise Öğrencisinin Mektubu"

öyküsünde, çocukluk arkadaşı Ahmet'e yazdığı mektubunda, edebiyat öğretmeninin ona ödev olarak verdiği Alfred de Musset'in "Bir Zamane Çocuğunun İtirafları" kitabını tahlil ettiği sırada müdür beyin sınıfta gezerken böyle ahlaksızca bir kitabı okuduğu için kendisini hırpalamasını ve sonrasında yaşananları anlatmıştır.

İstanbul dergisinin yedi numaralı sayısında, tek bir hikâye vardır. Aligül E. Ayverdi'nin yazdığı "Afrodit, Sığaradaki Tanrı"da, Jack ve arkadaşlarının İstanbul kahvecisinde yaptıkları metaforik konuşmalar yer alır.

İstanbul dergisinin sekiz numaralı sayısında da tek hikâye vardır. Kimin yazdığı belli olmayan "Eski Hacer Ana" hikâyesinde, kocası askere gidince Hacer Ana isimli kadın tarafından genelevde zorla çalıştırılan Vessile isimindeki kızın yaşadıkları işlenir.

İstanbul dergisinin dokuz numaralı sayısında, Niyazi Akı'nın yazdığı "Tapu Senedi", Anadolu'da yaşayan ailenin yokluktan dolayı nasıl parçalandıklarını anlatır. Arkadaşının yaptığı bir kurnazlık sonucu evini ve toprağını kaybeden Ali Hüseyin başka bir köye giderek orada yaşam savaşı vermeye başlar. Bu sırada oğullarından birisi sıtmaya yakalanarak ölür, diğeri ise hapse girer. Kızlarını da birisiyle evlendiren Ali Hüseyin'in karısı da bir sene içerisinde vefat eder. Yıllarca tek başına çalışan işlediği toprağın tapusunu alan Ali Hüseyin, oğlu Osman'ın hapisten çıkmasını dört gözle bekler. Lâkin Osman hapiste bulunduğu süre boyunca sadece kâğıt oynamasını öğrenmiş, eve döndükten sonra da sadece kahveye gider olmuştur. Babası Osman'ı böyle görünce oldukça üzölmüş, kendisinde olan tapuyu oğluna vermeyi düşünürken toprak işleyenindir demiş ve oğluna vermekten vazgeçerek bu dünyada yapayalnız yaşaması gerektiğini anlamıştır. Albert Maltz'ın yazdığı Orhan Azizoğlu'nun çevirdiği "Dünyanın En Mesut İnsanı" hikâyesinde de parasızlık ve fakirlik konuları işlenmiştir. Altı senedir iş bulamayan, eşine ve çocuklarına iyi bir şekilde bakamayan Jessie gün geçtikçe ümitleri yok olmuş en son çare abisinin yanına giderek iş istemek olmuştur. Tehlikeli de olsa o işi yapmak isteyen Jessie uzun uğraşlar sonucunda abisini ikna etmiş ve yıllar sonra kapıdan çıkarken işe girmenin mutluluğuyla başı dik yürümüştür. Belki bir gün bu işten dolayı ölecekti ama o alacağı parayı düşünürken oldukça mutluydu ama abisi büyük bir vicdan azabıyla Jessie kapıdan çıktıktan sonra sadece ağlamıştır.

İstanbul dergisinin on ve on bir numaralı sayıları birlikte basılmıştır. Burada toplam iki hikâye vardır. İlk hikâye M. Necati Sepetçioğlu'na ait olan "Erguvan Bahçesi"dir. Bu hikâyeyinin özelliği kahramanlara isimleriyle değil sadece baş harfleriyle hitap etmesidir. Hikâye başkahramanımız G'nin etrafında şekillenmektedir. Kocasını N'nin başka bir yere

taşınmak istemesiyle hayatlarında yeni bir sayfa açacak olan bu çift, yıllarca çok çalışmışlar artık yeni bir evde huzurlu yaşamak isteyeceklerdir. Mistik öğelerin de yer aldığı hikâyede bir de, daha önceki hikâyelerinde yer alan ve ana kahraman olan Abdürrezzak Efendi karşımıza çıkmaktadır. Abdürrezzak Efendi'nin olduğu yere taşınacak olan bu çifte bulunduğu ev ise erguvan bahçeli olacaktır. Her ne kadar G, başta Abdürrezzak Efendiyi köylü olduğu için beğenmeyip küçümsese de sonradan onun beyefendiliğini çok sevecek ve Anadolu'da yaşamak fikrine git gide ısınacaktır. Bu hikâyenin diğer bir özelliği de kullandığı dildir. Öyküde yer yer geriye dönüş tekniği kullanılmış ve iç konuşmalara çok sık yer verilmiştir.

Sonraki hikâyeye İsmail Sivri'ye ait olan “Yeşil Pancurlu Ev”dir. Oldukça uzun olan hikâyede, küçük bir kızın okula giderken okul ödevi olarak kartondan yaptığı yeşil panjurlu evinin çocuklar tarafından elinden alınmasıyla günlerce ağlamasını anlatmıştır. Lâkin sadece çocukken bunun için ağlayacak olan bu küçük kız büyüdükçe çok daha başka sebepler için ağlayacak, çocukken kartondan yapılmış bir ev için ağladığını hatırladığında ise belki de bunu saçma bulacaktı. Yazar, bu ev üzerinden yaptığı anlatımında aslında hayatın ne kadar acımasız olduğundan bahsetmiş ve bizi en ufağından en büyüğüne kadar herkesin ve her şeyin üzmesiyle ağlayacak pek çok nedenimiz olduğunu da söylemiştir.

İstanbul dergisinin son sayısında ise iki hikâyeye vardır. Ziyad Nemli'nin yazdığı “Değmez Efendim Değmez” hikâyesinde, o günkü dönemin insanları üzerinden örnek verirken kimse için bir şeye değmeyeceğini ve insanların arkadaşlıklarını sadece çıkar ilişkisi içerisinde yürütmesini eleştirmektedir. Dergide yer alan son hikâyeye de Aligül A. Ayverdi'ye ait “On Beş Mumluk” hikâyesidir. Hostes olmaya çalışan bir grup arkadaşın macerası anlatılır.

Her ne kadar dergide hikâyeleri az da olsa, hikâyeye denince aklımıza gelen isimlerden birkaçı da Tarık Buğra ve Sait Faik Abasıyanık'tır. Sait Faik'in ilk hikâyesi “Yılan Uykusu”dur. Herhangi bir notun eklenmediği bu öyküsünde, gerçeküstü hikâyeye anlayışını net bir şekilde ortaya koymaktadır. Çünkü içerisinde çok net sorular ve tespitler vardır. Aynı zamanda karakterler iyice belirsizleşmiş, isimleri ise söylenmemiştir. Alegorik bir anlatımın olduğu hikâyede cansız nesnelere de görüntü olarak yerleştirilmiştir. Eşyayı ve insanı merkeze alarak tanıma arzusunu bu hikâyede görülmektedir. Zira öyküye ilk olarak “Tanı, tanı kendini tanı. İşe başla bir kere bu yönden. Sonra onu da anlayacaksın” (Abasıyanık, 1956: 25) ifadeleriyle başlamaktadır. Kendini tanıma arzusunu, kim olduğunu bu ifadeleriyle anlatmaktadır.

Yazarın ikinci hikâyesi ise –Mahalle Kahvesi’nden- notunun da düşüldüğü “Söylendim Durdum” hikâyesidir. Hikâyenin önemli bir özelliği de çok fazla sorgulamalar yapmasıdır. Gelecek kaygısını, içinde bulunduğumuz toplumun yobazlıklarını ve insanların ikiyüzlülüğünü oldukça etkileyici ve özgün bir dille anlatıyor. Bunları anlatırken de sürekli sorular sorarak sorgulamalar yapar:

“Şöyle bir bakıyorum şehre de, yeşil yeşil bir şey geçiyor içimden. Su mu, çayrılık mı, orman mı? Değil. Yeşil bir şey, zehir yeşili bir şey. Birtakım yeşil renkli zehirlerle zehirlenmiş, yeşil bir su... Bu şehir laubalığın, kötülüğün, ikiyüzlülüğün kaynaştığı bir şehir. İyi insanlar yok mu? Dolu ama nasıl çekilmişler, nasıl ürkmüşler nasıl kapanmışlar bir yere? Neredeler?” (Abasıyanık, 1954: 31).

Aslında hikâyeyi okuduğumuz zaman biz de bu soruları sormaya başlıyoruz. Bir bakıma da bu soruları soran yazarın bizzat kendisidir. İnsanların yaşamlarını, acılarını, sevinçlerini, çaresizliklerini birinci kişi ağzından anlatıyor. Bizde aslında kahraman gibi düştüğümüz bu yobazlık ve kötülükten nasıl kendimizi kurtarabiliriz diye soruyoruz, aynı onun gibi söylenip duruyoruz. Kahraman yaşadığı toplumla bir çatışma içerisindedir ki bu da varoluşçuluk akımının etkisi olduğunu gösterir.

Sait Faik’in dergideki son hikâyesi “Gün Ola Harman Ola”dır. Hikâyeye “Son Kuşlar’dan” notu da eklenmiştir. İnsanların zaman içinde değişebileceğini anlatan bu öyküde, kahramanlarımız Mercan Usta ve bir boyacı çocuktur. Mercan Usta’nın nasıl birisi olduğu öyküde şu ifadelerle geçmektedir:

“Mercan Usta ile bir salaş deniz kenarı meyhanesinde sıcak sıcak İstrongilos balığı ile iki kadeh içmek isteğini taşıdığım için iftihar ederim... Şu saatte dünya yüzünde yaşayan kiminle tanışmak istersin deseler, bir parçacık bile düşünmem. Dünya bir yana, Mercan usta bir yana” (Abasıyanık, 1954: 22).

Mercan Usta fakirdir ve belki fakir ölecektir ama iyi bir zanaatkârdır ve gönlü büyük bir insandır. Sait Faik’in hikâyelerinde gördüğümüz meyhane, deniz kenarı, balık ve balıkçılar ifadelerinin bu öyküsünde de kullanıldığı görülmektedir. Burada anlatılan Mercan Usta, oldukça çalışkan bir insandır ve Sait Faik karşımıza çalışkan bir insan tipini ortaya koymaktadır. Anlatıcı Mercan Ustaya büyük bir saygı duymaktadır. Çünkü o gönlü zengin, parayı önemsemeyen, her şeyden önce işini iyi yapmak isteyen birisidir. Nitekim bunu “Mercan Ustanın ellerine hayran hayran baksam” (Abasıyanık, 1954: 23) ifadeleriyle belirtmektedir. “Gün Ola Harman Ola adlı hikâyede, zanaat ustalarına duyduğu sevgiyi belirtirken kendisi gibi yazarları da zanaat ehli olarak gördüğünü dile getirmektedir. Ancak burada topluma yönelik eleştirilerini ortaya koyan yazar, kendisini de dâhil ederek zanaatçılara, bir anlamda üreten, çalışan insanlara gereken değerin verilmediğinden yakınmaktadır. Bu konu üzerinden insanların birbirine uzaklığına ve bu durumun dünyayı çirkinleştirdiğine de vurgu yapmaktadır” (Fırat, 2010: 9).

Geleneksel Türk hikâyesini modern bir çizgiye taşıyan Sait Faik'in bu üç hikâyesinde de zaman ve mekânın muğlâk olduğu tespit edilmiştir. Sadece “Gün Ola Harman Ola” hikâyesinde kahramanın ismi bellidir ama diğer iki hikâyesinde kahramanların isimleri olmadığı gibi, yazar kendisini merkeze alan bir tutum içerisinde. Sait Faik dergi de sadece hikâye yazmamış, “Kırmızı Yeşil” başlıklı bir şiiri ile Simenon'dan çevirdiği “Yaşamak Hırsı” adlı roman dergide tanıtılmış ve kitap İstanbul Yayınlarından çıkmıştır. Cahit Tanyol ve Tarık Buğra'da “Sait Faik İçin” başlıklı bir anma yazısı yazmıştır. Son olarak Mehmet Kaplan'ın “Hikâyeci Sait Faik'in İlk Şiir Kitabı Hakkında Bir Tenkit: Şimdi Sevişme Vakti” başlığıyla bir eleştiri yazısı vardır.

Durum hikâyeciliği ile ön plana çıkan Tarık Buğra'nın, dergide yer alan “Var Olmak veya Olmamak” ile “Helvacı Güzeli” hikâyelerinde genel bir hüznün atmosferi hâkimdir. “Var Olmak veya Olmamak” hikâyesinde hüznle birlikte bir merhamet duygusu da hissedilmektedir. Gözlemci bakış açısıyla anlatılan öyküde, kahraman teyzesinin geçmiş yaşantısı üzerinde durmaktadır. Teyzesini anlatırken de her defasında hatırla kelimesini tekrar etmektedir. Teyzesinin geçmişte yaşadığı aşkı bir anı havası içinde anlatan kahraman, onun artık yaşlanmış, temizlikten elleri buruşmuş, çirkin bir kadın olduğundan bahseder:

“Teyzem otuz dört yaşında bir kızdı. Ve.. madem ki, düşünmüyor da yazıyorum açıkça, anlayışlarımı hesaba katmadan söylemeliyim, çirkindi. Evet, artık ona, tam manasıyla evde kalmış kız denilebilirdi. Allah bizi affetsin... elleri neden bu kadar çirkinleşmişti? Yaşlı elli gibi. Belki de temizlikten kim bilir?” (Buğra, 1953: 30).

Teyzesi için bu ifadeleri kullanan anlatıcı, hikâyenin bitimine doğru onun yalnız ve sarılıp sarmalanmadan ölüp gideceğinden bahsederek, teyzesine karşı acıma ve merhamet duymaya başlar. Hikâye, güvertede geçmektedir ve içki leitmotifi kullanılmıştır. “Yazar, kişilerinin ıstıraplarını dindirmek için içkiyi teskin edici bir unsur olarak kullanır. Boşluktaki insan, aşk kırgınları, hayat küskünleri hemen çok defa içkiye sarılırlar” (Karataş, 2009: 128).

Bir masal niteliği taşıyan ve aynı zamanda ders verici nitelikte olan “Helvacı Güzeli” hikâyesinde iftira atan insanların bu dünyada kendi cehennemlerini yaşayacağından bahseder. Bu iki hikâyesi dışında yazarın bir de “Tulûatçılığa Dair” ve “Sanat Sanat İçindir 1-2” başlıklı yazıları da dergide yer almaktadır.

Dergide en çok hikâyesi bulunan kişi Ziyad Nemli'dir. Trabzon Gazeteciler Cemiyeti Kurucusu ve eski başkanlarından olan Ziyad Nemli 1929 yılında Trabzon'da doğmuştur. İstanbul ve Trabzon'da sürdürdüğü gazetecilik mesleğinde *Halk*, *Yeniyol*, *Türk Sesi*, *Vatan*, *Dünya* ve *Kuzey Haber* gibi gazetelerde çalışmıştır. 1990 yılınca vefat eden yazarın

hikâyelerindeki genel konular aşk, eğlence, parasızlık, dünyadan, bıkmışlık, aldatma, iftira atma, ailesizlik, çıkar ilişkileri anlatılır.

İstanbul dergisinde ön plana çıkan hikâyecilerden birisi de M. N. Sepetçioğlu'dur. Hikâyelerinde ferdi sorunlara değinen Sepetçioğlu'nun, ön plana çıkardığı kahraman Abdürrezzak Efendi olmuştur. Genelde şahısların ismi belirtilmemiş, durum veya meslekleriyle ifade edilmiş ya da G, N gibi harflerle şahıslarını tanıtmıştır.

Bu isimler dışında dergide yer alan diğer isimlerden Saadet Timur'un kahramanlarını kadınlar oluşturmaktadır. Ev, aile, insanların sosyal yaşamları, çevre ile ilişkilerini gözlemci bir bakış açısıyla anlatmıştır. Şevket Arı köylü insanını ve köydeki zorlu yaşamları hikâyelerinde ele almayı tercih etmiş, Abdullah Aşçı ise sıradan insanların günlük hayattaki yaşantısı üzerinde durmuş, Semavi Eyice de tarihî şehir hikâyelerini anlatmayı tercih etmiştir.

Tercüme hikâyelerde ilk olarak Alfonro Enrique de Lima Barreto'nun hikâyesi çevrilmiştir. Kendisi Brezilyalı bir hiciv yazarıdır. Eleştirilerini daha çok hükümete ve askerî otoriteye karşı yapmıştır. Hikâye ve romanlarında karakterlerinin psikolojileri üzerinde durmuş, Brezilya gençliğinin saçma bencilliğini ve eğitimden politikaya kadar hayatın her alanında var olan yolsuzlukları anlatmıştır. Barreto, "Cava Dilini Bilen Adam" hikâyesinde sosyal statüsü yüksek olan bir adamın Cava dilini bilmeyen bir insan tarafından kandırılışını ve küçük düşürülmesini trajikomik bir şekilde anlatmaktadır.

Dergide iki hikâyesiyle ön plana çıkan Franz Kafka'yı Turan Oflazoğlu çevirmiştir. Modern dönemin önemli yazarlarından olan Franz Kafka, yabancılaşan ve yalnızlaşan insanların sorunları üzerinde durmuş, ölüm ve aile yapıtlarının temasını oluşturmuştur. "Kafka'da yabancılaşmanın, yalnızlık arayışının derin umutsuzluğun izdüşümlerini yalnızca ilişkileriyle yapıtlarında değil, bir ölçüde yaşadığı kent olan Prag'da bulmam mümkündür. Buna karşın Kafka'nın yapıtlarında Prag'ın doğrudan değil, yazarın dünyasının bir alegorisi olarak dolaylı bir biçimde yer aldığını söyleyebiliriz" (Notos Öykü, 2008: 35). Karamsar bir mizaca sahip olan Kafka'nın babasıyla olan ilişkilerinin de çok iyi olmadığı mektubundan bilinmektedir. Otobiyografik bir hesaplaşma içinde yazdığı "Hüküm" hikâyesinde, ana kahraman genç bir iş adamı olan Georg Bendemann'dır. En yakın arkadaşı olan Max Brod, Georg Bendemann ile kurgusal nişanlısı Frieda Brandenfeld'in yer aldığı hikâyede, bu isimlerin Franz Kafka ve nişanlısı Felice Bauer ile olan benzerliğine dikkat çekmiştir. Georg'da babasıyla problemleri olan, babası karşısında suçlu hisseden bir kişiliğe sahiptir. Babasına karşı hem sevgi hem de öfke duyan bu genç adam, ölüm döşeğindeki babasının üstünü örtmek isterken bile babası tarafından yargılanır ve

“henüz ölmüş değilim hala senden güçlüyüm” (Kafka, 1954: 35) diyerek oğluna olan öfkesini belirtir. Her şeye rağmen hasta babasına iyi davranmaya çalışan Georg, babası tarafından “Seni şimdi suda boğularak ölmeye mahkûm ediyorum” (Kafka, 1954: 35) diyerek oğlu için düşündüğü hükmünü açıklar ve Georg, köprüden atlayarak kendisini suya bırakır. Böylece babasının hükmünü yerine getirmeyi tercih eder. Hikâyede babasına karşı duyduğu sevgi ve öfke duyguları açık bir şekilde anlatılmıştır.

Kafka'nın hikâyelerinde zengin imgelerin, metaforların ve benzetmelerin olduğu görülmektedir. “Bir Köy Hekimi” hikâyesinde de imgeler oldukça fazladır ve soyut bir anlatım vardır. Kafka'nın bu eserini kaleme alırken taşrada hekim olarak çalışan öz dayısından esinlendiğini söyleyen araştırmacılar da olmuştur. Ben anlatıcının yer aldığı hikâyede olağan dışı durumlar ve anormallikler göze çarpmaktadır. Hikâyede seyis birdenbire iki atla birlikte nereden ve ne zaman ortaya çıktığı bilinmeden belirir ve bu normal bir olaymış gibi aksettirilir. Naif ve zayıf bir adam olan köy hekiminin düşündükleri ve hissettiklerinin anlatıldığı öyküde, bedensellik imgesi hizmetçi kız Rosa ve genç hasta üzerinde işlenmiştir. Hastayı görmeye gittiğinde ise gencin vücudunda bulunan yarayı fark eden hekim, bu yaranın renginden ve içindeki kurtlardan bahsederken betimleyici bir dil kullanır ve yaraya baktığı zaman erotik duygular hissettiği hizmetçi kız Rosa aklına gelir. “İçinde kıvıldanan kurtçuklar ile birlikte çoktan çürümeye başlayan bir beden ölümüne işaret etmesi beklenen yara, Kafka'nın anlatım gücüyle yeniden yaşamın sembolü olarak karşımıza çıkar” (Taban, 2019: 71). Dışavurumculuğu ve gerçeküstücülüğü ele aldığı bu iki hikâyesi dışında Kafka'nın dergide çevrilmiş başka bir yazısı yer almamaktadır.

İstanbul dergisinde yüz on bir hikâyenin yer alması, derginin hikâyeye değer verdiğini ve telif hikâyelerin tercümeleden daha fazla olduğunu göstermektedir.

Derginin hemen hemen her sayfasında bulunan bu hikâyeler, derginin hikâyelere ne kadar önem verdiğini göstermektedir. Toplam da yüz on bir hikâyenin yer aldığı, bunların yüz bir tanesinin yerli on tanesinin de hikâye tercümesi olduğu görülmektedir. Aşk, ümitsizlik, maddi problemler, yalnızlık, kıskançlık, vefasızlık gibi oldukça geniş bir içeriğe sahip olan bu hikâyelerde, en fazla ön plana çıkan ise telif hikâyelerdir.

İstanbul dergisinde hikâyeci olarak ön plana çıkan isimler arasında Ziyad Nemli gelmektedir. On bir hikâyesi bulunan Ziyad Nemli dışında Tarık Buğra'nın iki, Sait Faik, İsmail Sivri ve Yüksel Tekin'in üç, Niyazi Akı, Adnan Ardağı, Şevket Arı, Hakkı Kâmil Beşe, Remziye Batuhan, Cengiz Yörük ve Cahid Okurer'in iki, Abdullah Aşçı, Semavi Eyice,

Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun altı, Ali Ayverdi ve Mehdi Halıcı'nın dört, Saadet Timurun ise yedi hikâyesi yer almaktadır. Diğer birkaç isim ise dergide bir tane hikâyesi bulunan yeni yazarlardır.

Hikâyeleri en çok tercüme eden kişi ise Mukbil Kerem'dir. Hikâyeleri çevrilen bu isimler ise Alfonro Enrique de Lima Barreto, Pierre Bearn, Béatrix Beck, Francisco Coloane, F. Hellens, Franz Kafka, Albert Maltz, Katherine Mansfield, Zoe Oldenburg, Dominique Rolin, W. Saroyan, John Steinbeck bulunmaktadır. Hepsinin de dergide sadece bir tane hikâyesi vardır.

2.3. HİKÂYELERDE TEMA

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde yazılmış olan hikâyelerde hemen her konuda öykülerin yazıldığı görülmektedir. Çevirilerde dâhil olmak üzere hikâyelerde kullanılan dil oldukça anlaşılır ve günlük konuşma tarzındadır. Ayrıca mekân olarak sadece İstanbul esas alınmamış, Anadolu kasabaları veya yurt dışından bir şehirde öykülerde bahsedilmiş, aynı zamanda hem bu mekânlardan bahsedilirken hem de karakterler oluşturulurken fazlasıyla gözlem de yapılmıştır.

Dergi de aşk, kıskançlık, maddi sıkıntılar, yoksulluk, evlilik, ölüm, korku, nankörlük, işsizlik, eşitsizlik, inatçılık, mutluluk gibi temalar görülmektedir. Çalışmanın bu bölümünde ise bahsettiğimiz bu temalar üzerinde kısaca değinilecektir.

2.3.1. Aşk

Dergide yazarların üzerinde durduğu temaların başında “aşk” gelmektedir. Bu aşk kimi zaman mutlu sonla biterken kimi zaman da kıskançlık ve şüphe sebebiyle mutsuz sonla bitmektedir.

Hikâyelerde yer alan yalnızlık, hüznün, kavuşamama, sevdiğini bekleme, ayrılık, tereddüt ve kıskançlık, aşkı parasızlık yüzünden yaşayamama, mutsuz evlilikler, eşlerini aldatması gibi konular önemli yer tutar. Bilinen yazarlarımızdan Tarık Buğra'nın “Var Olmak veya Olmamak”, M. Necati Sepetçioğlu'nun “Karaağaçlar Altında” ve Cahid Okurer'in “Hatıraların Sonu”, bu temada yazılmış en güzel öykülerdendir. Bu isimlerin dışında Saadet Timur ve Ziyad Nemli de aşk teması üzerinde en çok duran yazarlarımızdandır. Ana tema olarak ise mutsuz evlilikler, kıskançlık, aldatmalar, şüphe, eşlerin birbirine güvenmemesi yer almaktadır.

Örneğin, Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun “Karaağaçlar Altında” hikâyesinde, birbirini seven iki genç evlilik hayalleri kursa da erkeğin evlilik korkusu vardır ve kız da bir o kadar kıskançtır. Bir gün karaağaç altında buluşan sevgililer birbirlerine duydukları aşkı tensel bir zevk olarak yaşarlar ve sonunda oğlan her ne kadar çok sevse de evlilik düşüncesinden kurtulmak için kızını öldürmeyi tercih eder:

“Delikanlının yüzü sapsarıydı ve kızın saçlarını... Parmaklarına bir yumak gibi doladığı saçlarını çekiyordu. Nefes borusundaki sert adeleli yumruğun şiştiğini, büyüdüğünü; nefes borusunu şişirip boydan boya doldurduğunu hissetti. Nefes alamıyordu. Boğulacaktı.

Kız, saçlarının acıdığını; koptuğunu, kopmadıysa bile kopacağını biliyordu. Fakat uyuşmuştu. Bu uyuşukluk, bu buğulu sıcaklık onu karaağaçların altından alıp götürmüştü. Fakat saçları kopuyordu. Saçlarıyla beraber derisi soyuluyordu. ‘Yapma’ dedi ‘yapma ölüyorum’. Delikanlı duymadı. Sessizlik büyümüş ve genişlemişti.

Kız bağırdı. Bu, uyuşukluğun ve buğulu sıcaklığın dışında bit bağırıydı. Delikanlı kızın saçlarına dolanan parmaklarını çözdü. Kalktı, kaçır gibi vadiye doğru koştu. Yüzü sapsarı, gözleri kocamandı. Ve kız, karaağaçların altında upuzun yatıyordu.” (Sepetçioğlu, 1954: 42).

Sepetçioğlu, bu hikâyesinde çocuğun evlilikle ilgili düşüncelerini gözlemci bakış açısıyla anlatmayı tercih etmiştir.

Cahid Okurer “Hatıraların Sonu” yazısında, hikâyesinin burada bitmesini Naciye’yi kaybetmesiyle son bulmakta olduğunu söyler. Aslında tam da her şeye alışmış, bittiğini çoktan kabul etmişken kahramanın anıları tekrardan canlanmaya başlar ve Naciye’yi aramaya karar verir. Bu arama esnasında da sürekli sorular sorar:

Acaba Naciye’de beni seviyor mu?... hem Naciye’yi hangi yüzle aramaya kalkıyorum?... acaba Naciye öldüğümü duyarsa ne yapar? (Okurer, 1955: 33).

Ben anlatıcının yer aldığı hikâyede, kahraman geriye dönüşlerle Naciye ile olan hatıralarından da sıklıkla bahseder. Bir gün tren istasyonunda Naciye’nin evlenmiş ve iki çocuk sahibi olduğunu görünce oradan uzaklaşarak, bu aşkı kalbini gömmeyi tercih eder. Karşılıksız aşkla biten öyküde, soru sorma, geriye dönüş ve iç konuşma teknikleri yer almaktadır.

Kadınları ana kahraman olarak hikâyelerinde yer veren Saadet Timur, hikâyelerinin hepsinde kadınlara ve onların yaşadıkları aşk hayatlarına yer vermeyi tercih etmiştir. “Deli” adlı hikâyesinde de ana tema aşktır ama bu aşkı fiziksel eksikliği olan kişi üzerinden anlatmıştır. Beşir ismindeki bu deli çocuk toplum tarafından dışlanmış, duygularına hiç değer verilmemiştir. Oysaki çocuk deli de olsa Ceylan isminde bir kızını sevmiş, kendisinin de duyguları olabileceğini, birisini sevebileceğini insanlara göstermek istemişse de deli olduğu için kimse onu ciddiye almayı tercih etmemiştir. Ne onun birini sevebileceğine inanmışlar ne

de bir işte çalışabileceğine. Bu yüzden de toplum tarafından dışlanmış, insanlar onu hor görmeyi tercih etmiştir.

Hikâyelerde genel olarak aşk olgusu, hüznün ve karşılıksız aşk olayları çerçevesinde ele alınsa da nadir olarak birkaç hikâyede sevdiğine kavuşan veya sevdiğiyle mutlu bir hayat süren kahramanlara da rastlamak mümkündür. Kimi kahramanlarda bu aşk ıstıraba, hüzne, yalnızlığa, acıma ve öfke duygularına dönüşmüştür.

“Aşkın mutsuzluk konusuyla birlikte işlenmesinin bir diğer nedeni ise mutsuzluk ya da melankoli hâlinin edebiyatta bir anlamda yazmaya iten güç olarak görülmesinden kaynaklanmaktadır. Pek çok kültürde aşkına karşılık bulamayan kişiler, kendilerini edebiyata, müziğe ya da sanat dallarına vermektedir. Türk toplumunda da aşık, sadece karşı cinse ilgi duyan anlamında değil, aynı zamanda halk ozanı anlamında da kullanılmaktadır. Bunun temel nedeni ise aşkına karşılık bulmayan kişilerin diyar diyar dolaşarak türküler söylemesi ve aşkını anlatmasından kaynaklanmaktadır. Kısacası edebiyatta aşk, karşılıksızdır ve bu nedenle bünyesinde mutsuzluk barındırır” (Olgun, 2014: 15).

Genellikle hikâyelerde bu aşkı yaşayan kişiler erkek karakterlerdir yalnız Saadet Timur’un hikâyelerinde bu kişilerin kadınlar olduğu görülmektedir. Realist bakış açısıyla ele alınan bu hikâyelerde ben anlatıcının ön planda olduğunu söyleyebilirken, zaman olarak net bir ifade kullanamıyoruz. Çünkü zaman kavramı aşkın yer aldığı hikâyelerde belirsizdir ama mekân olarak birçok yerden yararlanılmıştır. Liman, gemi, tren istasyonu, sokak ortası, ev içi ortam, bir ağaç altı hikâyelerde yer alan mekânlardandır. Bu konularda aşkı sırf parası olmadığı için yaşamaması gerektiğini düşünen, evlilikten korkan, kendisini aldattığını düşünen, iletişim problemi olan, en yakın arkadaşıyla evlenen, sevdiğine kavuşamayan gibi pek çok hikâyeye karşılaşmak mümkündür.

2.3.2. Toplumsal ve Ekonomik Sıkıntılar

Aşk temasından sonra dergide işlenen ikinci tema ise maddi sıkıntılardır. Özellikle bu maddi sıkıntılar içerisinde köylüye bir yönelme görülmektedir. Anadolu’daki hayatın zorluklarından, köylünün problemlerinden ve geçim sıkıntısından, yoksulluk, iş bulma zorluğu, küçük şehirden büyük şehre göç ve bunun beraberinde getirdiği sıkıntılar, memlekete duyulan özlem, yaşama tutunma noktasında verilen mücadele, toprağa bağlılık bu hikâyelerde işlenen temalardır. Bu problemler üzerinde duran isimler arasında M. Necati Sepetçioğlu, Mehdi Halıcı, Cahid Okuer, Hakkı Kamil Beşe, Şevket Arı gibi yazarlar vardır ama en çok her hikâyesinde maddi sıkıntılar üzerinde duran isim M. Necati Sepetçioğlu olmuştur. Onun hikâyelerinde ana kahraman olarak ele aldığı Abdürrezzak Efendi üzerinden bu problemlerinden bahsetmiştir.

M. Necati Sepetçioğlu'nun "Elleri Çamurdu" hikâyesinde, Anadolu insanını Abdürrezzak Efendi nezdinde anlatır. Abdürrezzak Efendi ve ailesi toprakla uğraşan Anadolu insanlarıdır:

"Abdürrezzak Efendi'nin büyük oğlu on sıra pancar söktükten sonra çatalı bırakmıştı. Yarısı yırtık ayakkabısı çamurdan ağırlaşmıştı. Belinde, alışmadığı bir ağrı vardı. Yorulmuştu. Çabucak yorulduğu için utandı. Yan gözle kardeşlerine baktı. Kızın üşüdüğünü, oğlanın terlediğini gördü. Acıdı. Babası sökülen pancarları toplayıp kızın önüne yığıyordu. Sirtında kalın ve eski bir palto vardı. Boynunu yeşil kareli, güve yeniği yün bir atkı ile sarmıştı" (Sepetçioğlu, 1954: 43).

Abdürrezzak Efendi çocuklarının toprağı sevmesini isterdi. Çocukları toprağı hor görmemeliydi ama çocuklarıyla birlikte tarlada pancar toplarken de güneş altında olmak, üşümek isterdi. Ona göre insanca yaşamak onların da hakkıydı. Bütün bu fakirlik içinde yine de onlar mutlu bir aileydi. Yemek yiyecekleri zaman eller çamur bile olsa buna üzülmezler, ellerini temizleyip yemeklerini yerlerdi.

M. Necati Sepetçioğlu'nun bir diğer hikâyesi olan "Erguvan Bahçesi"nde, kahramanlardan N. köye taşınmak ister ama karısı G. köyde bulunan insanları başta küçümser. Burada da karşımıza Abdürrezzak Efendi çıkmaktadır. Kadın zamanla köye ve Abdürrezzak Efendi'ye alışmaya başlar ve daha önce görmediği sıcaklığı burada, bu insanların arasında görür:

"Sokağın öteki ucunda ve tam kapılarının önünde bir adama rastladılar. N şaşırıldı. Aaa! dedi birdenbire. Sen! Sen Abdürrezzak Efendi ha!. Abdürrezzak Efendide şaşırıldı. G'yi işaret etti. Bu kim? dedi, karım mı? N, evet dedi karım. Seninle tanıştırmamıştım. Sonra G'ye döndü. Abdürrezzak Efendi bu işte dedi. Hani sana bahsedirdim hep. Hani erguvanlı bir evi var derdim. Bir arkadaşımın babası var derdim. G korkuyordu. Bu adamı kötü tanıtmışlardı. Yüzündeki toprak rengine ve gözlerinde uzayan bozkıra baktı. Sonra saçları da bir tuhaftı Abdürrezzak Efendi'nin. Tertemiz çayır kokuyordu, Erguvan kokuyordu. Şeftali kokuyordu. Abdürrezzak Efendi G'nin gözlerinden öptü. G Abdürrezzak Efendi'nin dudaklarında, o ana kadar duymadığı bir sıcaklık, bir tatlılık hissetti. Bu adam kötülük yapamaz dedi içinden" (Sepetçioğlu, 1956: 33).

Yazarlar bu ekonomik sıkıntıları daha çok köylü üzerinden anlatmayı tercih etmişler. Şehirde yaşayan insanların sıkıntısından çok kasaba ve köylerde yoksulluk içinde yaşayan insanları anlattıkları görülür. Bunu anlatırken de gözlemci bakış açısını kullanmışlar ve üçüncü tekil anlatımı tercih etmişlerdir. Sepetçioğlu, Anadolu ve Anadolu insanını anlatmayı amaç edinirken bunu Abdürrezzak Efendi üzerinden anlatmaya çalışmış, toprakla uğraşan bütün insanları bu karakter üzerinde birleştirmeyi istemiştir. Suat Uzer, imzalı bir yazıda Abdürrezzak Efendi için şunları söylemektedir:

"Abdürrezzak Efendi'de gözlem esaslı rol oynuyor, Anadolu'yu, Anadolu insanını, birçok sevdiği iki varlığı bütün yönleriyle tanıyor. O insanlara dışarıdan bakmıyor, onların kaderini kendi kaderiyle birleştiriyor, onlarla beraber onlar gibi düşünüyor. Tıpkı bir toprak adamı gibi... Bu sebeple de Abdürrezzak Efendideki hikâyelerde tek yönlü insanlar yok. Asıl toprak adamının toprağına bağlı kaderini, bütün ruh çalkantıları ve çatışmalarını çırılçıplak ortaya koymaya çalışıyor.

Bu M. Necati Sepetçioğlu'nun kuvvetli olmasını sağlayan ve şahsiyetini veren en sağlam tarafıdır ve kendisini günümüzün diğer hikâyecilerinden kuvvetle ayıran taraf da gene budur” (Uzer 19956: 11).

Bir bakıma Abdürrezzak Efendi, Anadolu’da köy veya kasabalarda yaşayan insanların ortak adıdır denilebilir.

2.3.3. Ölüm

Dergide ölüm teması birkaç hikâyede işlenmiş olup önemli olarak M. Necati Sepetçioğlu'nun “Merdivenin Birinci Basamağı” hikâyesinde yer alır. Sepetçioğlu, hikâyesinde anlatmak istediği konuya uygun olarak kişinin içinde bulunduğu psikolojiyi yansıtacak bir atmosfer oluşturma adına nesnelere yararlanır:

“Saat, bitmeyen bir yolda koşuyordu ve tik-takları arzu, ümit ve biraz da istihza doluydu. Ceket, lacivert ceket iskemleye can veren bir insan kederiyle abanmıştı” (Sepetçioğlu, 1954: 33).

Saat sert ve kibirli tik tak sesiyle Abrüzzek’a annesinin ölümünü hatırlatır. Abdürrezzakın psikolojik durumu öykünün anlatımına da yansımış, karamsar bir hava öykü boyunca hissedilmiştir:

“Beyninde bir tren, makinistsiz, frensiz, deli bir tren son süratiyle gidiyordu alabildiğine. Boğum boğum kabaran, şişen, yakan bir buhar fişkırdıyordu trenden. Kapkara bir duman salıyordu. Tik! Tak! Tik! Tak! Tren gürültülüydü, saat utanmaz. Saatin utanmaz tiktakları kupkuru yolda bir asker kundurasından farksızdı. Kupkuru yol ölü suratlı bir toprağı ikiye bölmüştü. Sapsarı toprak çatlamıştı. Yarık yarıktı. Makinistsiz, frensiz deli tren ölü sarılığında bir toprağın ortasında yüz elli mil süratinde koşuyordu. Kapkaraydı. Bulut gibiydi. Gece gibiydi. Rayların üstünde ezilenler vardı. Parça parça olanlar vardı. Kar soğukluğunda beyaz bir ışık cesetlerin üzerindeydi. Tren durmuyordu”. (Sepetçioğlu 1954: 34)

“Kişinin zihninde yer eden tren, annesinin ölmeden önce bulunduğu merdivene çarpar. Saat alay etmekte, iskemledeki ceket canlanmaktadır. Trenin merdivene çarptığı an, Abdürrezzak, iskemleyi kapıp saate fırlatır. Ancak annesinin ölüm anına dair gözünde canlanan görüntüleri silmeye yetmez bu davranış” (Baş, 2007: 5). Burada Abdürrezzak Efendi köylü olarak değil annesini kaybeden bir kişi olarak hikâyede yer alır. Annesi öldüğü anda etrafta koca bir sessizlik vardır ama duyulan tek şey saatin sesidir. Abdürrezzak ne zaman bu tik tak sesini duysa annesinin ölümünü hatırlamaktadır. Kahramanın ruh dünyasını etkilemesi açısından nesne-insan ilişkisi önemli tutulmuştur.

2.3.4. Yolculuk

Dergide mistik konuda yazılmış tek hikâye M. Necati Sepetçioğluna ait olan ve diğer hikâyelerine nazaran daha uzun yazılmış “Gemidekiler” hikâyesidir. Hikâyenin başında Mevlana'nın Mesnevisinden alındığı belirtilen şu sözler önsöz olarak kullanılmıştır: “İnsan yelkenli gemiye benzer. Rüzgâr estiren bakalım onu ne yana sürecek?”. Aynı geminin içerisinde farklı

din, dil ve ırka sahip olan kişilerin yolculukları sırasında “rüzgâr estiren” ne yana dilerse o istikamete doğru gitmelerini anlatır. Farklı türden yolcuların aynı gemide olmalarından dolayı iyisiyle kötüsüyle aynı kaderi yaşamalarına şahit oluruz. Bu yolcular; değişik din, dil ve ırka mensupturlar. Bazen birbirleriyle tartışır bazen kavga ederler, kimileri de “Araplara ölüm” diye bağırır. Hikâyede gemi benzetmesi, “gemi aklın ve düşüncenin ötesinde” (Sepetçioğlu, 1956: 30) ifadesiyle anlatılmıştır. Asıl önemli olan ise insanın içindeki gemidir:

“İçindeki gemiyi durdurmalıydı. İçindeki gemi düşüncesiz, mesafeler, zaman ve kilometreden habersiz –ve kendi arzusuna tabi olarak– gitmemeliydi” (Sepetçioğlu, 1956: 31).

“Acaba içimizde “kendi arzusuna tabi olarak” gitmemesi gereken gemi “nefs” mi? diye düşünülebilir” (Çakır, 2007: 20). Tanrısal bakış açısıyla yazılan hikâyede, gemi bir benzetme aracı olarak kullanılmıştır. Asıl kast edilen ise nefis terbiyesidir. Bu hikâyenin bir farklılığı da şahıs kadrosudur. Normalde M. N. Sepetçioğlu’nun hikâyelerinde kahramanlar Anadolu’da yaşayan yerli halktır ya da şehirli insandır ama burada Alman, İngiliz, Yahudi, Arap gibi farklı milletlerden şahıslara yer verilir.

2.4. ŞİİR İNCELEMESİ

1950 yılı Cumhuriyet devri Türk şiirinde birçok şiir anlayışından etkilenen ve belli bir çevre etrafında toplanan sanatçılar bulunmaktadır. Bu devirde Hisarcılar, Maviciler ve İkinci Yeni gibi çeşitli topluluklar bulunmaktadır ama derginin içeriğine bakıldığı zaman özellikle İkinci Yenicilerden Sezai Karakoç’un şiirlerinin oldukça yoğun olduğu görülmektedir. Dergide ön plana çıkan şiirler aşk temalı şiirlerdir. Diğer taraftan millî duygularla yazılmış veya dinî-mistik formda kaleme alınan serbest ölçülü birkaç şiir de bulunmaktadır. Yalnız serbest ölçülü şiirlerin yanı sıra az sayıda da olsa beyit formuna benzeyen ve hece ile yazılmış şiirlerin de olduğu görülmektedir. Dolayısıyla bu dönem şiirinin geçmişe uzanan bağları bulunmakla birlikte yüzünü Batı’ya çevirdiğini de söylemek mümkündür. Nitekim Batı’dan yapılan şiir çevirilerinin de dergide fazlasıyla yer aldığı aşikârdır.

Cumhuriyet dönemi şiirimizde de tıpkı divan ve halk şiirinde olduğu gibi, farklı şairlerimizin ayrı ayrı duyuş ve söyleyiş şekliyle aşkı işledikleri görülmektedir. Dergi 1950’li dönemlerin dergisi olduğu için ön plana çıkan isim Sezai Karakoç’tur.

Derginin ilk sayısındaki şiir Cahit Külebi’ye aittir. Çok yönlü bir şair olan Cahit Külebi, şiirlerinde çok değişik konulara yönelmiştir:

*Hava bugün de bulutlu
Rüzgâr daha serin esecek,
Bütün insanlar umutlu,
Şairler mahzun gezecek.*

*Yağmur yağacak, ince.
Muşambalı kızlar görülecek.
Ağaçlara, çocuklara gelince;
Bir karış büyüyecek.*

(Külebi, 1953: 9)

Anadolu'nun çeşitli doğal güzelliklerini, yurt ve tabiat sevgisini, acıları, umutları, sevinç ve özlemleri ile Anadolu'nun bütün insanları, köylüler, kentliler, kadınlar ve çocukları işleyen Külebi'nin "Güz Tahmini" adlı bu şiirinde de kadın ve çocuk teması ön plandadır. "Şiirin dili oldukça canlı ve berrak bir Türkçedir. Serbest ölçüyle ve dördlükler yazılan bu şiirde, tabiata ait tasvirlerin yapıldığı da görülmektedir. Kız ve kadın kelimelerine şiirlerinde çok sık yer veren Cahit Külebi, aşkı ve kadını hiç bayağılaştırmadan, temiz ve asil duygularla işleyen bir şairimizdir" (Özbalcı, 1992: 4). Şiirde şairleri mahzun gösteren Külebi, sanki sevgilisinin güzelliğini tabiat güzelliği ile birleştirerek anlatmıştır. "Hemen her şiirinde aşk temasının yoğunlukta olduğu görülür fakat bu şiirdeki aşk bir kadına duyulmakla birlikte tabiata karşı da bir aşk duygusundan bahsedilebilir. Hatta o kadın, memleket ve tabiata duyduğu aşkı iç içe ve birlikte ele alıp işlemiş, böylece kadına duyduğu aşka daha bir yücelik, daha bir kutsallık kazandırmak istemiştir" (Özbalcı, 1992: 5). Çocuklara da ayrı bir önem veren Külebi, onları kadınlar kadar çok sevmiş ve her çocuğun güzel ve temiz bir şekilde bakılması gerektiğini düşünmüştür. Çünkü insanlarda bulamadığı o saf sevgiyi çocuklarda bulabildiği için onlara ayrı bir önem vermiştir.

Diğer bir şiir Sezai Karakoç'a ait olan "Şehrazat" şiiridir. İkinci Yeniciler içerisinde kendine özgü imgeleriyle ön plana çıkan Karakoç'un bu şiirinde de Şehrazat'ın sevgili olma özellikleri vurgulanmaktadır:

*Sen, gecenin gündüzün dışında
Sen, kalbin atışında, kanın akışında
Sen, ŞEHRAZAT, bir lamba, bir hü-
kümdar bakışında
Bir ölüm kuşunun feryadını duyarsın.*

(Karakoç, 1953: 14)

Şehrazat hem bir sevgili hem bir yar hem de candır.

“Sezai Karakoç, birçok eserinde aşk ve sevgiyi tinsel bir varoluş olarak işler. Ona göre aşk ve sevgi, zaman, mekân, nesne ve öznenin ötesine ulaşmadır. Karakoç, varlığın sevgi/aşk ile var olduğuna inanır. Bu sebeple sevgi ve aşk, Sezai Karakoç’un eserlerinin temel izleğini oluşturur. Sezai Karakoç’un eserlerinde ‘Mutlak Ben’in yarattığı varlıklar var olmadan önce aşk/sevgi meyillidir. Kökleriyle yaşama tutunan Tanrı’nın yarattığı en soylu varlık insan, ona göre varoluşun sırrını aşk/sevgi bulur” (Şahin, 2015: 4).

Veysel Şahin şiirde varlıktan öte bir ‘mutlak’ varlığın içimizde olduğunu ve şaire göre insanın mutlak sevgiliden koparılıp dünyaya sürüldüğünü ifade eder. Karakoç bu evrensel yolculukta, insanlığı ve âlemleri yaratan mutlak sevgilinin yolunda yaşamaya devam ederken kimi insanlar da mutlak sevgiliyi ararken yollarını kaybetmiştir. Şahin, Şehrazat şiirinde de bu sorgulamaların yapıldığını ve şiirde beşeri aşktan ilahi aşka doğru bir yönelişin olduğunu belirtir. “Dolayısıyla şiirde sevgi ve aşkın, insanı Tanrı’ya yani Mutlak olana taşıdığını söyleyebiliriz. Şiirin son iki mısrasında tekrarlardan faydalanarak anlama yoğunluk katan şair, mutlak sevgiliyi, “sevgi, can ve yar” kelimeleriyle bütünleştirmiştir. Böylece sevgili, can ve yar ‘Mutlak Ben’ kendi ve değerler düzleminde toplanır” (Şahin, 2015: 4).

Turan Alptekin’in “Bir Filiz Rengi His ve Sen Varsın” şiiri serbest nazım şekliyle yazılmıştır. Tanpınar’ın öğrencisi olan Turan Alptekin ilk olarak edebiyata şiirle adım atmış ve şiirdeki imzalarında Alptekin Bu dönemlerde dergide oldukça adı geçen Alptekin’in şiirleri genel olarak aşk ve özlem duygusu üzerinedir.

*Gün, beyaz yelkeninde özleyişin;
Köpüren mavilikte bir uyanış;
Ve bütün şarkılar, dumanlı, serin
Bir su sessizliğinde toplanmış.*

Duyulan, anlaşılmayan bir şey...

*Büyüyor bir tutuk vezinli şiir;
Bu, günün, kalbinin atışlarını
Taşıyan bembeyaz ayak sesidir.*

Bir bulut başucumda... Aydınlık.

Süzülen damla damla bir tülden.

Duygular, yemyeşil, derin ve ılık,

Bu fısıltıyla ürperen, gerinen.

Duyulan, anlaşılmayan bir şey...

*Bir filiz rengi his ve sen varsın,
Islak aydınlığında her sabahın.*

(Alptekin, 1954: 24)

Hem imgelerle yüklü hem de zihnimizde bir şeyler canlandırdığı için saf şiir anlayışına benzeyen bir yanı vardır. Filiz rengi diye söylediği aslında açık yeşil bir renktir. Bu rengin verdiği his onda geleceğe dair bir umut şeklindedir. Alptekin'in dergide yer alan diğer şiirlerinde de aynı izlenim hâkim olup, dörtlükler ve bentlerle kurulu hem uzun hem kısa dizelerden oluşan şiirleri bulunmaktadır.

Bir diğer şiirimiz Sezai Karakoç'un "Köşe I" adlı şiiridir:

*Sen kaç köşeli yıldızsın?
Saçlarını kimler için bölük bölük yapmışsın?
Saçlarını, ruhumun evliyalarınca örülen,
Tarif edilemez güllerin yankısı gözlerin,
Gözlerin kaç kişinin gözlerinde gezinir,
Sen kaç köşeli yıldızsın?*

(Karakoç, 1954: 23)

Şiirin teması beşeri aşktır. Şiirin ilk kısmında köşe imgesi etrafıyla bölük bölük saçlarıyla, gözleri güllerin yankısı olan, saçları şairin ruhunu evliyalarınca örülen bir sevgili tasviri yapılmıştır. Şiirde geçen "harita, resim ve fabrika" imgelerinden hareketle anlatılan sevgilinin uzakta olduğu anlaşılmaktadır. Anlatılan sevgili uzaklarda bir yerlerdedir ama neden uzaklarda olduğu şiirde anlaşılmamaktadır. Turan Karataş'a göre "yukarıdaki mısralarda görülen sevgili portresi, Karacaoğlan'ın Fatma'sını, Hörü'sünü, Elif'ini hatırlatmaktadır" (Karataş, 1998: 324). "Karacaoğlan'ın şiirleriyle birlikte Türk şiirinde sevgili görülen, dokunulan, sitem edinilen, gerçek anlamda sevilen, hatta zaman zaman beddua edilen bir varlık olmuştur ve Türk şiir tarihinde onun şiirleriyle artık sevgilinin adı bellidir. İşte Karakoç'un Köşe şiirinde anlatmaya çalıştığı ve betimlediği sevgili de öncelikle cismani varlık olarak karşımıza çıkar" (Tonga, 2007:4).

Şiirin bu ilk kısmında yıldız imgesi fazlasıyla vurgulanmıştır. Aslında burada sevginin karşılıksız olduğu anlamları çıkartılabilir. Gözleri kaç kişinin gözlerinde gezindiği bilinmeyen

ifadesinde sevgilinin kararsız olduğu belirtilmiştir. Şair kendisini ise geleceğin kara gözlü zalimlerinden biri olarak nitelendirir.

Derginin on dördüncü sayısında “Köşe II” şiirini kaleme almıştır:

*Evlerinin içi ayna döşeli;
Ayna, hatıra, gözler ve sevmek...
Benim aşkım bin bir köşeli, ah, bin bir köşeli;
Bir köşe gidince bin köşe yeniden gelecek.
Ayna; hatıra, gözler ve sevmek...*

Evlerinin içi kabartma bahar;

...

Evlerinin içi güllerden,

...

Evlerinin içi gurur döşeli;

(Karakoç, 1954: 19)

Bu bölümün her mısraı evlerinin içi ifadesiyle başlamaktadır ve Necati Tonga bunu evlerinin önü ile başlayan halk türkülerini çağrıştıran bir söyleyiş olduğunu düşünmektedir.

“Bu bölümde anlatılan sevgili evinin içi ayna, kabartma bahar ve yeni güllerden döşenmiş bir sevgilidir. Bu bölümde dikkat çeken imge ise ayna imgesidir. Ayna, tasavvuf düşüncesinde Allah’ın göstergesi olan âlemin bütün âlemlerin dolayısıyla Allah’ın görüntüsü olan insanın sembolüdür. 1920-1950 yılları arasındaki Cumhuriyet Dönemi metinlerinde ayna yalnızlığı, benliği, zamanı, kâinatı, Tanrıyı vs. işaret eden, temsil eden ve gösteren anlamlar kazanmıştır. Bu kapsamda aynanın işaret ettiği anlamlardan birisi de mazidir” (Durukan, 2018: 3).

Aynadaki görüntü insanı geçmişin derinliklerine ve özlenilen yıllarına götürür. Şiirde de sevgilinin hatırası, gözleri ve sevgisi ayna metaforuyla birleştirilmiştir. Sevgiliye duyulan yoğun özlem bu şekilde belirtilmiştir.

Derginin ikinci cildindeki ilk sayısında da Sezai Karakoç’un “Köşe III” şiiri yer almaktadır:

*Sen geldin benim deli köşemde durdun;
Bulutlar geldi üstünde durdu.
Merhametin ta kendisiydi gözlerin.
Merhamet, saçlarını ıslatan sessiz bir yağmurdu
Bulutlar geldi altında durduk.*

*Konuştun, Güneşi hatırlıyordum;
Gariptin, yepyeni bir sesin vardı.
Bu ses öyle benim, öyle yabancı;
Bu ses saçlarını ıslatan sessiz bir kardı...*

(Karakoç, 1955: 28)

Sevgili ile karşılaşmanın ve konuşmanın anlatıldığı bu bölümde, sevgili mistik bir kimlik kazanmıştır. Karşımızda adeta imgelerle yüklü bir sevgili vardır. Şair oldukça orijinal ve estetik benzetmelerle birlikte imgelerle yüklü bir şiir yazmıştır.

Şair dördüncü kısımda sevgilisinin adını zikretmektedir:

*Taşların ortasında Leyla'nın gözleri
Leyla köşe köşe göz göz şiirin ortasında
Ben Leylayı bulduğumdan yahut kaybettiğimden beri
Leyla ya bebeğin bardağında ya o dağın ortasında*

...

*O gitti bize ağlamak kaldı kala kala
Biz seni işte böyle seviyoruz Leyla*

(Karakoç, 1955:28)

Anlatılan Leyla şiirin her köşesine adeta serpiştirilmiş durumdadır. “Leyla’yı götürüp Londra’nın ortasına bıraksam” ifadesinde sevgilinin uzaklarda bir yerler olduğu anlaşılmaktadır.

Beşinci bölümde ise sevgili çeşme ve anne imgeleriyle anlatılmıştır:

*Beni yeraltı sularına karşı iyi savun
Tırnağını taşa sürten yitik keçilere karşı
Bu çeşmenin üç köşesinden hangisinden su içecek
Senin bahtsız ve mesut Eyyub'un*

...

*Ben bölünmez bir şairsem
Sen bölünmez bir anne*

Bir çeşme

(Karakoç, 1955: 28)

Şiirin son bölümünde şair, kendisini bahtsız ve mesut Eyyub olarak nitelendirmiştir. “Hz. Eyüb’e gönderme yaparak aşktaki sabır makamında olduğunu belirtir” (Tonga, 2007: 6). Beş bölümden

oluşan şiirde aşkı çok köşeli işlediği görülmektedir. "... şairin umut ettiği şey artık çeşmenin hangi köşesinden su içeceğidir... beş köşeli bir yıldız imgesi görülür. Bu beş köşeli yıldız imgesi, Hz. Meryem'i hatırlatmaktadır" (Tonga, 2007: 5). "Bilindiği üzere beş köşeli yıldız, Hıristiyan inancında ve Batı estetiğinde Hz. Meryem'i temsil etmektedir" (Harman, 2004: 236).

Leyla'yı son mısralara doğru merhametli olarak tasvir eden şair, beş bölümde de ona dair farklı betimlemelerde bulunmuştur. Aynı zamanda Leyla isminin "Leyla ve Mecnun" hikâyesini hatırlatıyor olması, Karakoç'un şiir anlayışında geleneksel divan şiiri estetiğinden yararlandığı da düşünülür. "Köşe kelimesiyle sevgiliyi bekleme, sevgilinin beklenen bir varlık ve aşğın kalbinin köşeler gibi parçalanmış olduğu imajı verilirken ilk üç bölümde sevgilinin portresi farklı açılarla çizilir. Dördüncü bölümde, bu resmin "Leyla" olduğunu öğreniyoruz. Bilindiği gibi Leyla, gerek Divan gerek Halk edebiyatında sevgiliyi temsil eder. Böylece, bu şiirdeki "Leyla" nitelemesiyle, Karakoç'un şiirinde aşka ve sevgili geleneğe bağlanır" (Erdem, 1995: 66). Serbest ölçüde yazılan şiirde "n" ve "l" sesleri sık tekrar etmiştir.

Sezai Karakoç'un dergide yer alan bir diğer şiiri de "İnci Dakikaları"dır. Ferdi duygu ve duyarlılıkla yazılmış olan bu şiirde, coşkularının seline kapılmış duygulu bir üniversite öğrencisinin yılbaşı dakikalarında konuşması vardır:

*İncilerin ilk gerçek ve yeni yorumunu bulur gibi oluyorum
Bu inciler denizlerin en karanlık noktalarında bile yoktur
Benim ak ve kara kayalar içinde bulduğum inciler
Bu inciler sen olmasan bende bile yoktur
Oldukları yerde bile*

(Karakoç, 1955: 10)

Şiirde zamanla sevgili arasında kurulan mutlak bağ vurgulanmış, zamanı sevgilinin varlığının anlamlı kıldığı söylenmiştir. Sezai Karakoç'ta aşk kutsal bir duygudur ve aşk temasını işlediği şiirlerinde, aşkın farklı boyutlarına değindiği görülmektedir. Onun şiirlerinde kadını daha çok ruha yönelişleriyle işlediği dikkat çekmektedir. Bu şiirinde cisim olarak bir kadın hayal edemiyoruz ama zamanla sevgili arasında bir bağ kurarak bize aşk hissini verebilmektedir.

Sezai Karakoç'un derginin ikinci cildindeki onuncu sayısında yazdığı "Ping Pong Masası" maddi aşka ait imgelerin kullanıldığı bir şiirdir.

*Beyaz iplik sert iplik ve tak tak
Yuvarlak top küçük top ve tak tak*

*Ping-pong masası varla yok arası
Ben ellerim kesik varla yok arası
Öpücüğüne eyvallah ve tak tak
Beraber sinemaya ... evet ... ve tak tak
Ping-pong masası varla yok arası*

*Öküzün gözü veya dananın kuyruğu
Kadifekale veya Sen nehri
Ha Sezai ha ping-pong masası
Ha ping-pong masası ha boş tüfek
Bir el işareti eyvallah ve tak tak
Gözlerin ne kadar güzel ne kadar iyi
Ne kadar güzel ne kadar sıcak
Tak tak tak tak tak tak tak*

(Karakoç, 1955: 19)

Okulda ping pong masasında oyun oynayan bu kişi “Monna Rosa” şiirinde de görülen Muazzez Akkaya’dır. Muazzez Akkaya’nın kızı yıllar sonra bir gazeteciye attığı mailde annesinin mülkiyedeiken ping pong şampiyonu olduğunu söylemiştir. Şair, Muazzez Akkaya’yı masa tenisi oynarken seyretmekte hatta tak tak seslerinden karşılıklı oynadığını hayal etmekte gibidir. Şiirin sonlarına doğru “gözlerin ne kadar güzel ne kadar doğru/ ne kadar güzel ne kadar sıcak” mısralarında masa tenisini oynarken gözlerine daldığı görülmektedir ve top yere düşerek uzun bir tak tak sesi çıkarmıştır. Kendisini onun karşısında bir rakip konumuna koymuştur. “Oldukça soyut olan bu şiir farklı bir formada sokulmuştur. Kendi duygularını tanıma süreci içindeki çekingenliği üzerinde taşıyan şair, varlığını oyun topunun git-geline bırakarak gizlemektedir. Oyuncu, elleri kesik (yorgun), oyun topunun varla yok arasında gidip gelişiyle birlikte, aslında, bir yerlerini gizleyerek ve bir yere gizlenerek varoluşunu izlemekte, anlamaya çalışmaktadır” (Eroğlu, 1981: 19) diyen Ebubekir Eroğlu “bu şiirin başka bir yönüne, varoluş duygusuna eğilimine işaret eder” (Erdem, 1995: 31).

Derginin on ikinci sayısında Asaf Hâlet Çelebi’nin Budizm’den etkilenerek yazdığı “Kunâla” şiiriyle karşılaşmaktayız. Şiir ismiyle oldukça dikkat çekicidir ve eski bir Budist efsanesinden gelmektedir:

*vakti geldi kunâla
dünyayı görelî çok oldu
tam kırk yılda seni buldum kunâla*

*bu can tenden geçmeden
bu dünyadan geçmeden
bir kerecik sevmek çok değil*

*simsiyah saçların var kunâla
kemiklerine yapışık etlerin var
bir gün dökülecek
kunâla kuşu gibi gözlerin var
bir gün sönecek
kunâla*

*bu etlerin arkasında güzelliklerin var
benden başka kimse bilmeyecek*

*bu can içimde kuştur kunâla
seni görünce titrer
bu can gözümde mahabbettir kunâla
seni görünce yanar
bu can burnumda soluk olur kunâla
uçar gider*

*bu can benden geçmeden
bu dünyadan geçmeden
bir tek seni sevmek çok değil*

(Çelebi, 1955: 20)

Dört bölümden oluşan ve bir diyalog üslubunun hâkim olduğu bu şiirinde, Budizm'den etkilenerek yazmıştır ve Kunala ismi de bir Budist efsanesinden gelmektedir. Bu efsanede genç bir prensin macerası anlatılmaktadır. Bu prens üvey anasının günahkâr aşkını reddettiği için kadın da onun gözlerini kör ettirmiştir. Prens, bahtsız kadını bağışlaması için babasına şöyle yalvarır: “Gözlerimi kör ettiren anama karşı kalbimde ancak iyicilik duyguları var” (F.Challegey 1963: 75; Erözçelik 2006: 121).

“Şair, kunâla kelimesini bir Budist efsanesinden almıştır fakat şiir bir bütün olarak incelendiğinde yukarıda konusu özetlenen efsanede anlatılanlara açık bir göndermenin yapılmadığı görülür. Şiirde kunâla, şairin sevgilisine verdiği bir isim olarak geçer. Kunâla, aynı zamanda ardıç kuşunun adıdır ve şiirin ikinci bölümünde “kunâla kuşu gibi gözlerin var” mısraında kelime, bir benzetme unsuru olarak kullanılır. Şairin

aynı adlı diğerk şiirinde de Kunâla'yı göz uzvu ile birlikte ele aldığı görölmektedir” (Çelebi, 2006: 85).

Kunâla şiirinde işlenen tema “aşk”tır. Şiire “vakit geldi” söz grubuyla giriş yapılır. “Okuyucunun zihninde bir müphemiyet hissi uyandıran bu ifadeyi söyleyenin “olgunluk çağındaki bir kişi” olduğu, ikinci mısradada “dünyayı görelî çok oldu” ifadesiyle belirginleşir. Şiirin ilk bölümünde ömrünün son deminde aşkı yaşayan bir şahsın hâlet-i ruhiyesinin yansımaları ile karşılaşırız” (Tonga, 2012: 7).

Şiirde kunala olarak nitelendirilen sevgilinin şairin ikinci eşi Nermin Çelebiler olduğu söylenebilir ki bu yönüyle şiir ferdi duygular işleyen bir şiirdir. Nitekim Asaf Halet Çelebi kendisiyle yapılan bir röportajda şiirin ferdi olması gerektiğini belirtmiştir. “Tam kırk yılda seni buldum kunala” mısrasında eşini işaret ettiği düşünülmektedir. Asaf Hâlet, şiirinin üçüncü bölümünde hareket noktası yine sevgili olmakla birlikte kendi ruhuna yönelir. Bu bölümde şairin “cân”ına “cân” veren şeyin sevgili olduğu vurgulanır.

Şair, teşbih sanatının lüzumsuzluğuna inandığını belirtse de bu bölümde gelenekten gelen bir benzetmeyle canı kuşa benzetmiştir. Şiirde dile gelen âşığın varlığı, adeta kunâla adını verdiği sevgiliye bağlıdır. “Âşık, sevgiliyi görünce var olur, nefes alır, gönlü coşar ve sevinir. Yine gelenekteki gibi sevgiliyi yücelten, âşığın varlık gerekçesini sevgiliye bağlayan bir bakış açısı görölmektedir. Yine de şair hem kendinin hem de canına can bahşeden sevgilinin fâniliğinin farkındadır. Kunâla şiirinin son bölümü, bir önceki bölüme bağlıdır ve ömrünün son deminde aşkı yaşayan şair, sevgili karşısındaki hislerini üç mısra ile özetleyerek şiirini bitirmiştir” (Tonga, 2012: 12).

Serbest ölçüyle yazılmış olan şiirde toplam sekiz defa kunâla ismi geçmiştir ve n ve k seslerinin baskın olduğu görölmektedir. Bu ses tekrarlarıyla bir dinamizm yakalamaya çalışmıştır.

Bir diğerk şiir maddi aşka ait imgelerin kullanıldığı Sezai Karakoç'a ait olan “Tut” şiiridir:

*Son kaya iniyor kuyu aydınlanıyor
Ses insanın derinlerde parlayan
Son isyan denemesi oluyor güzel
İçimde yaman tutuk bir şair doğuyor
Tut elimden
Dosta düşmana karşı bir iyi konuşayım
Tut
Kulede saat kırılmasın*

Geyikler sağır
Rüyalar boğuk olmasın

...

Son insan yürüyor
Tut elimden kaçalım
Kaçalım kaçalım

...

(Karakoç, 1956: 15)

Şiirde ilk dikkati çeken unsur “kuyu” ifadesidir. Çünkü kuyu karanlık, soğuk ve dipsizdir ama şair kuyuya aydınlık sıfatını yüklemeyi uygun görmüştür. “Dağınk imgelerin yer aldığı şiirin ilk kısmında toplumu içinde bulunduğu çöküş atmosferinden kurtarmaya çalıştığı görülmektedir. “Son kaya iniyor kuyu aydınlanıyor” ifadesinde şair, kayaya aydınlatici bir özellik katıyor. Çünkü kuyu karanlıktır ve anlaşılmazlığı ifade eder. Kuyunun aydınlanması şimdiye kadar konuşulmayan, örtbas edilen gerçeklerin gün yüzüne çıkarılmasıdır” (Yaşar, 2012: 3).

Şairin “tut elimden” diye seslendiği kişi sevgilisidir. Burada beşeri bir aşktan söz etmek mümkündür. “Kadınla tensel bir temas kurarak İkinci Yenicilere yaklaştığı gözlemlenir. Bu bağlamda “Tut” şiirindeki imgeler İkinci Yeni şairlerinde bulunan imgelerle benzerlik gösterir. Ancak bu tensel temas kurma başta Cemal Süreya olmak üzere İkinci Yeniciler gibi cinsel bir hazdan kaynaklanmaz... kosnül duygulardan uzak bir şekilde el ele tutuşmayı önerir” (Yaşar, 2012: 5).

Hüseyin Yaşar, kuyunun karanlık dipsiz olduğunu bu yüzden bilinçaltı olduğunu belirtir. Işığın ise zekâ ve umut olduğunu söyler ve ışığın sönmediği müddetçe karanlığı yeneceğini ifade eder. Şair son mısralara doğru ümitli bir şekilde konuştuğu görülür ve son insanın ortaya çıkmasıyla da kaçmayı önerir. “Sezai Karakoç burada çok güçlü bir imge yakalamıştır. Son insan, İslam dininin peygamberi Hz. Muhammed’dir. Sonlu sonsuzluğa doğru yürüyor. Herkes yürüsün. “Son insan” insan imajının sembolik perdesinin gerisinde birçok perspektifler tespit edilebilir. Bunlardan biri şair, adeta düşüş reçetesini “son insan”ın yürümesinde buluyor. Her an batacakmış gibi görünen güneş onun gelişiyle batmaz olur. Çünkü “O”nda yeniden yaratıldı insan” (Karakoç, 2010: 131).

Şairin ara bölümlerde kullandığı “tut elimden” söz grubu ile sıkıca sarılmasını arzuladığı, “diriliş tutkusu” dur. “Düşünce hayatı ve inanç hayatı arasında kopmuş olan bağları yeniden canlandırmak için kullanılan “diriliş” kelimesi bir ülkeye cereyan veren santrallerin önemi kadar geniş görevli, büyük merkezli ve temel prensipleri içeren anlamlı bir mefhumdur” (Diclehan, 1980: 108). Bu ibareden sonra “kaçalım” sözcüğünü kullanarak okuyucuyu şaşırtmaktadır. Şair, “kaçalım” demekle alıp başını gitmeyi kast etmemektedir. “Kaçmak fiilini her şeyi ‘bırakıp terk etmek’ anlamında algılamak Karakoç’un düşünce yazılarında tasarladığı diriliş’e de tezattır. Zira bütün yazılarında ‘diriliş’in er geç

gerçekleşeceği inancını taşır. O, batıcıl toplumsal hastalıklara yakalanmadan “yeniden doğuşa koşuş”u imgeler. Bu açıdan bakıldığında ‘dirilişin şairi’ İkinci Yeni’nin bir başka şairi, Turgut Uyar’dan farklı bir ruhsal iklimle sahip olduğu anlaşılmaktadır” (Yaşar, 2012: 11). Bu açıdan bakıldığında “Tut” şiirinin maddi aşka ait imgelerin kullanıldığı bir şiirdir diye düşünülebilir. Nitekim kadın bu şiirde maddi bir varlık olarak görülmüştür.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde önemli şiirleriyle ön plana çıkan diğer bir isim Selahattin Batu’dur. On yedi şiiri ile dergide yer alan Batu, 1905 yılında Eceabat’ta doğmuştur. Edebiyata şiir ile adım atan Batu’nun oldukça sade ve anlaşılır bir dili vardır. İlk edebî yazılarının içeriğinde Eceabat kıyılarında geçirdiği çocukluk yıllarının yansımaları vardır. “Doğup büyüdüğü ortamın tabiatla özellikle denizle iç içe oluşu Batu’nun sanatkar hissiyatını beslemiştir denilebilir. Bu atmosfer sayesinde Batu, o yaşlarda şiirler ve edebi eserler yazmaya başlamıştır. İlk Abdülhak Hâmid’e özenerek soyunmuş olduğu tragedya şairliğini Goethe okumalarıyla ilerleterek bu türde Türk Edebiyatında adımı duyurmuştur” (Zengin, 2018: 40).

Selahattin Batu’nun dergide yer alan şiirlerinde farklı temalar göze çarpsa da ön planda olan, manevî ve ilahî konuları şiirleştirmesidir. Çok genç yaşlarda pozitif ilimlere ilgi duyması bunu bir sebebi olarak söylenebilir. Kendisi de verdiği bir röportaj da Goethe ve Nietzsche’nin tesiri altında kaldığını, yıllarca felsefe ve psikoloji ile uğraştığını, yıllar sonra Mevlana’yı keşfederek kalbe dokunan yazıları okumayı sevdiğini söylemiştir. Nitekim dergide yer alan birkaç şiirinde de felsefi bir yaklaşımın olduğu dikkat çekmektedir. “Sencileyin” şiirindeki;

*Sen sayı bilmezsin
İşte denizde kum
İşte gökteki yıldızlar tanık
Sen yücesin biz küçük
Biz uykuda sen uyanık*

(Batu, 1954: 16)

mısralarında sade ve akıcı bir şekilde Allah ile konuşuyor gibidir. Onun üslubu hakkında Kaplan şu ifadeleri kullanır: “Her yerde güzel, ulvî olanı arayan ve seven Batu’nun üslubu sanatkaranedir... Kelimelerini ince bir estet hassasiyetiyle seçer. Onun şiirlerinde Türkçenin adeta yıkandığını hissederiz. Aşırı olmamakla birlikte kendisini duyuran ‘öz Türkçe sevgisi’ ideolojik bir düşünceden ziyade, bu kelimelerin taşıdığı saf havadan ileri gelir” (Kaplan, 1990: 319-320). Sanıyorum ki Kaplan bu ifadelerinde, Batu’nun temiz ve akıcı bir Türkçeyle yazmasının yanı sıra öz şiire yakın bir anlayış içinde olduğunu düşünmektedir. Örneğin Batu’nun “Aşkla Allah Bir” şiirinde;

*Gökyüzü kapanınca üstüme
Gördüğüm senin gözlerindir*

...

*İndir ışıktan perdeni indir
Gözlerin göklerden güzeldir*

...

*Sevgi Tanrıya doğru bir yokuş
Aşk da Allah da kurtuluş*

(Batu, 1956: 11)

Tanrıyı ilahi bir sevgili olarak anlatmaktadır. Bunu yaparken de tasavvufî bir yaklaşımdan ziyade estetik duyarlılıkla ve kendine özgü imge düzeni içerisinde anlatmaktadır. Genelde hecenin on birli ve on dörtlü kalıplarını kullanmayı tercih eden Batu'nun şiirlerinde serbest nazımla yazılmış şiirler de bulunmasının yanı sıra doğa tutkusu, Türk ve Yunan mitolojisi, tabiat, deniz ve saf güzellik şiirlerinin diğer temalarını oluşturur.

Dergide şiirleriyle ön plana çıkan kadın yazarlar ne yazık ki sınırlı sayıdadır. Nezihe Araz'ın dergide on bir şiiri bulunmakla birlikte masal, efsane, makale ve denemeleriyle de dergide ismi geçen önemli kadın yazarlarımızdandır. 1920 yılında Konya'da dünyaya gelen Araz, solcu kimliğinin yanı sıra tasavvufî bir yanı da vardır. Türk-İslam dünyasının önde gelen din ve tasavvuf büyükleri hakkında biyografik yazılar yazmasının yanı sıra Anadolu halk törelerini derledi ve kadınların giyim ve süs eşyalarının özelliklerini tanıttı. "Devran" şiirindeki;

*Bir ses doğdu ışıl ışıl
Açıldı gökler açıldı
Bir nur indi hevenk hevenk*

...

*Gönüller niyaza vardı
Yükseldi Tanrı katına*

(Araz, 1955: 14)

mısralarında tasavvufî bir hava hâkimdir. Serbest ölçüde ve genelde heceli nazım ölçüsüyle yazdığı diğer şiirlerinde bu dinî ve tasavvufî hava devam etmiş, birkaç şiirinde halk şiirine yakın bir üslup dikkat çekmiştir.

Bir diğer kadın yazarımız ise dergide sadece bir şiiri bulunan Gülten Akın'dır. Türk halk şiirini çok iyi binle ve bunu modern bir anlayış içinde ele alan Akın'ın şiirlerinde yalnızlık, kadın, ölüm, doğa gibi pek çok tema vardır. Dergide yer alan "Alaca Dağlarda Sarı Çiçek" şiirinde doğaya odaklandığı ve doğayı gözlemlendiği görülmektedir:

*Alaca dağlarda sarı çiçek
Açar kimse duymaz sabaha kadar
Alaca dağlarda sarı çiçek
Sevgisinden yalnızlığından korkar*

(Akın, 1954: 16)

Aslında sarı çiçek üzerinden duygularını açığa vuruyor. Yalnızlığı doğaya ve doğadaki varlıklara yansımaktadır. Doğayı duygu ve ruh dünyasını anlatmak için bir araç olarak kullanmayı tercih etmiştir.

1927 yılında Malatya'da dünyaya gelen Gökhan Evliyaoğlu'nun İstanbul dergisinde on tane şiiri yer almaktadır. Dergide şiir dışında çok fazla bir yazısı yer almayan Evliyaoğlu'nun "Dergiler-Yayınlar-Olaylar" başlıklı tanıtım bölümlerinde birkaç yazısını görmek mümkündür. Hayatı boyunca dil, edebiyat, psikoloji, tarih alanlarıyla ilgilenen Evliyaoğlu'nun şiirlerine bakıldığında bireysel konuları işlediği ve halk şiirine yakın bir anlayışta olduğu görülmektedir:

*Geceler büyümüş deliklerden
Yıldızlar ağrıyor katranlı kubbede
Sızlayan dişlerin sancısı tutmuş göğü
Karanlık kanyor derinliklerden.*

(Evliyaoğlu, 1954: 19)

ifadesinde olduğu gibi diğer şiirlerinde de bireysel konuları işlemiş ve "Cihan Cehennemi ve Bu Şehir" üst başlığı ile seri halinde yazdığı şiirlerinde dört+bir bent sistemini kullanmıştır.

Toplumcu-gerçekçi kimliğiyle ön plana çıkan Ali Püsküllüoğlu'nun *İstanbul* dergisinde yazdığı şiirlerinde de bu kimlik vardır. 1935 doğumlu olan şairin ilk şiirlerinde İkinci Yenicilere benzer bir anlayışta olduğu ama 1970 yılından sonra toplumsal olgu ve olaylara şiirlerinde yer verdiği bilinmektedir.

*Nereden başlasam, nasıl anlatsam,
Artık düşlerimdedir büyük şehir.
Kasabanın küçüklüğüne sığınmışım*

...

*Yahut alıp başımı kırlara doğru
Gideyim mi hiçbir şeye aldırmadan.*

(Püsküllüoğlu, 1954: 22)

Yalın bir Türkçeye yazılmış “Bir Kasabada Yalnızlık” isimli bu şiirinde kasaba hayatından bahsederken, köy ve şehir yaşantısını da kıyaslayarak yalnızlığına vurgu yapmaktadır. Anadolu duyarlılığına sahip olan şair, yer yer şiirlerinde kırıklı dize yapısını da kullanmayı tercih etmiştir.

Zeki Ömer Defne de şiirleriyle dergide yer eden isimler arasındadır. 1903 Çankırı doğumlu olan Defne'nin *İstanbul* dergisinde dokuz şiiri vardır. Anadolu'yu şiirlerinin teması olarak ele alan şiirlerinde hem Bektaşî şairi olması hem de çocukluk yıllarında dinlediği âşık atışmaları ve halk hikâyeleri onun şiirlerine etki eden unsurlar olmuştur. *İstanbul* dergisine verdiği şiirlerinde de bireysel temalar, ferdî duygular ve az da olsa halk şiiri geleneğinin izleri görülmektedir. Mehmet Kaplan, Zeki Ömer Defne şiirlerinin çoğunu tabiatın bir unsurundan hareket ederek veya günlük bir hadisesinden ilham alarak yazdığını vurgular. Ferdî temaları işlediği “Hatıralar” şiirinde;

*Bir şeyler uçar ellerimizden.
Her saniye mazilere bizden..
Arzulara, hicranlara doğru.
Bir şeyler uçar ellerimizden.*

(Defne, 1954: 8)

geçmişe duyulan özlem ve sevgilisine ait hatıralar anlatmaktadır. Genelde hece ölçüsüyle ve dördlüklerle yazdığı şiirlerinde sade bir anlatımı tercih etmiştir.

İstanbul Edebiyat ve Sanat dergisinde dört yüz seksen civarında şiir bulunmaktadır ve bunlardan otuz kadarı da tercüme şiirlerden oluşmaktadır. Yukarıda bahsettiğimiz isimler dışında Feyzi Halıcı, Taner Baybars, Vedat Fuat Belli, Kemalettin Koç, Osman Bolulu, Adnan Ardağı, Ayhan Doğan gibi isimlerinde birkaç şiiri bulunmaktadır. Dergide en çok görülen tema aşk teması olmakla birlikte, bu tema ışığında en çok şiir yazan isim olarak da Sezai Karakoç dikkat çekmektedir. Derginin bakış açısında hem Doğu'ya hem de Batı'ya

yakın bir aşamada durduğu, milliyetçi ve gelenekçi bir çizgide yer aldığı görülür. Sezai Karakoç'un da İkinci Yeniciler içerisinde gelenekçi bir tavır içerisinde olması, dergiyle aynı bakış açısına sahip olmasından dolayı dergiye çok fazla şiir verdiği düşünülebilir. Bu isimler dışında dergide daha önce karşılaşmadığımız edebiyat dünyasında yeni görülen isimlerin amatör şiirleri de bulunmaktadır. *İstanbul* dergisi bu yeni yetişen genç yazarlara da kucak açan bir dergi olması, şiire ve genç yazarlara da değer veren bir tutum içinde olduğunu gösterir.

Tercüme şiirlerde ise Charles Baudelaire, Paul Verlaine, T. S. Eliot, Jean Louis Bory, Bernard Curtin ve Charles Péguy'dan şiirler çevrilmiştir. Çevirileri yapanlar arasında Turan Alptekin, Sezai Karakoç, Turan Oflazoğlu ve Mehmet Kaplan K. Domaniç takma adıyla bu şiirler çevrilmiştir. Batı'dan yapılan bu çevirilerle derginin Batılı sanatçılara karşı verdiği önemi göstermesi bakımından da dikkat çekicidir.

2.5. MEHMET KAPLAN'IN İNCELEME VE ELEŞTİRİ YAZILARI

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde yazılarıyla öne çıkan isim Mehmet Kaplan'dır. Derginin hemen hemen her sayısında yazısı bulunan Kaplan'ın, yazıları çoğunlukla değerlendirme, inceleme ve eleştiri türlerinden oluşmaktadır. Tür incelemesi yaptığımız bu bölümde Mehmet Kaplan'ın bu yazıları incelenecektir.

Mehmet Kaplan'ın dergideki ilk yazısı Sait Faik'e yöneliktir. Hikâyeci Sait Faik'in ilk şiir kitabı olan "Şimdi Sevişme Vakti"ni eleştiren bir yazı kaleme almıştır. Aslında Kaplan, eleştirisini Sait Faik üzerinden işi ticarete dökenleri ve pek çok türde yazı yazıp kendi sanat alanını unutanları eleştirmektedir. Edebiyatçıların çoğu yazı hayatına şiirle başlar; sonra tercihi göre pek çok alana yönelebilirler. Lâkin kimisinin bunu ticarete veya siyasete dökmesini eleştiren Kaplan, gerçek şairin ölene kadar şiir söyleyen şair olduğunu ifade eder. Sait Faik'te edebiyat hayatına ilk olarak hikâyeyle başlamıştır. Bir hikâyeci olarak şiir yazmasının tehlikeli olduğunu belirten Kaplan'a göre, şiirde de orijinal şahsiyetinden hiçbir şey kaybetmediğini bilakis burada onu en öz tarafıyla karşımızda bulduğunu ifade etmiştir. Aslında Sait Faik'in şiir yazmasının mizacından kaynakladığını, hikâyelerine de bol bol şiir karıştırdığını söylemiştir. Bu da onun orijinal bir üsluba sahip olduğunu gösteren bir durumdur. Öykülerinde biçimsel değişikliğe giderken özellikle şiirden faydalanır. Fethi Naci'nin deyişiyle "onun öyküleri bir şiir gibi tıpkı: ekleme de çıkarma da yapılamayan mükemmel bir bütündür" (Naci, 1990: 52). İlk hikâye kitabının ilk hikâyesinde bu görüş açıkça ortaya konulmuştur. "Sabahleyin Ali'nin bir semaver, bir de fabrikanın önünde bekleyen salep güğümü hoşuna

giderdi. Sonra sesler. Halıcıoğlundaki askerî mektebin borazanı, fabrikanın uzun ve bütün Halici çınlatan düdüğü, onda arzular uyandırır, arzular söndürürdü. Demek ki Alimiz biraz şairce idi. Büyük değirmende bir elektrik amelesi için hassasiyet, Halice büyük Transatlantikler sokmaya benzerse de, biz Ali, Mehmet, Hasan biraz böyleyizdir. Hepimizin gönlünde bir arslan yatar” (Kaplan, 1953: 16).

Sait Faik’in bütün insanlarda bulduğu bu şiir duygusu, yıllarca onun hikâyelerini beslemiştir. Kaplana göre Sait Faik’in hikâyelerinde işlediği sefaleti şiirleriyle birlikte yana bulacağımız yönündedir. Nasıl ki karanlık ışığı güzel gösteriyorsa, o da şiirde sefaleti güzel gösterir. O, sevginin mucizesini anlamıştır Kaplana göre. Sait Faik’in bir farkı da o, fakir insanları sadece yırtık ayakkabılarıyla, pis saçlarıyla görmemiş; onların da herkes gibi seven, rüya gören, gülen, ağlayan insanlar olduğunu belirtmiş ve “Önce” şiirinde dilenciye ilk olarak çorbayı değil, güzelliği tattırmak istemiştir:

*Çıplak heykeller yapmalıyım,
Nefis rüyalarınız için
Çırıl çıplak heykeller
Ey önümden geçen ak sakallı kasketli
Dilenci
Sana önce
Şiirin tadını
Aşkların tadını
Kitaplardan tattırmalıyım
Resimlerden duyurmalıyım, resimlerden*

(Abasıyanık, 1953: 16)

Hâlbuki Marksist ideolojiye göre fakirler önce karınlarını doyurmalıydı sonra sanatı bilmeliydiler. Onlara göre güzellik diye bir şey yoktu; fayda vardı. Mehmet Kaplan’da Marksistlerin böyle düşünüp işin içinden sıyrılmalarını eleştirmiştir. Mehmet Kaplan’a göre, Sait Faik’in ayrıcalığının, kendi kendisi olmasında, kendi mizacını, hayat çerçevesini kabul etmesindedir. Onun bilmediği ve duymadığı şeylerden bahsetmediğini; görmekten ve sevmekten başka bir iddiası olmadığını söylemiştir. Açıkçası Sait Faik’in farklılığı insanı seven ve insana değer veren bir yazar olmasından kaynaklanmaktadır. Kaplan son olarak diğer sanatçılarında keşke kendi gerçek varlıklarının hususi tecrübelerini anlatsalardı edebiyatımızın ne kadar zengin olacağını da eleştirisini yapmıştır.

Bir diğer inceleme yazısı Asaf Hâlet Çelebi’nin şiiri “On Mani Padme Hum” üzerinedir. O günkü Türk şairlerinin bilhassa gençlerin şiirde tarih, din, medeniyet, felsefe

gibi konulara yönelmediklerini, kolay olanı yazmayı tercih ettiklerini belirtmiştir. Asaf Hâlet Çelebi ise bu şiiriyle, o dönem gençlerin pek de ilgilenmediği kültür şiiri alanında güzel bir örnek vererek dikkat çekmeye çalışmıştır. Kaplan'a göre bu şiiri okuduğumuz zaman, şairin günlük alelâde izlenimlerinden çok başka, geçmiş ve uzak medeniyetlerin havası içinde yaşadığını, birbirinden çok ayrı hayat görüşlerine sahip olan insanlıkla, hatta hayvanlık ve bitkilerle kaynaşmak istediği görülmektedir. İslam, Mısır, Çin, Hint, Afrika ve kısmen Avrupa medeniyetlerinden gelen çeşitli unsurlar ve tabiatın derin ve esrarlı sembolleri, şairin trajik ve metafizik mizacı ile birleşerek yeni, garip ve acayip bir şiir vücuda getiriyor. Aslında bir nevi varlık mistisizminin onun şiirlerine hâkim olan yegâne düşünce olduğunu söylemektedir. Asaf Hâlet Çelebi de bütün bir medeniyet vardır ve bu şiirinde de bizi medeniyet ve kâinatın esrarına doğru götürüyor fakat bir farkı da bu şiiriyle ortaya koyduğu kültürü bir malzeme olarak bırakmamış şiir haline getirebilmiştir. Kaplan'a göre bunu yapan bir diğer isimde Yahya Kemal'dir. Osmanlı medeniyetinden aldığı unsurlarla güzel bir şiir meydana getirdiğini belirtmiştir.

Mehmet Kaplan derginin üçüncü sayısında Yahya Kemal'in yetmişinci doğum yılı dolayısıyla bir yazı kaleme almıştır. Yahya Kemal İkinci Meşrutiyet nesline mensuptur. Bu yüzden içinde bulunduğu dönemle de alakalı olarak başlıca meseleleri cemiyet, tarih, din, medeniyet ve dildir. Kaplan'a göre, Yahya Kemal hali hazırda çıkmak istemektedir, çünkü şiirde olan bu hali hazırcılığın oldukça ıstırap verdiği düşüncesindedir. Yahya Kemal'in de bu meseleleri ele alış ve ifade edişi neslini oldukça aşmıştır. Kaplan bu yüzden hâlen Yahya Kemal'in ismini andığımızı belirtmektedir. Ona göre Yahya Kemal, neslinin endişelerini şiirinin çerçevesi içine yerleştirmesini bilmiş ve hem muhteva hem de şeklin birleştirilmesi üzerine çok düşünmüş, milleti, insanlığı ve sanatı bir bütün haline getirmeyi başarabilmiştir. Özellikle bu birleşimi de "Açık Deniz" şiirinde görülmektedir. Hareket noktası, şairin içinde duyduğu melankoliyi "Bayron'u bedbaht eden melâl"dir mısraında görülmektedir.

*Şekvanı dinledim ezeli muzdarip deniz,
Duydum ki, ruhumuzla bu gurbette, sendeniz;*

(Kemal, 1954: 5)

"Mısrasında deniz, bu ferdi, toplumsal ve beşerî duygunun, sınırlarını aşma duygusunun sembolü olur ve hatta aynı ıstırapta ortak olan bir varlık haline gelir" (Kaplan, 1954: 5). Ahmet Hamdi Tanpınar, "Açık Deniz" şiirinin merkezine 'susuzluk' kelimesini koyar. "Bu susuzluk kendi bireyselliğine, annesini dikkate alarak söylesek asude çocukluğuna ve nostaljisine; akıncı cedlerinin (Şehsuvar oğludur kendileri) ve Osmanlı Devlet-i Ali'sinin kutlu ve ihtişamlı günlerine duyulan susuzluktur. Şiir, bu bağlamda iç içe geçmiş iki

bölümü içerir. Deniz metaforuyla birlikte düşünüldüğünde çok güzel bir şiirsel matristir susuzluk” (Yiğitbaş, 2012: 153).

Her yaz şimale doğru asırlarca bir koşu

(Kemal, 1954: 6)

mısrası Kaplan’a göre Türk tarihinin manasının bir özetidir. Yahya Kemal bu konuya ortak olan kahramanları ve onların kazandığı zaferleri anlatır. Şiir, başlangıçta da destandan doğmuştur. “Yahya Kemal şiiri öz kaynağından alır fakat sadece destanda kalmaz. Onu başka sahalara da yayar” (Kaplan, 1954: 6).

Yahya Kemal, Türk tarihinden ve İslâmiyet’ten çıkardığı bu sonsuzluğa gidiş fikrini insanlığın özü haline getirir ve insan bu dünyada bu vücut içinde kendini mahpus hisseder:

Şehzadeyi hapseyledi zalim pederi

(Kemal, 1954: 6)

fakat şehzade, bütün gücü ile bu hapisaneden kurtulmak ister. Yahya Kemal’in bütün şiirlerinde gitmek arzusu vardır.

*Dolu rüzgârla çıkıp ufka giden yelkenli
Gidişin seçtiğin akşam saatinden belli*

*Artık demir almak günü geldiyse zamandan
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan*

(Kemal, 1954: 6)

Gemiler bu derin hareket isteğinin birer sembolleridir. Gemiler hüznün ve neşeyi taşırlar. Son olarak Kaplan’a göre, Yahya Kemal’in vezin ve kafiyeye sıkı sıkıya bağlı oluşunu hayat görüşü ve hareket duygusuyla yakından ilgili olduğunu belirtir. Şiirlerinin muhtevasının hareket noktasına dayandığını, vezin ve kafiyenin de bu hareketi desteklediğini savunur.

Mehmet Kaplan’ın “Kendi Kendisi Olmak” yazısı daha çok bir düşünce yazısı niteliğindedir. Bu dünyada pek az kimsenin kendi kendisi olabildiğini belirten Kaplan, bir çocuğun dünyaya geldiğinde ailesi tarafından kendi istekleri doğrultusunda bir şekil vermeye çalışıldığını belirtir ve bu yüzden acaba ona kendi kendisidir demek mümkün müdür diye de sorar. Çocukken ailemiz tarafından, okul çağındayken hocalarımız tarafından ve büyüdükçe de çevremizdekiler tarafından belli kalıpların içine sokulan insan ne kadar kendi kendisi olabilir bunun cevabını arıyor aslında Kaplan. Bu dış tesirlerin öldükten sonra

dahi ölenin hatırası, yaşayanlar tarafından bin bir kalıba sokulmaktan da geri kalmadığını söyler. Bu dışın baskısı karşısında ise insan, yüzüne bir maske takar ve kendi içinde bir âlem kurar. Maskenin arkasına gizlenen bu iç benliği keşfetmenin son derece güç bir iş olduğunu belirten Kaplan, bu iç yüzlerini en açık olarak sanat ve fikir eserlerinde görebileceğimizi belirtir. Yalnız eserlerinde bu iç yüzlerini gösterebilen yani kendi kendisi olabilen sanatçıların sadece büyük sanatkârlar olabildiğini onun dışında kalanların ise taklit devresini aşamayan sanatçılar olduğunu söylemiştir. Örnek olarak ise Tefik Fikret'i ve Mehmet Akif Ersoy'u örnek gösterir. İkisinin de aşağı yukarı on yirmi sene taklit devresi geçirdiklerini belirten Kaplan'a göre, bu kadar çabalamadan sonra kendi kendileri olabildiler mi sorusunu sorar ve bunun tartışmaya açık bir konu olduğunu belirtir.

Mehmet Kaplan, "Sanat ve Ahlâk" yazısında sanat ve ahlâk arasındaki benzerlik ve farklılıklarına değiniyor. İlk olarak farklılıklarını belirten Kaplan, sanatın gayesinin güzellik, ahlâkın gayesinin ise iyilik olduğunu belirtir. Ahlâk daha ziyade mecburi ve insanların uyması gereken kaideleri içerirken, sanat daha ziyade keyfidir ve şahsa göre değişir. Mehmet Kaplan örnek olarak ise Eflatunu göstermektedir. Onun iyiliği güzellikten üstün tutarken ahlâk namına da sanatı kısıtladığını ifade ediyor. Tolstoy'un da sanatta dinci ve ahlâkçı olduğunu ifade ediyor ve Kaplan'a göre, bütün dinlerin sanata bazı yasaklar koyarak sanatkârı kısıtladığı düşüncesindedir. Yalnız büyük ahlâkçıların aynı zamanda sanatkâr olabileceklerini de belirtmiştir ve bunun en güzel örneği olarak da Dante'nin "İlahi Komedyası"ını örnek göstermiştir. Bu eser dinî ve ahlâkî fikirleri içermesinin yanı sıra aynı zamanda büyük bir sanat eseridir. Yunus Emre de şiirlerinde dinî ve ahlâki bir gaye güder ama şiirleri sanatkâranedir. Goethe'nin "Faust"u, Mevlana'nın "Mesnevi"si, Fuzuli'nin "Leyla ve Mecnun"u dinî ve ahlâkî fikirlerle doludur fakat biz bunları da büyük sanat eseri sayarız. Mehmet Kaplan'a göre de sanat eseri işte böyle güzel olmak şartıyla dinî ve ahlâkî olabilir yorumunu yapmaktadır. Güzel olma şartının aranması gerektiğini belirtir ve sanat eserinde çekilemeyen ahlâkın din veya ideolojinin değil çirkinlik olduğunu da söyler.

Mehmet Kaplan derginin altıncı sayısında "Açık ve Kapalı Şiir" yazısını kaleme almıştır. Şiir güzel mi olmalıdır yoksa çirkin mi sorusuna elbette herkesin güzel olmalıdır cevabını vereceğini söyleyen Kaplan, şiirin açık mı yoksa kapalı mı olması sorusuna ise cevap vermenin oldukça zor olduğunu ifade ediyor. Çünkü şiir açık da olabilir kapalı da. Sonrasında ise şairler üzerinden kısa bir değerlendirme yaparak Yahya Kemal'in şiirlerinin genel olarak açık, Ahmet Hâşim'in ise kapalı olduğunu belirtmektedir. Ahmet Hamdi Tanpınar ve Ahmet Muhip Dıranas'ın da bazı şiirlerinin açık bazılarının kapalı olduğunu söyleyerek bunlar

arasında güzellik bakımından bir ayırım yapmanın zor olduğunu da ifade eder. Yalnız bir Şirin açık mı yoksa kapalı mı oluşu da devre, mizaca, toplumsal tabakaya ve anlayışa göre değişir. Halk Şiiri genellikle açık, divan Şiiri ise kapalıdır. Halk Şairleri okuma yazma bilmeyen topluluk karşısında duygu ve düşüncelerini geliŐigüzel bir Şekilde saz alarak söylerler ki bu Őartlar onun açık olmasını gerektirir. Buna karşılık divan Şairi, mektep medrese görmüş bir insandır ve Arap ve Fars edebiyatlarını da iyi bilir. Okuyucuları da kendisi kadar kltrldr. Bundan dolayı divan Şairleri, Şiirlerinde kapalı mazmunlar yapmaktan geri kalmazlar ve hatta bunları bol bol kullanmayı da tercih ederler ki bu da divan Şiirini kapalı kılar. Aynı Şeyleri Tanzimat’tan sonraki Türk Şiiri içinde söylemektedir. Mehmet Kaplan bu hususlar içinde insanı da ele alır ve insanın özünün açık değil muammalı olduğunu belirtir. Bu yüzden de insanların açık Şiiri çok daha fazla sevecekleri gibi bir düşüncenin de yanlış olduğunu söylemektedir. Hem insan hem de kâinat pek çok sırla gizlidir ve bu ikisinde açık olan Şey sadece yüzeyde gözüken Őeylerdir. Kaplan da işte bu görünenin gerçek olmadığını bilakis aldaticı olduğunu ifade etmektedir. Dünya Őaheserlerine bakacak olursak eğer, onları açıklamak için de birçok kitap yazılmıştır. Goethe’nin Faust’u veya Mallarm’nin, Valry’nin Şiirleri tekrar tekrar tefsir edilmiŐlerdir. Mehmet Kaplan, kapalılığın zaruri olduğunu söylerken meçhuller ve muammalar karşısında da uyanacağımızı belirterek, Şiirde fazla açıklığın da insanı bıktıracağını söyler ve Valry’nin “Şiirin manası herkese göre deėiŐmelidir, bir tek manası olan Şiirler ldr” sözüyle de yazısını tamamlamaktadır.

Bir diğer sayıda yer alan “İstanbul’u Dinliyorum” yazısında, Şiirin kısa bir tahlili yapılarak diğer Őiirlerle de mukayese edilmektedir. Mehmet Kaplan, Orhan Veli için ili ve ince duygulu hatta biraz romantik ve santimental bir insan diye bahsederken, ebedi Şiirlerin sırlarına vakıf olan Orhan Veli’yi “İstanbul’u Dinliyorum, Hürriyete Doğru, Baharın İlk Sabahları, Birdenbire, Macera” gibi Şiirlerinde bulduğunu ifade eder. Bunlar tekrarlanmakla büyülerini kaybetmeyen, her okuyanı duygulandıran, hayale daldıran, düŐündüren Şiirlerdir. Kaplan’a göre Yahya Kemal’i, Ahmet Hamdi Tanpınar’ı, Ahmet Haşim’i, sevenler bunlarda aynı ebedi güzelliğin bir başka ifadelerini bulacaklarını söylemektedir.

*İstanbul’u dinliyorum, gözlerim kapalı;
nce haftıften bir rüzgâr esiyor;
Yavaş yavaş sallanıyor
Yapraklar, ağaçlarda;
Uzaklarda, çok uzaklarda,
Sucuların hiç durmayan ingirakları;*

İstanbul' dinliyorum, gözlerim kapalı.

(Veli, 1954: 16)

Sevilen bir şehir, uzaktan, bir bütün olarak, derin bir özdeyişler göz önünde canlandırılıyor. Uyanık bir rüya hali bu ve bu rüyanın içinde gerçek vardır. Göz önünde canlanan manzara, asla manasız ayrıntılarla dolu bir fotoğraf gerçekliği değildir. Her şey sesin içinde idrak olunuyor. Sesin içinde tabiatın ve hayatın hayalleri kaynaşıyor. Asıl İstanbul kalabalığı, gürültüsü, kirliliği, can sıkıntısı, çamuru, teri ile bizde hiç de böyle bir tesir uyandırmaz. Yahya Kemal'in "Kar" musikisinde de İstanbul, uzaktan bir ses halkası içinde hatırlanan hasret uyandırıcı bir manzara görünümündedir.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;

Kuşlar geçiyor, derken;

Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.

Ağlar çekiliyor dalyanlarda;

Bir kadının suya değiyor ayakları,

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;

Serin serin kapalı çarşı;

Cıvıl cıvıl Mahmutpaşa;

Güvercin dolu avlular.

Çekiç sesleri geliyor doklardan,

Güzelim bahar rüzgârında ter kokuları;

İstanbul'u dinliyorum; gözlerim kapalı.

(Veli, 1954: 16)

Önce hafiften esen bir rüzgâr, yavaş yavaş sallanan yapraklar, güzelim bahar rüzgârı, fıstıklar arkasından doğan beyaz ay. Tabiat, Orhan Veli'nin bütün güzel şiirlerini doldurmaktadır. Sonrasında ise insanların hayatını veren unsurları sıralamaktadır: Sucuların hiç durmayan çingirakları, dalyanlarda çekilen ağlar, serin serin Kapalı Çarşı, cıvıl cıvıl Mahmutpaşa, güvercin dolu avlular, doklardan gelen çekiç sesleri, loş kayıkhaneleriyle bir yalı, tabiat tek başına güzel değildir. Mehmet Kaplan'a göre gerçekte olduğu gibi şiirde de insan ile tabiat bir arada bulunmalıdır. İnsansız tabiatın güzel olmadığını belirten Kaplan, Orhan Veli'nin bu şiirinde de diğer şiirlerinde olduğu gibi beşerî unsurların tabiat unsurlarından daha zengin olduğunu belirtir. Bir de ihmal edilmemesi gereken bir unsurun da

olduğunu ekler ve bu unsurun “kadın” olduğunu ifade eder. Orhan Veli, şiire kadını yeni bir şekilde dâhil eder ve artık o kaş, göz, saçtan ibaret değildir diye belirtir. Şiirin son parçasında ise şair, kuş çırpıman etek, sıcak alın, ıslak dudak, kalp vuruşu ile kendisine daha yakın, mahrem bir kadından bahseder. Tabiat, insanlar ve kadınlar aslında şiirinin ana temasını oluşturmaktadır.

Mehmet Kaplan, Orhan Veli'nin bu ve diğer birkaç şiirinde her ne kadar şiirde sesin mühim olmadığını söylese de yararlandığını belirtir. Klasik kelime ve ifade tekrarlarının onun hoşuna gittiğini söyler ve bu şiirin birinci mısraında şiir boyunca on iki kere “İstanbul’u Dinliyorum” ifadesinin tekrarlandığını da belirtmektedir. Mehmet Kaplan bu kısa tahlille Orhan Veli'nin şair mizacı hakkında kısa bir bilgi de veriyor. Orhan Veli'nin hayatı bir yarı rüya veya hülya içinde anlama, tabiatı beşerî hayatı ve kadını karışık bir bütün halinde duyma; reel olmaktan ziyade sembolik ifadelerden, şiire has musiki vasıtalarından faydalanma bakımından ebedî şiirin esaslarına katıldığını ve onları yeni ve şahsi bir şekilde kullandığını söylemektedir.

“Edebiyatta Doğu ve Batı Sentezi” yazısında devam etmekte olan Doğu-Batı tartışmasının artık sentez yapılarak son bulması taraftarındadır. Peyami Safa'nın *Türk Düşüncesi* dergisinde belirttiği Doğu-Batı sentezi fikrine Mehmet Kaplan da katılmaktadır. Ona göre bütün medeniyetler birer sentezden ibarettir. Eski Çin medeniyeti, Hint, Mısır, Yunan, Roma medeniyetleri hatta Osmanlı medeniyeti ve Tanzimat'tan itibaren gelişen hamlelerinde birer sentezden ibaret olduğunu söylemektedir. Bizde ilk defa Şinasi, bu düşünceyi gerçekleştirmeye çalışmış, devamında gelen pek çok yazarlarında gayesi bu yönde olmuştur. Tek fark devirlerin, nesillerin, şahısların anlayış ve yaratma güçleri, şartları ve meseleleri ayrı olduğu için meydana getirdikleri sentezlerde farklı olmuştur.

Agâh Sırrı Levent, eski medeniyet ve eski edebiyat görüşünde, edebiyatta yeniliğin ya bilinmeyen yabancıya yahut henüz kullanılmamış eskiye gitmekle mümkün olacağını belirtmektedir. Mehmet Kaplan da bu düşünceye kısa bir eleştiri getirerek Agâh Sırrı Levent'in bugün gazel ve rubai yazılmasını ve aruz kullanılmasını doğru bulmayışının nedenini gerıcilik olarak algılanabileceğini söylemektedir. Yahya Kemal'in bütün divan şairlerinkinden daha güzel ve yeni gazeller yazdığını belirten Kaplan, Agâh Sırrı Bey'in bunları pastişten öteye gitmediğini de belirtmektedir. Mehmet Kaplan aruzun Türkçeye uymadığı veya milli olmadığı iddialarına da katılmamaktadır. Ahmet Haşim, Mehmet Akif ve en mükemmel olarak Yahya Kemal Türkçeyi aruza pekiyi uydurmuşlardır. Kaplan'a göre

gençlerin aruzda başarılı olamayışlarını eski ustaların yanında çıraklık etmeyişlerine bağlayarak mazinin kapısına demir perde çekilmemesi gerektiğini de eklemektedir.

Derginin onuncu sayısında ele aldığı “Maddî ve Manevî İktidar” yazısında, “Geyikli Baba” hadisesine değinir. Dervişin bir gün dağdan inerek Sultan sarayının önüne kavak ağacını koymasının sembolik bir anlamı olmalıdır ama hadiseyi anlatan Âşık Paşazade, Geyiklinin kavak ağacı ile sultana ne demek istediğini açıklayamamaktadır. Mehmet Kaplan bunu şöyle yorumlamaktadır: Kavak ağacı gibi doğru ol ve bulunduğu yerde kök sal. “Dünyaya hâkim olma sevdasından vazgeç. Bu kavak ağacına dikkatle bakarsan hayatın manasını anlarsın. Tabiatın kanununa göre o, bahar gelince yapraklanır, kış gelince solar. İnsanda böyle. Hiçbir an ebedî değildir. En sonunda ağaç kurur veya kesilir. Fâni şeylere değil ebedî olana bağlan sultan” (Kaplan, 1954: 16) şeklinde yorumlamaktadır. Maddi iktidara karşı manevi iktidarın doygunluğu ve üstten bakışı, eski devirlerin en dikkate şayan meselelerinden biridir. Kaplan’a göre manevi iktidarın maddi kuvvetle birleştirilmesi çok kötü neticeler verdiğini, aykırı işlerin din perdesi arkasına gizlendiğini belirtmiş ve divan şairlerinin hemen hepsinin maddi iktidarın övgüsünü yaptıkları için de onları eleştirmiştir. Sanat kabiliyetlerini bu yolda kullanarak geçindiklerini ve en kötü, en değersiz insanlar bile atlarına varıncaya kadar yüceltildiğini söylemiştir. Yalnızca tekke ve halk şairlerinin bu durumdan uzak kaldığını ifade etmiştir. “Leyla ve Mecnun” mesnevisinde dünyayı hakir gören Fuzuli’nin bile iktidar sahiplerine kasideler sunmaktan geri durmadığını da söyleyerek eleştirisine son vermiştir.

“Tenkitte Ölçü” yazısında Nurullah Ataç’ın şairlere olan yaklaşımını eleştirmiştir. Kaplan’a göre, Ataç’ın yazarlarda sadece kendi hoşlandığı şeyleri aradığını belirtmiştir. Bunların başında da dil güzelliği ile şiir geliyor. Namık Kemal ile Abdülhak Hamit’i şair değiller diye küçümsemesini oldukça yersiz bulmaktadır. Zaman zaman basmakalıp fikirleri koyu Osmanlıca ile ortaya koyan divan şairlerini öven bir insanın daha derin, daha yeni duygu ve düşünceleri kendilerine has bir üslupla anlatan Tanzimat sonrası şairleri neden beğenmediğini Mehmet Kaplan pek anlam verememektedir. Kaplan sırf şiir yok diye Namık Kemal ile Abdülhak Hamit’i küçümsemenin diğer kıymetlerine hakaret olarak kabul etmektedir. Türkiye’de hürriyet için hayatını ilk defa tehlikeye koyan, onun kutsal bir değer olduğunu bu millete ilk defa duyuran Namık Kemal olduğu için, onu küçümsemenin yersiz olduğu kanısındadır. Abdülhak Hamit’te Türk edebiyatına yeni duygular, fikirler, şekiller ve hayaller getirmiştir. Divan edebiyatının klişeler içinde kalıplaşmış insan ve kâinat görüşüne karşı o, benliği bin bir ihtiras ve ıstırapla kaynaşan modern insan görüşünü getirmiştir.

Kaplan'a göre Yeni Türk edebiyatına bitmez tükenmez bir kaynak olan tabiatın kapılarını o açmıştır ve en son Türk şairinin bile onun izinde olduğunu ifade etmiştir. Orhan Veli'nin

Deli eder insanı bu dünya

(Veli, 1954: 7)

mısraı Hamit'in:

Ne âlemdir bu âlem akl u fikri bîkarar eyler

(Tarhan, 1954: 7)

mısraına mana bakımından çok benzer. Ataç, Mehmet Âkife de şairlik değeri vermemektedir. Kaplan'a göre, bunda açıkça itiraf ettiği dinsizliğin tesiri olduğu düşüncesindedir. Yine Fikret'e karşı gösterdiği saygının da dinsizliğinden ileri geldiğini düşünmektedir. Yalnız vaziyet böyleyse eğer Ataç'ın neden divan şairlerini övdüklerine yine bir anlam verememektedir. Kendi şahsında da yazarları dindar, dinsiz, eski, yeni, Osmanlıcacı, Öz Türkçeci diye ayırmadığını ve düşüncelerini hangi şekilde ifade ederlerse etsinler sanatçıları değerli bulduğunu belirten Kaplan, son olarak edebiyatın insanı, insanlığı bütün tezatları ve zenginliği ile kucakladığını, bu yüzden tenkidin ölçülerinin de o nispette geniş olması gerektiği düşüncesindedir.

Mehmet Kaplan derginin on ikinci sayısında "Grev" başlıklı bir yazı kaleme almıştır. *Seçilmiş Hikâyeler* dergisi, Orhan Kemal'in 1942'den 1954'e kadar çıkmış hikâyelerinden on bir tanesini Grev adı altında bir araya toplayarak bastırmıştır. Mehmet Kaplan'da bu yazısında hem Orhan Kemal'in bu öyküsünü inceliyor hem de Sait Faik ile karşılaştırma yaparak kısa bir eleştiri de yapmaktadır. Kaplan'a göre Sait Faik hiçbir ideolojinin adamı değildi, özgürdü. Kendi kendisi olmaktan başka bir gayesi olmayan Sait Faik'in hikâyelerine bütünlük veren şeyin vaka olmadığını şair ruhundan bütün varlıklara sirayet eden sevgi ve güzellik duygusu olduğunu ifade etmiştir. Sait Faik için hayat sisli, karanlık, karışık olsa da her zaman harikulade bir şeydi. Yeryüzündeki her şeyi insanları, balıkları, kuşları, eşyaları, yağmurları kucaklamak isteyen Sait Faik'in üslubu da hayat kadar zengin, renkli ve canlıdır. Yalnız Mehmet Kaplan aynı şeyleri Orhan Kemal için düşünmemektedir. Ona göre Orhan Kemal'de ne Sait'in o sonsuz sevgisi, her şeye açık ruhu, ne de insana neşe veren pırl pırl bir üslubu vardır. Kaplan'a göre Orhan Kemal dünyaya ve insanlara dar bir ideoloji köşesinden bakmakta, kin ve nefret hissetmekte ve üslubu da bu görüşe uygun olarak kuru, renksiz, basmakalıp ve alelade kalmaktadır. Sait'in dünyası ne kadar müphem, karışık, zengin ve esrarlı ise Orhan Kemal'in ki o kadar açık, basit, fakir ve sırsızdır. Bunda sanıyorum ki

toplumcu gerçekçilerin ideolojilerini anlatırken aynı üslup da anlatmalarının bir klişe yaratmış olmasıdır. Bu da elbette ki o eseri renksiz ve bayağı kılmakta, esere bir canlılık kazandırmamaktadır. Kaplanın da sevmediği durum budur.

İlk hikâyesi ve kitabının başlığını teşkil eden Grev kelimesi onun hayat görüşünü ve maksadını anlatmaktadır. Fakir halk, çalışkan işçi, istismarcı ve insafsız patronlar, dejenere ve hilekâr aydınlar, memurlar, idare adamları tarafından soyuluyor, eziliyor, haksızlığa uğruyor. Mehmet Kaplan, Orhan Kemal'in bu hakikati gördüğünü, bunu edebî bir dille anlatmak yerine bu durumu açıkça anlatarak okuyucularda bir nefret ve isyan hissi uyandırdığını belirtir. Hikâyede geçen köylünün midesinde başka bir şey düşünmemesi Orhan Kemal'in edebiyat görüşünü ortaya koyduğu kanısındadır. Bu köylü gibi Orhan Kemal'in de kaleminin yani edebiyat ve felsefenin bir değeri yoktur, mühim olan kitap değil ekmektir düşüncesini savunuyor Kaplan. Orhan Kemal Grev'deki on bir hikâyesinde de aynı meseleleri ele almaktadır ki bu da Mehmet Kaplan tarafından eleştirilmektedir. Geçim derdi, işsizlik, istismar, haksızlık ve daima patron-işçi, zengin-fakir, aydın-halk çatışmasını işlemektedir. Bu şekilde eserlerinde aynı konuları işlemesi Kaplan tarafından kalıplaşmış hayat görüşüne tekabül eden klişe, gayrişahsî ve renksiz bulunmaktadır. Bizde bu meseleler Sabahattin Ali'den itibaren ele alınmaktadır. Kaplan sadece bunları ele alış şeklinin değişmesi gerektiği ve daima yeni bir tarzla, yeni bir üslupla ele alınması kanaatinde. Orhan Kemal'in hayat ve insanlar karşısında her şeyi dar ve tekdüze bir doktrine sokmaya çalışması ve onun içinde hep aynı tarzda aynı üslupta hikâyeler yazması, Kaplan için klişeleşen bir hayat tarzıdır ve bunun da okuyucuyu zamanla bıktıracağı düşüncesindedir.

Mehmet Kaplan “Rüzgâr ve Yeşeren Otlar” yazısında Cahit Külebi'den bahsetmektedir. Söze Cahit Külebi'nin “Yeşeren Otlar” kitabındaki bir şiiriyle başlamaktadır:

*Yorgunsam yorgunluğum benim
Size ne benim yorgunluğumdan?
Üç beş yıl yaşadım şu dünyada
Bir gün koyup giderim...*

*Hastaysam hastalığım benim
Size ne benim hastalığımdan?
Başım ağrıyor zindan gibi
Çok sigara içerim.*

*Mahzunsam mahzunluğum benim
Size ne benim mahzunluğumdan?
Geceler boyu denizlerim var
Kap kara akan çeşmelerim.*

...

(Külebi, 1954: 11)

Öncelikle bu şiirini yorumlayarak şairin içine kapanık biri olmadığını ve “Size ne benden” dese bile, şiirlerini yazmakla bize varlığını hissettirdiğini söylemektedir. Kaplan’a göre bu şiir, onun sanatta şahsi duygularına önem verdiğinin bir göstergesidir ama bu onun hayata sırt çevirdiği, içine kapandığı anlamına da gelmemektedir. Anlatmak istediği şeyin, onun hayatı bir şahsi macera olarak yaşaması, dünya ile derinden kaynaşması olduğunu belirten Kaplan, onun aynı zamanda varlığı psikolojik ve sübjektif olarak duyduğunu da belirtiyor. Bu davranış tarzı Külebi’nin Anadolu’yu duyusuna çok ayrı bir özellik vermektedir. Çünkü bir zamanlar Anadolu cennet olarak tasvir ediliyordu. Daha sonra Anadolu’yu realist ve objektif metoda göre tasvir moda oldu. Bunu yapanlarsa memlekete dışarıdan gelen bir yabancı gibi seyrediyordu. Mehmet Kaplan da Cahit Külebi’nin Anadolu’yu kendi doğduğu, büyüdüğü, yaşadığı, hayatına, hatıralarına karışan bir varlık olarak duyduğunu, onunla içten kaynaştığını ifade etmiştir.

Anadolu’ya dışarıdan, yabancı gözüyle bakanlar onda sefaletten, çirkinlikten başka bir şey görmemişlerdir. Külebi’nin “Küçük Çeşme” şiirinde Anadolu’nun ve Anadolu’nun bütün bir ruhu vardır. Kaplan’ göre, şimdiye kadar Anadolu’yu bu kadar derinden duymuş ve anlatmış bir Türk şairi yoktur. Külebi’nin dili sade, temiz ve berraktır. Herkesin bildiği ve kullandığı kelimelerle Külebi, tatlı bir ahenk meydana getirmektedir. Kaplan, Külebi’nin şiirlerinde ölçüsü kaçırılmamış tekrarlarla bu şiirlere müzikal bir karakter verdiğini de eklemektedir.

Mehmet Kaplan derginin ilk cildindeki son sayısında on üçüncü ölüm yılı dolayısıyla “Mehmet Âkif” başlıklı bir yazı kaleme almıştır. Âkif’in şiir dünyasının çok zengin olduğunu ve şiirin mevzusunu roman kadar genişlettiğini belirten Kaplan, onda meyhane, sokak, ev içi, saray, kulübe, züppe, şarklı, din, ilim, kahramanlık, yalnızlık, alçaklık, hitabet, hikâye, mesnevi gibi hemen her şeyin olduğunu da söylemiştir. Nevi şahsına münhasır olan Âkif, her şeyi şiire sokmuş ama bunu yaparken de kendi mizacına ve anlayışına göre hareket etmiştir.

Mehmet Kaplan, Âkif'in bugünkü nesil arasında dindarlığı, Türk ve İslam geleneklerine bağlılığıyla farklı olduğunu belirtmiştir. O Batıya gözü kapalı hayran değildir. Ondan kendince en iyisini bulup seçmesini bilen birisidir. Diğer bir farkında kullandığı üslup olduğunu belirten Kaplan, Âkif'i anlayabilmemiz için bugünden düne değil dünden bugüne doğru gelmemiz gerekmektedir. Bugünkü dille Âkif'i anlamamanın zor olduğunu ifade eden Mehmet Kaplan, onu anlayabilmemiz için o çok süslü Servet-i Fünûn şiirini tanımamız gerektiği düşüncesindedir. O devri bize şiirleriyle en iyi duyuran Âkif, zamanın içinde bir insandır.

Derginin ikinci cildinde de yazılarına devam eden Mehmet Kaplan, bu ciltteki ilk yazısında Haldun Taner'in yeni çıkmış olan iki öykü kitabını incelemektedir. “On İkiye Bir Var/ Ayışığında Çalışkur” başlıklı yazısı, Haldun Taner'in o dönem çıkmış öykü kitaplarıdır. Birinci kitabında beş hikâye vardır ve hikâyelerin hangi tarihte yazıldığını da belirtmiştir. Bu okuyucuya büyük bir kolaylık sağlamaktadır çünkü Haldun Taner'in sanatının zamanla nasıl bir değişim içine girdiğini görebilmemize imkân sağlamaktadır. Mesela 1949'da yazılan “45 Marka Seksapıl” ile 1954'te yazılan “Artırma” arasında büyük bir fark vardır. Birincisi, Halit Ziya'nın Avrupa'daki çapkınlık hikâyeleri çeşidinden hoş fakat basit bir hikâye olduğu halde, sonuncusu zengin, dolgun ve derin manalı bir hikâyedir. Kaplan, Haldun Taner'in daha önceki hikâyelerinde genellikle bir olayı anlatmakla yetinirken, yeni hikâyelerinde olayı daha fazla derinleştirdiğini ve bazen sembol olarak kullanmak suretiyle bir nevi hayat felsefesi ortaya koymaya çalıştığını belirtir. On İkiye Bir Var'ın üç yeni hikâyesinde de bu eğilim açıkça gözükmemektedir.

Mehmet Kaplan'a göre, Haldun Taner'in hikâyelerinde sosyal şartlara ait zengin ayrıntılar bulunmakla beraber onun esas görüşünün insanın yaradılışı ve kaderi ile ilgili olduğunu düşünmektedir. Orhan Kemal gibi insanları iki basit kısma ayırmakla her meselenin çözülebileceğine inanmadığını da belirtiyor. Haldun Taner'in hikâyelerinde sınıf farkının yanı sıra insanları idare eden başka şartların da olduğunu söyler: Ölüm duygusu, sakatlık ve yalnızlık vs. gibi. “On İkiye Bir Var” hikâyesinde saate bakmadan zamanı bilen bir adamın tuhaf, vehim ve korkuları münasebetiyle, hayatı farkına vararak ve keşif olarak yaşaması anlatılır. Hikâye çerçevesi içinde hayat ve ölüm meselesi, zaman fikri ile yakından ilgilidir. Normal olan zamanın akışını duymamaktadır; bu ise ölü olarak yaşamaktır. Fakat zamanı hissederek yaşayan da ölümden kurtulamaz. Kısacası bir zaman trajedisi vardır. “Artırma” öyküsünde de aynı meseleye başka bir pencereden bakıyor. “Ayışığında Çalışkur” hikâyesinde de ferdilerle kalabalık arasındaki tezat ve anlayışsızlığı konu ediniyor.

Mehmet Kaplan, Haldun Taner'in hemen hemen bütün hikâyelerinde insanlar uzvi veya ruhi bir sakatlıkla mâlul olduğunu söylemektedir. “Ayışığında Çalışkur”da istisnasız herkes ruhî veya içtimaî bakımdan düşüktür. Haldun Taner'e göre insan; noksan, hasta, lekeli bir varlıktır ve ancak bu sayede bir şahsiyet sahibidir. Mehmet Kaplan, Batı edebiyatında da bu görüşün kuvvetli olduğunu belirtir. Hıristiyanlık, realizm, egzistansiyalizm insanı daima sınırlı görür diye söylemektedir. “Ayışığında Çalışkur”, hem hikâye hem bir polemik kitabıdır. Fakat polemik de hikâye çerçevesine sokulmuştur. Kitapta belirtilen en mühim mesele realizm ile idealizm arasındaki tezattır. Yazar, realizmi yani insan tabiatının ve topluluğun gerçek durumunu tasvir ve tahlilini tercih ediyor. Haldun Taner'e göre idealizm bir maskeden başka bir şey değildir. Gerçekte günahkâr, mâlul, zavallı, boş insanlar vardır ona göre. Mehmet Kaplan, Haldun Taner'in Sait Faik gibi bir şair, Orhan Kemal gibi bir ideoloji savunucusu olmadığını söyler. Onun çok kuvvetli bir gözlemci ve derin bir tasvirici olduğunu belirten Kaplan, onda bazen oyun ve ustalığa yaklaşan bir hikâye kurma kabiliyeti olduğunu ve bunları yaparken de dili ustalıkla kullandığını ifade etmektedir.

Derginin ikinci sayısında yazdığı “Köy ve Şehir Şiirleri” yazısında başlangıçta halk şiiri ile divan şiirini karşılaştırma yaparak bir inceleme yoluna gitmektedir. Türk halk edebiyatını bir kır ve bayır, divan edebiyatını da bir şehir edebiyatı olarak gören Mehmet Kaplan, Halk edebiyatında köyü Divan edebiyatında ise şehri bulmamızın mümkün olduğunu belirtiyor. Dünyanın başka yerlerinde de köy ile şehir arasında farklar vardır. Kaplan, Jean-Jacques Rousseau'nun meşhur “şehirde yaşayanlar bedbaht, kırdaki yaşayanlar mesut” tezini bu realiteden yola çıkarak ifade ettiğini belirtmiştir. Bizde Tanzimat'tan sonra, Abdülhak Hâmit'te bu tezi benimseyerek “Sahra” adlı bir şiir kitabı yazmış; köyü değilse bile dağları, denizleri, ağaçları, gökleri ile tabiatı edebiyatımıza geniş olarak getirmiştir. Tevfik Fikret'in de romantik bazı köy tasvirleri yaptığını, özellikle “Sis”te şehre lanetler yağdırdığını söyleyebiliriz. Cumhuriyet devri edebiyatında ise köy, önemli bir yer tutmaktadır. İmparatorluğun yıkılması, İstiklal mücadelesi verilmesi bizi köy gerçeği ile karşılaştırır. “Yaban” aydınla köyün karşılaşmasını çok güzel gösterir. Bundan sonra köy artık Türk edebiyatının başlıca konularından biri haline gelir.

Mehmet Kaplan, şairlerin her ne kadar köyü anlatan şiirler yazsalar da şiirlerinde daha çok şehir tasvirlerinin ön plana çıktığını vurgulamaktadır. Cahit Külebi, Ceyhan Atuf Kansu gibi şairlerimizde bir taşra havasının olduğunu ama şehir tasvirlerine daha fazla hâkim olduklarını belirterek, eleştirisini bu yönde yapmaktadır. Ali Püsküllüoğlu'nun “Pembe

Beyaz” adlı şiirinde kırdan bayırdan bazı unsurların olduğunu fakat bunların silik kaldığını ifade ediyor:

*Toroslar’da Gülek boğazı
Gülek boğazında bir çeşme.
Bir musikidir başlar
İnceden ince.*

Bu mısraların gözümüzde Toroslar’da Gülek boğazındaki çeşmeyi canlandıramadığını belirten Kaplan, musiki kelimesinin de buraya hiç yakışmadığını onun yerine türkü ifadesini kullanabileceğini belirtir. Hâlbuki İlhan Geçer’in “Büyüyen Eller” adlı şiir kitabında bir sahil şehri gecesini, Haliç’i, Ankara’yı, bir eski İstanbul mahallesini canlı bir şekilde tasvirinden de bahsediyor. Gerek İlhan Geçer’in gerek Cahit Obruk’un şehir tasvirlerinin Orhan Veli’den geldiğini belirten Kaplan, köyün modern edebiyata uygun bir şiirinin henüz yazılmadığını da savunmaktadır.

Mehmet Kaplan “Üç Ölüm Şiiri”nde hem ölümü sorguluyor hem de üç şiirde ortaya çıkan ölüm temasını anlatıyor. Ölümün zaman geçtikçe anlamının değiştiğini ifade eden Kaplan, Eski edebiyatta ölümün kader, Tanrı, ahiret, şehitlik gibi dini mefhumlarla yakından ilgili olduğunu hatta Yunus Emre’nin ölüme şarkı söyleyerek gittiğini (Varam Allah deyü deyü) belirtmektedir. Geleneksel ölüm fikrini de Yahya Kemal’in devam ettirdiğini, rindler için ölümün “asude bir bahar ülkesi” olduğunu da beyan etmiştir. Abdülhak Hâmit ise ölüm mevzusuna trajik bir nitelik vermeye çalışmış fakat o da Tanrı’ya teslim olmuştur:

*Sen halikımızsın, ettik iman;
Bir sende bulur bu ye’s pâyan:
(Tarhan, 1955: 13)*

Cumhuriyet devrinde ise Cahit Sıtkı Tarancı ölüm ile hayat arasında eskilerdekinden çok ayrı bir ilgi kurmuştur. Eskiler hayattan ölüme, ölümden Tanrı’ya giderlerken, o ölümden hayata dönmüştür. Yani artık Tanrı ve ahiret onda bahsi geçen bir mevzu değildir. Hayat onun için mutlak bir kıymettir ve şair ölmek şartıyla her ıstıraba katlanır:

*Her mihnet kabulüm, yeter ki,
Gün eksilmesin penceremden.
(Tarancı, 1955: 14)*

Orhan M. Arıburnu'nun "Saplı Bomba" şiirinde bir muharebe sahnesi tasvir edilmektedir fakat Mehmet Kaplan burada mücadele edenlerin kimler olduğu ve niçin savaştıklarını anlatılmadan sadece ölenleri ve sönen ocakları anlatmasının, savaşın esasını teşkil eden şartların görmezden gelindiğini belirtir. Necati Cumalı'nın ölümle neticelenen bir mücadeleyi anlattığı "Karakolda" şiirinde de yine aynı soruna değiniyor Kaplan. Her iki şairinde ölme ve öldürme meseleleri karşısında sadece merhamet hissi duyan tarafsız bir şahit gibi davrandıklarını ifade etmektedir. Mehmet Kaplan, Heidegger'in başkaları karşısında alınan bu tavrı "inauthentique" yani otantik olarak vasıflandırır. Fazıl Hüsnü Dağlarca, *Varlık* dergisinde çıkan "Ölüm Üstüne Deneme" adlı şiirinde başkalarının ölümünü değil kendi ölümünü anlatır. Mehmet Kaplan o zaman bu durumun otantik bir durum olmadığını, çünkü hiç kimsenin kendi ölümünü gerçek manasıyla bilemeyeceğinin ve tasvir edemeyeceğini, etse bile bunun ancak taklit yoluyla olabileceğini ifade etmektedir ki zaten kişi bunu tecrübe ettiği anda ölmüş olacaktır. Dolayısıyla ölüm bu üç şair tarafından da bir vasıta olarak kullanıyor.

Derginin dördüncü sayısında kaleme aldığı "Üslûba Dair" yazısında, Mehmet Kaplan iki liselinin arasında geçen "Edebiyatta önemli olan konu mudur, üslûp mudur?" tartışması üzerinde durmaktadır. Sözüne de ilk olarak Buffon'un söylemiş olduğu "üslûp insanın ta kendisidir" sözüyle başlamaktadır. Bu cümle Buffon'un üslûba konudan daha üstün bir değer verdiğini göstermektedir. Yalnız Buffon, konu derken orta malı olan fikirleri kast ediyor ve üslûbun insanın nasıl ta kendisi olduğunu açıklamıyor. O zaman Mehmet Kaplan da "bir edebî eserde sadece konu ile üslûp mu vardır?" diye sorarak, Leyla ve Mecnun efsanesinden örnekler veriyor. Leyla ve Mecnun efsanesi ilk defa Farsça olarak Genceli Nizamî tarafından yazılmış daha sonra Çağatayca olarak Ali Şir Nevai, Azeri-Anadolu şivesiyle de Fuzuli tarafından nazma çekilmiştir. Bu üç mesnevi de konu bakımından birbirlerine benzerler fakat duyuş, anlayış ve üslûp bakımından ayrılırlar. Mehmet Kaplan da ortak konuların her şair veya yazar tarafından ayrı bir tarzda tekrardan ele alınabileceğini ve bunun da üslûptan önce geldiğini ifade etmektedir. Kaplan üslûbu belirleyen şeyin konu değil duyuş olduğu düşüncesindedir. Bütün insanlarda ortak olan aşk, ölüm, açlık, tabiat veya toplumsal meseleler, her insan tarafından ayrı bir tarzda duyulup, yaşanacağını söylemektedir. O yüzden de konu ile üslûp arasında duyma ve yaşama diye üçüncü bir olayı da kabul etmek gerektiğini belirtir.

Üslûbun tamamen şahsi olduğunu söylemenin de doğru olmadığı düşüncesindedir. Çünkü devir üslûbu, nesil üslûbu, memleket üslûbu gibi pek çok gayri şahsi üslûpların olduğunu ifade etmektedir. Şahsi bir üslûba sahip olmanın zor olacağını söyleyen Kaplan,

bunun için ilk gençlik, orta yaş ve ihtiyarlık devirlerinin yazarın şahsiyet ve üslûp üzerine tesir edeceği düşüncesindedir. Mesela Fikret'in, Akif'in ve diğer şairlerin üslûpları hayatları boyunca aynı değildir. Bir diğer olayın ise, yazarın daima bir gelenek ve çevre içinde yaşamasının da üslûbu üzerinde tesir uyandıracakını söylemektedir. Örneğin, Tanzimat nesli hem Divan edebiyatının hem gelenekçi kalem üslûbunun hem de okumuş oldukları batılı eserlerin veya tercümelerin tesiri altında kalmışlardır. Son olarak Mehmet Kaplan, Batı'da üslûp meseleleri üzerine yapılan incelemelerin stilistik (biçimsel) adı altında bağımsız bir ilim dalı haline geldiğini ama bizde üslûp denilince hâlâ II. Meşrutiyet devrinden kalma sade, ağdalı, akıcı, süslü gibi neye karşılık olduğu pek belli olmayan üç beş kelime kullanıldığını belirterek, ayrı bir dal olarak incelenmediği vurgusunu yapmaktadır.

Mehmet Kaplan, bir diğer sayıda on sekizinci ölüm yıldönümü nedeniyle "Abdülhak Hâmid" üzerine bir yazı kaleme almıştır. Hâmid'i anlayabilmek için önce Osmanlıca bilinmesi gerektiği üzerinde duran Kaplan, Hâmid'de dil güçlüğü yanında bir de ayıklanacak posaların olduğunu belirtir. Hâmid Türk edebiyatının gelişmesinde önemli bir yer kaplamaktadır. Hâmid'den önce, Divan edebiyatına ve eski hayat görüşüne karşı, Fransız edebiyatından aldıkları bazı fikirlerle mücadele eden ve yeni bir çığır açmaya çalışan ilk Tanzimat nesli vardır: Şinasi, Namık Kemal, Ziya Paşa vs. Hâmid'in bu isimleri takip ettiğini fakat zengin ve orijinal şahsiyeti ile onlardan daha fazlası olduğunu söylemektedir Kaplan. Onun farklılığı da toplumsal meseleler peşinde koşmasından kaynaklanmaktadır. Mehmet Kaplan, Hâmid'de genel bir hüznün, toplumsal ıstırap duygusunun, cemiyet için yaşama ve ölme fikirleri olduğunu söylemektedir. Fakat Kaplan'a göre Hâmid'in getirdiği yeniliğin tabiatın en garip tecellisi olan insanın karışık iç benliği fikridir. Namık Kemal toplum karşısında kendi varlığını unuttur ama Hâmid'de ise esas kendi varlığıdır. O bu eğilimini "Makber" mukaddimesinde şöyle der: "Ben bu kitabı kendim okuyayım diye yazdım. Zira hissiyatıma iştirak edecekler nadir olacağını bilirim... Korkarım ki o iştirak tecrübeye mütevakıftır". Burada ise genel bir hüznün değil bireysel hüznün hâkimidir.

Kaplan, Hâmid'in Türk edebiyatında ilk defa kendi kendisini anlatma cesareti gösteren birisi olduğunu söylemektedir. Kendi benliğinin karışık muhtevasına dönmekle yeni bir insan ve gerçeklik fikrine ulaştığını belirten Kaplan, onda aklın izah edemeyeceği bir sürü tezat, eski din, ahlak görüşü ile çatışan bir sürü eğilim olduğunu da ifade etmektedir. Hâmid bu suretle insanı ve tabiatı bir problem haline getiriyor. Eserlerinde beliren insan, ideal ve idealist değil; karanlıklar, çıkmazlar, meseleler içinde bocalayan bir varlıktır. Tanzimatçıların medeniyet fikrine karşı Hâmid'in vahşiliği çıkardığını söyleyen Kaplan, "Sahra"da şehir ile

kır arasında basit karşılaştırmalar yaptığını ve kır özlediğini belirtir. Güzel bir manzara olarak görülen dış tabiatın yerini iç tabiat alır. Kaplan o yüzden, Hâmid'in o günkü ve bugünkü dil zevkine çok aykırı gelen ve zevksiz görünen yazış tarzının da asıl düşüncesine ve tabiat fikrine bağlı olduğu görüşündedir.

Mehmet Kaplan, “Şiir ve Masal” yazısında, İlhan Berk ve Necati Cumalı şiirleri üzerinden kısa bir inceleme yapmaktadır. Eski masallarda, destanlarda şairler başka varlıklara, cansız eşyaya, bitki ve hayvanlara hitap ederler ve onlar da şairlere güzel güzel cevap verirler. Fuzuli'nin Mecnun'u kırlarda dolaşırken çeşmeyle, ceylan ve güvercinle konuşur. Evde kalan Leyla'da mum ve ay ile dertleşir. Kerem de Ashısını ararken dağlar, ağaçlar ve hayvanlarla söyleşir. Halk ve Divan şiirinde böyle bütün varlıkların dile geldiğini insan kılığına girerek duyduğunu, düşündüğünü, ağlayıp, güldüğünü belirtir Kaplan. İlk ve Orta çağların dünya görüşüne uygun olan bu davranış tarzına bugünün şairlerinde de rastlamaktayız. Buna örnek olarak da Mehmet Kaplan, İlhan Berk'in “Köroğlu” adlı destanından bahseder ve yaslı su, karanfil, sarıçiğdem, defne ve lalenin konuştuğunu belirtir.

Sarı Çiğdem şöyle diyor:

İlk biz geldik dünyaya

Gelir gelmez

Sevmeyi çalışmayı öğrendik

Bir gün yası öğreneceğimizi

Hiç bilmiyorduk.

Defne de şöyle diyor:

Kimse ölümü övemez

Seni gördükten sonra

Kulluğu

Savaşı

Güzel gösteremez.

(Berk, 1955: 5)

İlhan Berk'in dünyasında, tıpkı ilk ve Orta çağda olduğu gibi dağ, kavak, zeytin, ışık, tepe, ova dile geliyor. Kaplan, İlhan Berk'in gerçekçi olduğunu ama buna rağmen masal ve destanların çok eski kâinat görüşünün kalıntısı olan hayallerinden de vazgeçmediğini belirtmektedir. Onlarda bir güzellik bulmaktadır. Kaplan, ‘bu ilk ve orta çağ görüşü ile modern çağın fikirleri birbirini tutuyor mu’ diye sorarak, Necati Cumalı'nın gerçeği

masallaştıran “İmbatla Gelen” şiiri üzerinde duruyor. Şair bekâr odasında Güler’i bekler, Güler gelir; şairle birlikte eşya da Güler’i görür ve karşılarlar:

*İlkin pencere gördü
Geçti oturdu yerine
Ben duydum
Masa sandalye duydu
Bütün oda duydu
Hepimiz kapıya dönük.*

*Güler o nazları
Nereden buldun?
Güler o halleri
Kimden gördün?
-Güler hoş geldin!
Kapı:
-Güler safa geldin!
Ben:
-Gülerim!
Canım, ciğerim...*

*Şişe susadın mı diye sorar
Yatak, yat uzan der, seni bekledim.*

(Cumalı, 1955: 6)

Necati Cumalı burada da varlığı masallaştırmıştır. Mehmet Kaplan, İlhan Berk’i ve Necati Cumalı’yı bizi çığ, çirkin ve sığ bir gerçekçilikten kurtararak ebedî güzelliğin sırlı ülkesine doğru götürdükleri için onları övmektedir. Ayrıca Kaplan sihir, şiir ve masalın bugün de beraber bulunuşlarına bakarak bunun adeta bir estetik kanunu olduğuna inanmaktadır.

Modern düşüncenin esası eşya ile insanı birbirinden ayırmaktadır. Bu hareket Descartes ile başlıyor. İlk defa o, insanın özü olan düşünce ile maddenin cevheri saydığı mekânı birbirinden ayırdı. Mehmet Kaplan da bu düşünceye dayanarak kâinatın masallardan temizlenmesinin iyi olduğunu, böylece insanoğlunun bu sayede beyhude korku ve ümitlerden kurtulmuş, kendini ve eşyayı açık seçik olarak görebildiğini belirtmiştir.

Mehmet Kaplan, derginin yedinci sayısında Adnan Ardağı'nın “Şarkıların Vatanı Kalplerdir” ve Özdemir Asaf'ın “Dünya Kaçtı Gözüme” şiirlerini ele almaktadır. “Şarkıların Vatanı Kalplerdir” şiiri Adnan Ardağı'nın son şiir kitabında yer almaktadır ve onun duygu ve düşüncelerini bütün sanat vasıtalarıyla vermek istediği anlaşılmaktadır. Şiirin temelini oluşturan unsurlar; mutlak sessizlikten en yüksek gürültüye kadar değişen bir ses duygusu, dünyayı bir yuvarlak gibi gören geometrik bir tasavvurdan en küçük zevk ve çizgiye dikkat eden plastik anlayış çeşitli şiirlerin temelini oluşturduğunu belirtmektedir Kaplan. Bir diğer dikkat çeken unsurun da yalnızlığı bütün varlığı kavrayıcı bir an haline getirmesi olduğunu da söylemektedir. Adnan Ardağı'nın yalnızlıktan bahseden eski şiirlerinde dünya adeta boşalır, ortada sadece şair kalır.

Özdemir Asaf'ın yazdığı “Dünya Kaçtı Gözüme” şiiri, basit duyuları kaydeden şiirden kapalı, soyut, karışık bir insan ve dünya anlayışına geçişin en dikkate değer örneklerini vermektedir:

Açık ve bilinen bir yönü yok insanların

Onu biz yaratıyoruz

(Asaf, 1955: 9)

diyor. Özdemir Asaf, insanın meçhul olduğunu ve kâinatı anlamının da insana bağlı olduğunu düşünmektedir. Mehmet Kaplan da şiiri yorumlarken dışarıda ışık var mıdır yok mudur bilemeyiz; zira onu gören gözlerimizdir diyor. Özdemir Asaf, “nesne”nin “konu” ile de bir olduğuna inanır:

Bir ışık düşerse üstüne basma,

Gözlerine basarsın.

(Asaf, 1955: 10)

Mehmet Kaplan, bu dizeyi şu şekilde yorumlamaktadır: “Dünyayı ben yarattığı gibi ben'i de insan kendine göre manalandırıyor. Şu halde insan da dünya da peşin hiçbir nizama tâbi olmayan, hür bir yaratılıştan başka bir şey değildir” (Kaplan, 1954: 9). Egzistansiyalizme kaçan bu düşünce birçok şiirde başka şekillerde de tekrarlanmaktadır.

Kaplan, Özdemir Asaf'ın anlaşılması son derece güç hatta şahsen hiçbir mana veremediği şiirleri olduğunu belirtmektedir. Onun böyle şeyler yazmasını da,

Açık ve bilinen bir yönü yok insanların

Onu biz yaratıyoruz

(Asaf, 1955: 10)

fikrine dayanabileceğini söylemektedir. Ayrıca Kaplan, son yıllarda Behçet Necatigil'in de kapalı yola girdiğini ama Özdemir Asaf'ın daha soyut şiirler yazdığını da ekliyor.

Bir diğer sayı da Mehmet Kaplan, “Siyah Kehribar” yazısıyla Tarık Buğra'yı incelemektedir. Tarık Buğra bu eserinde, bir memleketin üzerine çöken diktatörlük havası içinde muhtelif insanların nasıl davrandıklarını tasvir ediyor. Olay Mussolini İtalya'sında geçer. Sanat tarihi doktorası yapmak isteyen bir Türk genci, Roma'da üniversiteye yakın bir meyhanede (Siyah Kehribar bu meyhanenin adıdır) diktatörlükten hoşlanmayan bir grup insanlar tanışır. Aralarında Yunan menşeli Sofiya gibi döneke karakterli bir kadının da bulunmasına rağmen bunlar genellikle iyi, mert, arkadaş canlısı, zeki ve nüktedan insanlardır. İhtilâlciler olmamakla beraber siyasete karşı da ilgisiz değillerdir. Siyah Kehribar meyhanesinde sürekli toplanan bu gençler, etraflarını saran terör havası içinde bunalmış gibidirler. Durmadan içer ve konuşurlar. Aktif bir siyaset gütmedikleri bir teşkilatın emrinde bulunmadıkları için hareketleri kuvvetli ve belirli tek bir çizgi takip etmez. İstedikleri şey iktidarı devirmek ve başa geçmek değil, kendi küçük hayat çerçeveleri içinde mutlu olmaktır. Onları, aşkları Mussolini'den daha fazla ilgilendirmektedir. Buradaki Türk genci, çok güzel bir kadın olan Melina ile sevgili olur. Yiğit Fernando ise Sofiya'ya âşıktır. Sofiya ona, partiye mensup, zengin, gösterişli Grederiko ile ihanet eder fakat sonra tekrar Fernando'ya döner. Bu insanların aşkları, buluşmaları, ayrılmaları romanda geniş bir yer tutuyor. Bu tarafıyla da roman bir aşk romanı karakteri taşıyor.

İyi kalpli, çok sempatik ve mert bir insan olan meyhaneci Leonardo, üniversiteden fikirleri yüzünden kovulmuş Prof. Gizo, Melina'nın amcası şöhretli ressam Umbarto, diktatörlüğe karşı gizli gizli çalıştıkları his olunan kişilerdir. Romancı onları bize fazla tasvir etmediği için karakterleri hakkında pek fazla bilgi sahibi olamıyoruz. Leonardo bir meyhanecedir ama ihtilâlcileri gizleyen fikir sahibi bir insandır. Prof. Gizo, karısı İvet'in imzası ile ihtilâlcilerle duygular aşıl原因an romanlar yazar. Roma'ya yakın küçük bir köyde oturan Umberto iki çeşit resim yapar. Birisi modern görünmek isteyen aptalları aldatmak için, bir de halis sanat aşkıyla kendi zevki için. Âşıkların hareketleri, duyguları açık olduğu halde, bu maskeli siyasî ihtilâlcilerin hareket ve düşünceleri kapalı ve karanlıktır. Mehmet Kaplan, Tarık Buğra'nın hikâyelerinde görünüşlerin arkasında, yarı karanlık, faciaların cereyan ettiği his olunan arka planların olduğunu söylemektedir.

Bir gün Lenonardo'nun şirin oğlu partiye mensup kimseler tarafından öldürülüyor. Bu olay ile roman, bir cinayet film havasına bürünmüştür. Başından birçok macera geçen, aşkı yüzünden bedbaht olan Fernando, Barbaro'yu öldüren adamı takip eder; garip ruhlu bir fahişenin yardımı ile onu bir meyhanede kıştırır ve öldürür. Karakol sahneleri, Melisa adını taşıyan fahişe, cinayeti gözleri ile gördüğü halde bir sürü dayak ve baskıya rağmen Fernando'yu ele vermez ve bir tabancayı ağzına sıkarak intihar eder. Neticede Fernando kurtuluyor ve kötü Mussolini İtalyasını terk ederek Şili'ye gidiyor ama aklında da bir sürü soru işareti kalıyor. Neden bütün işkencelere rağmen kadın konuşmamıştı? Fernando buna bir türlü anlam verememektedir. Bir fahişe dünyanın en mert hareketlerinden birini yapar ama sebebi meçhul kalır. Mehmet Kaplan, bu yüzden Tarık Buğra'nın esrarlı ve karanlık şeylerden hoşlandığını ifade etmektedir. Ayrıca sadece bu olayı değil romanda pek çok olayı izah da etmediğini belirtiyor. Bütün şahıslar, ayrı karanlık bir atmosfer içinde yaşıyorlar. Bu yüzden vakalar, fikirler ve duygular arasında sıkı bir münasebet kuramadığımızı ve konuşmalarında kapalı, nükteli ve telmihli olduğunu söylüyor Kaplan.

Mehmet Kaplan, bu yarı karanlık, arka planlı ve karışık kompozisyon tarzının roman da hayli sıkıcı bulmaktadır. Hikâyede bunun her ne kadar başarılı olduğunu düşünse de romanın metotlarını kullanmadığı için bu eserini başarılı bulmamıştır Kaplan. Tarık Buğra kahramanlarını bütün kabiliyetleri ve imkânları ile yaşatmıyor. İçlerinde sanat tarihi doktorası yapan büyük bir ressam ve bir sosyolog bulunan insanları, koca Roma şehrinde küçük bir meyhanede kapatıyor. Mehmet Kaplan, vakası Roma'da geçen bir romanda Roma'nın yokluğunu insanın bir hayli yadırgadığını belirtmektedir.

Mehmet Kaplan, "Fehim Bey ve Biz" yazısında Abdülhak Şinasi Hisar'ın *Varlık* dergisinde yayımlanan bu eserini incelemektedir. Eserin üslubunun güzel musiki parçaları gibi bir kudretinin olduğunu söyleyen Kaplan, Fehim Bey'in hem tarihi hem milli hem de beşeri bir tip olduğunu da söylemektedir. İlk görünüşte Fehim Bey, Tanzimat'tan beri anlatılmış olan Garplılaştan ve pek çok yazarımızın da tekrar tekrar anlattıkları bir Bab-ı Ali efendisidir. Onlar gibi biraz Batı dillerinden anlar, şık giyinmekten hoşlanır, bir ecnebi kadına delicesine âşık olur, hayalperesttir, hayatta pozitif hiçbir iş görmez. Kaplan, daha önceki Türk romancılarının bu tiplerle insafsızca alay ettiğini ve içlerinde hiçbirinin ona müsamaha göstermediğini ifade etmektedir. Abdülhak Şinasi'de Fehim Bey'e karşı gizli, hafif bir alay hissi taşımakla beraber, onu son derece insani olarak anlamaya çalışmaktadır. Kaplan, yazarın hâkim fikirlerinden birisinin de ne kadar önemsiz olursa olsun insanın muamma oluşudur

diyor ve Fehim Bey'in hayatını ölümünden sonra anlattığı için de adeta kitap boyunca onun hakkında verilen yüzeysel hükümleri dağıtmaya çalıştığını söylemektedir.

Kısacası Fehim Bey'e ait, onunla ilgili her şey itina ve sevgi ile kaydediliyor ve Fehim Bey'in hayatını ve karakterini canlandırmak için de pek çok tasvirlerle başvuruyor. Bekârken İstanbul'da tek başına yaşayan Fehim Bey, Bursa'dan gelenler küçük bir evde yaşıyor, fakir, zavallı demesinler diye odalarından birini bile dolduramadığı kocaman bir konak kiralar ve bomboş odalarda keman çalar. Kaplan, Fehim Bey'de eski Türk cemiyetinde çok kuvvetli olan toplumda saygı görme fikrinin yoğunlukta olduğunu ve hemen hemen bütün davranış tarzında dışa bir şey sızdırmak istemeyen zihniyete sahip olduğunu söylemektedir. Ayrıca onun içten çürüdüğü halde dıştan hâlâ azametli görünmeye çalışan Osmanlı İmparatorluğu'nun küçük bir temsilcisi gibi olduğunu da ifade eder. Evinde peynir ekmek yiyen bu insan, karısıyla mangal başında otururken gazetelerden edindiği fikirlere göre dünya ve memleket hakkından iri laflar etmekten büyük bir haz duyar. Daima kendi hayalleri ve rüyaları içinde yaşayan Fehim Bey, hayatı yaşamaktan çok oynayan bir çocuk gibidir. Abdülhak Şinasi Hisar, Fehim Bey'i savunurken hayallere fazla değer veriyor. Kaplan, Fehim Bey'de olduğu gibi insanı gerçekten ayıran hayallerin birey ve toplum için zararlı olduğu düşüncesindedir.

Kaplan, Fehim Bey'in de yazarın da rüyaya inanmakla beraber Fehim Bey'in gördüğü o güzel rüyanın gerçekleşmediğini belirtmiş ve Fehim Bey, acıklı bir şekilde ihtiyarlamış ve mutlu olmamıştır. Her şeye rağmen Abdülhak Şinasi'nin sanatkâr kaleminin en şüpheli düşüncelere kandırıcı ve inandırıcı kuvvet verdiğini söyleyen Kaplan, insanlığın asırlarca rüyaya inandığını ve bugün Freud, Yung gibi büyük psikologların rüyaya bambaşka bir mana verdiklerini de ifade etmiştir. Kaplan, son düşünce olarak da Abdülhak Şinasi'nin köylü veya halk ağzının maharet sayıldığı bir devirde, dilinin bazen bir musiki gibi bazen bir hikmet bazen kutsal bir metin eda ve üslubu kullandığını söylemiştir. Halit Ziya'dan beri cümleye bu kadar zengin ve kuvvetli şekiller vermesini bilen bir Türk yazarının hemen hemen yetişmediğini de belirtmiştir.

Mehmet Kaplan'ın onuncu sayıda yazdığı "Bozma ve Değiştirme", başlıklı yazısı modern resmin gerçeği tanınmayacak kadar bozma ve değiştirmesinden bahsetmektedir. Meşhur Picasso'da olduğu gibi bizde Bedri Rahmi'de bunu gördüğümüzü belirtmektedir. Modern resimde gerçek asla esas değildir ve tersine onun prensibini bozmak, değiştirmek, alt üst etmek gibi bir amacı vardır. Kaplan da fotoğraf icat edildikten sonra ressamların gerçekten

kaçmak için gerçeği inkâra kadar gittiklerini, ‘soyut’ ve ‘figüratif olmayan’ resmin de bunun bir neticesi olduğunu ifade etmektedir. Mehmet Kaplan eleştirisini, gerçek diye bir şey yoktur, gerçek insanın inşa ettiği bir şeydir düşüncesine sahip olan edebiyatçılara yöneltilmektedir. Çünkü başlangıçta obje (nesne) yoktur, insan vardır ve gerçek size nasıl geliyorsa öyle görünür düşüncesini savunmaktadır. Nesneye (Objet) örnek olarak da Şevket Arı’nın “Kırdan ve Bayırdan Derlemeler” eseriyle Mahmut Makal’ın “Bizim Köy” eserini karşılaştırmaktadır. Köy, dışarıda bir nesnedir der ve Şevket Arı ve Mahmut Makal’ın ayrı bir mizaca, ayrı bir kültüre, ayrı duygu ve ideallere sahip iki konu (sujet) olduğunu belirtir. Demek istediği; her ikisi de gerçekçi olmalarına rağmen anlattıkları köyün elbette birbirinden ayrı olacaktır.

Mehmet Kaplan derginin on birinci sayısında “Yaz Yağmuru” başlığıyla Ahmet Hamdi Tanpınar’ın hikâyesini yorumlamaktadır. Söze ilk olarak hikâyeden bir kesitle başlanıyor: “Korkuyu sever misiniz? Ne kadar her şeyi değiştirir, zenginleştirir. Ama şimdiki korkuları söylemiyorum, eski korkulardan bahsediyorum. İhtiyarların bize yavaş yavaş, gecedan geceye, dünyamız güzelleşsin, rüyalarımız şekil alsın diye aşıladıkları korkuları söylüyorum”. Kaplan korku, dünyanın güzelleşmesi, rüyaya şekil verme gibi kavramların Ahmet Hamdi Tanpınar’ın estetik görüşünün başlıca unsurlarını oluşturduğunu belirtmektedir. Korku diye kast ettiğinin de çocukluğumuzun dünyasını kuran heyecan kaynakları, masallar, rüyalar ve inançlar olduğudur. Hikâye baştanbaşa şiir, masal, çocukluk hatıraları, korkuları ve özdeyişleriyle doludur. Kendisini bir masal kahramanı gibi hisseden çok güzel bir kadın, bir yaz yağmuru esnasında, yabancı bir bahçeye ve eve giriyor. Kaplan, kadının güzelliği, tavırları, kıyafeti, tesiri, hayattaki fonksiyonu ile mitik bir karakter taşıdığını söyler. Çünkü erkeğin hayatına, çocukluğunun bütün ödeyişlerini, masalları ve rüyaları geri getirmiştir. Ahmet Hamdi Tanpınar, başka bir hikâyede Âdem ile Havva’nın eski macerasını yeniden canlandırarak, kadın ile erkeğin mevcudiyetleriyle nasıl bir masal kahramanı kimliği taşıdıklarını ortaya koyduğu için Kaplan, Tanpınar’ın eserlerinde mitolojilerin esrarlı gerçeği ile hayat arasında sıkı bir münasebet kurduğunu ifade eder.

Korku ve çocukluk, bu hikâyelerde önemli bir rol oynamaktadır. “Yaz Yağmuru”ndaki kadın çocukluğunun korkusunu yeniden yaşıyor. Yağmur altında onu yabancı bir bahçeye sürükleyen aslında bir çocukluk hatırasını yeniden yaşama arzusudur. Realist bir karakter taşıyan “Teslim” hikâyesinde de kahraman çocukluk tesirinin altındadır. Yıllarca kaybolmuş babasını arar ve nihayet onu bulur ama babasının başka bir kadından on çocuğu olmuştur. Kaplan, bu hikâyede psikolojik gerçeğin fizyolojik bir şekilde görüldüğünü belirtir. “Rüyalar” hikâyesindeyse yeniden korku, kadın ve ruh meselesini ele alıyor Tanpınar. “Bir

Tren Yolculuğu” adlı hikâyede hayatlarından bahsedilen tiyatro grubuna mensup insanlar rüyalarını yaşamak isteyen fakat başarılı olamayan, ezilmiş varlıklardır. Hikâyede bahsedilen genç bir artist olan kadın da hayatı boyunca çocukluk yıllarının korkusu içinde yaşamıştır ve bu korku onu güzelleştirmiştir. Kitabın son hikâyesi olan “Yaz Gecesi”nde de bir korku ve hayalet havası vardır fakat öbürlerine nazaran karışık ve çok belli olmamaktadır. Mehmet Kaplan, Ahmet Hamdi Tanpınar’ın hemen hemen bütün hikâyelerinde çocukluk korkuları, rüyaları, özleyişleri, izlenimleri ile şahısların hayatı üzerinde etkili olduğunu söylemektedir. Korkunun her şeyi değiştirip zenginleştireceğini düşünen Kaplan, Tanpınar’ın bu fikirden hareket ettiği için hikâyelerinin bir şiir ile dolu olduğu düşüncesindedir.

Derginin ikinci cildindeki son sayısında Mehmet Kaplan, “Modern Sanat ve Bohemlik” başlığıyla Muvaffak Sami Onat’ın bu ikisi arasında bir ilgi bulmasını eleştirmektedir. Muvaffak Sami Onat, *Hisar* dergisinde Hollanda’da tanıdığı bir ressam ve heykeltıraşı anlatırken bohemlikle modern sanat arasındaki ilişkiden bahsetmiş ve Kaplan’ın aktardığına göre de Paris’te artık sanatın serserilikle doğrudan doğruya bir ilgisi olmadığını belirtmiştir. Mehmet Kaplan, Muvaffak Sami Onat’ın dergide bahsettiği bohemlik ile modern sanat, soyut resim ve heykel meselelerinin kendisine çok belirsiz geldiğini söylemiştir. Bohemlikle sanat arasında doğrudan doğruya bir ilgi olmadığını söyleyen Kaplan, sanat kabiliyetinin efendilik veya serserilikle bir ilgisi olmadığı düşüncesindedir. Bu noktada Muvaffak Sami Onat’ta böyle düşünmektedir. Kaplan, bazen sanatkarların kafalarını meşgul eden meselelerin, kılık kıyafetinde ve hatta sanatına önem vermediği şeklinde yansıyabileceğini belirtir ve bu yüzden bohemliğin bizde yeni bir şey olmadığını da ekler. Eski Yunanistan’ın filozoflarından Sokrat, hiçbir işi gücü olmayan, Atina sokaklarında dolaşan ve önüne gelenle tartışan bir insandı. Kaplan, onun yaşayış tarzına bakarak pek âlâ ona bohem denilebilir demektedir. Peki mühim olanın görünüş mü yoksa gerçek mi olduğunu soran Kaplan, Einstein üzerinden örnek verir. Onun kılık kıyafetine gereken önemi vermemesine rağmen en bilindik bilim insanlarının başında geldiğini belirten Kaplan, kıyafete değil fikre ve esere bakıp onu anlamamız gerektiği üzerinde bizi uyarıyor ve modern sanatı yaratanlar arasında görünüşleri, yaşayışları, düşünceleri bakımından çok garip insanların olduğunu da eklemektedir. Nietzsche, Kierkegard, Van Gogh gibi sanatçıların acayip insanlar olduğunu ama sanata tesirlerinin ne kadar büyük olduğundan da bahsetmektedir. Kaplan, bizdeki edebiyatın asıl sorununun sefalet ile çılgınlık olduğunu düşünen Kaplan, bizde Batı medeniyetine ait unsurların parça parça görüldüğü için onları anlamaya çalışmadan kötülüyor olmamıza da ayrı bir eleştiri yapmaktadır.

Derginin son cildi olan üçüncü ciltteki ilk yazısını “Eski ve Yeni Aşk Şiirleri” oluşturmaktadır. Burada Abdülhak Şinasi Hisar’ın “Aşk imiş her ne var âlemde” adını taşıyan, aruzla yazılmış eski ve yeni şairlerden bir ömür boyunca seçtiği mısra ve beyitlerden yazılmış “Güldeste”si ile Ali Püsküllüoğlu ve Sami Gürel’in Ahmet Muhib’den sonrakilere ait “Sevgi Şiirleri Antolojisi”ni incelemektedir.

Abdülhak Şinasi Hisar, kitabın başına Divan şiirinin özelliklerini ve onların aşk duygularını inceleyen güzel bir araştırma yazısı yazmıştır. Ali Püsküllüoğlu ile Sami Gürel’in yazmış oldukları önsözle karşılaştıran Kaplan, onların yazdıklarını çok baştan savma bulmaktadır. Abdülhak Şinasi Hisar’ın, eski edebiyatı sevdiğini söyleyen Kaplan, Hisar’ın önsözünden bahsederek; divan şiirinin edebiyatımızın bir has bahçesi olduğunu, her mısralarının dikkatli ve itinalı bir şekilde yazıldığını ifade eder. Bundan sonra da Abdülhak Şinasi Hisar, eskilerin aşka ne kadar büyük değer verdiklerini anlatıyor. Kitabında yer alan Yenişehirli Avni’nin “Biz âleme bir yâr için âh etmeğe geldik” (Avni, 1956: 5) sözünü örnek veren Kaplan, bunun iki anlama geldiğini belirtiyor. Onların ortak bir sevgililerin olduğunu, bunun da Tanrı olduğunu belirten Kaplan, onların asırlar boyunca O’nu sevdiğini, O’na inanarak ve O’na kavuşmak özlemiyle yaşadıklarını söyler. Bu sevginin onları birleştirip yükselttiğini söylüyor ve yeni şairlerin böyle birleştirici ve yükseltici sürekli bir sevgiden mahrum bulduklarını belirtir. Bekli de nefret, can sıkıntısı ve manasızlık içinde yaşamalarının sebebinin de bu olabileceğini ifaden eden Kaplan, eskilerin sadece Tanrı’yı değil onun yeryüzünde yarattığı en güzel varlığı, kadını, insanı da sevdiklerini hatta ikisi arasında çok sıkı bir ilişki kurduklarını de eklemektedir. Onlar için dünyevi aşk, ilahi aşka götüren nurlu bir yoldu. Fuzuli’nin,

Secdedir her kanda bir büt görsem âyînim benim

Hah kâfir, hah mü'min, tut budur dinim benim

(Fuzuli, 1956: 5)

mısrasını örnek veren Kaplan, eskilerin her şeyden çok Tanrı ve sevgilileri ile meşgul olduğunu söylemektedir. Dünya işlerini ise bu aşktan mahrum olan bedbahtlara bırakmışlardı. Peki eskilerin aşka bu kadar önem vermelerinin sebebi neydi? Kaplan’a göre, onlar için aşk yüceydi ve bazen bu aşk cümle âleme padişah olabiliyordu bazen de birçok sırları ifşa ediyordu. Eskilerin aşkın sadece saadetini değil ıstırabını da sevdiğini söylüyor ve aşkın onlar için karşı gelinmez bir duygu olarak gözüktüğünü ve asırlar boyunca da ondan bahsetmekten vazgeçmediklerini de belirtiyor.

Ali Püsküllüoğlu ile Sami Gürel, “Sevgi Şiirleri Antolojisi”nin önsözünde ‘günümüzün şiirinde aşka öteki konular yanında pek az yer verildiğini’ belirtiyorlar ve bunun sebebinin çağımızın aşk anlayışında, yaşayışında buluyorlar. Bu düşünceye karşı çıkan Kaplan, günümüz şiirinde bolca aşk olduğunu, romanlarda, hikâyelerde aşk meselesinin Tanzimat’tan beri başlıca konu olduğunu söylemektedir. Her ne kadar bunun eskiler tarzında olmasa da bir kadının pantolon giymesi, saçını kesmesi, içmesi ile aşkın sona ermesi arasında da bir ilişki bulamadığını belirtiyor Kaplan. Dün olduğu gibi bugün de aşk vardır yalnız şekil değiştirmiştir. Ona göre bugün, eski çağlardan daha çok aşka değer verilmektedir. Sadece kadınla erkek arasındaki perde ve duvarların kalkması iki insan arasındaki ilişkilerin daha karmaşık bir hale gelmesine sebep olmuştur.

Mehmet Kaplan, “Milli Kütüphane” yazısında, kitapların insanlar üzerindeki etkisinden bahsetmiş, kitapların insan düşüncesini muhafaza eden en kıymetli vasıtalar olduğunu belirtmiştir. Bugünkü Batı ile Doğu arasındaki seviye farkının okunan kitabın sayısına bağlı olduğunu ifade eden Kaplan, kitaba değer vermeyen insanların düşünceye de değer vermediklerini söylemektedir. Avrupa, Amerika hatta Asya’da kitap ve kütüphane medeniyetin en mühim unsuru sayılıyor. Bizdeki kütüphane ve kitap sayısını Balkan devletlerinin kütüphaneleriyle kıyaslayan Kaplan, Türkiye’nin maalesef ki kütüphane sayısı ve kütüphanelerdeki kitabın sayısı bakımından çok geri olduğu yönündedir.

Adnan Ötügen’in “Milli Kütüphane Nasıl Kuruldu?” kitabına da değinen Kaplan için Adnan Ötügen Türkiye’de iftihar duyulması gereken ender insanlardan biridir. Çünkü Avrupalıların bile hayran olduğu modern Milli Kütüphaneyi kuran insandır ve 1946 yılında Ankara’da pek çok şey yapılmasına karşılık bir kütüphane kurulmamıştı ve insanları kitapsız bırakmak istemeyen Ötügen, belli kişilerin yardımlarını esirgemesine rağmen bu kütüphaneyi kurmayı başaramıştır. Kaplan bizdeki aydınların kütüphaneyi bir uzman işi olarak görmediklerini belirtiyor ve Adnan Ötügen’in farkının da bu olduğuna değiniyor. Mehmet Kaplan kitap ve kütüphanenin önemli bir araç olduğunu ve Adnan Ötügen’in Başkent’in merkezine modern bir kütüphane dikmekle yarı aydınlara medeniyetin nasıl bir fikri faaliyete dayanması gerektiğini gösterdiğini belirtmiştir.

Derginin üçüncü sayısında yer alan “Kırdan Bayırdan Toplamalar” yazısında hem Mahmut Makal’ın “Bizim Köy” eserini hem de Şevket Arı’nın o dönem çıkmış olan “Kırdan Bayırdan Toplamalar” kitabını incelemiş ve ikisiyle bir kıyas yaparak köy anlayışına değinmiştir. Mehmet Kaplan köy ve köylü üzerine pek çok hikâye, şiir, roman ve deneme

yazılmış olsa da Türkiye genişliğinde olan bu konunun tamamıyla anlaşamadığı ve anlatılmadığı düşüncesindedir. Mahmut Makal'ın yazmış olduğu “Bizim Köy”, Türkiye'nin temel meselesine uzaktan, hayali ile değil kendi elleriyle dokunan bir eser niteliğindedir. Yalnız Kaplan bu eser üzerine şöyle bir eleştiride bulunuyor: Türkiye’de kırk bin köy vardır ve Mahmut Makal, bunlardan birini, kendi köyünü anlatmıştır. Acaba onun görüşü bütün memleketi içine alabilir miydi? Böyle bir şeyin mümkün olmadığını, zira gerçeğin her yerde ayrı özellikte görüneceğini söyleyen Kaplan, Makal’ın yazdıklarının gördükleri, duydukları ve bildiklerinden ibaret olduğunu geri kalan binlerce köyde durumun aynı olmadığı yönündedir.

Kaplan’a göre, Mahmut Makal ve onun neslinin Türk köylüsünün halk edebiyatında, halk musikisinde, halk oyunlarında ortaya çıkan derin ve yüksek ruhu görememişlerdir. Çünkü Mahmut Makal, Yunus Emre veya Nasrettin Hoca gibi köy veya köyün çevresinde doğup, yetişmiş birisi değildi. Kaplan, her ne kadar Mahmut Makal’ın Türk köyünü ilk defa içinde yaşayarak tasvir etmesinin önemini taktir etse de, Anadolu’yu ondan daha iyi bilen Şevket Arı’nın, köyden yetişmiş, köylülerle haşır neşir olması onu farklı kıldığı yönündedir. Şevket Arı, köyde yetişmiş, köylülerle haşır neşir olmuş bir ziraatçidir ve bir tek köyü değil, yarım asırdan fazla Anadolu’nun pek çok yerini görmüş ve tanımıştır. “Kırdan Bayırdan Toplamalar”ın iki cildinde de hayattan çeşitli tipler, onların başından geçenler, Anadolu tabiatının kendine has hayvanları, bitkileri, günlük hayatın ayrıntıları, meseleleri, duygular ve inançları konuşma dili ile anlatılmıştır. Kaplan bu eserde Anadolu ve Anadolu insanların ruhunu bulacağımızı belirtmiş, sanat endişesi gütmeyen samimi canlı bir üslupla köyü bize anlattığı için diğer sanatçılardan farklı olduğunu ifade etmiştir. Kaplan’ göre, Anadolu’yu en iyi köylü ile haşır neşir olmuş ziraatçilerin anlatılabileceği düşüncesidir.

Mehmet Kaplan “Geçmiş Zaman Köşkleri” yazısında, Abdülhak Şinasi Hisar’ın çocukluğunun geçtiği mekânlardan bahseder ve bu mekânların onun yazı hayatına nasıl bir tesirde bulunmuş buna da değinir. Kaplan, Abdülhak Şinasi Hisar’ın, şiir duygusu olan, renklere, şekillere ve kokulara karşı son derece hassas, temaşaya ve hülyaya dalmaktan hoşlanan birisi olduğunu söyler ve her şey gibi dili de sanatkârane bir üsluba sokan bir yazar olduğunu da belirtir. Onun çocukluğu bir saadet içinde geçmiş ve Türk tarihinin en sakin devrinde, İstanbul’da, Büyükdada’da, Çamlıca’da eski medeniyetin en olgun taraflarını koruyan seçkin bir aile ortamında büyümüştür. Kaplan’da Abdülhak Şinasi Hisar’ın bu yıllardan ruhunda o kadar zengin izlenim kalmıştır ki eserlerinde hep onları anlattığını ifade eder. Aynı zamanda bugünkü nesle mensup olanların hele ki Anadolu bozkırlarından, kerpiç evlerden gelmiş olanlar için Abdülhak Şinasi Hisar’ın eserleri, bir masal âlemi kadar büyümlü

ve cazibeli olduğunu da söylemiştir. Nitekim Abdülhak Şinasi’de çocukluk anılarını anlattığında kendisini bir cennetten düşmüş gibi hissettiğini, bu cennetin de Büyükkada’daki büyük babasının köşkü ve bahçesi olduğunu anlatmaktadır. Kaplan, ilk çocukluk yıllarının çevresi, ruhi hayatımızın gelişmesinde, hayat ve kâinat görüşümüzün oluşmasında önemli bir rol oynadığını belirtir. Nitekim Çamlıca’da yahut İstanbul’un diğer güzel yerlerinde doğmuş ve büyümüş olanların, mesela Abdülhak Hamid, Recaizade Mahmut Ekrem, Sami Paşazade Sezai gibi sanatçılarımızın bu mekânlarla ilgili ortak bir hassasiyetleri vardır. Kaplan bu üçünde de görülen varlığa mistik ve panteist bir gözle bakma durumunun Abdülhak Şinasi Hisar’da da görüldüğünü söyler.

Abdülhak Şinasi Hisar, çocukluğunu sakın, durgun ve kapalı bir devirde geçirdiği için, tabiata daha çok yaklaşmış, âdeta onunla bir olmuştur. Köşkler bugünkü apartmanlar gibi, birbirine yabancı insanlardan değil, birbirini seven insanların huzur ve sakinlik içinde yaşadıkları bir ortamdı. Kaplan’da bu sakın devirde, sakın insanlar güzel tabiat ile beraber gerçek bir cennet hayatı yaşadıklarını söylemiştir. Bir medeniyetin sesini duyuran en önemli unsurlardan birisinin de eşya olduğunu belirten Kaplan, Abdülhak Şinasi Hisar’ın diğer eserlerinde olduğu gibi bu kitabında da eşyaya yer ayırdığını ifade etmiştir. Kaplan yorganlara dair yazdığı satırlarda bir şiir kadar güzel olduğunu ve kim böylesine üzerimizde bir şiir duygusu yaratabilecek diye de hayretle sormaktadır. Nitekim dünya değiştiği için artık Abdülhak Şinasi Hisar’ın anlattığı o eski İstanbul’u eserlerde böylesine güzel bir şekilde görmenin mümkün olamayacağını da söyler. Ayrıca Abdülhak Şinasi Hisar’ın anlattığı cennetin eski devirlerde dahi yalnız İstanbul’a has olduğunu, Anadolu’nun asırlar boyunca, tabiat ve cemiyet şartları dolayısıyla yalı, köşk ve konak hayatından çok ayrı bir hayat sürdürdüğü de unutulmamalıdır diyerek ufak da bir eleştiri yapmaktadır.

Derginin beşinci sayısında yazdığı “Remzi Oğuz ve Köy Meselesi”nde Remzi Oğuz’un köy ve köylü meselesine ne denli önem verdiğinin altını çizmektedir. Remzi Oğuz Arık, Ziya Gökalp’ten sonra Türkiye’nin yetiştirdiği en büyük ideologlardan birisidir. O da Ziya Gökalp gibi milliyetçi olmakla birlikte aralarında düşünce bakımından belli farklar vardır. Gökalp daha çok Fransız sosyologu Durkheim’den hareket ederken, Remzi Oğuz düşüncelerini memleket realitelerinden çıkarmıştır. Yani Gökalp’in fikirlerinin kaynağı kitap ve tarihten, Remzi Oğuz’unki ise coğrafya ve hayat tecrübesidir. Remzi Oğuz’un en önemli meselesi köy davasıdır. Kaplan Remzi Oğuz’a göre, her coğrafyanın kendine has bir tarihi, toplumsal bünyesi, kuvveti ve zaafı olduğunu belirtir ve onun ilk defa 1933 yılında Dönüm mecmuasında çıkan, “Köylerimiz ve Köycülüklerimiz” adlı yazısı üzerinde durur.

Remzi Oğuz bu makalesinde bazıları bugün de devam eden yanlış görüşmeleri eleştirerek işe başlıyor ve bu esnada kendi düşüncelerini de ortaya koyuyor. Kaplan, o sıralarda öne sürülen fikirlerden birinin Türkiye'nin köyden ibaret olduğunu ve Türklerin tarihte şehir medeniyetine yükselmedikleri iddiası olduğunu belirtir. Remzi Oğuz, Türklerin Anadolu'ya gelmeden önce, Orta Asya'da kurdukları ve içinde yaşadıkları şehirleri hatırlatıyor ve Anadolu'ya gelen Türklerin sadece göçebe ve köylülerden oluşmadığını da söylüyor. Aynı makalede yazar ikinci olarak, bugün daha da çok artmış olan köyden şehre göç meselesini de ele alıyor ve çok dikkate değer fikirler öne sürüyor. Kaplan, bunun sebebinin köylünün borç yüzünden toprağı kalmaması olarak söylemektedir. Remzi Oğuz'a göre bu son derece tehlikeli bir toplumsal meseledir ve bu suretle köylü şehirleşiyor diye de övünmememiz gerektiği düşüncesindedir. Kaplan o yıllarda Kadro dergisindekilerin 'köyün şehirleşmesi' gibi bir tez ortaya attıklarını ve Remzi Oğuz'a göre bu düşüncenin oldukça yanlış olduğunu da söylemiştir. Çünkü köyü şehirleştirirsek piramidin yüzeyi yıkılmış olunacaktı. Kaplan bir de köylüyü köyünde kaldırmak için köy enstitüleri fikrinin ortaya çıkmasını da bir yerde eleştiriyor. Köy enstitülerinin köyün manevi temellerini yıkmakla işe başladığını düşünür ve bugünü solcu şair ve yazarlarının oradan yetişerek bize ne gibi faydaları olduğunu da sormaktadır. Kaplan, köy enstitülerinin köy hayatında gözle görülür bir değişiklik yapmadıklarını ve 1933 yılında bu problemi gören Remzi Oğuz'un bu meselenin devlete düşen bir vazife olduğunu da ifade etmektedir. Kaplan, köylüye karşı cephe alan, onun duygu ve düşüncelerine saygı göstermeyen bir kimse köylü ile işbirliği yapamaz demektedir. Alain, bir fikri değiştirmek mi istiyorsunuz, evvela onu benimseyin der. Dolayısıyla Kaplan da Mahmut Makal zihniyetinde olanların köylü üzerinde bir tesir uyandıramamasının sebebinin kendilerini bile bile köylüden ayırmakta aramaktadır. Bu yüzden Remzi Oğuz'un düşüncelerine ve "İdeal ve İdeoloji" kitabının dikkatle incelenmesi gerektiği de belirtilmektedir.

Mehmet Kaplan "Sen Sen Sen" yazısında Özdemir Asaf'ın şiirlerini inceliyor ve ben ile sen arasındaki karşılaştırmaları irdeliyor. Kaplan mistiklerin Tanrı karşısında, diktatörlerin de cemiyet ve insanlık için, ben ile sen'i yok etmeye çalıştıklarını ama beceremediklerini söyler. Dünyanın en sert kanunlarını da uygulasanız, ben'i ezer, esir eder, öldürür fakat varlık kategorisi olarak yok edemezsiniz diyor ve her doğan çocukla beraber ben yani fert ve şahsiyet isyan, hürriyet, aşk ve kahramanlığın yeniden doğacağını belirtiyor. Kaplan mühim olanın ben, sen, O'nun varlığından da çok, aralarındaki münasebetlerdir. Çünkü bu varlıklardan hiçbiri tek başına değildir. Kaplan insanın hayatında en mühim ve en heyecanlı

olayların hiç şüphesiz ben ile sen arasında olduğunu, bize en çok yaklaşan, kendisiyle en samimi münasebetler kurduğumuz insana da sen dediğimizi ifade eder. Aşk ise ben ile sen arasında geçen hadiselerin en heyecanlısıdır. Özdemir Asaf'ta son çıkan ikinci şiir kitabında ben ile sen'in karşılaşınca ne olduğunu anlatmaktadır. Kaplan önemli olan ilk vakanın ben'in sen'i âdeta daha tanımadan önce, kendi içinde bir özleyiş ve bir düşünce olarak bulması olduğunu söylüyor. Ben'in hiçbir zaman kendi içinde hapsedilmediğini daima kendi kendisini aştığını, bunun da sonsuz bir özlem olduğunu vurgulamaktadır.

*Seni öylesine düşündüm ki,
Öylesine, yaşamadan önce*

*Öylesine istedim ki seni,
Senden önce*

*Seni öylesine yaşadım ki
İnan...*

*Seni öylesine buldum ki,
Öylesine, kendimden fazla*

(Asaf, 1956: 9)

Sen, ben'i işgal ediyor ve öyle ki insan kendisine bakınca kendinde sadece ben'i değil, sen'i de buluyor. "2=1" başlıklı şiirinde Özdemir Asaf;

Kim o, deme boşuna...

Benim, ben.

Öyle bir ben ki gelen kapına;

Baştanbaşa sen.

(Asaf, 1956: 9)

diyerek ben ile sen'in bir olduğu fikrini ifade ediyor. Fakat Kaplan, ben ile sen'in birbirine kaynaşmış bile olsalar, biz olamayacaklarını ve aşkın garip görüntüsünün ve trajedisinin de bundan doğduğunu söylüyor.

P e r s p e c t i f

Senin içine girdiğim zaman

Dışında kalıyorsun.

Senin dışından sana bakınca,

İçime sığmıyorsun...

(Asaf, 1956: 9)

Sen'i tamamıyla ele geçiremeyen ben, ya onu yahut kendisini yok etmeye çalışıyor. Kaplan, aşkın sadece sevgi değil aynı zamanda kin ve nefret olduğunu düşünür. En büyük sıkıntıyı sevdiğimizden görürüz ve yine en büyük sıkıntıyı da onlara yaparız der ve bunun sebebinin ben ile sen arasındaki temel ayrılık ve bir olma özleminden kaynaklandığını vurgular.

Ellerini ver öpeceğim,

Binlerce el içindeyim,

Şu beyaz çizgilerden gideceğim;

Ellerini ver, ver ellerini...

Seni öldüreceğim.

Gözlerinden gireceğim,

İçinde yer edeceğim,

Ellerini ver, ver ellerini...

Seni öldüreceğim...

(Asaf, 1956: 9)

Bu cinayet şiiri, "Aşk Şarkısı" adını taşıyor. Kaplan, sevmenin vahşi bir tarafı olduğunu söyler ve sen ben'in düşmanı olabileceği gibi ben de sen'in düşmanıdır.

Ben düşmanım,

Etten, kemikten, kandan

Ben düşmanım,

Ölmeni değil,

Gülmeni gözleyen,

İyi şeyler söyleyen,

Özleyen.

Ben düşmanım,

Sevgiden, aşktan, arzudan

*Elleri taş devrinden kalmış,
Dimdik duran,
Gözlerine bakan bir düşman*

(Asaf, 1956: 9)

Kaplan, her insanın anasından vahşi olarak doğduğunu düşünür. Kimi insanlar elleriyle taşları yontarak güzel heykeller yaparken yine aynı ellerin taşlarla insanların kafasını ezdiğini belirtir. Gerçek hayatta ben ile sen arasında kurulan canlı ve heyecanlı ilişki, insana genellikle tabiatı ve toplumu unutturduğunu söyleyen Kaplan, hayatta ve romanlarda aşktan ümidini kesmiş insanların kendilerini toplum işlerine verdiklerini görebileceğimizi ifade eder. Bütün divan şairleri sevgililerini tabiatın üstün tutarlar, mistikler ise tabiatı aşmak için kâinatı aşarlar. Daima sen ile meşgul olan Özdemir Asaf'ta tabiatı ve toplumu ihmal ediyor:

*Bu bakış seni görmek içindir,
Senden başka bir şey var mı...
Denizlere bakıyorum, denizlere...
Denizler bu kadar mı...*

*Bakıyorum başka şeyler göreyim diye.
Tabiat ezilip bükülüyor karşımda,
Manzaraların ömrü bir saniye
Bulutlar ayağımın dibinde sen başımda..*

*Yıldızlara bakıyorum, yıldızlara
Bir sen varsın benimle bakan.
Ne oldu diyorum, öteki insanlara,
Hani sözleri vardı, hayatı aydınlatan..*

(Asaf, 1956: 10)

Kaplan bu şiirin, Özdemir Asaf'ın niye başka şairler gibi tabiat ve çevre tasvirleri yapmadığını izah ettiğini belirtir ve onu meşgul eden en mühim varlığın sen olduğunu da söyler: Sen, sen, sen. Kitap baştan sona kadar sen ile doludur. Kaplan ben ve sen meselesinin, düşüncelerinde ön plana alan "egzistansiyalist"lerin tesiri olduğu yönündedir.

Özdemir Asaf, şairlerin öteden beri ve hâlâ pek hoşlandıkları tabiat ve çevre tasvirlerine önem vermemekle varlıktaki soyut ilişkileri ortaya koyan "abstrait" (soyut)

ressamları hatırlattığını söyleyen Kaplan, onun “öz”ü aradığını belirtiyor. Bundan dolayı da bir iki mısralık dizeler yazdığını ve bunlarda anlatılmak istenileni tasvir ve teşbihe başvurmadan ortaya konduğunu söylemektedir:

*Sen bana bakma,
Ben senin baktığın yönde olurum.*

(Asaf, 1956: 10)

Bu kısacık ifade de sevenin sevileni Tanrı gibi her taraftan kuşattığı ve her yerden ona baktığı kısa ama çarpıcı bir şekilde anlatılmıştır. Kaplan, Özdemir Asaf’ın bazı şiirlerinde rakam ve çizgiye başvurmasının bu soyut anlayışa yönelmenin bir neticesi olduğunu söylüyor:

*360 Derece
Dünyanın nüfusu ikiye bölünüyor,
Yarısı sen oluyorsun, yarısı ben...
Sonra ikimiz bir bütün oluyoruz.
Kimseye sezdirmeden...*

(Asaf, 1956: 11)

Ben ile sen birbirini tamamlayan iki yarım küredir. Kaplan, ben ile sen’in başkalarını ortadan kaldırması veya ben ile sen arasındaki tezat ve birleşmenin bütün insanlığı içine alması, soyut bir sembolizm olduğunu belirtir.

Derginin yedinci sayısında “Basamaklar” yazısıyla insanlığın idealleri üzerine bir sorgulama yapmaktadır. İnsanların çok uzaklarda görünen idealleri ülkesine yavaş yavaş ilerlerken, aşılması imkânsız gibi görünen mesafelerin onu korkuttuğunu ve ümitsizliğe kapıldığını söyleyen Kaplan, bu boşluk duygusunun insanı çökerttiğini düşünür. Bundan dolayı fazla uzağa gitmememiz gerektiğini, iki adım ötesini görmemizin ilerlememiz için yeterli olduğu kanısındadır. Aşılan basamaklara bakmak bizler için ümit ve cesaret vericidir. İnsan o zaman, bu kadarını başarabildiysem bundan sonrasını da başarırım diye düşünür. Kaplan, zaman şuuruna sahip olmamızın önemli olduğu düşüncesindedir. Çünkü zaman, her an akar ve zaman şuuruna sahip olursak eğer hayatın akıcı, statik değil, dinamik bir olgu olduğunu öğrenebiliriz diye ifade eder. İnsanlığın çağlar boyunca nasıl merhaleler aşıya kadar geldiğini ve bugünden sonra da daima yeni merhalelerden geçerek ilerleyeceğini yalnızca tarih kültürüyle elde edebileceğimizi belirtmektedir.

Kaplan, o günkü psikolojinin ilk olarak ocuklukta Őekillenen ruhi çatıŐmaların hayat boyunca insanın bilinçaltında yaşaması ve davranıŐları gizliden gizliye idare etmesini bulduğunu söyler ve ikinci olarak da arketiplerin milletlerin ve ırkların tarihinde Őekilden Şekle girere devam ettiğini belirtir. Yani Freud psikolojisinin anahtarını Oedip efsanesi ile anlatır. Jung ise binlerce yıllık arketiplerin, ađdaŐ insanların rüya ve hayallerinde yaşadığını tespit etmiştir. Kaplan, meseleye bu açıdan bakarsak eğer insanların zamanla eski rüyalarının gerçek olduğunu ve göklerde uçmak gibi uzak görünen Şeyleri görmeyi arzulamıŐ ve bu arzularını da masal ve efsanelerde anlattıklarını ama bugün bu anlatılanların hepsinin bilim ve teknik sayesinde gerçekleŐtiđini söyler. Mesela Eski Yunan'da zararsız bir düşünce olan atom, bugün dünyanın en korkunç silahıdır.

İnsanlığın adım adım, yanıla yanıla, hayaller kurarak, mitsizliklere kapılarak bir an bile durmadan ilerlemesi hakkında bir fikir edinebilmek için maziye bakmamız gerektiğini ve bunun da tarih Őuurunu bilmekle gerçekleŐeceđini söyleyen Kaplan, bütün medeni milletlerde mazinin önemli olduğunu söyler. Aynı zamanda asırların ötesinden gelen mitlerin, sembollerin, yeni nesillere kuvvet verdiğini de belirtir ve bunlardan mahrum olan bir neslin ne geçmişi ne de geleceği hakkında bir fikir edinemeyeceğini düşünür. rnek olarak da İstibdat devrinde Servet-i Fünûn neslinin de mazi ile ilgisini keŐtiđi için kötümser ve ümitsizliğe kapıldığını belirtir. Tarih Őuurunu yeniden canlandıran kişinin Ziya Gökalp olduğunu söyleyen Kaplan, onun Türk toplumuna yeni bir hamle verdiğini, aynı zamanda Tanzimat ve Meşrutiyet neslinin de son asır Türk tarihinde aktif olduklarını söylemiştir. Eleştirisini de Şimdiki nesil üzerinde yapan Kaplan, yeni neslin zayıf olmasının temel sebebinin mazi ile alakasını kesmesinden kaynaklandığını ve bu yüzden de bugünün manasını da anlamadıklarını yönünde eleştirisini yapmaktadır.

Sekizinci sayıda kaleme aldığı “Divan Edebiyatı zerine Yeni Görüşler” yazısında, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi adlı eserinin yeni baştan ele alınmış ve geniŐletilmif ilaveli ikinci baskısını incelemektedir. Kaplan bu eser için, Türk edebiyatına uygulanmıŐ batılı tahlilci metodun güzel bir örneğidir der. Tanzimat'tan Servet-i Fünûn'un baŐlangıcına kadar olan ilk cildi altı yüz on dört sayfa tutmaktadır. Kaplan bu devrede, Türk aydınlılarının batı medeniyetiyle ilk karŐılaŐmaları, bundan doğan büyük hamle ve buhran, yeni bir hayat ve cemiyet görüşüne gidiş ve yeni bir edebiyat geleneğinin doğuşu gibi önemli meselelerin dolu olduğunu söylemektedir. Bu yıllarda nc Türk aydınları, eskinin l taraflarına hücum ederek, Avrupa'dan bizi yenileŐtireceklerini umdukları fikirleri ve örnekleri alırlar. Kaplan bu neslin, ruh itibariyle romantik olduğu gibi, Fransız ihtilli ve

romantizmin etkisinde kalarak coştuklarını; asırlardan beri toplumsal düzen ve hayat görüşü içinde uyuşmuş, Müslüman halkı uyandırmaya çalıştıklarını belirtir.

Reşit Paşa, Mithat Paşa, Şinasi, Namık Kemal, Ali Suavi, Ziya Paşa, Ekrem, Hamit gibi şahsiyetler o dönemde yetişmişlerdir. Kaplan, Türk tarihinin hiçbir döneminde bu medeniyet değişmesinin başlangıcında olduğu kadar böylesine ciddi meşgul olmadığını söyler ve o devri yeniden canlandırmak ve anlamak için de Ahmet Hamdi Tanpınar gibi sanatı ve geniş kültürü öz varlığında birleştirmiş bir insana ihtiyaç olduğunu da ifade eder. Tanpınar'ın diğer yazarlardan farkının tarihî, toplumsal çerçeveyi, fikir cereyanlarını, şahsiyet ve eserleri bir bütün olarak ele almasından ve onları en ince ayrıntısına kadar tahlil etmesinden kaynakladığını söyler.

Kaplan, eserin ikinci baskısında ilave olunan ve Divan edebiyatı üzerine yeni görüşler getiren Giriş kısmı üzerinde durmaktadır. Tanzimat'tan sonraki Türk edebiyatı, Divan edebiyatına karşı bir tepki olduğu için, Yeni Türk edebiyatının başında toplu olarak da olsa ondan bahsetmenin lüzumlu olduğunu söyleyen Kaplan, Tanpınar'ın birinci baskıdaki bu eksikliği fark ederek, bu yeni baskısında Eski Türk edebiyatını bir bütün olarak ele aldığını ifade etmiştir. Kaplan bu görüşleri uzun uzadıya incelemenin dergide yetemeyeceği için maddeler halinde özetlemeyi tercih etmiştir. Birinci maddede, Türklerin İslamlaşmasının çok uzun süren bir yerleşme ve devlet kurma tarihi ile paralel olduğunu belirten Tanpınar, bu yüzden Türklerin İslamiyet'i ne Araplar gibi kendi içlerinden fişkiran bir din ve ne de İranlılar gibi tek bir coğrafyada yerleşik medeniyet kurmuş bir millet olarak benimsediklerini söylemiştir. Aynı zamanda Arap edebiyatının kendisini cahiliye şiiri ve Kur'ân ile bulduğu, İran edebiyatı bundan dört asır sonra Şehname ile şaheserini yarattığı halde, Türklerin ancak on beş ve ol altıncı asırda bir mükemmeliyete ulaştığını söylemiştir. İkinci maddede, Tanpınar yerleşik İslam medeniyetine geçmemizin yabancı bir örneğe tıpatıp uyma şeklinde olduğunu söylemiştir. Üçüncü maddede, Türklerin İslam medeniyetini benimsemelerinin, Avrupalıların eski Yunan ve Latin medeniyetini devam ettirmelerinden çok ayrı bir özellik arz ettiğini söyleyen Tanpınar, Avrupa dillerinin Yunanca ve Latince kökünden geldiğini, hâlbuki Türkçenin Arapça ve Farsça ile hiçbir ilgisinin olmadığını ifade etmiştir. Bu yüzden Tanpınar, Türklerin belli şartlardan dolayı kendilerine tamamıyla yabancı dillerin edebiyatlarını taklit etmek mecburiyetinde kaldıklarını ve bu yüzden yapay bir dil ile konuştuklarını düşünür. Dördüncü maddede Kaplan, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın bu denemesinde en orijinal görüşün şimdiye kadar dağılık unsurlar olarak ele alınan ve bütün olarak anlamlandırılmayan mazmunların, ortaçağ medeniyeti ile ilgili imajlar sistemine bağlanması olduğunu belirtir.

İmajlar sistemi ile medeniyet arasındaki ilginin, Tanpınar'ın, yapmış olduğu bu deneme ile tamamlandığını söyleyen Kaplan, Tanpınar'ın Divan edebiyatında kullanılan dağınık unsurların geniş ve büyük bir saray istiaresine dayandığını söyler. Beşinci maddede, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, divan edebiyatında vezin, şekil, redif ve nazirenin oynadığı rol üzerinde de çok yeni görüşler ileri sürdüğünü söyleyen Kaplan, ona göre keyfi sözcüklerin oluşmasında en önemli etkenlerden birisinin aruz vezni olduğu yönündedir. Altıncı maddede, akademide yıllarca estetik dersi okutmuş ve plastik sanatlara karşı daima derin bir alâka duymuş olan Tanpınar'ın, Divan edebiyatı ile minyatür, halıcılık, hat ve kitap sanatı arasında çok dikkate değer ilişkiler kurduğundan bahsedilmiştir. Kaplan bu görüşün, eski Türk medeniyetini bir bütün olarak ele almamız gerektiği fikrini aştığını söylemektedir. Çünkü Batı'da din, plastik sanatlar ve edebiyat arasında nasıl ki bir ilgi varsa, Doğu'da da vardır diyen Kaplan, Divan edebiyatının eski Türk medeniyetinin bütünlüğüne sınıksız bağlı olduğunu da düşünmektedir. Yedinci ve son maddede, eski edebiyatta trajedi ve romanın olmadığını söyleyen Kaplan, acaba bunun tesadüfî bir olay mı yoksa din ve hayat görüşü ile ilgili mi olduğunu sormaktadır. Tanpınar'a göre, eski edebiyatta trajedinin bulunmayışının önemli etkenlerinden birisinin örnek yokluğu olmakla beraber başka bir sebebi daha olduğunu söyleyen Kaplan, onun da tasavvufun hayatın trajik görünüşünü anlamaya engel olduğu yönündedir. Yani Tanpınar, tasavvufun hayatın çerçevesini genişletmediğini, kendinden geçme içinde veya alçakgönüllü yaşamayı sağlıyordu şeklinde düşünür.

Kaplan romanın oluşmamasında Tanpınar'ın, eski hayat ve edebiyatta harikulâdenin oynadığı rol ve iç gözleme götüren 'ilk günah' ve 'itiraf' fikrinin bulunmayışı üzerinde durduğunu söyler. Yani Tanpınar, insanın gerçek hayata inanarak sahip olmadığını, ayrıca dinde günah çıkarmanın bulunmaması insanın kendi içine eğilmesini de engellediğini düşünür. Kaplan, Tanpınar'ın, Eski edebiyata Batı medeniyeti ve Yeni edebiyat penceresinden baktığı için onda genellikle eksik olan şeyleri görebildiğini belirtir. Bu görüş, mesela İslâmlıktan önceki edebiyatı göz önüne almadığı için eleştirilebilir diyen Kaplan, Giriş'i dikkatle okuyan bir kimsenin Divan edebiyatına artık yeni bir gözle bakacağını da ifade eder.

Diğer bir sayıda kaleme aldığı "Eskileri ve Yenileri Okumak Meselesi"nde Mehmet Kaplan, pedagoji cemiyetine gençlere Osmanlıca öğretilmesi için bir teklifte bulunduğundan bahsetmektedir. Çünkü ona göre genç nesil Osmanlıca'yı bilmediği için Tanzimat'tan öncesini olduğu gibi Tanzimat'tan sonrasını da tanımadığını, hatta Mustafa Kemal Atatürk'ün Nutuk'unu dahi anlayamadıklarını düşünmektedir.

Kaplan, bu teklifin belli kişiler tarafından gereksiz yere eleştirilmesini doğru bulmamaktadır. Kendisini eskilere önem vermek ve yenileri tanımamakla suçladıklarını söylemiştir. Kaplan, bunun yersiz bir eleştiri olduğunu, 1940'lerden beri yazdığı bütün dergilerde, genellikle yeni edebiyat ve genç nesil üzerinde durduğunu, fakültede metin tahlilleri usulünü gösterirken örnekleri hep yenilerden aldığını belirtmiştir. Kendisinin bahsettiği şey, her aydın Türk'ün, devrinin edebiyatını bilmelidir yönündedir. Çünkü Kaplan, bugünkü nesilde tarih şuuru olmadığı için geçmiş ile alaka kuramayışının başlıca sebebi olarak görür. Kaplan'ın kanaatine göre, milletin aşmış olduğu zorlukları bilmeyen, onun duygu ve düşüncesini en iyi şekilde ifade eden büyük eserleri okumayan bir neslin, tam manasıyla olgunlaşamayacağını belirtir. Bu düşüncesinin de gericilik manasında bir maziye dönüş gibi algılanmaması gerektiğini söyler. Mehmet Kaplan, bu cemiyetin konuşmasında Namık Kemal neslinden beri Türk aydınları için bir ideal olan hürriyet fikrini örnek vermiştir. Konuşmasında Türkiye'de bu ideal uğruna kaç kişinin sürgün edilip, hapse atılıp ve öldürüldüğünü bugünkü neslin bilmediğini, çünkü onların eserlerini tanımadıklarını üzerinde durmuş ve Namık Kemal'in gençler için sadece bir isim ve resimden ibaret olduğunu ifade etmiştir. Aynı zamanda gençlerin Millet Meclisi fikrini de bilmediklerini söylemiş ve Türk milletinin ruhunu bin yıl kutsal duygularla besleyen dinin de onlara gericilik gibi gösterilmesinin yanlış olduğunun altını çizmiştir. Türk tarihine büyük katkı sağlamış olan Mevlana'lar, Yunus'lar, Fatih'ler, İtri'ler ve daha yüzlerce şairin bizim kaynaklarımızı beslediğini belirtmiştir. Eleştirisini daha çok cahil köy imamının, yobazın dinden başka her şeye benzeyen softalığı ile eski Türk medeniyetini yaratan imanın bir tutulduğu üzerinedir. Bütün bunların sebebinin de, gençlerin geçmişi bizzat tanıma imkânından mahrum bırakılmış olmalarında ve tarih hakkında yanlış ve yüzeysel propagandalara kapılmış olmalarında bulur. Bu yüzden İtri'den zevk almak için eserlerini dinlemek nasıl ki lazımsa o zaman Fuzuli'den, Baki'den, Nefi'den zevk almak için de şiirlerini kendi dilleri ile tanımak gerekir diye düşünür.

Kaplan bir kez daha neden okullarda Osmanlıca okutulması gerektiği üzerinde durarak fakültede yaşadığı bir anısını paylaşır. Üniversiteye gelen gençlerin "Matmazel Noralya'nın Koltuğu" adlı romanını tahlil ederken, bu eserde kullanılan birçok kelimelerin anlamını bilmediklerine şahit olmuştur. Çok sade ve fakir bir dille yetiştirilen gençlerin, kültürlerini ve eğitimlerini derinleştirecek olan eserlerin dilini bilmediklerinden dolayı az ile yetinmeyi tercih ettiklerini ve çoğunun mezun olduktan sonra kitap yüzü açmadığını da söylemiştir. Sait Faik, Orhan Veli, Nurullah Ataç'ı biliyor olmalarının bir gencin kültürlü olması için yeterli olmayacağını, bizlerden önce insanlar yaşamamış, duymamış ve düşünmemiş gibi hareket

etmemizin doğru olmadığını söylemektedir. Esas meselenin Osmanlıcanın güçlüğü değil, maziyi tanıma ve tarih şuuruna sahip olmamanın lüzumu meselesidir diyen Kaplan, mazisini tanımayan ve sevmeyen gençlerin duyguları ve düşüncelerinin kendisine endişe verdiğini de ifade etmiştir.

Mehmet Kaplan “İnsan Tükenmez” yazısında, Fethi Naci’nin bu başlık altında yaptığı eleştirileri değerlendiriyor. Bütün yazılarında Fethi Naci’nin ortaya koyduğu kesin bir tez vardır. Onlardan ilki, sanatçının toplum meseleleri ile ilgili olması yönündedir. Ona göre sanatçı sadece ferdi duygu ve düşünceleri değil, toplumsal meseleleri de ele almalıdır. Fakat sanatçı bunu yaparken bazı toplumcu gerçekçi şair ve hikâyecilerin yaptığı gibi, tam bir sefalet ve ümitsizlik tablosu çizmemeli, ümit ve iradesini taşıyan tipler ortaya koymalıdır görüşünü savunur. Kaplan Fethi Naci’nin toplumcu gerçekçi adına, güzelliğe önem vermeyenleri de beğenmeyerek bu fikirlerin mutlaka estetik bir şekle bürünmesini şart koştuğunu belirtmiştir. Fethi Naci bu yazıda ilk eleştirisini İlhan Tarus’a yapıyor ve onu insan gerçeğini, toplum gerçeğini hikâye haline getirirken kurutmak ile itham ediyor. Yani kast ettiği, İlhan Tarus’un hikâyelerindeki gerçeğin imajlardan uzak olduğudur. Fethi Naci ikinci eleştirisini Mehmet Kaplan’ın bu dergide yazdığı Grev yazısını üzerine yapıyor ve onun Orhan Kemal’i hep sefaleti anlatmak ve basmakalıp tipler ortaya koymak bakımından eleştirmektedir. Hâlbuki Kaplan, Fethi Naci’nin bu eleştirisinde tezada düştüğünü çünkü kitabının ilk yazısında “Orhan Kemal’in sefil işçileri yerine...” ifadesini kullandığını belirtiyor. Diğer bir yandan Mehmet Kaplan, Fethi Naci’nin toplumsal gerçek kadar güzelliğe de değer vermesini takdir ediyor. Kaplan toplumcu gerçekçilerin yavaş yavaş estetiğin önemini anlamalarını Türk edebiyatı bakımından büyük kazanç olduğunu söyler ve bu yolda Yaşar Kemal’in en kuvvetli örneklerden biri olduğunu da belirtir. Çünkü Yaşar Kemal bir gazete röportajını bile bir sanat eseri haline getirmesini bilen birisiydi ve Kaplan’a göre onu bu yola sevk eden durumun, halk edebiyatı ile bir uzman kadar meşgul olmasında ve Sait Faik ve batı yazarlarının etkisi olduğunu düşünmektedir.

Fethi Naci’nin ısrarla üzerinde durduğu şey sanatkarın canlı ve somut gerçeği kendi hayatı ile yaşadktan sonra derin, kuvvetli ve etkili bir varlık bilincine yükselmesi gerektiğidir. Yani soyut ile somutun, toplumsal ve bireyselin birleştirilmesi taraftarıdır. Kaplan böyle bir şeyin hakikate ne kadar uyacağı konusunda pek şüphelidir. Çünkü tabiat ne kadar zengin ve çeşitli ise, insan da bir o kadar çeşitli ve zengindir diyen Kaplan, insanın bu farklı manzaraları içinde onu kesin bir şekilde bir kalıba sokarak tasvir edersek bu romanın güzel olmayacağını ifade eder. Ona göre iyi yazılmış bir romanda davranış, duyuş ve düşünüş

bakımından birbirinden ayrı vasıfları taşıyan insanlarla karşılaşırız ki bir romanı canlı yapan şeyin bu karışıklık olduğunu düşünür.

Fethi Naci'nin ufku açık, yaratıcı insan fikrine tamamıyla katıldığını belirten Kaplan, insanın geleceğe yönelik tasavvurlarının çok kuvvetli olduğunu ama geleceğin ilim tarafından önceden kararlaştırılmasını da doğru bulmadığını düşünür. Fethi Naci'de ise bu düşünce sosyal hayatın önceden bilinebileceği şeklindedir. Oysaki insan hayatı için yarın her zaman yenidir diyen Kaplan, tarihte hiçbir olayın aynen tekrar etmediğini bu yüzden insan hayatında sabit ve kesin kanunların olamayacağı şeklinde söyler. Dolayısıyla Fethi Naci'nin sadece insan tükenmez lafının eksik kalacağını belirten Kaplan, varlık ve kâinatın sırları tükenmez diye ilave etmek gerekir der. Bu yüzden kesin bir şekilde önceden yarın şöyle olacaktır diye kehanette bulunmanın büyük bir hata olduğunu düşünür.

Fethi Naci'nin, ilim adını verdiği bir ideoloji ile bağlamaya çalıştığını düşünen Kaplan, tabiattan çok daha karışık olan insan hayatında, kendisini belirli bir sisteme kapamanın ilerlemeyi durduracağını ifade eder. Kaplan canlı, güzel ve gerçek olan insanın her an içinde yaşadığı bu zengin ve esrarlı dünyada ondan aldığı duyular, duygular ve hayallerin asıl sanatı anlattığını söylemekte, aynı zamanda varlık ve insanın hiçbir formül, hiçbir ideolojiyle özetlenemeyeceğini de ifade eder.

Dergini son cildindeki son sayısındaki yazısını “Köy ve Şehir Şiirleri”nden oluşmaktadır. “Köy ve Şehir Şiirleri” olarak halk edebiyatı ve divan edebiyatını karşılaştırmaktadır. Birincisinde dağlar, yaylalar, rüzgârlar; ikincisinde saray, meyhane, cami ve medrese vardır diyen Kaplan, halk edebiyatında köyü, divan edebiyatında şehri bulmanın mümkün olduğunu belirtmiş ve her iki edebiyatında bugün bizim edebiyatımıza bir şekilde iki ayrı gerçeğine etki ettiğini söylemiştir. Bir tek bizim edebiyatımızda değil dünyanın başka yerlerinde de köy ile şehir arasında farklar vardır. Örneğin Jean-Jacques Rousseau meşhur “şehirde yaşayanlar bedbaht, kırdaki yaşayanlar mesut” tezini bu gerçeklikten çıkardığını söyleyen Kaplan, Tanzimat'tan sonra Abdülhak Hâmid de bu tezi benimsediğini, Sahra adlı şiir kitabını köyü değilse bile tabiatı, dağları, denizleri edebiyatımıza geniş olarak getirdiğini de ifade etmiştir. Serveti Fünûn şiirinde de tabiat esaslı bir unsurdur. Tevfik Fikret Sis şiirinde şehre lanetler yağdırmıştır. Cumhuriyet devri edebiyatında ise köy, önemli bir yer tutmaktadır. İmparatorluğun yıkılması, İstiklâl mücadelesi, bizi köy gerçeği ile karşılaştırır. Bundan sonra köy artık Türk edebiyatının başlıca mevzularından biridir. Kaplan, bugün edebiyatımızda köy de şehrin de geniş bir şekilde ele alındığını ama daha çok bunun nesirde

gerçekleştirdiğini belirtir. Cahit Külebi, Ceyhun Atuf Kansu gibi yazarlarda oldukça canlı bir taşra havasının olduğunu ama şairlerin köyden çok şehir tasvirlerinde başarılı olduğunu söyler. Ali Püsküllüoğlu'nun "Pembe Beyaz" adlı şiir kitabında kırdan bayırdan bazı unsurlar vardır. Toroslar'da "Gülek Boğazı"nda bir çeşmeyi anlatıyor fakat Kaplan bunu oldukça silik bulmuştur:

*Toroslar'da Gülek boğazı
Gülek Boğazı'nda bir çeşme.
Bir musikidir başlar
İnceden ince*

(Püsküllüoğlu, 1956: 12)

Kaplan bu mısraların gözlerimizin önünde Toroslar'da Gülek Boğazındaki çeşmeyi canlandırmadığını ifade eder ve şehir atmosferini beraberinde taşıyan musiki kelimesinin buraya hiç yakışmadığını, en anlamlı türkü denilmesi gerektiğini düşünür. Başka bir "Gülek Boğazı" şiirinde:

*Gülek boğazında dağlar
Yan yana durur.
Gördüm Aladağ'dan aştı bir turna
Ben gördüm yârim gördü
Sıcak yüreciği vurur*

(Püsküllüoğlu, 1956: 12)

Bu mısralar da onu Gülek Boğazına götürmemiştir. İlhan Geçer'in "Büyüyen Eller" adlı şiir kitabını değerlendiren Kaplan, onun Halic'i, Ankara'yı, bir eski İstanbul mahallesini canlı bir şekilde tasvir ettiğini söyler ve "Bir Şehrin Hikâye"sini inceler:

*Şimdi Altındağ'da akşam olmaktadır
Koyu gölgeler düşmüş sokaklardan
İşçiler odacılar ellerinde ekmek soğan
Gecekondularına yollanmaktadır.*

*Bu şehir dile gelir kaldırımlarda
Garipler pinekler kahvelerde hanlarda
Uykusuz düşünceli yolcular garda
Ya gurbet ya sıla hülyasındadır.*

*Cebeci sırtlarında hastane
Kâh ümide kâh ecele dönük biçare
Askeri, memuru, köylüsü, kızı
Çilesiz sabahların rüyasındadır.*

*İnsanları karanlık insanları perişan
Gecelerine çil çil yıldızlar yağın
Asude mütevekkil Yenidoğan
Yoksul şafaklara uyanmaktadır.*

(Geçer, 1956: 13)

Kaplan bu şiirde dekoru, insanları, ıstırabı ve hülyası ile bir şehir manzarasının göz önünde canlandığını belirtmiştir. Şiiri okurken betimleme yapabildiğimizi söylüyor. Gerek İlhan Geçer'in, gerek Cahid Obruk'un şehir tasvirlerinin Orhan Veli'den geldiğini belirten Kaplan, Mehmet Âkif ve Tevfik Fikret'ten, Yahya Kemal ve A. H. Tanpınar'dan sonra, Orhan Veli'nin şehrin gerçeklik ve beşeriliğini çok yeni bir şekilde anlattığını söylemektedir.

Bir fikir adamı olan Mehmet Kaplan'ın *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinde yazdığı yazılarda tür olarak daha çok inceleme ve araştırma yazıları yazdığı görülmektedir. Onun bu yazılarında kültürden medeniyete, güzel sanatlardan, şiire kadar pek çok konuda düşüncelerini kaleme almıştır. Dergide toplamda otuz sekiz yazısı bulunmaktadır. Yazarları ele alırken de oldukça detaylı incelemeyi tercih etmiştir. Eleştirilerini yaparken daha çok edebiyat meselesi üzerinde durmuş, edebiyatımızda neler yaparsak daha iyi gidebileceğini söylemiştir.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde düşünceleriyle ve eleştirileriyle ön plana çıkan isimlerden birisi olmuştur Kaplan. Hem bir hoca hem de ilim insanı olan Mehmet Kaplan, meslek hayatı boyunca yüzlerce yazı kaleme alarak önemli bir eleştirmen kimliğiyle bizlere yol göstermiştir. Sadece *İstanbul* dergisinde değil *Hisar*, *Çığır*, *Türk Dili*, *Türk Kültürü*, *Gençlik* gibi yüze yakın gazete ve dergilerde yazdığı yazılarda da Türk gençliği, medeniyet, kültür, dil, plastik sanatlar, Batı ile ilişkiler, milliyetçilik ve Türk toplumu meseleleri üzerinde fikirlerini beyan etmiştir. *İstanbul* dergisindeki yazılarında hem bir düşünür hem de eleştirmen kimliğiyle görülen Kaplan, savunduğu veya savunmadığı birçok yazarı eleştirmiş, özellikle edebiyat ve dil meseleleri üzerinde durarak tarih, toplum, medeniyet kavramlarına dikkat çekmiştir. Uzmanlık alanının yeni Türk edebiyatı olmasına rağmen, eskiye de vakıf

olunması gerektiğini düşünen Kaplan, gençlerin maziden uzaklaşmalarını ve eserleri anlayabilmeleri için Osmanlıca'yı bilmeleri gerektiğini belirtir. Savunduğu anlayış, eski-yeni sentezi içerisinde bir anlayışın olması gerektiği yönündedir. Nitekim öğrencisi olan Abdullah Uçman, Kaplan'ın Türk edebiyatını eski ve yeni diye birbirinden farklı iki saha olarak görmediğini, yeni Türk edebiyatını daima eskinin bir devamı olarak gördüğünü söylemiştir.

Mehmet Kaplan'ın dergide ön plana çıkan diğer bir özelliği de takma isimlerle yazdığı eleştiri ve deneme yazılarıdır. Nuri Hisar ve K. Domaniç takma isimlerini kullanarak her sayıda birden fazla yazısı yer almıştır. Nuri Hisar takma adıyla dokuz denemesi, eleştirisi ve iki çevirisi yer alırken, K. Domaniç takma adıyla da Alain'den yaptığı otuz sekiz çevirisi bulunmaktadır. Alain'den bu kadar çeviri yapmasının sebebi, Alain'in "yazarak düşünme" görüşünü benimsemiş olmasından kaynaklanmaktadır. Alain, Kaplan'ın deyimiyile "Descartes, Valéry ve Goethe ile birlikte kendisinin en yakın ruh arkadaşı olmuştur" (Kaplan, 1992: 14). Bu düşünceden hareketle yazdığı denemelerinde de milliyetçilik, dil, tarih ve medeniyet üzerine yazılar yazmış ve bunları da "Nesillerin Ruhü" isimli kitabında bir araya getirmiştir. Abdullah Uçman hocasının dil konusu üzerinde hassasiyet gösterdiğini, kelimelerin rastgele yer değiştiremeyeceğini belirten yazılarını da "Kültür ve Dil" kitabında bir araya getirdiğini belirtmiştir. Hem kendi ismiyle hem de takma isimlerle yazdığı deneme ve makalelerinde tarih, sanat, medeniyet, bilim konuları üzerinde durmuş ama genel olarak en çok ele aldığı meseleler divan edebiyatı ve Doğu-Batı sentezi olmuştur. "Edebiyatta Doğu Batı Sentezi" başlıklı yazısında bu düşüncelerinden bahseden Kaplan, Peyami Safa'nın Doğu ve Batı medeniyetleri sentezini savunmuştur. Peyami Safa'ya göre Doğu kadercilik, Batı ise akılla hareket etmektedir. Önemli olanın ise Doğu ile Batı'nın birbirini tanıması ve ortak bir paydada buluşmasıdır. Kaplan da bu görüşü savunmuş ve Doğu'ya ait olan değerlerimizi koruyarak Batı'ya ait yeni fikirlerle birleştirilmesi gerektiğini ifade eder. Geleneği önemseyen bir düşünür olduğu gibi Batı sanatına değer veren, Batı'ya ait değerlerden de yararlanılması gerektiğini savunan birisidir.

Mehmet Kaplan'ın tahlil ettiği yazarlar arasında dikkat çeken bir isim vardır ki o da Ahmet Hamdi Tanpınar'dır. Hem "Yaz Yağmuru" nu hem de "XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi" adlı eserini incelemiştir. Abdullah Uçman, Kaplan'ın Tanpınar gibi büyük bir yazara sahip çıkmasının, daha Tanpınar hayattayken onun eserlerini tanıtmaya, tahlil ve değerlendirme yapması sayesinde Tanpınar'ın çok geç kalınmadan keşfedilmesine olanak sağladığını ifade etmiştir. Mehmet Kaplan, Tanpınar üzerinde ısrarla durmasının nedenleri arasında, onu diğer bütün hocalarından üstün görmesi ve Tanpınar'ın sanatkârlığı, şahsiyeti, zevki ve geniş

kültürü ile kendisine hayran bırakması olduğunu söyler. Tanpınar, ölümünden sonra da bana ve öğrencilerime rehberlik etti diyen Kaplan, onun yazdıklarını da değerlendirerek bizlere yol göstermiştir.

Bütün bu yazılar ışığında Mehmet Kaplan'ın derginin fikri alt yapısının oluşmasında önemli katkıları olduğu aşikârdır. Deneme ve makalelerinde ele aldığı medeniyet, kültür, dil, felsefe, sosyoloji, edebiyat, tarih vb konuların yanı sıra Mehmet Âkif, Yahya Kemal gibi isimlerden bahsetmesi milliyetçi-gelenekçi bir çizgide devam eden *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinin bakış açısına uygun bir anlayıştır.

2.6.İSTANBUL SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİNDEKİ DİĞER BÖLÜMLER

2.6.1. Tercüme Yazılar

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisindeki yazıların büyük bir çoğunluğunu tercüme yazılar oluşturmaktadır. Hemen her konuda yazıldığı görülen yazılarında en çok çeviri yapan isim olarak Mukbil Kerem ve Mehmet Kaplan karşımıza çıkmaktadır.

Tercüme yazılarında tiyatronun ruhu, opera, mektep, terbiye, çocuk dünyası, sanat ve din ile geometri arasındaki bağlantı, gelişen öğretmen, hikâye sanatı hakkında pek çok bilgiye ulaşılmaktadır. Örneğin, Suut Kemal Yetkin'in André Gide'den yaptığı "Sanat ve Büyük Sanatçı" adlı çevirisinde, Gide sanatın daima baskı sonucunda ortaya çıktığını düşündüğünü ve bu baskılar sonucunda sanatın yükseldiğini ve kalıplarını paramparça etmekten hoşlandığını anlatır. Ona göre sanat baskıdan doğar, dövüşle yaşar, hürlükten ölür.

Mukbil Kerem'in André Maurois'ten yaptığı "Yazarın Ödevi" adlı çeviri önemlidir. Çünkü o dönemde bu konu hakkında tartışmalar olmuş ve Mukbil Kerem'de Maurois'in bu yazısını çevirerek tartışmalara katkı sağlamak istemiştir. Maurois, yazarlar kadar nâsirlerin de olayları oldukları gibi görmeye çalışmalarını ve dürüst olmaları gerektiğini düşünür. Maurois, yazısında iki şey üzerinde duruyor. Birisi "fayda", diğeri ise "ahlâk"tır. Faydanın herkes için farklı olduğunu ifade eden Maurois, bir kundura tamircisinin ayakkabıyı tamir etmesi ona göre bir faydaysa, şair içinde mısraları güzel kullanmak bir faydadır diyor. Ahlâkı ise yazarların bir içki sofrasını tasvir ettiler diye onları ayyaş şeklinde nitelendirmemek gerektiğini belirtir. Eğer ki bizlerin kendi içyapımıza uygun yazarlar yetiştirirsek bunun asıl ahlâksızlık olduğu düşüncesindedir. Maurois'e göre yazar ne ahlâkçı ne de ahlâk düşmanı olmalıdır; sadece dürüst olmalıdır. "Marcel Proust'un da söylediği gibi, yazarın görüşünü haykırıp duran bir roman, etiketi koparılmamış duran bir eşyadan farksızdır" (Maurois, 1954: 5).

Mehmet Kaplan, K. Domaniç takma adıyla Alain'den birçok çeviri yapmıştır. Çoğunluğu “Terbiye” başlığını alan bu yazılar, düşünce ve eleştiri mahiyetindedir. Derginin ilk sayısında “Terbiye I” başlığıyla yapılan çeviri de Alain, çocuk ve gençlerin nasıl iyi bir şekilde yetiştirebileceğine ve bu hususta neler yapılabileceğine değinir. Çocukları da bir birey olarak görüp anne babaların ona göre yaklaşımlarını söyleyen Alain, onları sadece oyun oynayan küçük bir çocuk olarak görmemek gerektiğini ve her zaman isteklerine kulak vermemiz gerektiğinden bahsetmektedir.

Alain'in diğer bir yazısı olan “Kültür ve Güçlük” de eğlendirerek öğretmenin pek de doğru bir yaklaşım olmadığını düşünür. Kültürlü geçinen birçok insanın “Vadideki Zambak”ı okurken sıkıldıklarını söyleyen Alain, evvela belli bir tecrübeye ulaşına kadar sıkılmanın en doğru yol olduğunu belirtir. Bu yüzden terbiye etme sanatında çocukları sahici eserlerle beslemek gerektiğini ve onların da belli bir zahmete katlanması gerektiğini söyler. Yani bir çocuk Beethoven da dinlemeli veya Montaigne, Racine de okumalıdır. Genellikle bu şekilde devam eden “Terbiye” yazılarında çocuklar, gençler ve aileler üzerinden ders verici nitelikte yazılar yer almaktadır.

Tercüme yazılarında aynı zamanda Paul Verlaine'dan “Beşik” şiiri, Donizetti'den “Lucia Operası”, Mascagni'den “Cavalleria Rusticana” operası, yine Donizetti'den “Aşk İksiri” tiyatrosu gibi opera ve tiyatro metinlerinden de yer almaktadır.

2.6.2. Kültür-Sanat Yazıları

Bu yazılarda Osmanlı Devleti, tiyatro oyunları, Selimiye Camisinin efsaneleri, gazetelerin tarihçeleri, orta oyunu tiyatrosu, Vincent Van Gogh'un hayatı ve eserleri, Ankara'daki sanat hareketleri, Viyana'daki sanat ve müzik hareketlerinden gibi pek çok sanat yazıları kaleme alınmıştır.

Kültür-sanat yazılarında en çok karşılaşılan isim Ahmet Kutsi Tecer'dir. 1901 doğumlu Ahmet Kutsi Tecer, şair kimliğinin yanı sıra yaptığı folklor araştırmaları sayesinde halk bilimine önemli katkılarda bulunmuştur. *Dergâh, Mihrab, Ülkü, Varlık, Görüş, Yücel, Türk Folklor Araştırmaları* gibi dergilerde yazdığı yazılar Türk halk edebiyatının ve folklor araştırmalarının ilerlemesini sağlamıştır. *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinde yazdığı kültür-sanat yazılarıyla tiyatro ve halk kültürüne değinerek derginin fikir ve sanat ortamının oluşmasında yardımcı olmuştur.

Derginin ilk sayısında kaleme aldığı “Şair Evlenmesini Okurken” yazısında, ilk edebî tiyatro eserini tahlil etmektedir. Tecer, o dönemde henüz İstanbul’da Türkçe oyun gösteren bir tiyatro bile yokken neden Şinasi’nin oynanmak ümidi olmaksızın bu eseri yazdığını sorgulamaktadır. Eğer ki dram örneği bulunsun diye yazdıysa buna karakterlerin el veremeyeceğini belirten Tecer, Şinasi’nin İstanbul’da bir Türk tiyatrosu kurulabileceği ümidini beslemiş olduğunu düşünür. Şinasi Fransa’ya gitmeden önce İstanbul’da yabancıların oynadığı oyunları az da olsa izlemiş birisidir. Tiyatro’da gördüğü sahne, dekor ve ışık onun için yeni bir şeydi. Çünkü orta oyununda jest, konuşma hatta müzik olsa da gördüğü diğer unsurlar orta oyununda yer almıyordu. Bu yüzden Tecer, Şinasi’nin Fransız tiyatrosunu da yakından görüp tanıdıktan sonra Batılılar için tiyatronun ne kadar önemli olduğunu kavradığını ve tiyatro hakkında edindiği bu edebî değerın bizde de mutlaka olması gerektiğini düşündüğünü ifade etmiştir. Şinasi “Şair Evlenmesi”ni yazarken elbette ki çocukluğundan beri oynanan orta oyunundan etkilenecekti. Nasıl ki orta oyununda kadın rollerini zenneler oynamaktadır, aynı durum “Şair Evlenmesi”nde yer alan kadın karakterler için de geçerlidir. Cinaslı sözler, taklit, çeşitli tipler, psikoloji yerine fars unsurlarının alınmış olmasıyla orta oyunu hususiyetlerine fazlaca yer verdiğini söyleyen Tecer, vakanın işlenmesi bakımından da orta oyunu tekniğinin tesirleri olduğunu belirtir. Müştak Bey’le Hikmet Efendi arasında geçen muhavere bölümü, piyesin prolog ve epilog kısımlarıdır. Prolog kısmında vakanın teması üzerinde konuşulurken, epilog kısmında vakadan çıkarılacak ibret belirtilmiştir. Müştak Bey’le Hikmet Efendi arasında geçen bu konuşma kısımları Tecer’e göre orta oyununu hatırlatmaktadır. Son olarak Tecer, “Şair Evlenmesi”nin Batı tiyatrosu çeşidinde Türkçe ilk eser olduğunu ve bu ilk eserle Şinasi’nin Batı tiyatrosundan getirdiği yeni fikirlerle yerli unsurları karıştırarak, Türk komedisinin temelini attığını ifade etmiştir.

“Ortaoyunu Tiyatrodur” yazısında da tiyatro hususlarına değinmiştir. Batı’daki tiyatro geleneğinde en önemli olan şeyin sahne olduğunu söyleyen Tecer, bizde sahne üzerinde oyun vermek usulünün 19.yy.da başladığını belirtmiştir. Her ne kadar milletlerde tiyatro, kendilerine özel gelenekleri bulunsun da hepsinde ortak bir takım unsurlar vardır. Metnin yazılı olması veya olmaması; muhavere, monolog veya koro halinde işlenmiş olması; mimikle veya maskeyle, gün ışığında veya özel ışıklarla, bir sahne veya bir meydanda oynanması esaslarının ortak olduğunu belirten Tecer, bütün saydığı bu unsurlara bakıldığı zaman bizde 19.yy.dan önce de yerli bir tiyatro olduğunu, bunun da “Ortaoyunu” olduğunu ifade etmiştir. Her ne kadar bazı yazarlar ortaoyununu tiyatrodan saymasalar da Tecer, ortaoyunundan edebî

tiyatroya geçişimizi anlayabilmek için eski tiyatromuzun geleneklerini iyice bilmemiz gerektiği konusunu da vurgu yapmaktadır.

Tecer'in dergide yer alan diğer "Araştırmalara: Temsili ve Rakıslı Türküler", "Araştırmalar: Oyun Kolları", "Karacaoğlan'a Yeni Bir Bakış III: Efsane ve Gerçek", "Araştırmalar: Şive Taklitleri, Karakter Taklitleri" yazılarında da yine aynı meselelere değinerek tiyatromuzun kaynağı ile ilgili olan çelişkilere açıklık getirmeyi sağlamıştır. Hem halk kültürü ve edebiyatı üzerine yaptığı araştırmalarla hem de tiyatro eserlerini millî ve Batılı bir anlayışla yorumlayarak yazdığı bu yazılarla derginin sanat anlayışına katkı sağlamış, bu alanda öncü yazarlarımızdan birisi olmuştur.

Kültür-sanat yazılarında görülen bir diğer isim İbrahim Kafesoğlu'dur. Hem kültür-sanat alanıyla hem de deneme ve makaleleriyle toplam yirmi altı yazısı bulunan Kafesoğlu'nun, yazılarında üzerinde durduğu ana mesele tarih olmuştur. Kendisi de bir tarihçi olan Kafesoğlu, 1914 doğumludur. Étienne Copeaux "Türk Tarih Tezinden Türk-İslam Sentezine" adlı eserinde, İbrahim Kafesoğlu için Türk-İslam sentezinin ideologlarından birisi olduğunu söylemiştir. Çalışmalarında İslam öncesi Türk tarih ve medeniyetine yönelen Kafesoğlu, özellikle Selçuklular üzerinde durmayı tercih etmiştir.

Kültür-sanat alanında yazmış olduğu "Bir Mukayese" yazısında Selçuklu İmparatorluğu üzerinde durmuştur. Selçukluların yaşayış seviyesinde ve kültür hayatında bu denli yükselmelerindeki en önemli etkenin idarî sisteminde görülen sağlamlık olduğunu vurgulamıştır. Çünkü Selçuklularda devleti temelinden sarsacak şeylere ihtimal verilmiyordu. Bizzat Sultan Melikşah, menfaatleri uğruna kanunları çiğneyenleri veya bir memurun ya da halktan bir kimsenin aykırı hareketlere teşebbüsünü önlemeyi kendisine vazife bilmiştir. Kafesoğlu, Osmanlı tarihiyle ilgilenenlerin öncelikle Selçuklu ve İslâmiyet öncesi Türk tarih ve kültürünü iyi bilmeleri gerektiğini düşünür. Yazısında da Selçuklularla Osmanlı Devleti arasında bir kıyaslama yaparak, Osmanlı Devleti'nin de Selçuklular gibi çok geniş ülkelerde kavimler üzerinde hüküm sürdüğünü söylemiştir. Yalnız III. Murad zamanında devletin çökmeye başlamasının sebepleri arasında otorite ve disiplin sorunu olduğunu belirten Kafesoğlu, birincil ve en önemli sebebin rüşvet olduğuna dikkat çeker; bu iki sultan arasındaki farklılığın adalet ve rüşvet olduğunu okuyucularına gösterir.

Kafesoğlu'nun "Süleymaniye-Ayasofya" yazısı da yine kıyaslama üzerinedir. Süleymaniye Camisinin Kanuni'nin en kudretli en azametli zamanlarından bizlere kaldığını söyleyen Kafesoğlu, Türk sanat dehası ürünlerinden biri olduğunu belirtir. Ayasofyayla

kıyaslama içerisine girmesini ise neden bu güzellikte bir camimiz varken Ayasofya'nın da camiye çevrilip orada ibadet edilmesinde ısrar edenlere anlam verememesinden dolayı yaptığını söylemektedir. Ayasofya'da ibadet edilmesinde ısrar edenlerin tarihi de yanlış bildiğini söyleyen Kafesoğlu, bir de içimizde yabancıların bıraktığı vasiyetlere ihtiyaç duyan bir kesimin olduğundan bahseder. Burada Kafesoğlu'nun eleştirisi, Mimar Sinan'ın dehasından süzülerek yaptığı Süleymaniye Camisine insanların sahip çıkmaması üzerinedir. Kafesoğlu'nun dergide yer alan “Garplılaşmanın Neresindeyiz?”, “Türkler ve Medeniyet: İki Çeşit Medeniyet Anlayışı”, “Anadolu'nun Sesi”, “Millet Olma Yolunda” yazılarında da Türk tarihini ön plana çıkaran bir anlayışta yazıldığını söylemek mümkündür.

2.6.3. Düşünce/Makale Yazıları

Bu yazılarda Yahya Kemal, Mevlana, Remzi Oğuz, Sait Faik, Ziya Gökalp, Abdülhak Şinasi Hisar, Hüseyin Rahmi Gürpınar ve Descartes gibi yazarlardan, roman ve tarihinden şiire, gelişen öğretmenden garplılaşmaya, şekil ve muhtevadan hürriyete, aileden mektebe kadar da farklı konularda bu düşünce/makale yazıları yazılmıştır.

Bu düşünce/makale yazılarında ilk olarak dikkat çeken isim Asaf Halet Çelebi'dir. Dinî ve tasavvufî edebiyatla da yakından ilgilenen Asaf Hâlet Çelebi “Garp Dünyasında Mevlâna” ve “Mevlâna'nın Edebî Hüviyeti” yazılarında, Mevlana'nın şarkta olduğu kadar Batı'da da daima sevildiğini ve onun hakkındaki değerlendirmelerin daha çok Alman, İngiliz ve Fransız dillerinde yazıldığını söylemiştir. 17.yüzyılda başlayan bu çalışmaların Mevlana'nın Batı'da da tanınmasına vesile olduğunu söyleyen Asaf Hâlet Çelebi en geniş tahlilin Baron Carra de Vaux'a ait olduğunu söyler: “Mevlâna çocukluğundan itibaren ilim ve sanat kültürünü yan yana almış, uzun müddet kendisinde şair ve âlim karakterleri mücadele etmiş, nihayet babasından intikal eden ilim kürsüsünü terk ederek, ilimle sanatın bir nevi terkibine dayanan estetik bir tasavvuf cereyanı açmaya başarılı olmuş olan yeni düşünceler üreten bir sanatkârdır. Hayalinin çeşitliliği ve zenginliği, tasvirleri, hissiyatı, inceliği onun en esaslı vasıflarındandır” (Vaux, 1954: 15).

Mevlâna şiirleriyle ve bütün eserleriyle Anadolu'da yeni bir Türk kültürünün temellerini oluşturmuştur. Mevlâna'nın dilde gösterdiği hassasiyet, şiirlerindeki lirizm ve hoşgörü anlayışı önce Şark'ı sonra Batı'yı etkilemiştir. Engin, Batılıları Mevlâna'da en çok celbeden şeylerden birisinin sema olduğunu söylemiştir. “20. yüzyılın en büyük şairlerinden sayılan Avusturyalı Hugo von Hofmannsthal semanın fenaya götüren, ihya eden kuvvetinde ilahi aşkın güzel bir sembolünü görmüş” (Engin, 2008: 19). Sadece sema değil, Mevlâna'nın dua hakkında söyledikleri ve musikiye olan etkisi de Batılıları bir hayli etkilemiştir. Bu dönemde doğrudan bir Mevlâna ve Mevlevilik rüzgârının estiği dikkat çekicidir. Zira sadece Asaf Halet Çelebi değil Nezihe

Araz, Naimüddin Seyyid, Osman Aslanapa dergide Mevlâna hakkında yazı yazan diğer kişilerdir. Çünkü 1952 yılında ilk defa Mevlevî törenleri düzenlenmeye başlanmış, Konya ve Afyon'da da ilk Mevlevî ayinleri yapılmıştır. Dolayısıyla bu dönemde Mevlâna'ya karşı ayrı bir ilginin olduğunu söylemek mümkündür.

Çelebi'nin diğer bir makale-inceleme yazısı da "Saf Şiir" üzerine söylediği yazısıdır. Öncelikle şairin ilk maddesinin kelime olduğunu belirtir ve şiirin en genel anlamda güzelliğe varabilmesi için kelimeleri düzenlemek gerektiğini ifade eder. Şiir ahengin, mâna denilen soyut elemanların ve hayallerin bir araya gelmesinden oluşan bir şey olduğunu söylerken, bunların da bir mantık dâhilinde yapılması gerektiğinin altını çizer. Çelebi saf şiirin geçmişini Divan edebiyatına kadar götürürken, saf şiirde kullanılan kelimelere bir şey ilave edilemeyeceği gibi ondan bir şey eksiltmenin de imkânsız olduğunu söyler. Bugünkü saf şiirin anekdot ve romantik unsurlardan temizlendiğini ve gerçek niteliği ve bütünlüğü ile saf şiirde seslerin, mânanın ve hayallerin başka hiçbir kayda tabi tutulmadan şairin ifade etmek istediği amaca en uygun gelecek şekilde tertiplendiğini belirtmiştir.

İstanbul'da düşünce/makale yazılarıyla tesir eder bir isim de Cahit Okurer olmuştur. Tenkit, deneme, makale türlerinde yazdığı "Şiir ve Politika", "Şekil ve Muhteva", "Yenilik", "Kök ve Yaprak" yazılarında da temel meselesi sanat ve sanatçı olmuş; sanatçının daima kendisini yenilemesi gerektiğini söylemiştir. Mehmet Kaplan, Ahmet Kutsi Tecer gibi yazarlarımızda görülen sentez anlayışına Cahit Okurer'de sahiptir. Nitekim "Şiir ve Politika" yazısında eski ve yeneden yararlanılması gerektiğini vurgulayan ifadeler vardır.

"Şekil ve Muhteva" yazısında, bu ikisinin birbirinden ayıramayacağını ifade eden Okurer, bir sanat eserinde şekil ve muhtevanın ayrı ayrı gösterilebilecek taraflarının elbette olduğunu ama bu unsurların birbirleriyle bir tamlama halinde birleştiğini düşünmektedir. Muhteva olmadan da şeklin ortaya çıkmadığını söyler. Burada örnek olarak da André Gide'nin "Pastoral Senfonisi"ni örnek verir. Rahip ve kör bir kızın ilişkisini anlatan bu senfonide, rahibin kıza âşık olması olağandır ama kız nasıl bu rahibe âşık olabilir sorusunu yöneltiyor bizlere. Çünkü kız kördür ve sadece ihtiyar rahibin sesini işitmektedir. İşte Okurer, bu konuşmaların rahipteki fikir ve duyguların yani muhtevanın ifadesi olduğunu belirtiyor. Çünkü kız burada iç güzelliği tasavvur ediyor. Daha sonra gözleri açılınca bu kız rahibin oğluna âşık oluyor ve arka arkaya yaşadığı acı iki hakikatle karşılaşması onu intihara sürüklüyor. Bu kör kız görmediği muhtevayı değil, bu muhtevanın kendisinde meydana gelen tasavvurunu seviyordu. Bu tasavvura denk olan yani o muhteva güzelliğini ifade eden şekli de

rahibin değil oğlunun yüzünde bulmuştur. Çünkü kız rahipteki fikir ve duyguları değil, bu muhtevadaki güzellik vasfını seviyordu. Burada Beethoven'ın "Pastoral Senfonisi"ne de bir gönderme vardır. Çünkü tabiatı ve renkleri hiçbir duyusuyla deneyimleyememiş kör bir kıza, yaşamın bütün renkleri sesler aracılığıyla anlatılır. Cahid Okurer, güzellik duygusu ve sevgisinin somut olduğunu, bunun şekillenmiş bir objeye bağlı olduğunu belirtir. Bu obje ya vardır yahut insan tarafından hayal edilerek meydana getirilmiştir. Bu yüzden muhtevanın bir sanat ölçüsü ve görüşü içinde şekillenmesiyle belirlediğini yani sanatın muhtevanın şekil halinde tecelli etmesi olduğunu düşünür. Yani Okurer, öncelikle muhtevaya önem vermiştir.

Fransız düşünür André Gide'nin "Sanat ve Büyük Sanatçı" yazısı da Gide'nin sanat hakkındaki düşüncelerini anlatması bakımından dikkat çekicidir. Suut Kemal Yetkin'in çevirdiği yazıda sanatın daima baskı sonucu oluştuğunu söyleyen Gide, sanatın ve sanatçının yükselebilmesi için zorluklara karşı direnebilmesi gerektiğini belirtir. Bu yüzden en zorlu dönemlerde büyük sanatçıların ortaya çıktığını düşünür. Çünkü onlar kalıpları paramparça etmeyi göze alan, engellere karşı direnmeyi tercih eden kişiler olmuşlardır. Büyük sanatçıların da bu engeller karşısında büyük işler yaptığını söyleyen Gide, Michelangelo'nun "Musa'nın Hükmü" heykelini örnek vererek Musa'nın ellerine toplu bir hareket vermeye zorlayan durumun mermersizlik olduğunu belirtmiştir. Güçlüğün doğurduğu bu neden de onu iyi bir heykel yapmaya itmiştir.

Geriye kalan düşünce/makale yazılarında ise ailenin çocuk üzerindeki rolü ve mektebin faydalarından, Descartes'in akıl ve din düşüncesinden, yazarın yazmaya dair nasıl bir çerçeve çizmesi gerektiğinden, yalnız kalma korkusundan, öğretmenin kendisini nasıl geliştirmesi gerektiğinden de bahsedilmiştir.

2.6.4. Araştırma-İnceleme Yazıları

Oldukça uzun olan bu bölümde inceleme yazıları olarak en çok karşımıza çıkan isim Mehmet Kaplan'dır. Çeşitli konularda yazılmış araştırma-inceleme yazılarında; şiir ve tabiatın, hikâye sanatından, dergilerin içeriğinden, sanat tarihinden, şair evlenmesinden, saf şiir anlayışından, Proust'tan, dil meselesi ve nihilizmden, romanın ne olduğundan, Samuelli Beckett'tan, Haldun Taner, Cahit Sıtkı, Abdülhak Şinasi Hisar ve Tanpınar'dan, Fuzuli ve Nedimden, modern sanat ve bohemden, köy şiirlerinden ve Tanzimat ile Servet-i Fünundan bahseden yazılar yazılmıştır.

Derginin ilk cildindeki beşinci sayısında Tanpınar'ın "İsmail Dede" başlıklı bir biyografi-inceleme yazısı bulunmaktadır. Tanpınar, İsmail Dede'nin Türk musikisinin son büyük ustası olduğunu ve Osmanlı İmparatorluğunun medeniyet ve kültür değişimlerine tanıklık ettiğini belirtir. İsmail Dede'nin "ney" in sırrına sahip olduğunu belirten Tanpınar, onun sarayda da önemli bir yer edindiğini düşünür. Zaten saray da musikişinaslara önem verirdi. Tanpınar, yüzümüzü garba çevirdiğimiz bu devirde musikinin ayakta duran tek sanatımız olduğunu söylemiştir. Tanpınar, Dede'nin sanatında, ailesi Rumelili olduğu için Rumeli türkülerinin, devrin hadiselerinin, İstanbul'un ve bir de ek olarak garp tesirinin etkisi olduğunu ifade eder. Dedenin asıl aletin insan sesi olduğunu, musikisini sesle inşa ettiğini ve musikisiyle bizi çağırdığını söyler. "Çünkü bu çağırdığı ve bulduğu şey kendi yalnızlığımızdır." (Tanpınar, 1954: 9). Ömrünün sonuna kadar hem bir Mevlevî dervişi hem de bir saray adamı olarak görev yapan İsmail Dede, mesnevi kadar Yunus divanına da hâkim olan, halk ağzına açık olan bir derviş olduğunu da sözlerine ekler Tanpınar.

Bir diğer inceleme yazısı olan Niyazi Akı'nın "Proust'un İstirabı" yazısında, zamana vurgu yapıyor. Onun ıstırabının da buradan doğduğunu söyleyen Akı, Proust'un daha ilk adımda hayatta saadetin mevcut olduğunu anladığını ama yine bu saadeti korumanın ve devam ettirmenin imkânsız olduğunu da bildiğini belirtiyor. Proust'u "geçmiş zamanın peşine" sürükleyen şeyin, kendine ait olanları ve kendini korumaktaki bu çaresizliği karşısında içini kaplayan karamsarlık olduğunu anlıyoruz. Çünkü o hayatının saadetlerini, sıcak ve şefkatli duygularını silip süpüren acımasız zamanı durdurup o anları tekrar tekrar ve her arzu ettiği zaman yaşamak hevesine kapılıyor. Proust'un orijinalitesinin kendisi ve dış âlem olmak üzere iki cepheli bir gözlem ile işe başladığını belirtir. Ona göre, dış dünya çok kararsız ve lüzumundan fazla cisim halindedir. Yani zaman dış dünyada soğuk ve sert bir nefestir ama bizi mesut anlarımızla baş başa bıraktığı dünya iç dünyamızdır. Niyazi Akı bu kanaatlerden yola çıkarak yazar için önemli olanın iç dünya yani benlik olduğunu düşünüyor. Akı, Proust'un yaptığı bu gözlemden sonra giriştiği ikinci işin, zaman duygusu veren unsurları yok etmek, olaylarda ve insanlarda değişmeyen mutlak tarafı olduğunu söyler. Yani yazar bu davranışıyla zaman dışına çıkmak, zamana bağlı olmayan, onun tesir ve tahribatından uzak kalmış bir hayat yaratmak arzusundadır. Niyazi Akı Proust'un geçmişe intikal etmiş hisleri, olayları ve yaşanmış bir hayatı canlandırma işin de hafızanın büyük rolüne inandığını söyler. Yazarın, iç hayatımızı aydınlatmak maksadıyla onun en karanlık köşelerine indiğini; oralardan bulup çıkardığı ölü unsurlara bir canlılık, bir yeni baştan ve

başka tarzda cisimlenme kudreti verdiğini ve böylelikle zamanı yenmeyi düşündüğünü ifade eder.

Ayhan Doğan'ın *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinde şiirlerinin yanı sıra Cahit Külebi, Cahit Sıtkı Tarancı ve Ahmet Hamdi Tanpınar ile ilgili yazdığı araştırma-inceleme yazılarıyla ön plana çıkmaktadır. Ayhan Doğan, "Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri" yazısında, ilk olarak onun geçmişteki sanat değerlerimizi, kültür geleneklerimizi bugünün havasına daha modern bir çerçeve içinde nakletme ve duyurma faaliyetinde gerçek bir taşıyıcı vasfına sahip olduğunu belirtiyor. Tanpınar'ın tamlamalı bir şiir görüşü olduğunu söyleyen Doğan, onun şiirini rüya ile yan yana getirdiğini ve gittikçe genişlediğini söyler. "Bütün görüşü bu kinci hayatta, iç yaşayıpta toplanır" (Doğan, 1956: 15). Doğan, sanat ve duyuş geleneğimizin en önemli unsuru olan ve geçmişteki şiirimizin esaslı bir imajı sayılan gül motifinin, rüyanın bir sembolü olarak Tanpınar'ın şiirinde yer yer görünümlere sahip olduğunu ifade eder:

Gül, ey bir âna sığmış ebediyet rüyası!

(Tanpınar, 1956: 15)

mısraında buluruz. "Tanpınar'da gül, sonsuzluğun sembolüdür. Gül aynı zamanda yeniden doğuşun sırrıdır" (Üstünova, Çanaklı, 2004: 114). "Gül, sonsuzluğu olduğu kadar sevgiliyi, aşkı, ölümü ve yeniden doğuşu da simgeler" (Kaplan, 1996: a). Her ne kadar Tanpınar'ın sanatı sembollerle konuşma şeklinde olsa da Doğan onun sembolist olmadığını sadece sembolizmden gelen benzetmelere, hayal ve imajlara rastlandığını söyler.

Tanpınar'ın şiirlerinde görülen bir diğer tema ise ölümdür. Bütün korkular, vehimler bu ölüm düşüncesinde toplanır:

*Geceyle ölümdür asıl sevgili
Bu ikiz aynada toplanır yollar
Karanlık yaratır, ölüm tamamlar*

-Eşik-

(Tanpınar, 1956: 15)

"İnsan dramında başrolü ölüm alır. Sonra kader, zamanı idare ve tanzim eden, insanın başucundan ayrılmayan, onun yaradılışına girmiş bağlayıcı ve kaçınılmazlık halini daima gösterir. Hâlin bütün hüznü ve mücadelesi bir rüyadan çıkışla başlıyor" (Doğan, 1956: 15). Bu yüzden Tanpınar'da zamanın ağırlık merkezi şimdiki hâl oluyor. Bu şimdiki hâlde hatıranın sık sık meydana çıktığından geçmiş ile karşılaştığını söyleyen Doğan, Tanpınar'ın zaman fikrinin Bergson'un sürekli bir akış halinde olan, onun 'durée' yani süren, devam eden dediği şey olduğunu belirtir ve Tanpınar'ın içe has

olan psikolojik zamanı nesirde daha açık ve canlı bir hale getirdiğini ifade eder. Nitekim “Beş Şehir”, beş devreli bütün bir zamandır.

Ne içindeyim zamanın

Ne de büsbütün dışında

Yekpare, geniş bir anın

Parçalanmaz akışında

-Ne İçindeyim Zamanın-

(Tanpınar, 1956: 15)

“Mısraları onun zaman fikrini, sıcaklığını kaybetmemiş mazinin karışık halini çok güzel ifade eder” (Doğan, 1956: 16). “Bursa’da Zaman” şiirinde de tarih çerçevesinde bir zaman anlayışı vardır. Doğan Tanpınar’daki zaman anlayışının hem tarihi yönden ama aynı zamanda estetik yönden de toplumsal şeklini aldığını söylüyor.

“Bununla beraber Tanpınar her sanat eserinin başında mitolojik bir Orpheus hikâyesinin varlığını kabul eder” (Doğan, 1956: 17). Bir kaybetme korkusuyla geçmişten bugüne bir şeyler katabilme gayret ve isteğinin hâkimiyetini burada da gördüğümüzü söyleyen Doğan, mitolojiden gelen tesirlerden en büyüğünün bu kaybetme korkusu olduğunu belirtir. Tanpınar’ın şiirlerinde buna karşılık olan kelime ise ayrılıktır:

Kovulanlar ışk bahçelerinden

Bütün ayrılıklar hepsi orada

Bu çıplak bu ümitsiz ve saf duada.

-Eşik-

(Tanpınar, 1956: 17)

Ayrılalım

Sen, annen güneşe git, nur ol;

Ben toprakta dağılacağım.

-Avare Yıllar-

(Tanpınar, 1956: 17)

Doğan, Tanpınar’ın şiirinde bir prensip olarak bütün maziseverliği ile alt şuurun edebiyatını yapan Marcel Proust’un zaman görüşünün de büyük yer tuttuğunu söyler. Bu yüzden şairde hatırlamanın daima mevcut olduğunu ve Tanpınar’ın şiir görüşünde hatta eserlerinde musikimizin de geniş yer tuttuğunu ifade eder. “Her eserimin başında, -en küçük şiirim

bile- batıdan veya bizden bir musiki eseri vardır ve belki de beni şahsiyetimin asıl idrakine ancak eriştiğimiz zaman varlığını öğrendiğimiz noktalara götüren musikidir. Kompozisyon için örneğim de musiki olmuştur.” (Tanpınar, 1951: 377). Bu kaynak Batı’da Baudelaire’in şiir musikisi, bizde de Dedeninkidir. “Dede’nin Mahur Bestesini ilk defa dinlediğim zaman birdenbire gözlerimin önünde çıplak bir manzaraya tek başına hâkim olan büyük bir ağaç canlandı. Bu hayal, musikinin rüzgârıyla bende doğan bir şeydi. Hâlbuki bu besteyi o anda dinlemeye hazırlanmış değildim; nağme beni ani şekilde yakalamıştı. Bu hayalin meydana gelmesi, uyanık halde bir rüyadır” (Tanpınar, Şiir ve Rüya, II Ülkü, Yeni Seri c.5, s.57, 1 Şubat 1944).

Ayhan doğan’ın, Tanpınar estetiğini Chaupenhawre’ın “Le Monde est comme la volonté et comme la representaion”unu okuduktan sonra kurduğunu, bu kitabın ona yol gösterdiğini ve şiirinin meselelerini böylece araştırmaya başladığını ifade etmektedir. Buna örnek olarak da “Gül” şiirini örnek vermektedir:

*Bir gül, bu karanlıklarda
Sükûta kendini mercan
Bir kadeh gibi sunmada
Zamanın aralığından*

(Tanpınar, 1956: 18)

“Gül, sonsuzluğu olduğu kadar sevgiliyi, aşkı, ölümü ve yeniden doğuşu da simgeler” (Kaplan, 1996: a). Ayhan Doğan, Tanpınar’ın şiiri dışarıdan bir obje gibi portre gibi görmek istediğini, şiirde iç ve dış gibi bir ikilik olmasını istediğini yani mısraın iki türlü konuşmasını istediğini düşünür ve bunun da göreceli bir bakış açısı olduğunu ekler.

Ayhan doğanın Tanpınar için yaptığı ikinci inceleme de yine şiirleri üzerinedir. “A. Hamdi Tanpınar ve Şiiri II Temler” başlığını alan bu yazıda Tanpınar’ın şiirlerinde temlerine göre, kendi iç dünyasına bağlı merkezî bir dağılım olduğunu söylemiştir. İlk ve en önemli nokta zamandır. Onun ardındansa ölüm gelir. Doğan, Tanpınar’ın her şeyden önce insanı sevdiğini, onun iki kutbunu da yaşam ve ölümün oluşturduğunu belirtir. “Zaman Kırıntıları, Bursa’da Zaman, Ne İçindeyim Zamanın, Her Şey Yerli Yerinde” gibi eserlerinde hep bu tem etrafında döndüğünü ifade eder.

*Serpilen aydınlıkta dalların arasından
Büyülenmiş bir ceylan gibi bakıyor zaman*

-Her Şey Yerli Yerinde-

(Tanpınar, 1956: 18)

*Son zamanı gördüm
İçimde dışımda sessiz çalışıyordu,
Bir mezar böyle kazılırdı ancak,
Yıldırımsız ve baltasız,
Bir orman böyle devrilirdi!*

-Zaman Kırıntıları-

(Tanpınar, 1956: 18)

gibi örnekler bunu ifade etmektedir. “Her şey yerli yerinde” şiirinde, kurgu zaman ve rüya etrafında şekillenmiştir. Şiirin arka planında ise her daim aradığı güzellik vardır.

“Her “şey”in yerli yerinde oluşu, Tanpınar’ın şiirlerinde sıklıkla kullandığı zaman ve mekân ile yakından ilgilidir. Zaman akıp giderken ve dinamik bir süreci temsil ederken mekân sabittir. Şiir öznesi, zamanın ve mekânın bu zıtlığından hareketle şiirin çatışmasını eşyalar üzerinden gösterir”. Şiirde de “Serpilen aydınlıkta dalların arasından/ Büyülenmiş bir ceylan gibi bakıyor zaman” ifadesinde kendini belli eden ve şiirin başından beri süregelen zamanın ve mekânın nesneleşmesi olayı, özdeşleşim kavramıyla açıklanabilir. Kişi, eşyalar aracılığıyla zamana ve mekâna da kendi duygu hâlini yükleyerek onları da özdeşleşim sürecine dâhil etmiş olur” (Gezeroğlu, 2017: 5,6).

“Zaman konusunda Bergson’dan etkilenmiştir. Onda zaman normal saat zamanı gibi statik ve aynı notada tekrarlanmaz, onda saatin tik takları, saniyelerin birbirini kovalayan düzenli vuruşları olmaz. Aksine, “Sürekli yaşam vardır, dur duraksız süreçtir yaşam, değişimdir, akıştır.” (Demiralp, 2000: 19) “Bergson’a göre geçmiş, an ve gelecek bir çizgi/hat üzerinde duran farklı noktalar ya da bölgeler değildir, geçmiş bilinç yoluyla akan hatıralardır, an kendi özgün zamanının/süresinin aralıksız olarak algılanışıdır, gelecek ise deneyimin yaratımı, yeniliği ve öngörüsüzlüğüdür. İç zaman bilinçle algılanan bir şeydir. Saatlerimizin eşit bölümlere ayırdığı dış zaman, bu zaman, en azından farklı bir şeydir” (Bergson, 1950: 109 akt. Şahin, 2015: 98).

“Büyülenmiş bir ceylan gibi bakıyor” mısraında zamanın ceylana benzetilmesi teşbih sanatına örnektir. Soyut bir kavram olan zamanın canlı varlıklara özgü olan bakmak eylemini gerçekleştirmesi de kişileştirme sanatına örnektir.

Abdülkadir Çakıl, “Zaman Kırıntıları” şiirinde Tanpınar’ın artık zamanı bilen ve onu tanıyan birisi olduğunu söyler. Çünkü zamanla bir hesaplaşma içindedir. “Tanpınar için bu hesaplaşma, evvelden onu aşip bir ebedî bir an içerisinde bir infini yani sonsuzluk halini yakalamak iken artık bir kırıntı haline gelişi bakımından pek mühim bir hadisedir. Tanpınar, zaman adlı o büyük ve kuşatıcı varlığa karşı mağlup bir eda takınır. Adeta zaman tarafından kelepçelenmiştir. Bir mezar kazıcısıdır zaman. İşini büyük bir sükût üzere yapan bir deviricidir” (Çakıl, 2018: 4).

Öcal Oğuz, ormanı içinden çürütüp devrilebilen zamanın, aynı zamanda yitip giden anlarıyla parça parça ve sabırla bir mezarı da hazırlamak olduğunu söyler. “Metaforik bir ifadeyle ömrünün akşamına yaklaşan ve zaman çemberinin kapanmakta olduğunu bilen şair, yalnızlıkla örülmüş ve yapılandığı için kolay değişmeyecek birçok alışkanlıkları olan bir insandır” (Öcal, 2017: 4).

Ayhan Doğan, Tanpınar'ın ölüm temini taşıyan şiirlerinin zaman kavramında daha açık olduğu halde, ölümün canlı birer sembol başlığı taşıdığını da belirtir. “Fırtına, Ey Kartal Bakışlı, Eşik” bunların başında gelir. “Fırtına’da şiirin hareketi, dinamizmi yaşamayı vasıflandırır. Şiir gittikçe düşen bir hareket sistemine sahiptir. Eşik’te bütün boşlukların tamamlayıcısı olan ölüm, Ey Kartal Bakışlı’da sevgiliyle karışık olarak ele alınır. Burada, aşka ait hatıranın yaşanamayacak çaresizliğinden ölüm duygusuna yükseliş vardır” (Doğan, 1956: 18).

*Uzakta aya çok yakın bir yerde,
Çılgın ve muhteşem harabelerde,
Büyük sükûtların fırtınası var.*

(Tanpınar, 1956: 18)

Eşiğin baştanbaşa ölüm ve yaşama arasındaki bir hat olduğunu söyleyen Doğan, burada ki ölüm temasının biraz sonra bu duygular arasında bütün vasıflarını bunlara ayırarak ortaya bir kadın çıkaracağını ifade eder:

*Ya bir kadın beyaz, sakın, büyüü,
Göğsünde kanayan bir zaman gülü
Mahzun bakışlarla dinler derinde
Olup olmamanın eşiklerinde*

*Garip telaşını binlerce fecrin
Ocağında nezir güvercinlerin
Hülyam, o kıvılcım ve kül yağmuru
Çırpınır bu beyaz mahşere doğru.*

(Tanpınar, 1956: 19)

Ölüm düşüncesinin hâkimiyeti altında bu yaşamaya olan arzunun görünüşü, doğum-ölüm meselesi Tanpınar'ın nesrinde daha açık olduğunu söyleyen Doğan, Huzur’daki Mümtaz’ın yaşama gayretinin de bu olduğunu belirtir. Mehmet Kaplan ise Tanpınar'ın ne maddi bir hazza ne de manevi bir huzura kavuşamadığı için “eşik”te kaldığını düşünür.

Ayhan Doğan bir de Tanpınar'ın üslubu üzerinde durur. Şiirinin yapısı ve şeklin değişimi bakımından Tanpınar'ın üslubunu üç devreye ayırır. Bunlardan ilkinin 1928’de *Dergâh* dergisinde çıkardığı ilk şiir denemeleridir. Doğan, bu şiirlerin çok da mükemmel olmadığını ama şekle bağlılığın bu şiirlerde ortaya çıktığını, temaların tekrar ettiğini, sestem faydalanışın sadece kafiyyede kaldığını söyler:

Her akşam İsfahan dertli gönüller

Gibi bu hicranı duyar derinden

-İsfahan-

(Tanpınar, 1956: 19)

İkinci devre ise şeklin karar bulduğu, bir düzenin ve köklü şiir anlayışının kurulduğu devirdir. “Bursa’da Zaman”la Türk şiirinin mesnevideki beyit anlayışına, kendi tarihi içinde bir duruluk getirdiğini söyleyen Doğan, Tanpınar’ın sentaks oyunlarını kabul etmesi, edatlarla bağlama yapmaması sayesinde en sarsılmaz mısra mimarisine ulaştığını söyler. Bunun örneği olarak da Fransız mısraından bir örnek olan “Eşik”te 6+5 durağı kullanmasıyla bu vezne hâkim olduğunu ifade eder.

Üçüncü devreyi ise Doğan, serbest söyleyişte olan şiirlerinin yer aldığını düşünür. Çünkü Tanpınar’ın otuz senedir heceyle yazdığını bu yüzden serbest şiirleri için ayrı bir devre ayırmanın yerinde olduğunu belirtir:

Kim bilir hangi akşamların

Uzak ve unutulmuş çatırdısından

-Üstüste-

(Tanpınar, 1956: 20)

Altın güzeldir

Kartalların kükürtlü bakışında

Yıldızların suya akışında

Ve sesinin her gurbeti

Benimseyen hatırasında

-Altın güzeldir-

(Tanpınar, 1956: 20)

Örneklerinde serbest bir söyleyişin olduğunu ama iç nizam oluşturduğunu ifade eder. Doğan, Yahya Kemal’in aruzda yaptığı o düzenli kelime mimarisini Tanpınar’ın hecede ve serbest söyleyişte yaptığını ifade eder.

Doğan üslup içerisinde ayrıca ses, kelime ve tamlamalar, vezin, kafiye üzerinde de durur. Tanpınar’ın uzun ve her beyti kendi arasında kafiyeli şekillerin şiirde aynı tonla süren bir musiki yarattığını ve Tanpınar’ın karakteristik vezninin 6+5 olduğunu belirtir. Çünkü bu vezin hecenin ahenge en uygun veznidir. Doğan, “Bursa’da Zaman” şiirinde bütün mısralarda

su ve mimari ile ilgili somut ve soyuta ait kelimelerin yapısında, şiirin havasına uygun bir müzikalitenin olduğunu, temaya uygun kelimelerin yan yana gelmesinden doğan sesin, şiirin öz musikisini oluşturduğunu ifade eder:

*Yeşil türbesini gezdik dün akşam
Duyduk bir musiki gibi zamandan
Çinilere sinmiş Kur'an sesini
Fetih günlerinin saf neşesini
Aydınlanmış buldum tebessümünle
İsterdim bu eski yerde seninle
Baş başa uyumak son uykumuzu...*

(Tanpınar, 1956: 21)

Bu örnekte görülen s,n,k,e ve i seslerinden oluşan kelimeler saf bir musikin meydana gelmesini sağlamaktadır. “Yalnız şiirdir ki yazıldığı lisanın malıdır. O lisanda okumak şartıyla güzelliklerine sahiptir, vardır. Çünkü şiir dilin özüdür, konusudur, lezzetidir, musiki kabiliyetidir. Yahut bunlardan doğan hususi bir şekildir... şiir yazıldığı dilin içindedir” (Tanpınar, 1928: 135).

Doğan, Tanpınar’ın şiirinde kelimelerin başta geldiğini, sık sık karşılaşılan kelimeler arasında ayrı bir tamlamalar grubu yapmanın mümkün olduğunu düşünür. “Aydınlığın çerçevesi, aydınlık oyun, aydınlığın hendesi, aydınlığın iki çocukları, mor aydınlık” gibi örnekler şiirlerindeki psikolojik havayı verirler. Doğan Tanpınar’ın şiirinin bir tarafında rüya varsa, diğer tarafını da aydınlığın aldığını belirtir. Her temanın rüya ile aydınlık-karanlık tezadı arasında işlendiğini, gece ve akşam kelimelerini çok defa karanlık bir ruh hali anında bulunduğunu ve ölümün de böyle bir durumda ortaya çıktığını ifade etmektedir. Aynı benzerlik Ahmet Haşim’de de vardır ama onda belirgindir.

Doğan, Tanpınar’daki renk ve kavramların Baudelaire’in hazzından geldiğini; “karanlık, akşam, parıltı, mor, siyah, mercan, altın” gibi kelimelerin de Valery’den gelme bir tesir olarak şiirinin zihinsel yapısını görebileceğimizi söyler. Tanpınar’ın söyleyişindeki bir özelliğin de mısra bitişlerinin ve kafiyelerinin fiillerle değil çok defa sıfat ve isimlerle görüldüğünü söyleyen Doğan, “Bursa’da Zaman” şiirini örnek vererek, burada tek bir fiille kurulmuş kafiyenin olmadığını, hece yapısına fazla hâkimiyet olduğunu belirtir. Tanpınar’ı açıklayan kelimelerin “rüya, aydınlık, tılsım, masal, büyü, hüzn, musiki, cümbüş, karanlık, gece, fırtına, sessizlik, sonsuzluk” vs. olduğunu, şairin bu kelimelerle üslubuna özellik kattığını belirterek Tanpınar ile ilgili yazısını tamamlar.

Tanpınar dışında “Araştırmalar I: Cahit Sıtkı’nın Görüşü”, “Denemeler-2: Cahit Sıtkı’nın Şiirinde Temalar”, “Araştırmalar III: Cahit Sıtkı Tarancı’nın Üslubu”, “İncelemeler: Cahit Külebi”, “Tanzimat ve Servet-i Fünûn Şiirlerine Kısa Bir Bakış” yazıları da dergide yer alan diğer araştırma-inceleme yazılarıdır. Şiir kimliğiyle de ön plana çıkan Doğan, hem yazdığı şiirlerde hem de bu inceleme yazılarındaki temel görüşü saf şiir üstünedir. Saf şiir ve sembolizm anlayışına yakın duran birisi olduğunu bu yazılarından çıkarmak mümkündür.

Türkiye’de deneysel psikoloji çalışmalarını başlatan ve sosyal psikoloji alanında çalışmalar yapan Mümtaz Turhan, Türkiye’deki kültür değişimleri problemini sosyal psikoloji açısından inceleyen ilk bilim insanıdır. Seri halinde yazdığı “En Büyük Davamız I-II-III-IV” yazıları başta olmak üzere “Hakiki ve Sahte Kültür”, “Fikir ve Sanat”, “Geriliğimizin Sebepleri”, “Türkiye’de Yabancı Üniversite”, “Akademi Meselesi” yazılarında eğitim, toplum, sanat ve kültür konularına özellikle değinmiştir. Avrupa’ya yönelişte bilimi kavramanın çok önemli olduğunu düşünen Turhan, Türkiye’de bilim araştırmacılığı alanında uzmanların yetişebilmesi için eğitimde köklü bir değişikliğin olması gerektiğini ifade etmiştir. Bu değişimin de ilk olarak üniversitelerden başlaması gerektiğini ileri sürmüştür. Milliyetçiliği son derece önemseyen Turhan, dergideki yazılarında da millî bilince ve kültür kavramlarına değinmeyi ihmal etmemiştir. Bütün milleti birleştirecek olanın millet sevgisiyle bilime dayanmanın tek çare olduğunu söylemiştir. Türk milletinin en ileri seviyeye ulaşan bir millet olması yolunda verdiği çaba ve yazıları sayesinde *İstanbul* dergisinin fikir dünyasına katkıları bir hayli fazladır.

2.6.5. Eleştiri/Mektup/Deneme Yazıları

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisindeki eleştiri yazılarında yazar ve okuyuculardan, sinema, sanat, tiyatro, kültür, gençlik, medeniyet, çalışma şartları, eğitim, hayat, geriliğimizin sebepleri gibi meseleler eleştirilmiştir.

Sosyoloji profesörü olan Cahit Tanyol, *İstanbul* dergisinde yer alan “Sanat ve Fayda”, “Dil Meselesi”, “Kültür Değişimleri”, “Sanat’ın Yalanları” yazılarında kültür ve sanat konularına değinen inceleme-eleştiri yazıları yazmıştır. Cahit Tanyol “Sanat ve Fayda” yazısında, sanata ferdi ve sosyal bir gaye vermek isteyenleri eleştirmektedir. Onları da anladığını söyleyen Tanyol, sosyal ve toplumsal meselelerin sanatın bünyesiyle uzlaştırılmayacağı görüşüne sahiptir. Çünkü sanat güzel olmalıdır ve ona göre bu meseleler ne kadar yeni fikirleri söylerse söylesinler eğer güzel değillerse bayattır ifadesini kullanmaktadır. Sanat sanat için midir yoksa toplum için midir sorusunu yönelterek,

edebiyatta çok tartişılan bu meseleyi sosyolog bakış açısıyla inceleyerek bir fikir sahibi olmamızı sağlar. Dergide yazdığı diğer yazılarında aynı bakış açısıyla dil ve milliyetçilik meseleleri üzerine eğilmiştir.

şair ve hikâyeci olan Adnan Ardağı, *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisindeki yazıları daha çok mektup türündedir. Dergide yirmiye yakın mektup yazmış olan Ardağı'nın mektup içeriklerini yurt dışı seyahatleri oluşturmaktadır. “Amerika Mektubu: Powel Ailesi”, “Amerika Mektubu Philips Sanat Galerisinde”, “Amerika Mektubu: Amerika’da Okul ve ocuk”, “İngiltere’den: Atlı Polisin Ayağında Trafik Işığı”, “İngiltere’den: Eğitim Bir Sanattır, İlim Değil” gibi mektuplarında Amerika ve İngiltere’de gördüğü izlenimlerini paylaşmıştır. Oldukça sade ve akıcı bir dille anlattığı bu mektupların içeriklerinde gezip gördüğü yerlerden, kafelerden veya bir sanat galerisinden, oradaki insanların yaşantısından ve kılık kıyafetlerinden, kütüphane ve sanat ortamlarından bahsetmiştir. “Amerika’da Okul ve ocuk” mektubunda Amerika’daki eğitim anlayışıyla Türkiye’yi kıyaslamış iki ülke arasındaki eğitim farklılıklarına değinmiştir. Eğitim de başta olmak üzere Avrupa’nın kültür, sanat gibi birçok alanda bizden ileri olduğunu da belirtmiştir. Bunda elbette ki Avrupa’nın hayat standartlarının bizden çok daha yüksek olmasından kaynaklandığını da mektubuna eklemiştir.

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisinde deneme yazıları oldukça azdır. Çok fazla konu çeşitliliği bulunmasa da Cahit Tanyol, Nejad Kâzım Kayıhan tarafından roman, İstanbul, kk şehir hasreti gibi bu deneme yazıları yazılmıştır. Dergideki söyleşiler en çok Remzi Oğuz ile yapılmıştır. Onun dışında Türk gençliğine seslenilmiş, Fahir iz ve Duhamel’le bir konuşma yapılmıştır. Biyografi türünde ise mer Faruk Akün, Sait Faik Abasıyanık, Mümtaz Turhan, Cahit Külebi, Cahit Okurer, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ziya Gökalp, Feyzi Halıcı, Sezai Karakoç, Zeki Ömer Defne, Asaf Halet Çelebi, Mehmet Kaplan gibi dergide yazı yazan çoğu isimlere yer verilmiştir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İNDEKS

A. Sistematik İndeks

İstanbul, Kasım 1953, S.1

İstanbul, “Arayış”, (Önsöz) s.3

Okurer, Cahit, “Kök ve Yaprak”, (Düşünce/Makale), s.5-6

Malraux, André, (çev.) Mukbil, Kerem “Büyük Romancı Hayatla Boy Ölçüşmelidir”, (İnceleme), s.7-8

Külebi, Cahit, “Güz Tahmini”, (Şiir), s.9

Deligönül, Mehmet, “Yahya Kemal’e Rubai”, (Şiir), s.9

Huxley, Aldous, (çev.) Aşkın, Muzaffer “Yazarlar ve Okuyucular”, (Eleştiri), s.10-14

Gökhan, Evliyaoğlu, “Vatan”, (Şiir), s.12-13

Kaplan, Mehmet, “Şimdi Sevişme Vakti”, (Eleştiri), s.14-18

Ardağı, Adnan, “Merhaba Ershine Caldwell”, (Şiir), s.18

Özdemir, Nurettin, “Esmer”, (Şiir), s.19

Buğra, Tarık, “Tuluatçılığa Dair”, (Tartışma), s.20-21

Gün, Aydın, “Tanrım”, (Şiir), s.21

Dessaignes, G.Ribemot, “Braque İle Bir Konuşma”, (Düşünce/Makale), s.22-24

H.İ. , “Sürçmeler”, (İnceleme), s.25,

Kurşunlu, Nazım , “İlk Gece ve Sonrası”, (Düşünce/Makale), s.26-29

Akınlı, Hamit, “Koç Boynuzu”, (Şiir), s.27

Doğan, Ayhan, “Ayrılığa Yaman Islıklar”, (Şiir), s.29

Buğra, Tarık, “Var Olmak Veya Olmamak”, (Öykü), s.30-31

- Curtin, Bernard, “Beş Şiir”, (Şiir), s.32-33
- Alaine, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Eleştiri), s.34
- Tokgöz, Ata, “Kitapevinde Safahat’ın Başına Gelenler”, (Röportaj), s.35-36
- Şehabettin, Cenab, “Şair ve Tabiat” (İnceleme), s.37
- Demirtaş, Faruk K., “Dergilerde Ne Var”, (İnceleme), s.38-39
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Makale), s.41-43
- Alptekin, Turan, “Hazine”, (Şiir), s.42
- Mauriac, Claude, “Sinema Ne Âlemde”, (Eleştiri), s.44
- Rolin, Dominique, (çev.) Kerem, Mukbil, “Kaza”, (Öykü), s.45-49
- İstanbul, Aralık 1953, S.2*
- İstanbul, “Yaratıcılığın Sırrı”, (Önsöz), s.3
- Jaspers, Karl, “Karanlığın Cazibesi”, (Deneme), s.4-5
- Defne, Zeki Ömer, “Hatıralar”, (Şiir), s.6
- Kaplan, Mehmet, “Om Mani Padme Hum”, (İnceleme), s.7-8
- Gün, Aydın, “Evin Oğlu”, (Şiir), s.9
- Kaya, İsmail, “Geçe Bekçisi”, (Şiir), s.9
- Kanters, Robert, “Hikâye Sanatı”, (İnceleme), s.9
- Kabaklı, Ahmet, “Küfüre Övgü”, (İnceleme), s.10-11
- Buğra, Tarık, “Sanat Sanat İçindir”, (Eleştiri), s. 12
- Garplı Yazarlar, (çev.) Akbal, Oktay, “Kendilerinden Bahsediyorlar”, (Bildiri), s.13-16
- Karakoç, Sezai, “Şehrazat”, (Şiir), s.14
- Ergeneli, Doğan, “Yağmurun Getirdikleri”, (Şiir), s.15

- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Düşünce/Makale), s.17-46
- Kafesoğlu, İbrahim, “Bir Mukayese”, (Kültür-Sanat), s.18-19
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.20-21
- Özer, Kemal, “Sana ve Bana Dair”, (Şiir), s.21
- Bolulu, Osman, “Harman”, (Şiir), s.21
- Canova, Mahir, “Fatih Piyesi Hakkında”, (Düşünce/Makale), s.22-23
- S.T. , “Nobel Mükâfatları ve Churchill’in Edebiyatçılığı”, (Eleştiri), s.24-25
- Öztemiz, Abdullah, “Karanlığım”, (Şiir), s.25
- Braun, Benoît, (çev.) Akün, Ömer Faruk, Pierre Loti Kahvesi”, (İnceleme), s.26-27
- Péguy, Charles, “Uyku”, (Şiir), s.28-29
- Akalın, Şahap, “Şemsiyeli Adam Üzerine”, (İnceleme), s.30
- Okurer, Cahid, “Şemsiyeli Adam’ı Tahlil ve Tenkid”, (Eleştiri), s.30-32
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Vapurda Bir Adam Vardı”, (Öykü), s.34-36
- Kalkanoğlu, Mehmet, “Bereket Ovası”, (Şiir), s.36
- Kayıhan, Nejat Kazım, “Rajandraya Mektup”, (Mektup), s.36-37
- Naci, Muallim, “Kalem Şairleri Arasında Bir Saz Şairi”, (Eleştiri), s.38
- Coloane, Francisco A., (çev.) Kerem, Mukbil, “Martin Öldür”, (Öykü), s.39-43
- Uzer, Suat, “Çırpınan Saatler”, (Şiir), s.40
- Baybars, Taner, “Yolculuk”, (Şiir), s.42
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler: Ziyafet”, (İnceleme), s. 44-46
- Azizoğlu, Orhun, “Derdest”, (Şiir), s.45
- Timurtaş, Faruk K. , “Dergiler-Gazeteler Yayınlar”, s.47-48
- Gerçeksöz, İsmail, “Duacıyız”, (Şiir), s.49

- Uçarı, Ercüment, “Tanıdığım Bir İzmarite Ağıt”, (Kısa Öykü), s.49
- İstanbul, Ocak 1954, S.3*
- İstanbul, “Madde ve Ruh”, (Önsöz), s.3-4
- Kaplan, Mehmet, “Yahya Kemal”, (İnceleme), s.5-7
- Defne, Zeki Ömer, “Hatıralar”, (Şiir), s.8
- Dıranas, A.Muhip, “Var-Yok”, (Şiir), s.9
- Jaspers, Karl, “Hürriyetin Çehresi”, (İnceleme), s.10-11
- Halıcı, Feyzi, “Gün Bendedir”, (Şiir), s.11
- Gün, Aydın, “Bendedir”, (Şiir), s.11
- Okurer, Cahid, “Yenilik”, (İnceleme), s.12-13
- Gide, André, (çev.) Yetkin, Suut Kemal, “Sanat ve Büyük Sanatçı”, (Düşünce/Makale), s.1
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Garb Dünyasında Mevlânâ”, (Düşünce/Makale), s.14-15
- Araz, Nezihe, “Hak ve Halk Yolunda Mevlânâ”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Araz, Nezihe, “Ağıt”, (Şiir), s.17
- Tanyol, Cahit, “Sanat ve Fayda”, (Eleştiri), s.18-19
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve .... Şehri”, (Şiir), s.19
- Y. Gasset, Jose Ortago, (çev.) Aşkın, Muzaffer, “Kütlelerin İsyanı”, (İnceleme), s.20-22
- Doğan, Ayhan, “Avare”, (Şiir), s.21
- Kabaklı, Ahmet, “Sanat Biçiminde Tarih”, (İnceleme), s.23-25
- Alptekin, Turan, “Bir Filiz Rengi His ve Sen Varsın”, (Şiir), s.24
- Koç, Kemalettin, “Bütün Dualar Allah’a Yakın”, (Şiir), s.25
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Amelikazüsta”, (Öykü), s.26-30

- Akınlı, Hâmit, “Böyledir İşte”, (Şiir), s.28
- Yıldırım, Nevzat, “Dönüş”, (Şiir), s.29
- Özer, Orhan, “Sıkıntı”, (Şiir), s.30
- Baybars, Taner, “Dylan Thomas Hakkında”, (Biyografi), s.31
- (İsimsiz), “Heykel”, (Fıkra), s.31
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu Powel Ailesi”, (Mektup), s.32-33
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Eleştiri), s.34
- Timur, Saadettin, “Bekleyiş”, (Öykü), s.35-38
- Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan “Bahama Adaları”, (Şiir), s.38
- Alpöge, Atila, “Eugene O’neil”, (İnceleme), s.39-41
- (İsimsiz), “Cocteau ve Maugham”, (Fıkra), s.40
- (İsimsiz), “Einstein ve Gençlik”, (Fıkra), s.40
- (İsimsiz), “Tabiilik”, (Fıkra), s.41
- Lesort, Paul André, (çev.) S.T. , “Roman Üzerine Notlar”, (İnceleme-Eleştiri), s.42-43
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Kültür-Sanat), s.44-50
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Gazeteler Yayınlar” s.46-48
- Finnoir, Jean, (çev.) Oneş, Ali Avni, “Amerikan Sinemacılığının On Kaidesi”, (Kültür-Sanat), s.49-50
- İstanbul, Şubat 1954, S.4*
- İstanbul, “Tarih Şuuru”, (Önsöz), s.3-4
- Kafesoğlu, İbrahim, “Tarih 1954”, (Eleştiri), s.5-6
- Defne, Zeki Ömer, “.....” (Şiir), s.6
- Romins, Jules, (çev.) Berzek, Mücahit “Kıymetlerin Anarşisi”, (Eleştiri), s.7-8

- Gökhan, Evliyaoğlu, “Yunus’u Bekleyen Şehirden”, (Şiir), s.8
- Kaplan, Mehmet, “Kendi Kendisine Olmak,” (İnceleme-Eleştiri), s.9-10
- Necatigil, Behçet, “Görgü”, (Şiir), s.10
- Karakoç, Sezai, “Kara Yılan, “(Şiir), s.10
- Littéraires, Les Nouvelles, (çev.) Kerem, Mukbil “Şiire ve Şaire Dair”, (Röportaj), s.11-12
- Verlain, Paul, (çev.) Alptekin, Alptekin, “Beşik”, (Şiir), s.12
- Okurer, Cahid, “Şekil ve Muhteva”, (Düşünce/Makale), s.13-14
- Âşık Paşazade, “Derviş ve Padişah”, (Kısa Öykü), s.15
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Şair Evlenmesini Okurken”, (İnceleme), s.16-18
- Algan, Celâleddin, “Mesaj” (Şiir), s.18
- Moore, Henry, (çev.) Kemal, Ömer, (Biyografi-İnceleme), s.19
- Araz, Nezihe, “Selimiye Efsaneleri”, (Kültür-Sanat), s.20-22
- Püsküllüoğlu, Ali, “Bir Kasabada Yalnızlık”, (Şiir), s.22
- Bolulu, Osman, “Bulutlar”, (Şiir), s.22
- Bolulu, Osman, “Hürriyet”, (Şiir), s.22
- Maurois, André, (çev.) Kabaklı, Ahmet “Roman ve Tarih”, (Düşünce/Makale), s.23-36
- Carrel, Alexis, (çev.) Azizoğlu, Orhan, “Medeniyet Hastalığı ve Fert Üzerindeki Tesirleri”, (Eleştiri), s.24-25
- Kalkanoğlu, Mehmet, “Uyanış”, (Şiir), s.25
- Buğra, Tarık, “Helvacı Güzeli”, (Öykü), s.26-30
- Alptekin, Turan, “Uykusuzluk”, (Şiir), s.30
- Belli, Vedat F. , “Çağırış”, (Şiir), s.30
- Eyice, Semavi, “Fatih Devri Mimarisi”(Kültür-Sanat), s.31-32

- Arı, Şevket, “Doğru Adam”, (Derleme), s.33-36
- Taner, Turan, “Gariplik Üzerine”, (Şiir), s.36
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye IV”, (Eleştiri), s.37
- Callaghan, Morley, “Dünyanın En Büyük On Romanı”, (Kültür-Sanat), s.38-41
- Ulutekin, Hanefi, “Mektup”, (Şiir), s.41
- Tamiş, Ömer, “Ölüm”, (Şiir), s.41
- Tanyol, Fethiye, “Kocakarı”, (Öykü), s.42-44
- Demirkol, Hayri, “Gülümseyen Hıçkırık”, (Şiir) s.41
- Öneş, Ali Avni, “Gazetenin Tarihçesi”, (Kültür-Sanat), s.45-46
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Ocak Mektubu”, (Kültür-Sanat), s.47-50
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler- Yayınlar Olaylar”, s.48-50
İstanbul, Mart 1954, S.5
- İstanbul Sanat ve Edebiyat Dergisi, “Teknik Devre Giriş”, (Önsöz), s.3-4
- Tanpınar, İsmail Dede, “İsmail Dede”, (Biyografi-İnceleme), s.5-10
- Defne, Zeki Ömer, “Bahçelerde Kış Şarkısı”, (Şiir), s.7
- Erişen, Satı, “Garipçe”, (Şiir), s.9
- Araz, Nezihe, “Postacı”, (Şiir), s.11
- Kaplan, Mehmet, “Sanat ve Ahlâk”, (İnceleme), s.12-13
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir”, (Şiir), s.13
- Folliet, Joseph, “İnsan ve Makine”, (İnceleme), s.14-15
- Kafesoğlu, İbrahim, “Hakikat Karşısında”, (Eleştiri), s.16-17
- Kabaklı, Ahmet, “Fatih Söyler”, (Şiir), s.17
- Turhan, Mümtaz, “Emin Molu”, (Biyografi-Düşünce), s.18 -50

- Tecer, Ahmet Kutsi, “Ortaoyunu Tiyatrodur”, (Kültür-Sanat), s.19-20
- Algan, Celâleddin, “Özleyiş”, (Şiir), s.20
- Belli, Vedat F., “Şehrayin”, (Şiir), s.21
- Buğra, Tarık, “Sanat Sanat İçindir”, (Eleştiri), s.22-23
- Alptekin, Turan, “Tuzlu Aydınlık”, (Şiir), s.23
- (İsimsiz), “Einstein ve Gençlik”, (Fıkra), s.23
- (İsimsiz), “Borç Meselesi”, (Fıkra), s.23
- Maurois, André, (çev.) Kerem, Mukbil, “Yazarın Ödevi”, (İnceleme), s.24-25
- Doğan, Ayhan, “Düşünürüm”, (Şiir), s.25
- Abasıyanık, Sait Faik, “Yılan Uykusu”, (Öykü), s.26-27
- Akün, Ömer Faruk, “Şiir Okumağa Dair”, (Düşünce/Makale), s.28-29
- Üçer, Erten, “Kuyu”, (Şiir), s.29
- Yörük, Cengiz, “Dolmuşta”, (Öykü), s.30-31
- Maurois, André, (çev.) Ustaoglu, Halil, “Rodin’i Ziyaret”, (Kültür-Sanat), s.32-34
- (İsimsiz), “Heykel”, (Fıkra), s.34
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.35
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Bozkır”, (Manzum Öykü), s.36-37
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Şubat Mektubu”, (Mektup), s.37
- Arı, Şevket “Yetim”, (Öykü), s.38-41
- Okurer, Cahid, “Gelin”, (Tahlil-Eleştiri), s.42-43
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Tahlil-Eleştiri), s.44-45
- Donizetti, “Lucia Operası”, (Kültür-Sanat), s.46-50
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Kültür ve Güçlük”, (Eleştiri), s.47-50

- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Nisan 1954, S.6*
- İstanbul, “İki Gerçek”, (Önsöz), s.3-4
- Kaplan, Mehmet, “Açık ve Kapalı Şiir”, (İnceleme), s.5-6
- Külebi, Cahit, “Deniz Boyunca”, (Şiir), s.6
- Turhani Mümtaz, “Hakikî ve Sahte Kültür”,(Makale), s.7-9
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Dağlar Delisi”, (Şiir), s.8
- Abasıyanık, Sait Faik, “Kırmızı Yeşil”, (Şiir), s.9
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Şiiri”, (Değerlendirme-Eleştiri), s.10-12
- Defne, Zeki Ömer, “Gecelerden Gelen Adam”, (Şiir), s.11
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Bu Şehrin Geceleri”, (Şiir), s.12
- Kabaklı, Ahmet, “Ahmet Rasim ve Sait Faik”, (İnceleme), s.13-14
- Araz, Nezihe, “Şiir Sanatı”, (Eleştiri), s.15-17
- Batu, Selahattin, “Sencileyin”, (Şiir), s.16
- Erişen, Sâti, “İlk Aşk”, (Şiir), s.17
- Kıratlı, Cemile, “Marburg’a Davet”, (Mektup), s.18-19
- Koç, Kemâlettin, “Bu Şiirin Adı Yitti Gün İçinde Rüzgâr Kararıırken Daha Bulunmadı”, (Şiir), s.19
- Tanyol, Cahit, “Sanatın Yalanları”, (İnceleme-Eleştiri), s.20-21
- Karakoç, M. Sezai, “Kar Şiiri”, (Şiir), s.21
- Gün, Aydın, “Boyacı”, (Şiir), s.21
- Akün, Ömer Faruk, “Şiir Okuyuşumuz”, (İnceleme), s.22-24
- Mounier, Emmanuel, (çev.) Kerem, Mukbil “Dünya Nimetlerine Bel Bağlamanın

Sırrı”, (Deneme), s.25

Ardağı, Adnan, “Philips Sanat Galerisinde”, (Mektup), s.26

ŞİİRLER, s.27

Dil, Şahinkaya, “Bir Mevsim Sonu”, (Şiir), s.2

Akıncı, Sadık, “Berberin Sandalyesinde”, (Şiir), s.2

Arıkanlı, Oğuz, “Felsefe I-II-III-IV”, (Şiir), s.2

Yazgan, Etem Nâzım, “Gecelerdeki”, (Şiir), s.2

Kayaoğlu, Ömer, “İkimizin Kaderi”, (Şiir), s.3

Çongur, Rıdvan, “Gün Vurmasa Pencereden”, (Şiir), s.3

Özel, Siyami, “Vesikalık Resim”, (Şiir), s.3

Cimit, Ünal, “Gittiler”, (Şiir), s.3

Öz, Erdal, “Kimsesiz Geceler”, (Şiir), s.3

Şaylı, Burhan Garip, “Orora”, (Şiir), s.4

Tandoğan, Sabri, “İsimsiz Şiir”, (Şiir), s.4

Şimşek, Ali Celâl, “Var Gir Bre Rüzâr –Karacaoğlan Gibi-“, (Şiir), s.4

Albayrak, Aydoğan, “Sır”, (Şiir), s.5

Yıldırım, Nevzat, “Yalnızlık Şiirleri”, s.5

Binat, Tarık, “Öküzden Ademoğluna”, (Şiir), s.5

Oyman, Çetin, “Gözyaşı”, (Şiir), s.5

Özüner, Ömer Lütfi, “Bu Dünyanın Üzerinde”, (Şiir), s.6

Ulaş, Hüseyin, “Yalan Dünya”, (Şiir), s.6

Kuru, Mahmut, “Sevgi”, (Şiir), s.6

Güngör, M. Yaşar, “Arzular Başak Başak”, (Şiir), s.6

Yaşın, Özker, “Tesellim Senin Türkülerindedir”, (Şiir), s.7

Kaya, Turgut, “Sokak Kavgaları”, (Şiir), s.7

Güngör, Rıza, “Korku”, (Şiir), s.7

Güçlü, Nahit, “Sıkıntı”, (Şiir), s.7

Olca, İhsan, “Tayfaların Niyazı”, s.8

Gökçay, Coşkun, “Geçen Yıllar”, s.8

Akalın, Vahit, “Unutulmuş”, (Şiir), s.8

Uğur, Rahmi, “Dolaşır”, (Şiir), s.8

Atay, Âlim, “Yaşamak Yaşamak Benimle”, (Şiir), s.8

Evrensel, Feridun, “Bu Şehirde”, (Şiir), s.9

Hıncal, Macit, “1654’e Girdiğimde”, (Şiir), s.9

Cox, Louis O. (çev.) Teo, “Yeni Aşk Sanatı”, (Şiir), s.9

Yüzendağ, Ahmet, “Elmalı Yollarında Kağnılar”, (Şiir), s.9

Ceylânî, Hamdi Şadi, “Mistan”, (Şiir), s.10

Yalçın, Hayri, “Söğüt Ağaçlarının Yapraklarına”, (Şiir), s.10

Demirkol, Hayri, “Hayal Sen Ne Güzelsin”, (Şiir), s.11

Ramiz, İ. , “Kayıp”, (Şiir), s.11

Yenier, Muzaffer, “Bizim Sokakta”, (Şiir), s.11

Akşit, Müzehher, “İnsan Bu”, (Şiir), s.11

Kağnıcıoğlu, Orhan, “Gün Olur”, (Şiir), s.11

Adalı, Süreyya, “Sencek”, (Şiir), s.11

Sunguroğlu, M. Natık, “Zaman”, (Şiir), s.12

Riper, Vasfi Servet, “Neden Güzeldin”, (Şiir), s.12

- Budak, Nazım, “Hatıralarımdaki Köy,” (Şiir), s.12
- Özer, İsmet, “Son Soru”, (Şiir), s.12
- Gerçeksöz, İsmail, “Bütün Yaz,” (Şiir), s.12
- Tüzüner, M. Nezi, “İstanbul’a Selam”, (Şiir), s.13
- Tamer, Saliha, “Filozofla”, (Şiir), s.13
- Ünlü, Cemâlettin, “Yalancıkdan”, (Şiir), s.13
- Fargue, Léon Paul, “Şiirler”, (Şiir), s.14
- Steinbeck, John, (çev.) Azizoğlu, Orhan “Billûr Dünyası”, (Öykü), s.26
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Oğul Bak”, (Öykü), s.27-31
- Doğan, Ayhan, “Gün Geçtikçe Manalı”, (Şiir), s.31
- Kurşunlu, Nâzım, “Mektup”, (Mektup), s.32-34
- Pamirli, Osman Turgut, “Kara Denizim”, (Şiir), s.33
- Yüksel, Orhan Şevket, “İki Ayaklılara Dair,” (Öykü), s.35-38
- Algan, Celâleddin, “Şakacıktan”, (Şiir), s.36
- Nişli, A. Faruk, “Yine”, (Şiir), s.38
- Belli, Vedat F. , “Şehirle Gecenin Arasında”, (Şiir), s.38
- Verdi, Giuseppe, “La Traviata Operası”, (Kültür-Sanat), s.39
- Sivri, İsmail, “Pazar Günleri Hep Böyle Olur”, (Öykü), s.40-43
- Akınlı, A. Hâmit, “Yarının Tiyatrosu”, (Eleştiri), s.42-43
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çalışmanın Şartları”, (İnceleme/Eleştiri), s.44
- Timurtaş, Faruk K. , Dergiler-Yayınlar Olaylar, s.45-46
- (İsimsiz), “Abasıyanık, Sait Faik”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Akalin, Şahap”, (Biyografi), s.47

- (İsimsiz), “Akınlı, Hâmit”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Akün, Ömer Faruk”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Alptekin, Turan”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Araz, Nezihe”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Arı, M. Şevket”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Beşe, Hakkı Kâmil”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Buğra, Tarık”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Çakmakçioğlu, Adnan”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Çelebi, Asaf Hâlet”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Defne, Zeki Ömer”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Deligönül, Mehmet”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Dıranas, Ahmet Muhip”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Evliyaoğlu, Gökhan”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Eyice, Semavi”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Halıcı, Feyzi”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Kabaklı, Ahmet”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Kafesoğlu, İbrahim”, (Biyografi), s.48
- (İsimsiz), “Kaplan, Mehmet”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Karakoç, Sezai”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Kayıhan, Nejat Kâzım”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Kurşunlu, Nazım”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Külebi, Cahit”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Okurer, Cahid”, (Biyografi), s.49

- (İsimsiz), “Tanpınar, Ahmet Hamdi”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tanyol, Cahit”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tanyol, Fethiye”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tecer, Ahmet Kutsi”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Timurtaş, Faruk Kadri”, (Biyografi), s.50
- (İsimsiz), “Turhan, Mümtaz”, (Biyografi), s.50
- Kayıhan, Nejat Kâzı, “Mart Mektubu”, (Mektup), s.50
- İstanbul, Mayıs 1954, S.7*
- İstanbul, “Remzi Oğuz Arık”, (Önsöz), s.3
- Arık, Remzi Oğuz, “Türk Gençliğine”, (Söyleşi), s.4-5
- Turhan, Mümtaz, “Remzi Oğuz”, (İnceleme), s.6-7
- Halûk, Karamağaralı, “Remzi Oğuz Arık, (Biyografi), s.8-10
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.11
- Tekeli, Sait, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.11
- Çumralı, Sedat, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Okurer, Cahid”, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Kaplan, Mehmed, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.12
- Safa, Peyami, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.13
- Topçu, Nurettin, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.13
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Remzi Oğuz ve Anıtlar Davamız”, (Düşünce/Makale) s.14
- Kaplan, Mehmed, “İstanbul’u Dinliyorum” (İnceleme), s.15-17
- Defne, Zeki Ömer, “Çatlak Plâk”, (Şiir), s.17

- Kafesoğlu, İbrahim, “Süleymaniye-Ayasofya”, (Eleştiri), s.18-19
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir –Bu Şehrin Geceleri-“, (Şiir), s.19
- Ardağı, Adnan, “Davul”, (Şiir), s.20
- Baybars, Taner, “İstanbul”, (Şiir), s.20
- Gün, Aydın, “Deniz Kızı”, (Şiir), s.20
- Çelebi, Asaf Hâlet, “İstanbul”, (Düşünce/Makale), s.21
- Erişen, Sâti, “Keloğlanın Sevgilisi”, (Şiir), s.21
- Okurer, Cahid, “Şiir ve Politika”, (Eleştiri), s.22
- Gautier, Théophile (çev.) Akün, Ömer Faruk, “İstanbul’da Bir Ramazan Gecesi”, (Anı), s.23-25
- Güneri, Ülkü, “Dua”, (Şiir), s.24
- Araz, Nezihe, “Uyuyan Şehir”, (Şiir), s.26-27
- Ürgüp, Fikret, “Duhamel’le Bir Konuşma”, (Söyleşi), s.28-29
- Halıcı, Feyzi, “Erzurum’dan Bahsederim”, (Şiir), s.29
- Kayıhan, Nejad Kâzım, “İstanbul”, (Deneme), s.30
- Carel, Alexis, (çev.) Azizoğlu, Orhan “Canlıların Hayata İntibakı”, (Değerlendirme), s.31-50
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.32
- Timur, Saadet, “Aynı Yolun Yolcuları”, (Öykü), s.33-35
- Minnetoğlu, İbrahim, “Şairlik”, (Şiir), s.35
- Karaveli, Orhan, “Vincent Wan Gogh”, (Kültür-Sanat), s.36-37
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Kültür-Sanat), s.38-39
- Mohrt, Michel, (çev.) Ö. F. , “Harbin Genç Amerikan Romancıları”, (Kültür-Sanat),

s.40-41

Sepetçioğlu, M. Necati, “Elleri Çamurdu”, (Öykü), s.42-43

C. O. , “Fidelio”, (Tiyatro), s.44

Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Aile ve Mektep”, (Düşünce/Makale), s.45

Üçer, Erten, “İçimdeki Heykel”, (Şiir), s.45

Kayıhan, Nejad Kâzım, “Nisan Mektubu”, (Mektup), s.46

Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, (Kültür-Sanat), s.47-48

Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, (Kültür-Sanat), s.48-50

İstanbul, Haziran 1954, S.8

İstanbul, “Yeni Meseleler”, (Önsöz), s.3-4

Faik, Sait, “Yaşamak Hırsı”, (Şiir), s.5

Turhan, Mümtaz, “Bilgi, Kanaat ve İnsan”, (İnceleme), s.6-7

Araz, Nezihe, “Aydınlık Sabahlar”, (Şiir), s.7

Tanyol, Cahit, “Sait Faik İçin”, (İnceleme), s.8-9

Aşkun, Vehbi Cem, “Bahar Geldi”, (Şiir), s.9

Buğra, Tarık, “Sait Faik İçin”, (İnceleme), s.10-11

Halıcı, Feyzi, “Alâeddin Tepesinden”, (Şiir), s.11

Tecer, Ahmet Kutsi, “Temsilli ve Rakıslı Türküler”, (İnceleme), s.12-13

Ürgüp, Fikret, “Hatırla; Duyma Sakın –Sait Faik’e–”, (Kısa Öykü), s.14

Kaplan, Mehmed, “Edebiyatta Batı ve Doğu Sentezi”, (İnceleme), s.15-16

Kıratlı, Cemile, “Mevlâna’nın Büyük Nuruna Kavuşan Küçük Nur”, (Anı), s.17-18

Belli, Vedat F. “Yaşamaktan da Aziz”, (Şiir), s.18

Kayıhan, Nejat K., “Sait Faik Öldü”, (Düşünce/Makale), s.19

- Kafesoğlu, İbrahim, “Yıldönümü”, (Kültür-Sanat), s.20-21
- Ertürk, Hocaoğlu S., “Gün Batar Gibi Değil De Söner Gibi”, (Şiir), s.21
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Sanatta Eskimeyen Şey”, (İnceleme), s.22-23
- Onursal, Aydoğan, “Yağmur Yağıyor”, (Şiir), s.23
- Abasıyanık, Sait Faik, “Gün Ola Harman Ola”, (Öykü), s.24-25
- Ozansoy, Haydar, “Karanlık”, (Şiir), s.25
- Maden, Said, “İngres”, (Kültür-Sanat), s.26-27
- Kabaklı, Ahmet, “İrfanlı Olmak”, (Düşünce/Makale), s.28-50
- Karaveli, Orhan, “Bursa”, (Kültür-Sanat), s.29-30
- Aydemir, Cevat, “Gazi Süleyman Paşanın Türbesi Karşısında”, (Şiir), s.30
- Abasıyanık, Sait Faik, “Söylendim Durdum”, (Öykü), s.31-42
- Ardağı, Adnan, “Boothbay Harbor’a Kar Yağıyordu”, (Mektup), s.32-33
- Sözer, Necdet, “Romance’lar”, (Şiir), s.33
- Siegfried, André, (çev.) Akın, Özkul, “Yeni Kapitalizm”, (Eleştiri), s.34-35
- Kayabek, Mustafa, “Serenad”, (Şiir), s.35
- Arı, Şevket, “Fındık”, (Öykü), s.36-40
- Doğan, Ayhan, “Bir Sokağa Bakıyorum Pencereden”, (Şiir), s.38
- Bolulu, Osman, “Özlem”, (Şiir), s.39
- Mascagni, (çev.) C.O. , “Cavalleria Rusticana”, (Opera), s.41
- Uzer, Suat, “Davet”, (Şiir), s.41
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Fizyolojiden Fikre Yükseliş”, (Düşünce/Makale), s.42
- Kurşunlu, Nâzım, “Bir Ölünün Hatıra Defterinden”, (Anı), s.43-44
- Ionesco, Eugene, (çev) Akınlı, A. Hâmit, “Benim Dünyam”, (Anı), s.45-46

- Merton, Thomas, (çev.) Teo, “1939 Şiiri”, (Şiir), s.46
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Mayıs Mektubu”, (Kültür-Sanat), s.47
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Temmuz 1954, S.9*
- İstanbul, “İnsana Saygı”, (Önsöz), s.3-4
- Siegfried, André, (çev.) Gürsu, Ayhan, “Düşünce Standardizasyonu”, (İnceleme), s.5-6
- Turhan, Mümtaz, “Fetih Münasebetiyle”, (Düşünce/Makale), s.7-8
- Alptekin, Turan, “Parıltı”, (Şiir), s.8
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Oyun Kolları”, (Kültür-Sanat/Araştırma), s.9-10
- Kafesoğlu, İbrahim, “Anadolu’nun Sesi”, (Eleştiri), s.11-12
- Uzer, Suat, “Mektup”, (Şiir), s.12
- Tanyol, Cahit, “Bir Şaire Mektup –İlhan İleri’ye-”, (Mektup), s.13-14
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Saf Şiir”, (İnceleme), s.15-16
- Doğan, Ayhan, “Kırmızı Mavi”, (Şiir), s.16
- Araz, Nezihe, “Nâme Kuşları”, (Masal), s.17
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Beyoğlu”, (Şiir), s.18-19
- Arpad, Ehad, “İki Anlayış”, (İnceleme), s.20-23
- Gün, Aydın, “Teselli”, (Şiir), s.22
- Dil, Şahinkaya, “Vatanca”, (Şiir), s.23
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Yaratma Gücü”, (Düşünce/Makale), s.24-25
- Ülgener, Emin, “Allahtan İnen”, (Şiir), s.25
- Ardağı, Adnan, “Vatanımı Düşünen Adam Anlatıyor”, (Şiir), s.26-27

- Buğra, Tarık, “Yolun Sonunda”, (Öykü), s.28-30
- Akı, Niyazi, “Proust’un İstirabı”, (İnceleme), s.31-32
- Tunalıgil, Beha Galip, “Gani Saadet” (Şiir), s.32
- Morgan, Charles, (çev.) C.O. , “Kıymetlerin Araştırılması”, (Düşünce/Makale), s.33-34
- Arı, Şevket, “Ayıt ve Köy Hasreti”, (Derleme), s.35-37
- Özer, Ali Rıza, “Bahar Yağmuru”, (Şiir), s.37
- Maden, Said, “Klee”, (Deneme), s.38
- Arnold, Paul, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Tiyatronun İstikbali” (Düşünce/Makale), s.39-40
- Gündüz, Ali, “Üç Durak”, (Şiir), s.40
- Yüksel, Orhan Şevket, “Oyuncak”, (Öykü), s.41-43
- Sözer, Necdet, “Şehremini Tragedyası”, (Şiir), s.43
- Donizetti, Gaetano, (çev.) C.O. , “Aşk İksiri”, (Tiyatro), s.44
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “İyi Hoca”, (Düşünce/Makale), s.45
- Tanyol, Cahit, “Kültür Değişmeleri”, (İnceleme), s.46
- Paşa, Ziya, “Tarihte Yabancı Sermaye”, (Kısa Öykü), s.47
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar” s.48-49
- Eliot, T.S. , (çev.) Baybars, Taner “Romantik İle Klasik”, (Düşünce/Makale), s.50
- İstanbul, Ağustos 1954, S.10*
- İstanbul, “Medeniyet Meselesi”, (Önsöz), s.3-5
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış I Karacaoğlan’ın Zamanı”, (Kültür-Sanat) s.6-9-50
- Tanpınar, Ahmet Hamdi, “İnsanlar Arasında”, (Prolog), s.10-13

- Turhan, Mümtaz, “Ölü Mevsim”, (İnceleme), s.14-15
- Halıcı, Feyzi, “Yağmur Türküsü”, (Şiir), s.15
- Kaplan, Mehmet, “Maddi ve Manevi İktidar”, (İnceleme/Eleştiri), s.16-17
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirde Vuzuh”, (İnceleme), s.18-19
- Kafesoğlu, İbrahim, “İki 26 Ağustos”, (Kültür-Sanat), s.20-21
- Belli, Vedat F., “Atlı Karınca”, (Şiir), s.21
- Okurer, Cahit, “Şahsiyet Olmak”, (İnceleme), s.22-23
- Sözer, Necdet, “Muğacırlar”, (Şiir), s.23
- Ardağı, Adnan, “Amerika’da Okul ve Çocuk”, (Mektup), s.24-25
- Rilke, Rainer Maria, (çev.) Maden, Said, “Auguste Rodin”, (Biyografi), s.26-29
- Doğan, Ayhan, “Tem”, (Şiir), s.28
- Bory, Jean Louis, “Şarkı”, (Şiir), s.29
- Araz, Nezihe, “Ağlayan Nar”, (Masal), s.30
- Akı, Niyazi, “Roman ve Georges Simenon”, (İnceleme), s.31-32
- Üçer, Erten, “Bilinmez Ki”, (Şiir), s.32
- Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , “Kitlenin Hâkimiyeti”, (İnceleme), s.33-34
- Bolulu, Osman, “N...”, (Şiir), s.34
- Gökalp, Mehmet, “Kapalı Kapılar”, (Şiir), s.34
- Sivri, İsmail, “Erkekler Daha Güçlü Olur”, (Küçük Öykü), s.35-36
- Baty, Geston, (çev.) Alpöge, Atilla, “Modern Dekor Anlayışının Doğuşu”, (İnceleme), s.37-38
- Erişen, Satı, “Eve Gelirken”, (Öykü), s.39-40
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Ailevi Duygular ve Mektebin Rolü”, (Düşünce/Makale), s.41

- Oldenbourg, Zoe, (çev.) Akınlı, Hamit, “İki Çam Ağacı”, (Öykü), s.42-44
- Şehabeddin, Cenab, “Şair Kimdir”, (İnceleme), s.45
- Antoine de Saint, (çev.) Ustaoglu, Halil, “Exupéry’den Düşünceler”, (Deneme), s.46-48
- Puccini, Ciacommo, (çev.) C.O. , “La Bohem”, (Tiyatro), s.47-48
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50
- İstanbul, Eylül 1954, S.11*
- İstanbul, “Üniversiteliler Meselesi”, (Önsöz), s.3-4
- Tanyol, Cahit, “Dil Meselesi”, (İnceleme), s.5-6
- Kaplan, Mehmet, “Tenkitte Ölçü”, (İnceleme), s.7-8
- Doğan, Ayhan, “Düşkün”, (Şiir), s.8
- Akı, Niyazi, “Colette’in Ardından”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Arık, Mustafa Arif, “Komşu Kızı”, (Şiir), s.10
- Okurer, Cahit, “Şiir Matinaları”, (Eleştiri), s.11-13
- Alptekin, Turan, “Sabahlarla Başlayan”, (Şiir), s.12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Gerçeklerimizden Biri”, (Anı), s.14-15
- Halıcı, Feyzi, “Bingöl’de Bahar”, (Şiir), s.15
- Kıratlı, Cemile, “Nihilizm ve Gelişen Dünya”, (İnceleme), s.16-17
- Şener, Saffet Nezihi, “Hu Hu”, (Şiir), s.17
- Lavelle, Louis, (çev.) Domaniç, K. , “Varlıklara İsim Vermek”, (Düşünce/Makale), s.18-19
- Minnetoğlu, İbrahim, “Çarşı”, (Şiir), s.18
- Çelebi, Asaf Haleti, “Şiirde Şekil”, (İnceleme), s.19-21
- Algan, Celâleddin, “Yeni Baştan”, (Şiir), s.21

- Sartre, Jean-Paul, (çev.) Yedidağ, A. , “Edebiyatta Sorumluluk”, (Eleştiri), s.22-24
- Dora, Asena, “Benim Dünyam”, (Şiir), s.23
- Yıldırım, Nevzat, “Bir Sen Varsın”, (Şiir), s.24
- Kayıhan, Niyazi Kâzım, “Romantizm”, (İnceleme), s.25-26
- Araz, Nezihe, “Tın-tın Öten”, (Masal), s.27
- Ardağı, Adnan, “Evanston”, (Mektup), s.28
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Aynı İnsan Hem iyi Hem Kötü Olabilir”, (Mektup), s.29
- Bordeux, Henry, (çev.) Kerem, Mukbil “Katherine Mansfield’i Anarken”, (Anıt), s.30-31
- Rilke, Rainer Maria, “Auguste Rodin”, (Kültür-Sanat), s.32-33
- Sarısmailoğlu, Ayhan, “Hayatımız Değişiyor”, (Öykü), s.35-36
- Wallace, (çev.) Alpöge, Atilla “Sinemanın Şairi”, (Kültür-Sanat), s.37-38
- Jouvet, Louis, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Tiyatro Nereye Gidiyor”, (Eleştiri), s.39-40
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Karaağaçlar Altında”, (Öykü), s.41-42
- Mansfield, Katherine, (çev.) Güneyman, Rezin, “Rozabel’in Nikbinliği”, (Öykü), s.43-45
- Çavuşoğlu, Mehmet F., “Ulubatlı Hasan Destan’ından: Bizans-İstanbul”, (Şiir), s.45
- Alpöge, Atilla, “Amatör Tiyatroları”, (Kültür-Sanat), s.46
- Maden, Said, “Sergiler”, (Kültür-Sanat), s.47
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Ekim 1954, S.12*
- İstanbul, “İçtimâî Birlik”, (Önsöz), s.3
- Turhan, Mümtaz, “Akademi Meselesi”, (Eleştiri), s.4
- Tanyol, Cahit, “Küçük Şehir Hasreti”, (Mektup), s.5-6

- Belli, Vedat F., “Sayıklama”, (Şiir), s.6
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış II Karacaoğlan’ın Yeni Bir Şiiri ve Bir Metot Meselesi”, (İnceleme), s.7-9
- Kaplan, Mehmet, “Grev”, (İnceleme), s.10-12
- Okurer, Cahid, “Roman Nedir?”, (İnceleme), s.13-14
- Araz, Nezihe, “Gönüllenne Hiç”, (Şiir), s.14
- Kafesoğlu, İbrahim, “Münevverin Vazifesi”, (İnceleme), s.15-18
- Zweig, Stefan, (Çev: Muzaffer Esen), “Yalan Söylemek Zevki ve Hakikat Aşkısı”, (Kültür-Sanat), s.19-23
- Koç, Kemalettin, “Bir Irmak Haritayı İslatıyordu”, (Şiir), s.22
- Üçer, Erten, “Kapalı Kapılar”, (Şiir), s.23
- Steinbeck, John, (çev.) Gültekin, Vahdet, “Neye İnanıyorum”, (Düşünce/Makale), s.24
- Ardağı, Adnan, “Tony”, (Öykü), s.25
- Araz, Nezihe, “Milli Oyunlarımızın Düşündürdükleri”, (İnceleme), s.26-27
- Yörük, Cengiz, “Şahika”, (Öykü), s.28-29
- Aşçı, Abdullah, “Adam Deli”, (Öykü), s.30-31
- Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Domaniç, K. , “Ben, Sen ve Dünya”, (İnceleme), s.32-33
- Türkmen, Nihal, “Sevinç Üstüne”, (Şiir), s.33
- Williams, Tennessee, (çev.) Kerem, Mukbil, “Tiyatro Sonsuzu Duyurabilmelidir”, (İnceleme/Eleştiri), s.34-35
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiyede Örf ve Adetler”, (Düşünce/Makale), s.36
- Benk, Adnan, “Sanat Tenkitçileri Kongresinde Başarı Gösteremedik”, (Eleştiri), s.37
- Akı, Niyazi, “Batılı Jüri Önünde Ressamlarımız”, (İnceleme), s.38-39
- Bülbül, A. Rıdvan, “Beş Yıllık Seveda”, (Şiir), s.39

- Karaveli, Orhan, “Turhan’ın Albümü”, (İnceleme), s.40-41
- Tanaltay, A. Erdoğan, “Ve Bir İnsan”, (Şiir), s.41
- Dora, Asena, “Bu Şehirde”, (Şiir), s.41
- Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan “Hüküm”, (Öykü), s.41-46
- Puccini, Giacomo, (çev.) C. O. , “Manon Lescaut”, (Kültür-Sanat), s.47
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Kasım 1954, S.13*
- İstanbul, “Atatürk ve Milliyetçilik”, (Önsöz), s.3-4
- “Atatürk’ten Seçmeler”, s.5
- Turhan, Mümtaz, “Bizde Fikrin Kıymeti”, (İnceleme), s.6-7
- Alptekin, Turan, “Bitiş”, (Şiir), s.7
- Tanyol, Cahid, “Ziya Gökalp”, (Düşünce/Makale), s.8-9
- “Ziya Gökalp’den Seçmeler”, s.10
- Kaplan, Mehmet, “Rüzgâr ve Yeşeren Otlar”, (İnceleme), s.11-13
- Aslanapa, Oktay, “Acaba Biz Ne Haldeyiz”, (İnceleme/Eleştiri), s.14-16
- Tuğluk, Fahir, “Eski Baharlar”, (Şiir), s.15
- Akın, Gülten, “Alaca Dağlara Sarı Çiçek”, (Şiir), s.16
- Kıratlı, Cemile, “Gümüş Renkli Ülke”, (Mektup), s.17-18
- Şener, Saffet Nezihi, “Tılsım”, (Şiir), s.18
- Kafesoğlu, İbrahim, “Bir Devrin Tarihi”, (İnceleme), s.19-20
- Belli, Vedat F., “Sallanıp Giden”, (Şiir), s.20
- Şami, Janset Berkok, “Aldous Huxley ve Güzel Yeni Dünya”, (İnceleme), s.21-23
- Güzel, Şükrü, “Denizlerin Türküsünü Söyledim”, (Şiir), s.22

- Karakoç, Sezai, “Köşe”, (Şiir), s.23
- Ardağı, Adnan, “Chicago’ya Doğru”, (Mektup), s.24
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirde Ruh Anı”, (İnceleme), s.25-27
- Kiper, Vasfi Servet, “Hakikat Ölümden Sonra Bilinir”, (Şiir), s.27
- Akı, Niyazi, “Hareketin filozofu”, (İnceleme), s.28-29
- Bekteşbey, Nihat Baha, “Ölümsüz Konu”, (Şiir), s.29
- Hisar, Nuri, “Ataç’ın Doğruluğu”, (İnceleme), s.30-32
- Subaşı, Abidin, “Akşam Oluyor”, (Şiir), s.32
- Magny, Claude-Edmonde, (çev.) Akı, Niyazi, “Roman’ın Altın Devri”, (Deneme), s.33-36
- Kostof, Spiro K., “Karanlıklardan Açılmak”, (Şiir), s.34
- Gülşen, Lütfü, “Dünya Gözüyle”, (Şiir), s.35
- Kaya, Turgut, “Bir Şey Değil”, (Şiir), s.36
- Erden, Turgut, “Kaçmak”, (Şiir), s.36
- Timur, Saadet, “Mevkiler Birleşti”, (Öykü), s.37-39
- Uçkan, H. Vasfi, “Sabaha Doğru”, (Şiir), s.39
- Maurois, André, (çev.) Göker, Cemil “Sanat ve Fiiliyat”, (Eleştiri), s.40-41
- Yücel, Turgut, “Fatoşun Çeyizleri”, (Şiir), s.41
- SamiPaşazâde Sezai, “Eski Nesilden Unutulmuş İki Hürriyetçi”, (Kısa Öykü), s.42
- Nemli, Ziyad, “Kadınlar Hamamına Paso”, (Öykü), s.43-44
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Görünmeyen”, (Şiir), s.44
- Saroyan, W., (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Bir Yaz Günü”, (Öykü), s.45-46
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çocuk Milleti”, (Düşünce/Makale), s.47

- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Aralık 1954, S.14*
- İstanbul, “Mevlana’yı Anma Dolayısıyla”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “Fikir ve Sanat”, (İnceleme), s.5-6
- Araz, Nezihe, “Hâlbuki Ben”, (Şiir), s.6
- Kaplan, Mehmet, “Mehmet Akif”, (İnceleme), s.7
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış III Efsane ve Gerçek”, (Kültür-Sanat), s.8-11
- Tanyol, Cahit, “Küçük Şehir Hasreti”, (Deneme), s.12-13
- Akınlı, Hamit, “Örnek Bir Destan Cow-Boyu Hemingway”, (Röportaj), s.14-15
- Mogol, Selahaddin, “Kendimi Unutamıyorum”, (Şiir), s.15
- Kafesoğlu, İbrahim, “Canbazhane Aslanı”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Baybars, Taner, “Sulu Sepken”, (Şiir), s.17
- Aslanapa, Oktay, “Eski Şehirlerimiz Özelliklerini Kaybediyor”, (Eleştiri), s.18
- Doğan, Ayhan, “Duyuyor Musun?”, (Şiir), s.19
- Karakoç, Sezai, “Köşe II”, (Şiir), s.19
- Kabaklı, Ahmet, “Hürriyet ve İstiklâl”, (Düşünce/Makale), s.20-21
- Ardağı, Adnan, “Deh Suzi”, (Mektup), s.22
- O.A., “Henri Matisse’in Ölümü”, (Biyografi), s.23
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirlerimde Mistisizm Temayülü”, (İnceleme), s.24-25
- Ozan, Aytekin, “Orman Yeşili”, (Şiir), s.25
- Alpöge, Atilla, “Sessiz Oyun”, (İnceleme), s.26-27
- Arık, Mustafa Arif, “Yeşil Rüya”, (Şiir), s.27

- Aşçı, Abdullah, “Bir Sepet Vişne”, (Öykü), s.28-29
- Atsız, Yağmur, “Deniz ve Çeşme”, (Şiir), s.29
- Magny, Claude-Edmond, (çev.) Akı, Niyazi, “Roman’ın Altın Devri II”, (İnceleme), s.30-32
- Sepetçioğlu, Mustafa Necati, “Merdivenin Birinci Basamağı”, (Öykü), s.33-34
- Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan “Köy Doktoru”, (Öykü), s.35-37
- (İsimsiz), “Horst Gept”, (Kültür-Sanat), s.38-39
- Erden, Turgut, “Son Renk”, (Şiir), s.38
- Arı, Şevket, “Bu Derdin Çaresi”, (Derleme), s.40-44
- Massenet, Julies, (çev.) C.O. , “Manon”, (Kültür-Sanat), s.45-46
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.47-49
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Mektep ve Düşünce”, (Düşünce/Makale), s.50
- İstanbul, Ocak 1955, C.2/S.1*
- İstanbul, “Yeni Yıla Girerken”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız”, (İnceleme-Eleştiri), s.5-7
- Batu, Selahattin, “Yitikler”, (Şiir), s.7
- Schimmel, Annemarie, (çev.) Kıratlı, Cemile, “Garbın Mevlana Görüşü”, (Söyleşi), s.8-10
- Kaplan, Mehmet, “On İkiye Bir Var-Ayışığında Çalışkur”, (İnceleme), s.11-12
- “Mesneviden Seçmeler”, s.13-14
- Araz, Nezihe, “Devran”, (Şiir), s.14
- Seyyid, Dr. Naimüddin, “Mevlana’da Ölüm Mefhumu”, (Düşünce/Makale), s.15-16
- Kafesoğlu, İbrahim, “Millet Olma Yolunda”, (Eleştiri), s.17-18
- Özdemir, Nurettin, “Uzaklardaki Kadın –Hatıralardan Kaçış-“, (Şiir), s.18

- Aslanapa, Osman, “Mevlana’ya Borcumuz”, (Düşünce/Makale), s.19-20
- Belli, Vedat Fuad, “Bir Kökün Söyledikleri”, (Şiir), s.20
- Çelebi, Asaf Halet, “Mevlana’nın Edebi Hüviyeti”, (İnceleme), s.21-22
- Kabaklı, Ahmet, “Yunus’un Gülleri”, (Şiir), s.22
- Ardağı, Adnan, “Dönerken”, (Mektup), s.23-24
- Şener, Saffet Nezih, “Yüksük Dolusu”, (Şiir), s.24
- Akı, Niyazi, “Şehir Galerisinde Ercümen Kalmık”, (Kültür-Sanat), s.25-26
- Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon”, (Şiir), s.26
- Başay, Uğur, “İki Uyku Arasında”, (İnceleme), s.27-28
- Karakoç, Sezai, “Köşe III”, (Şiir), s.28
- Maurois, André, “Yazar ve Okuyucuları”, (İnceleme), s.29-30
- Ulutekin, Hanefi, “Takvim Ve Zaman”, (Şiir), s.30
- Magny, Claude Edmon, (çev.) N.A. , “Roman’ın Altın Devri”, (İnceleme), s.31-32
- Algan, Celâleddin, “Siyah-Beyaz”, (Şiir), s.32
- Aşçı, Abdullah, “Bir Kodaman”, (Öykü), s.33-35
- Arıpınar, Erdoğan, “Tanrım”, (Şiir), s.35
- Gökçay, Coşkun, “Yağmur Yağacak”, (Şiir), s.35
- Nemli, Ziyad, “Unutulan Bir Şey”, (Öykü), s.36-38
- Ülgener, Emin, “Durgun Saat”, (Şiir), s.38
- Ozan, Aytekin, “Yeni Yıl”, (Şiir), s.38
- Şami, Janset Berkök, “Evlenirsen”, (Öykü), s.39-40
- Öztemiz, Abdullah, “Senden Bana”, (Şiir), s.40
- Barrault, Jean-Louis, (çev.) Alpöge, A. , “Tiyatroyu Niye Seviyorum”,

(Düşünce/Makale), s.41

Arı, Şevket, “Kara Ahmet Dayı’nın Allaha Ahdı”, (Derlemeler), s.42-47

Bolulu, Osman, “Uzakta”, (Şiir), s.47

Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çocuk Dünyası ve Gerçek Dünya”, (Düşünce/Makale), s.48

Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50

İstanbul, Şubat 1955, S.2

İstanbul, “Bir Haksızlık Bir Hata”, (Önsöz), s.3-5

Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız-II”, (İnceleme), s.6-9

Doğan, Ayhan, “Tekrar Ediyorum”, (Şiir), s.7

Belli, Vedat F. , “İsimsiz”, (Şiir), s.9

Tecer, Ahmet Kutsi, “Orta Oyununda Program”, (İnceleme), s.10-11

Tanyol, Cahit, “Duyu Verileri ve Sanat”, (İnceleme), s.14-16

Maden, Sait, “Fe”, (Şiir), s.15

Ozan, Aytekin, “1950 Yılı”, (Şiir), s.16

Baybars, Taner, “Sait Faik Çevrilebilir mi?”, (İnceleme), s.17-19

Öztemiz, Abdullah, “Dönüm Noktası”, (Şiir), s.18

Güçlü, Nahit, “Tohum Ve Toprak”, (Şiir), s.19

Alpöge, Atilla, “Samuel Beckett ve Godot’yu Beklerken”, (İnceleme), s.20-22

Bülbül, A. Rıdvan, “Bizim Gökyüzünden –I-“, (Şiir), s.21

Atsız, Yağmur, “Bildiğim Şey”, (Şiir), s.22

Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi “Arkadaş Seçmek”, (Düşünce/Eleştiri), s.23-27

Arık, Mustafa Arif, “İzmir Üstüne”, (Şiir), s.24

- Ülgener, Emin, “Seni Kovacağım”, (Şiir), s.25
- Ardağı, Adnan, “Ateş Böcekleri”, (Şiir), s.26-27
- Kayıhan, Nejat Kazım, “Rajandra’ya Mektup”, (Mektup), s.28-44
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Tecrübe ve Terbiye”, (Düşünce/Makale), s.29-30
- Baudelaire, Charles, (çev.) Karakoç, M. S. , “Cythere’e Bir Yolculuk”, (Şiir), s.30-31
- Nemli, Ziyad, “Ver Yansın Elini”, (Öykü), s.32-34
- Aşçı, Abdullah, “Tek İşçili Patron”, (Öykü), s.35-37
- Yukaruç, Ünlü, “Tramvaylar Gürültüyle Geçiyordu”, (Öykü), s.38-39
- Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, “Her Işığın Öğrendiği / Yatak”, (Şiir), s.39
- Péguy, Charles, (çev.) Domaniç, K. , “Hürriyet”, (Şiir), s.40-41
- Batuhan, Remziye, “Çocukların Dini”, (Öykü), s.42-44
- Beck, Béatrix, (çev.) Kerem, Mukbil “Mürekkep Şişesindeki Kurbağa”, (Öykü), s.45-47
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Mart 1955, S.3*
- İstanbul, “Cemiyet ve Devletin Mes’uliyeti”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız-III”, (Dinceleme/Eleştiri), s.5-8
- Karakoç, Sezai, “Köşe IV”, (Şiir), s.8
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Orta Oyununda Curcuna ve 16. Yüzyılda Öğrenci Topluluğunun Verdiği Temsil”, (Araştırma/İnceleme), s.9-12
- Batu, Selahattin, “Sessiz Türkü”, (Şiir), s.12
- Öztemiz, Abdullah, “Değişmek”, (Şiir), s.12
- Belli, Vedat Fuat, “Eski”, (Şiir), s.12

- Kaplan, Mehmet, “Üç Ölüm Şiiri”, (İnceleme), s.13-15
- Tanyol, Cahit, “Duyu Verileri”, (Eleştiri), s.16-17
- Kafesoğlu, İbrahim, “Garplılaşmanın Neresindeyiz”, (Düşünce/Makale), s.18-21
- Ardağı, Adnan, “Sevmeye Dair”, (Şiir), s.19
- Şener, Saffet Nezihi, “Masal”, (Şiir), s.19
- Doğan, Ayhan, “Grafik”, (Şiir), s.21
- Aslanapa, Oktay, “Hayatımızın Renksizliği”, (Eleştiri), s.22-23
- Ayverdi, Ali Ekrem, “Dokuzuncu Yönden”, (Şiir), s.23
- Gökçay, Coşkun, “Yağmur Yağmış”, (Şiir), s.23
- Eyice, Semavi, “Vezirin Camii Attarın Mescidi”, (Şehir Öyküsü), s.24-25
- Araz, Nezihe, “Bolu’dan Gelen Müjde”, (Kompozisyon), s.27-28
- Oral, Osman, “Bolu Kız Öğretmen Okulu Sergisi İçin Ne Dediler?”, (Kültür-Sanat), s.29-30
- Akı, Niyazi, “Bir Savaş Açıldı”, (Düşünce/Makale), s.31
- Erişenler, Satı, “Hüseyin Rahminin Gerçekliği”, (İnceleme), s.32-35
- Ozan, Aytakin, “Yaşamak Türküsü”, (Şiir), s.33
- Akıncı, Turgut, “Mendil”, (Şiir), s.34
- Silone, Ignazio, “Arkadaş Seçmek II”, (Düşünce/Makale), s.36-38
- Özdemir, Nurettin, “Ölüm Üstüne”, (Şiir), s.38
- Nemli, Ziyad, “Hikâye Bu”, (Öykü), s.39-40
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Ankara’da Sanat Hareketleri”, (Kültür-Sanat), s.41-42
- Aşçı, Abdullah, “Yakın Tokyo Uzak Karım”, (Öykü), s.43-45
- Eminağalar, Özer, “Canım Sıkıldı”, (Öykü), s.46-47

- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Tahsil Nereden Başlamalı”, (Düşünce/Makale), s.48
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50
- İstanbul, Nisan 1955, S.4*
- İstanbul, “Dünkü ve Bugünkü Nesil”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız IV”, (İnceleme), s.5-9
- Karakoç, Sezai, “Şahdamar”, (Şiir), s.6-7
- Kaplan, Mehmet, “Üsluba Dair”, (İnceleme), s.10-11
- Gazimihal, Mahmut R., “Eski Sarı Zeybek”, (Kültür-Sanat), s.12-13
- Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar ve Boğaziçi Mehtapları”, (Düşünce/Makale), s.14-20
- Batu, Selahattin, “Türkü”, (Şiir), s.15
- Halıcı, Feyzi, “Bir Halı Dokunmaktadır”, (Şiir), s.16
- Ozan, Aytekin, “Erzurum Vapuru”, (Şiir), s.18
- Akıncı, Turgut, “Çıkar Yol”, (Şiir), s.19
- Feriel, Sami, “Köprü Sabahı I”, (Şiir), s.20
- Buğra, Tarık, “Yarışmalar Armağanlar”, (Düşünce/Makale), s.21
- Kabaklı, Ahmet, “Panorama”, (İnceleme), s.22-26
- Doğan, Ayhan, “Güzelsin”, (Şiir), s.23
- Tanyol, Cahit, “Oyun Olmasaydı”, (Düşünce/Makale), s.27-28
- Eyice, Semavi, “Hoş Ayasofyasın Yılda Bir Mescit Doğurursun”, (Şehir Öyküsü), s.29-30
- Atsız, Yağmur, “Farkında Bile Değiliz”, (Şiir), s.30
- Güçlü, Nahit, “Yer İle Gök Arasında”, (Şiir), s.30
- Kayıhan, Nejat K., “Gerçekler Karşısında Yaratıcının Durumu”, (Düşünce/Makale),

s.31-32

Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Hisar, Nuri, “Efendi, Köle Ve Hür İnsan”, (İnceleme), s.33-34

Alpöge, Atilla, “Oda Tiyatrosu”, (Kültür-Sanat), s.35-36

Suiçmez, Vural Vahit, “Mutluluk Adına Yaktığım Türküler II”, (Şiir), s.36

Gorki, Maksim, (çev.) Sezgin, Cemal “Tolstoy”, (Deneme), s.37-38

Nemli, Ziyad, “Mektup Gibi”, (Öykü), s.39-40

Altan, Gültekin, “Hazan Sonu”, (Şiir), s.40

Şami, Janset Berkök, “Londra Mektupları”, (Düşünce/Makale), s.41

Halıcı, Mehti, “Gülen İnek”, (Öykü), s.42-43

Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Bilginin Basamakları”, (Düşünce/Makale), s.44

Atmaca, Osman Naci, “Öyle Bir Şey Olmalıydı Ki”, (Öykü), s.45-47

Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50

İstanbul, Mayıs 1955, S.5

İstanbul, “Sosyalizm ve Memleket Realitesi”, (Önsöz), s.3-4

Hisar, Abdülhak Şinasi, “Bir Mecmua Adı Olarak İstanbul”, (Düşünce/Makale), s.5-6

Kaplan, Mehmet, “Abdülhak Hâmid-18.Ölüm Yıldönümü Dolayısıyla”, (İnceleme), s.7-8

Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon”, (Şiir), s.8

Tecer, Ahmet Kutsi, “Alay, Şenlik, Düğün”, (Araştırma), s.9-11

Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar Ve Boğaziçi Yalıları”, (İnceleme), s.12-18

Püsküllüoğlu, Ali, “Hem Çirkin Hem Güzel”, (Şiir), s.14

F.Gürcan, “Dört Adam”, (Şiir), s.14

- Özkan, Erdil, “Üç Bulutlu Rüya”, (Şiir), s.15
- Akıncı, Turgut, “Küçük Hikâye”, (Şiir), s.15
- Batu, Selahattin, “Ölüm Şiirleri, Kıyı-Öteki Dünya-Sessiz Şehir”, (Şiir), s.19
- Karakoç, Sezai, “Veda”, (Şiir), s.19
- Kafesoğlu, İbrahim, “İki Çeşit Medeniyet Anlayışı”, (Araştırma), s.20-21
- Önder, Mehmet, “En Eski Mesnevi Nüshası”, (İnceleme), s.22-23
- Güçlü, Nahit, “Ellerim”, (Şiir), s.23
- Berkok, Janset Şami, “Mağazalar ve Londra’da Noel”, (Mektup), s.24-25
- Çelebi, Asaf Halet, “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi I”, (Araştırma/İnceleme), s.26-29
- Özbaykal, Tuncer, “Bir Garip Şiir”, (Şiir), s.29
- Matsume, Soseki, (çev.) Oflazoğlu, Turan “İki Şiir”, (Şiir), s.29
- Horiguchi, Daigaku, (çev.) Oflazoğlu, Turan, “İki Şiir”, (Şiir), s.29
- Ardağı, Adnan, “İngiliz Dergilerinde Bir Edebiyat Gezintisi”, (Araştırma), s.30-31
- Atay, Atay, “Sonsöz”, (Şiir), s.31
- Beken, Süheyl, “Üç Buutlu Sanat Matinesi”, (Kültür-Sanat), s.32
- Ardağı, Adnan, “Çocukluğumu Özlüyorum”, (Şiir), s.33
- Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, “Arkadaş Seçmek”, (Düşünce/Makale), s.34-38
- Bakiler, Yavuz Bülent, “Kıbrıs’ın Fethi”, (Şiir), s.35
- Alpay, Necdet, “Bir Tuhaf Gökyüzü”, (Şiir), s.36
- Bolulu, Osman, “Birinci Türkü”, (Şiir), s.37
- Nemli, Ziyad, “Dünya Ekşidi”, (Öykü), s.39-40
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Şiir ve Geometri”, (İnceleme), s.41

- Tunalıgil, Baha Galip, “Postacı Kapıyı Çalmaz”, (Öykü), s.42-43
- Bearn, Pierre, (çev.) Kerem, Mukbil, “Korku”, (Öykü), s.44-47
- Yurdören, İbrahim, “Çağırıldığım Yer”, (Şiir), s.45
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Haziran1955, S.6*
- İstanbul, “Nasıl Yapmalı da...”, (Önsöz), s.3-4
- Kaplan, Mehmet, “Şiir ve Masal”, (İnceleme), s.5-6
- Batu, Selahattin, “Işıklı Dağ”, (Şiir), s.7
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Taklit ve Ortaoyunu’nun İki Görünüşü”, (Araştırma), s.8-10
- Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon III”, (Şiir), s.10
- Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar’ın Boğaziçi Yalıları’nda Saatler ve Mevsimler”, (İnceleme), s.11-12
- Ardağı, Adnan, “Söylenmemiş Şiirler Üstüne”, (Şiir), s.11
- Ayverdi, Erdem Hakkı, “İstanbul Mucizesi”, (Kültür-Sanat), s.12-17
- F.A. , “Tanımadığımız Fransa”, (Mektup), s.19-21
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Açılan Saadet”, (Şiir), s.21
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türk Medeniyetinin Tarihi Rolü”, (Araştırma), s.22-23
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Sanat Eserinde Konu”, (İnceleme), s.24-25
- Arıpınar, Erdoğan, “Ayna Yanıyor”, (Şiir), s.25
- Eyice, Semavi, “Bir Fakir-ül Hakir’in Mescidi”, (Şehir Öyküsü), s.26-27
- Çelebi, Asaf Halet, “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi II”, (Araştırma), s.28-32
- Lewis, Bernad, (çev.) Seber, Şinasi, “Osmanlı İmparatorluğu ve İslamiyet”, (İnceleme), s.33-36
- Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , “Bilinenden Ötelere”, (Düşünce/Makale), s.37-38

- Kaya, Turgut, “İnsanlar Yaşlı İnsanlar”, (Şiir), s.38
- Altan, Gültekin, “Esinti”, (Şiir), s.38
- Sadi, Hayri, “Adam Olacaksın”, (Şiir), s.38
- Forge, Andrew, (çev.) Ardağı, Adnan, “Paul Klee’nin İngiliz Sanatı Üzerindeki Tesiri”, (İnceleme), s.39-41
- Ozan, Aytekin, “Alacakaranlık”, (Şiir), s.40
- Bolulu, Osman, “Başlayan”, (Şiir), s.41
- Gökçay, Coşkun, “Yeşil Yıllar İçin”, (Şiir), s.41
- Timur, Sadettin, “Medeni Adam”, (Öykü), s.42-44
- Batuhan, Remziye, “İlim Madebi”, (Öykü), s.45-47
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- İstanbul, Temmuz 1955, S.7*
- İstanbul, “Nizam ve Hürriyet”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “Bazı Vehimlerimiz ve Hürriyet Korkusu”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Gökhan, Evliyaoğlu, “İhtiyatlar Silah Çatmış –Latife’ye-“, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmet, “Şarkıların Vatanı Kalplerdir/Dünya Kaçtı Gözüme”, (İnceleme-), s.8-10
- Belli, Vedat Fuat, “Siyah ve Beyaz”, (Şiir), s.10
- Ardağı, Adnan, “Sessizlikler”, (Şiir), s.11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Taklit ve Oyun”, (Araştırma), s.12-17
- Halıcı, Feyzi, “Her Şey Mevcut, Zaman Yok”, (Şiir), s.16
- Kabaklı, Ahmet, “Ömer Hayyam’dan İki Rubai”, (Şiir), s.17
- Ersaraç, İbrahim, “Siyah Beyaz”, (Şiir), s.17
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Hukuk”, (Araştırma), s.18-19

- Gazimihal, Mahmut R. , “Batıya Geçmiş Türk Oyunları Meselesi”, (Araştırma), s.20-22
- Püsküllüoğlu, Ali, “....Ler”, (Şiir), s.21
- Sarıkâhya, Esat Halit, “Bu Şehrin Güvercinleri”, (Şiir), s.22
- Baty, Gaston, (çev.) Alpöge, Atilla “Tiyatronun Ruhu”, (Düşünce/Makale), s.23
- Eyice, Semavi, “Bir Tarihçi ve Tarihe Mal Edilmeyen Hatırası”, (Şehir Öyküsü), s.24-25
- Baybars, Taner, “Londra’da Sanat Hareketleri”, (Kültür-Sanat), s.26
- Doğan, Ayhan, “Nesir, Şiir Yolları”, (İnceleme), s.27
- Gandi, (çev.) Domaniç, K. , “Ekmeğini Kazanmak”, (Düşünce/Makale), s.28-29
- Öztaş, Önal Vasıf, “Dünya Güzel”, (Şiir), s.29
- Gomel, Victor, “Meydan”, (Şiir), s.29
- Ayverdi, Ali E. , “24.00-01.00 Masalı”, (Öykü), s.30-31
- Nemli, Ziyad, “İçmeye Gittiler”, (Öykü), s.32-33
- Hellens, F. , (çev.) Kerem, Mukbil, “Babamın Derdi”, (Öykü), s.34-36
- Kuruca, Hamza, “Işık/Ne/Ölümü Hatırlatan Şiir”, (Şiir), s.36
- Arı, Şevket, “Suç Benimdi Ama”, (Derleme), s.37-39
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Ağustos 1955, S.8*
- İstanbul, “Hürriyet ve İstismar”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük İhtiyacımız”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Batu, Selahattin, “Can Yüzü”, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmet, “Siyah Kehribar”, (İnceleme), s.8-9
- Karakoç, Sezai, “İnci Dakikaları”, (Şiir), s.10

- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Kadını”, (Araştırma), s.11-12
- Önder, Mehmet, “İki Büyük Mutasavvufun El Yazıları”, (Kültür-Sanat), s.13-14
- Doğan, Ayhan, “Karanlıkta Söylenen Türkü”, (Şiir), s.14
- Ardağı, Adnan, “Dünyayı Bulutlar Örtmüştü”, (Mektup), s.15-16
- Güçlü, Nahit, “Beni İpe Çekmeli”, (Şiir), s.16
- Baybars, Taner, “Üsküdar”, (Mektup), s.17
- Gandi, (çev.) Domaniç, K. , “Müsamaha Yahut Dinlerin Eşitliği”, (Düşünce/Makale), s.18
- Marin, John, “Resme Dair Notlar”, (Düşünce/Makale), s.19-21
- Püsküllüoğlu, Ali, “Evvel Zaman İçindeki Bu Şiiri Es Harfine Sunuyorum”, (Şiir), s.21
- Tyler, Parker, (çev.) Hisar, Nuti, “Film ve Resmin Manası”, (İnceleme), s.22-23
- Halıcı, Mehdi, “Bir Avuç Toprak”, (Öykü), s.24-27
- Özkan, Erdil, “Günlerin Getireceği”, (Şiir), s.25
- Aşçı, Abdullah, “Dükkân Önü”, (Öykü), s.28-30
- Eser, Haluk, “Değişen Dünya”, (Düşünce/Makale), s.31-36
- Kuruca, Zeki, “Kader”, (Şiir), s.32
- Şahin, A. İhsan, “Fırtınadan Sonra”, (Şiir), s.33
- Akpınar, Nejat, “İkinci Geliş”, (Şiir), s.36
- Dolu, Edibe, “Güzel Sanatlar Akademisi Sergisi”, (Kültür-Sanat), s.37-38
- Darcan, A. Nihat, “Kış Ortasında”, (Şiir), s.38
- Atay, Âlim, “Birincisi”, (Şiir), s.38
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42

İstanbul, Eylül 1955, S.9

İstanbul, “Şarklı ve Garplı Ahlâk Anlayışı”, (Önsöz), s.3-4

Hisar, Abdülhak Şinasi, “Yazmaya Dair”, (Düşünce/Makale), s.5-6

Batu, Selahattin, “Çıplak”, (Şiir), s.6

Kaplan, Mehmet, “Fehim Bey ve Biz”, (İnceleme), s.7-9

Doğan, Ayhan, “Ağıt”, (Şiir), s.9

Tecer, Ahmet Kutsi, “Pişekâr”, (Araştırma), s.10-13

Kafesoğlu, İbrahim, “Türklerde Sanat”, (Araştırma), s.14-16

Özkan, Erdil, “Sır Bohçasından Düşürdüğüm Şiir”, (Şiir), s.16

Ardağı, Adnan, “Atlı Polisin Ayağında Trafik Işığı”, (Öykü), s.17-18

Koç, Kemâlettin, “Bir Vapur Yürüdü Mavide”, (Şiir), s.18

Çınar, Ruhi, “Hitabet”, (Eleştiri), s.19-20

Bohça, A. Şevket, “Sular”, (Şiir), s.20

Erten, Azize, “Thomas Mann”, (Düşünce/Makale), s.21-22

Baudelaire, Charles, (çev.) Alptekin, Turan, “Dertleşme”, (Şiir), s.22

Huxley, Aldous, (çev.) K.D. , “Sanat ve Din”, (İnceleme), s.23-24

Eser, Haluk, “Sakat Tanrı”, (Şiir), s.24

Nemli, Ziyad, “Beşparmak”, (Öykü), s.25-26

Altan, Gültekin, “Bir Mektup”, (Şiir), s.26

Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Düşüncenin Kendi İçinde İkiye Bölünmesi ve Çatışması”, (Eleştiri), s.27

Huidobro, Vicente, “O/Rond/Tabiatın Kuvvetleri”, (Şiir), s.28-29

Ayverdi, Aligül A., “Yağmur Yağdı, Böyle Oldu”, (Öykü), s.30-31

- Artan, Gündüz, “Siz Tanımazsınız”, (Şiir), s.31
- Okurer, Cahid, “Hatıraların Sonu”, (Öykü), s.32-35
- Suiçmez, Vural Vahit, “Boşluğa Atılan İmza”, (Şiir), s.34
- Atay, Âlim, “A Harfi A Sesi Çıkarırken Yazıldı”, (Şiir), s.35
- Dolu, Edibe, “Üniversite Kütüphanesindeki Kitap Sergisi”, (Kültür-Sanat), s.36-37
- Sanımer, Gündoğdu, “Sizleri Düşündüm”, (Şiir), s.37
- Kaya, İsmail, “Sarı Yeşil Işıklar”, (Şiir), s.37
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- İstanbul, Ekim 1955, S.10*
- İstanbul, “Kütle Psikolojisi”, (Önsöz), s.3-4
- Okurer, Cahid, “Saadet”, (Düşünce/Makale), s.5-6
- Batu, Selahattin, “Konuk”, (Şiir), s.6
- Defne, Zeki Ömer, “Kıyıdaki Tekne”, (Şiir), s.7
- Hisar, Abdülhak Şinasi, “Romancının, Kahramanına Dair, Mehmet Kaplan’a Mektubu”, (İnceleme), s.8-9
- Halıcı, Feyzi, “Ümitsiz Aşk”, (Şiir), s.9
- Kaplan, Mehmet, “Bozma ve Değiştirme”, (İnceleme), s.10-11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Kavuklu”, (Araştırma), s.12-16
- Doğan, Ayhan, “Uyudum”, (Şiir), s.15
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Şehir Medeniyeti”, (Araştırma), s.17-19
- Karakoç, Sezai, “Ping-Pong Masası”, (Şiir), s.19
- Ardağı, Adnan, “Solo”, (Şiir), s.20-21
- Önder, Mehmet, “Nasrettin Hocaya Dair Yeni Vesikalar”, (Araştırma), s.22-23

- Suiçmez, Vural Vahit, “Nerde Bir Işık Görse Gözlerim”, (Şiir), s.23
- Ardağı, Adnan, “Ben Her Şeyden Çok Okumayı Severim”, (Mektup), s.24-25
- Asöcal, Yılmaz Osman, “Üç Defa Güzelsin”, (Şiir), s.25
- Hisar, Nuri, “Derme Çatma”, (İnceleme), s.26-27
- Evren, Ergun, “Sana Bakarak”, (Şiir), s.27
- Dolu, Edibe, “Bizans Tetkikleri Kongresi”, (Söyleşi), s.28-29
- Rouge, Pierre, (çev.) Şükrü, Orhan “Pierre La Mure’e Mektup”, (Mektup), s.30-31
- Kaneko, (çev.) Cengiz, Halil Erdoğan, “İkisi Ortası/Hâlbuki Şimdi”, (Şiir), s.31
- Timur, Saadet, “Sevgisizler”, (Öykü), s.32-35
- Halıcı, Mehdi, “Kadere Dönen Dünya”, (Öykü), s.36-39
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Kasım 1955, S.11*
- İstanbul, “Demokrasi ve Düşünce”, (Önsöz), s.3-4
- Mutluay, Rauf, “Beş”, (Eleştiri), s.5-6
- Araz, Nezihe, “Şehzade Mehmet’e Ninni”, (Şiir), s.6
- Kaplan, Mehmet, “Yaz Yağmuru”, (İnceleme), s.7-8
- Alptekin, Turan, “Korku/Yol”, (Şiir), s.8
- Maurois, André, (çev.) Akı, Niyazi, “Sanat Hayat Değildir”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Batu, Selahattin, “Ellerinde Sabah”, (Şiir), s.10
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Yerleşik Hayat”, (Araştırma),s.11-13
- Özkan, Erdil, “Senin İçin Üzülüyorum”, (Şiir), s.13
- Ardağı, Adnan, “Dere Kenarında Bir Türk Hanımı”, (Mektup), s.14-15
- Eser, Haluk, “İnsan ve Allah”, (Şiir), s.15

- Baybars, Taner, “Bertha”, (Mektup), s.16-17
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Gecede Arama”, (Şiir), s.17
- Alpöge, Atilla, “Çığır Sahne”, (Kültür-Sanat), s.18-19
- M.K. , “Her Ağaçtan Bir Yaprak”, (İnceleme), s.20-24
- Güçlü, Nahit, “Çocukluğum”, (Şiir), s.25
- Ayverdi, Aligül E. , “Gebe Dakikalar”, (Öykü), s.26-28
- Barreto, Alfonro Enrique de Lima, (çev.) Akbal, Oktay “Cava Dilini Bilen Adam”, (Öykü), s.29-32
- Şamilgil, Mete, “Hasret I-II”, (Şiir), s.30
- Artan, Gündüz, “Birinci Mektup”, (Şiir), s.32
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Nesir, Şarkı ve Şiir”, (Düşünce/Makale), s.33-34
- Uzer, Suat, “Gözlerin Girdi Aramıza”, (Şiir), s.34
- Akı, Niyazi, “Gemiden İnen Kadın”, (Öykü), s.35-37
- Yalçın, Hayri, “Bir Dağ Evi ve Eşsiz Mum”, (Şiir), s.37
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-41
- İstanbul, Aralık 1955, S.12*
- İstanbul, “İklimler”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “Heyecanların Rolü”, (Eleştiri), s.5-7
- Alptekin, Turan, “Güneşin Oğlu/Geysa”, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmet, “Modern Sanat ve Bohem”, (İnceleme), s.8-10
- Batu, Selahattin, “Gece Şarkısı”, (Şiir), s.10
- Hisar, Abdulhak Şinasi, “Fuzuli”, (İnceleme), s.11-12
- Junk, Robert, (çev.) Akı, Niyazi, “Suni Cennet”, (Anı), s.13-15

- Kabaklı, Ahmet, “Edebiyatta Sevgi ve Hınç”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Asral, Suat Salih, “Korku Duvarları”, (Şiir), s.17
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Milliyet”, (Araştırma), s.18-20
- Çelebi, Asaf Halet, “Kunâla”, (Şiir), s.20
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Tiryaki”, (Araştırma), s.21-23
- Ardağı, Adnan, “Eğitim Bir Sanattır, İlim Değil”, (Anı), s.24-26
- Doğan, Ayhan, “Çizgi”, (Şiir), s.26
- Hisar, Nuri, “Kendi Kendine Değer Verme”, (Düşünce/Makale), s.27-28
- Halıcı, Feyzi, “İtiraf”, (Şiir), s.28
- Baybars, Taner, “Big Ben Vuracak”, (Mektup), s.29
- Halıcı, Mehdi, “Kulpu Kırık Küp”, (Öykü), s.30-32
- Kitaplar, s.33-36
- A. Remiz, “Sen ve Ben Susmalı”, (Şiir), s.34
- Tekin, Talat, “İçince”, (Şiir), s.36
- Nemli, Zîyad, “Dişi”, (Öykü), s.37-39
- Yalçın, Hayri, “Yağmur Yağsa Da Olur Yağmasa Da”, (Şiir), s.39
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Ocak 1956, C.3/S.1*
- İstanbul, “Neden Gecikiyoruz?”, (Önsöz), s.3-4
- Kaplan, Mehmed, “Eski ve Yeni Aşk Şiirleri”, (İnceleme), s.5-9
- Defne, Zeki Ömer, “Sizif”, (Şiir), s.7
- Aksel, Malik, “Zamanla Her Şey Tarihleşir”, (Düşünce/Makale), s.10
- Kabaklı, Ahmet, “Türk Şairlerinde Mevlana Tesiri”, (İnceleme), s.11-14

- Batu, Selahatin, “Ayrılık”, (Şiir), s.12
- Alptekin, Turan, “7 Şiir”, (Şiir), s.13
- Doğan, Ayhan, “Böylesin Yahut Böyle”, (Şiir), s.14
- A. Remiz, “Gürültü”, (Şiir), s.14
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türkler ve Din”, (Araştırma), s.15-16
- Akı, Niyazi, “Bir Kitap Dolusu Genç”, (Kültür-Sanat), s.17-18
- Yalçın, Hayri, “K Harfi Kaderinin Güç Yazar”, (Şiir), s.18
- Erişenler, Satı, “Büyük Ümitler”, (İnceleme), s.19-21
- Güçlü, Nahit, “Boşa Sıkılan Kurşunlar”, (Şiir), s.20
- Ardağı, Adnan, “Redis Ucu İle Londra”, (Mektup), s.22-23
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Epiktet ve Sezar”, (İnceleme), s.24-25
- Gülşen, Lütfü, “Mecidiye Eteklerinde Silah Çatıldı”, (Şiir), s.25
- Hisar, Nuri, “Dikkat ve Alâka”, (İnceleme), s.26-27
- Kırdar, Üstün, “Tramvayda”, (Öykü), s.28-29
- T.S. Eliot, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, “Çorak Ülke I Ölülerin Gömülmesi”, (Şiir), s.30-31
- Tekin, Yüksel, “Akşam Güneşi Batmadan”, (Öykü), s.32-33
- Aru, Yılmaz, “Bu Akşam Sana Bakıyorum/Yoksun”, (Şiir), s.33
- Okurer, Cahid, “Kara Melek” (Öykü), s.34-38
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- İstanbul, Şubat 1956, S.2*
- İstanbul, “Din”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “Türkiye’de Yabancı Üniversite”, (Düşünce/Makale), s.5-7

- Batu, Selahattin, “Müzlere Yalvarış”, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmed, “Milli Kütüphane”, (İnceleme), s.8-11
- Alptekin, Turan, “Ağaç”, (Şiir), s.9
- Halıcı, Feyzi, “Yolculuk”, (Şiir), s.10
- Doğan, Ayhan, “Nerde Bir Işık Görsem Seni Buldum Sanıyorum”, (Şiir), s.11
- Ardağı, Adnan, “Yaşama Sevincimi İlan Ediyorum”, (Şiir), s.12-13
- Kabaklı, Ahmet, “Eski Kavga”, (Şiir), s.13
- Kırzioğlu, “Ziya Gökalp’in Ailesi”, (Biyografi), s.14-18
- Karakoç, Sezai, “Tut”, (Şiir), s.15
- Belli, Vedat Fuat, “Gün Doğarken”, (Şiir), s.18
- Mutluay, Rauf, “Kelimeler”, (İnceleme), s.19-21
- Kafesoğlu, İbrahim, “İslamlık ve Türkler”, (Araştırma), s.22-23
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı’nın Şiir Görüşü”, (Araştırma), s.24-26
- Ardağı, Adnan, “Psikoloji”, (Mektup), s.27-28
- Kaya, İsmail, “Üç Buutlu Hayatımdan Birini Yitirdim”, (Şiir), s.28
- Timur, Saadet, “Deli”, (Öykü), s.29-31
- Püsküllüoğlu, Ali, “Işık Oyunu”, (Şiir), s.30
- Eser, Haluk, “Komşu”, (Öykü), s.32-34
- Karakan, Hüseyin, “Mezarlar Türküsü”, (Şiir), s.34
- Ellwood, Charles A., (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, “Eğitimde Sosyal Tasavvur”, (Eleştiri), s.35-37
- Eminağalar, Özer, “Bin Sekizyüz Saniye”, (Öykü), s.38-39
- Koç, Kemalettin, “Büyüyen Aydınlık”, (Şiir), s.39

- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Mart 1956, S.3*
- İstanbul, “İki Mesele”, (Önsöz), s.3-4
- Aksel, Malik, “Nakışlı Duvarlar-Badanalar”, (Eleştiri), s.5-6
- Kaplan, Mehmed, “Kırdan Bayırdan Toplamalar”, (İnceleme), s.7-9
- Defne, Zeki Ömer, “İma Sumah’a Mektup”, (Şiir), s.8
- Batu, Selahattin, “Parnassos’ta Dua”, (Şiir), s.10
- Kabaklı, Ahmet, “Köye Varan Şiir”, (İnceleme), s.11-13
- Karakoç, Sezai, “Köşe V”, (Şiir), s.13
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Şive Taklitleri, Karakter Taklitleri”, (Araştırma), s.14-18
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dördüncü Cemre/Gözyaşı”, (Şiir), s.16
- Karaveli, Orhan, “Yürü Dilber Yürü”, (Mektup), s.19-20
- Halıcı, Feyzi, “Dilekçe”, (Şiir), s.20
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı’nın Şiirinde Temalar”, (Deneme), s.21-24
- Erişenler, Satı, “Hüseyin Rahmi’ye ve Aşka Dair”, (Düşünce/Makale), s.25-27
- Ardağı, Adnan, “Yeşil”, (Mektup), s.28
- Belli, Vedat Fuat, “Zamana Düşen Gölge”, (Şiir), s.28
- Alpöge, Atilla, “İmaparator Jones, Eugene O’neill ve Ekspresyonizm”, (Kültür-Sanat), s.29-32
- Doğan, Ayhan, “Öte Beri”, (Şiir), s.32
- Tieg, Ernest W. , (çev.) Çakmakçioğlu, Adnan, “Eğitsel Tanıtma”, (Düşünce/Makale), s.33-34
- Halıcı, Mehdi, “Kapan”, (Öykü), s.35-37
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Hakikat Aşkısı”, (Düşünce/Makale), s.38

- Tekin, Yüksel, “Sokaktaki Adam”, (Kısa Öykü), s.39
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Nisan 1956, S.4*
- İstanbul, “Kıyafet ve Medeniyet”, (Önsöz), s.3-4
- Aksel, Malik, “Kitapların Talihi”, (İnceleme), s.5-6
- Asral, Suat Salih, “Herkesle”, (Şiir), s.6
- Kaplan, Mehmed, “Geçmiş Zaman Köşkleri”, (İnceleme), s.7-9
- Koç, Kemalettin, “Kış Aydınlığı”, (Şiir), s.9
- A. Nevit, “Fahir İz’le Konuşma”, (Söyleşi), s.10-11
- C. Algan, “Can”, (Şiir), s.11
- A. Remiz, “Çağrı”, (Şiir), s.11
- Eyice, Semavi, “Çancı Keşiş ve İstanbul’un Camie Çevrilen Son Kiliseleri”, (Şehir Öyküsü), s.12-13
- K.D. , “Hikâyât-ı Esepos”, (Öykü), s.14-15
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Sonsuz Şiir”, (Şiir), s.15
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı Tarancı’nın Üslubu III”, (Araştırma), s.16-18
- Öztelli, Cahit, “Nedim’in Yeni Bir Gazeli”, (İnceleme), s.19
- Hisar, Nuri, “Dil Meselesi”, (İnceleme), s.20-21
- Timur, Saadet, “Yitikler”, (Öykü), s.22-25
- Fenner, Mildred Sandison, (Çev: Adnan Çakmakçioğlu), “Gelişen Öğretmen”, (Düşünce/Makale), s.26-28
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Gemidekiler”, (Öykü), s.29-33
- Gürol, Ender, “Bataklık”, (Masal), s.34
- Dirikolu, Beşir, “Çeşmenin Aşkı”, (Şiir), s.35

- Yayla, Aylan, "...Vardı", (Şiir), s.35
- Erdem, Nafiz, "Bozkır Hikâyesi", (Şiir), s.35
- Özbay, Ataman, "Yaşama Sevinci", (Şiir), s.36
- T. Artun, "Abdürrezzak Efendi", (İnceleme), s.37-38
- Alptekin, "Dergiler-Yayınlar-Olaylar", s.39-42
- İstanbul, Mayıs 1956, S.5*
- İstanbul, "Sorumluluk ve Güdümlülük", (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, "Remzi Oğuz Arık", (İnceleme), s.5-6
- Kaplan, Mehmed, "Remzi Oğuz ve Köy Meselesi", (İnceleme), s.7-9
- Batu, Selahattin, "Tanrı'ya Giden Ses", (Şiir), s.9
- Alptekin, Turan, "Neşideler Neşidesi", (Şiir), s.10-13
- Aksel, Malik, "Bizden Olanlar, Olmayanlar", (Kültür-Sanat), s.14-15
- Karaveli, Orhan, "Moskova'dan Dönenler", (Mektup), s.16-17
- Çelebi, Asaf Halet, "Pencereler ve Kapılar", (Şiir), s.17
- Akı, Niyazi, "Şehir Galerisinde Zerrin Bölükbaşı'nın Heykel Sergisi", (Kültür-Sanat), s.18-19
- Halıcı, Feyzi, "Sen Misin", (Şiir), s.19
- Russel, Bertrand, (çev.) Domaniç, K. , "Sevgi", (Düşünce/Makale), s.20-23
- Gökhan, Evliyaoğlu, "Geceyle Gelen", (Şiir), s.22
- Ardağı, Adnan, "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi", (Şiir), s.24-25
- Özer, Orhan, "Aşktan Utanıyorum Kendimden Utanıyorum Odil", (Şiir), s.25
- Eser, Haluk, "Karasu Kenarından", (Mektup), s.26-27
- Kuruca, Hamza, "Sevdiğime Soru", (Şiir), s.27

- Giddins, T.P. , (çev.) Çakmakçıglu, Adnan, “Öğretmen İşin Kolayına Bak”, (Düşünce/Makale), s.28-32
- T.S. Eliot, (çev.) D., Beğlan Birand, “Oyuk Adamlar”, (Şiir), s,30-31
- Doksat, Recep Ferdi, “Topuklar”, (Öykü), s.32-35
- Püsküllüoğlu, Ali, “Cinayet Saati”, (Şiir), s.34
- Nemli, Ziyad, “Adsız Kişi”, (Öykü), s.37-38
- Vural, Suat, “Bahar Şarkısı”, (Şiir), s.38
- Tekin, Yüksel, “Elektrikli Tren”, (Küçük Öykü), s.39
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- İstanbul, Haziran 1956, S.6*
- İstanbul, “Solculuk ve Milliyetçilik”, (Önsöz), s.3-5
- Aksel, Malik, “Din İle Dünya Arasında Sanat”, (İnceleme), s.6-7
- Kaplan, Mehmed, “Sen Sen Sen”, (İnceleme), s.8-11
- Batu, Selahattin, “Aşkla Allah Bir”, (Şiir), s.11
- Hisar, Nuri, “Şahsiyet Olmak”, (Düşünce/Makale), s.12-13
- Ardağı, Adnan, “Ayın Üzerindeki Adam”, (Şiir), s.14
- Önder, Mehmet, “Divan-ı Kebir’in En Eski Nüshası”, (Kültür-Sanat), s.15-16
- Arsal, Suat Salih, “Sanatkârın Dünyası”, (Şiir), s.16
- Koç, Kemalettin, “Ay Işığında Bir Köpek Öldü”, (Şiir), s.16
- Baybars, Taner F. , “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler”, (Kültür-Sanat), s.17-18
- Ceylan, Zeki, “Gece Renksizliğini Unutmuştu”, (Şiir), s.18
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Tarihinde Lâiklik”, (Araştırma), s.19-20
- A. Remiz, “Hasta ile Doktor”, (Şiir), s.20

- Öztelli, Cahit, “Nedim’in Bir Gazeli Üzerine”, (İnceleme), s.21-22
- Gökçay, Coşkun, “Mayıs Çiçekleri”, (Şiir), s.22
- Eyice, Semavi, “Bir Devir, Bir İhtilal ve Bir Sadrazam”, (Şehir Öyküsü), s.23-24
- Lattéraire, Le Figaro, Henri Frere, “Maillol İle Konuşmalar/ Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, (Kültür-Sanat), s.25-29
- Özkan, Erdil, “Sana Neler Öğreteceğim”, (Şiir), s.29
- Timur, Saadet, “Beş Günün Hikâyesi”, (Öykü), s.30-33
- Çakmakçoğlu, Adnan, “Önderliğin Öğrenilmesi”, (Eleştiri), s.34-36
- Muhteremoğlu, Afet, “Hikâye”, (Öykü), s.37-38
- Şükrü, Orhan, “Bir Lise Öğrencisinin Mektubu”, (Öykü), s.39-40
- Dora, Asena, “Postacı”, (Şiir), s.40
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.41-42
- İstanbul, Temmuz 1956, S.7*
- İstanbul, “Coğrafya”, (Önsöz), s.3-5
- Turhan, Mümtaz, “Kitabi Ne Demektir?”, (Düşünce/Makale), s.6-7
- Doğan, Ayhan, “Akşam Bir Bulut Gibi Sallanıyordu”, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmed, “Basamaklar”, (İnceleme), s.8-10
- Karakoç, Sezai, “Bulmaca”, (Şiir), s.10
- Alpöge, Atilla, “O’neill’in Yeni Piyesi”, (İnceleme), s.11-12
- Bağlan Birand D., “İsimsiz”, (Şiir), s.12
- Doğan, Ayhan, “Cahit Külebi”, (İnceleme), s.13-15
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Mukallit-Mudhikler” (Araştırma), s.16-19
- Baybars, Taner F. , “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler”, (Kültür-Sanat), s.20-22

- Hisar, Nuri, “Descartes, Akıl ve Din”, (Düşünce/Makale), s.23-24
- Güçlü, Nahit, “Besbelli”, (Şiir), s.24
- Le Figaro Littéraire, Henri Frere, “Maillol İle Konuşmalar- Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, (Röportaj), s.25-28
- Suiçmez, Vural Vahit, “Yurt Türküleri”, (Şiir), s.28
- Okurer, Cahid, “Coğrafyadan Vatana”, (Kültür-Sanat), s.29-32
- Morgan, Joy Elmer, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, “Şahsiyetinizi Nasıl Geliştirirsiniz?”, (Araştırma), s.33-35
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Zaruretlerden Faydalanma”, (Düşünce/Makale), s.36
- Ayverdi, Aligül A. , “Afrodit, Sigaradaki Tanrı”, (Öykü), s.37-38
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- İstanbul, Ağustos 1956, S.8*
- İstanbul, “Köy Kalkınması ve Serbest Seçim”, (Önsöz), s.3-4
- Kaplan, Mehmed, “Divan Edebiyatı Üzerinde Yeni Görüşler”, (İnceleme), s.5-8
- Çakmakçıoğlu, Adnan, “Deneme Okullarımız”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Okurer, Cahid, “Temel Fikirleri Bakımından Türkiye’de Şark, Garp ve Amerikan Tesisleri”, (İnceleme), s.11-14
- Doğan, Ayhan, “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri”, (İnceleme), s.15-18
- Akalın, İ. Sami, “Defne Fidanı”, (İnceleme), s.19
- Hisar, Nuri, “Sanat, Oyun, Fayda”, (Eleştiri), s.20-21
- Üçer, Erten, “Yitirdim Düşünü”, (Şiir), s.21
- Bütün, Nazlı, “Çivi”, (Şiir), s.21
- Kafesoğlu, İbrahim, “Batı Medeniyeti ve Türkler”, (Araştırma), s.22-23
- Doğan, Ayhan, “Yüzyüze”, (Şiir), s.23

- Karaveli, Orhan, “Bir Şehrin Yeşil Ciğerleri”, (Mektup), s.24-25
- Eyice, Semavi, “Bizans Hizmetinde Bir Arap Emiri”, (Şehir Öyküsü), s.26-27
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler III”, (Kültür-Sanat), s.28-31
- Eser, Haluk, “Gitmek”, (Anı), s.32-33
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Yeniliklere Karşı”, (Düşünce/Makale), s.34-35
- Koç, Kemalettin, “Güney Caddesi”, (Şiir), s.35
- (İsimsiz), “Eski Hacer Ana”, (Öykü), s.36-37
- (İsimsiz), “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-40
- Öztel, Cahit, “Tenkit Ahlakı”, (Söyleşi), s.41-42
- İstanbul, Eylül 1956, S.9*
- İstanbul, “Atatürk, Öz Türkçe ve Dil Devrimi”, (Önsöz), s.3-6
- Aksel, Malik, “Sultan Bayezid ve Türk Sanatı”, (Kültür-Sanat), s.7-8
- Doğan, Ayhan, “Günebakan”, (Şiir), s.8
- Kaplan, Mehmed, “Eskileri ve Yenileri Okumak Meselesi”, (İnceleme), s.9-11
- Aslanapa, Oktay, “Bizde ve Hollanda’da Lale Devri”, (Araştırma), s.12-13
- Kuruca, Zeki, “Sonbahar Türküsü”, (Şiir), s.13
- Okurer, Cahid, “Düşüncede Temel ve Metot Meselesi”, (Araştırma/İnceleme), s.14-16
- Ardağı, Adnan, “Tuz Yataklarına Vuran Ay”, (Şiir), s.17
- Doğan, Ayhan, “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri II Temler”, (İnceleme), s.18-22
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler: IV”, (Kültür-Sanat), s.23-26
- İldeniz, Türkan, “Balenda”, (Şiir), s.26
- Akı, Niyazi, “Tapu Senedi”, (Öykü), s.27-31

- Koç, Kemalettin, “Çınarın Gölgesi Suyu Düşüp Üşüdü”, (Şiir), s.31
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “İnsan En Güzel Örneğe Uyarak Yetişir”, (Düşünce/Makale), s.32-33
- Lindsay, Vichey, (çev.) Akalın, L. Sami, “Alaattin ve Çin”, (Şiir), s.33
- Maltz, Albert, (çev.) Azizoğlu, Orhan, “Dünyanın En Mesut İnsanı”, (Öykü), s.34-40
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.41-42
- İstanbul, Ekim-Kasım 1956, S.10-11*
- İstanbul, “İstanbul Katları”, (Önsöz), s.3-4
- Turhan, Mümtaz, “Geriliğimizin Sebepleri”, (Eleştiri/İnceleme), s.5-7
- Karakoç, Sezai, “Sultan Ahmet Çeşmesi”, (Şiir), s.7
- Kaplan, Mehmed, “İnsan Tükenmez”, (İnceleme), s.8-12
- Şener, Saffet Nezihi, “Akıl Pamuk İpliği”, (Şiir), s.9
- Doğan, Ayhan, “Ayrılık”, (Şiir), s.10
- Halıcı, Feyzi, “İstanbul Caddesi, Günaydın”, (Şiir), s.11
- Püsküllüoğlu, Ali, “Eylül’lerden Biri”, (Şiir), s.12
- Aksel, Malik, “Güven Yetersizliği”, (Eleştiri/İnceleme), s.13-14
- Evren, Ergun, “Kıskanç”, (Şiir), s.14
- Aslanapa, Oktaş, “Viyana’da Sanat ve Müzik”, (Kültür-Sanat), s.15-16
- Ardağı, Adnan, “İstanbul’un Gece Düzlemindeki Kesiti”, (Şiir), s.17
- Okurer, Cahid, “İnsan Niçin Yanlış Düşünür”, (Düşünce/Makale), s.18-20
- Hisar, Nuri, “Yağmur”, (İnceleme), s.21-23
- İldeniz, Türkan, “Tahia”, (Şiir), s.23
- Ersoy, Nuri, “Yeşil Sinek Henri Troyat”, (İnceleme), s.24-25

- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler V”, (Kültür-Sanat), s.26-28
- Atay, F. Rıfkı, “Terbiye”, (Söyleşi-Anı), s.29
- Safa, Peyami, “Bir Dizgi Yanlışının Düşündürdükleri”, (İnceleme), s.30
- Sepetçioğlu, Mustafa Necati, “Erguvan Bahçesi”, (Öykü), s.31-33
- Umaç, “Tiyatro”, (İnceleme), s.34-35
- Sivri, İsmail, “Yeşil Pancurlu”, (Öykü), s.36-38
- Yücel, Turgut, “Öylesine Unutamadığımız Günler”, (Şiir), s.38
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- İstanbul, Aralık 1956, S.12*
- İstanbul, “Fuzuli”, (Önsöz), s.3-4
- Aksel, Malik, “Dünden Bugüne Uymak”, (Düşünce/Makale), s.5-11
- Koç, Kemalettin, “Anılarım Doğrusunda”, (Şiir), s.10
- Bülbül, A. Rıdvan, “Öldükten Sonra”, (Şiir), s.11
- Karakoç, Sezai, “Ölüm Tellalları”, (İnceleme), s.12-13
- Kaplan, Mehmed, “Köy ve Köy Şiirleri”, (İnceleme), s.12-13
- Aslanapa, Oktay, “Bir Baba Oğluna Cezanne’i Anlatıyor”, (Anı), s.14-15
- Doğan, Ayhan, “Tanzimat ve Serveti Fünun Şiirlerine Kısa Bir Bakış”, (İnceleme), s.16-18
- Emil, H. Birol, “Şair ve Kurtuluş”, (Eleştiri), s.19-21
- Okurer, Cahid, “Yanlış Düşünmede Mizaç ve Yalnız Kalmak Korkusunun Rolü”, (Düşünce/Makale), s.22-25
- Ardağı, Adnan, “Öğretmenlerin Duası”, (Şiir), s.25
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler VI”,

(Kültür-Sanat), s.26-29

Akalın, İ. Sami, “Kıyamet Günü Vaizi”, (Şiir), s.29

Nemli, Ziyad, “Değmez Efendim Değmez”, (Öykü), s.30-31

Ayverdi, Aligül E., “On beş Muşluk”, (Öykü), s.32-37

Üzeltürkay, Sevil, “Ufemiya”, (Şiir), s.37

(İsimsiz), “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-40

Umaç, “Tiyaro”, (Kültür-Sanat), s.41-42

B. Konularına Göre Dizin

1. Tercüme Yazılar

“Büyük Romancı Hayatla Boy Ölçüşmelidir”, Malraux, André, (çev.) Kerem, Mukbil, S.1/1, (1953), (İnceleme), s.7-8

“Yazarlar ve Okuyucular”, Huxley, Aldous, (çev.) Aşkın, Muzaffer, S.1/1, (1953), (Eleştiri), s.10-14

“Braque İle Bir Konuşma”, Dessoignes, G.Ribemot, S.1/1, (1953), (Düşünce), s.22-24

“Beş Şiir”, Curtin, Bernard, S.1/1, (1953), (Şiir), s.32-33

“Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/1, (1953), (Eleştiri), s.34

“Sinema Ne Âlemde”, Mauriac, Claude, S.1/1, (1953), (Eleştiri), s.44

“Kaza”, Rolin, Dominique, (çev.) Kerem, Mukbil, S.1/1, (1953), (Öykü), s.45-49

“Karanlığın Cazibesi”, Jaspers, Karl, S.2/1, (1953), (Deneme), s.4-5

“Hikâye Sanatı”, Kanters, Robert, S.2/1, (1953), (İnceleme), s.9

“Kendilerinden Bahsediyorlar”, Garplı Yazarlar, (çev.) Akbal, Oktay, S.2/1, (1953) (Bildiri), s.13-16

“Pierre Loti Kahvesi”, Alain, Braun Benoit, (çev.) Akün, Ömer Faruk, S.2/1, (1953), (Değerlendirme), s.26-27

“Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.2/1, (1953), (Düşünce/Makale), s.17-46

- “Uyku”, Péguy, Charles, (Şiir), S.2/1, (1953), s.28-29
- “Martin Öldür”, Coloane, Francisco A. , (çev.) Kerem, Mukbil, S.2/1, (1953), (Öykü), s.39-43
- “Sanat ve Büyük Sanatçı”, Gide, André, (çev.) Yetkin, Suut Kemal, S.3/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.13
- “Kütlelerin İsyanı”, Y. Gasset, Jose Ortago, (çev.) Aşkın, Muzaffer, S.3/1, (1954), (İnceleme), s.20-22
- “Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S3/1, (1954), (Eleştiri), s.34
- “Bahama Adaları”, Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, S.3/1, (1954), (İnceleme), s.38
- “Roman Üzerine Notlar”, Lesort, Paul André, (çev.) S.T. , S.3/1, (1954), (İnceleme-Eleştiri), s.42-43
- “Amerikan Sinemacılığının On Kaidesi”, Finnoir, Jean, (çev.) Oneş, Ali Avni, S.3/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.49-50
- “Kıymetlerin Anarşisi”, Romins, Jules, (çev.) Berzek, Mücahit, S.4/1, (1954), (Eleştiri), s.7-8
- “Şiire ve Şaire Dair”, Littéraires, Les Nouvelles, (çev.) Kerem, Mukbil, S.4/1, (1954), (Röportaj), s.11-12
- “Beşik”, Verlain, Paul, (çev.) Alptekin, Turan, S.4/1, (1954), (Şiir), s.12
- Moore, Henry, (çev.) Kemal, Ömer, S.4/1, (1954), (Biyografi-İnceleme), s.19
- “Roman ve Tarih”, Maurois, André, (çev.) Kabaklı, Ahmet, S.4/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.23-36
- “Medeniyet Hastalığı ve Fert Üzerindeki Tesirleri”, Carrel, Alexis, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.4/1, (1954), (Eleştiri), s.2
- “Terbiye IV”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.4/1, (1954), (Eleştiri), s.37
- “Dünyanın En Büyük On Romanı”, Callaghan, Morley, S.4/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.38-41
- “İnsan ve Makine”, Folliet, Joseph, S.5/1, (1954), (İnceleme), s.14-15

- “Yazarın Ödevi”, Maurois, André, (çev.) Kerem, Mukbil, S.5/1, (1954), (İnceleme), s.24-25
- “Rodin’i Ziyaret”, Maurois, André, (çev.) Ustaoglu, Halil, S.5/1, (1953), (Söyleşi), s.32-34
- “Lucia Operası”, Donizetti, S.5/1, (1953), (Kültür-Sanat), s.46-50
- “Kültür ve Güçlük”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.5/1, (1954), (Eleştiri), s.47-50
- “Dünya Nimetlerine Bel Bağlamanın Sırrı”, Mounier, Emmanuel, (çev.) Kerem, Mukbil, S.6/1, (1954), (Deneme), s.25
- “Yeni Aşk Sanatı”, Cox, Louis O. (çev.) Teo, S.6/1, (1954), (Şiir), s.9
- “Şiirler”, Fargue, Léon Paul, S.6/1, (1954), (Şiir), s.14
- “Billûr Dünyası”, Steinbeck, John, (çev.) Azizoğlu, Orhani, S.6/1, (1954), (Öykü), s.26
- “La Traviata Operası”, Verdi, Giuseppe, S.6/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.39
- “Çalışmanın Şartları”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.6/1, (1954), (Değerlendirme-Eleştiri), s.44
- “İstanbul’da Bir Ramazan Gecesi”, Gautier, Théophile (çev.) Akün, Ömer Faruk S.7/1, (1954), (Anı), s.23-25
- “Canlıların Hayata İntibakı”, Carel, Alexis, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.7/1, (1954), (Değerlendirme), s.31-50
- “Harbin Genç Amerikan Romancıları”, Mohrt, Michel, (çev.) Ö. F. , S.7/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.40-41
- “Aile ve Mektep”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.7/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.45
- “Yeni Kapitalizm”, Siegfried, André, (çev.) Akın, Özkul, S:8/1, (1954), (Eleştiri), s.34-35
- “Cavalleria Rusticana”, Mascagni, (çev.) C.O. , S.8/1, (1954), (Opera), s.41
- “Fizyolojiden Fikre Yükseliş”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.8/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.42

- “Benim Dünyam”, Ionesco, Eugene, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.8/1, (1954), (Anı), s.45-46
- “1939 Şiiri”, Merton, Thomas, (çev.) Teo, S.8/1, (1954), (Şiir), s.46
- “Düşünce Standardizasyonu”, Siegfried, André, (çev.) Gürsu, Ayhan, S.9/1, (1954), (İnceleme), s.5-6
- “Kıymetlerin Araştırılması”, Morgan, Charles, (çev.) C.O. , S.9/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.33-34
- “Tiyatronun İstikbali” Arnold, Paul, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.9/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.39-40
- “Aşk İksiri”, Donizetti, Gaetano, (çev.) C.O. , S.9/1, (1954), (Tiyatro), s.44
- “İyi Hoca”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.45
- “Romantik İle Klasik”, Eliot, T.S. , (çev.) Baybars, Taner, S.9/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.50
- “Auguste Rodin”, Rilke, Rainer Maria, (çev.) Maden, Said, S.10/1, (1954), (Biyografi), s.26-29
- “Şarkı”, Bory, Jean Louis, S.10/1, (1954), (Şiir), s.29
- “Kitlenin Hâkimiyeti”, Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , S.10/1, (1954), (Değerlendirme), s.33-34
- “Modern Dekor Anlayışının Doğuşu”, Baty, Geston, (çev.) Alpöge, Atilla, S.10/1, (1954), (İnceleme), s.37-38
- “Ailevi Duygular ve Mektebin Rolü”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.10/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.41
- “İki Çam Ağacı”, Oldenbourg, Zoe, (çev.) Akınlı, Hamit, S.10/1, (1954), (Öykü), s.42-44
- “Exupéry’den Düşünceler”, Antoine de Saint, (çev.) Ustaoglu, Halil, S.10/1, (1954), (Deneme), s.46-48
- “La Bohem”, Puccini, Giacomo, (çev.) C.O. , S.10/1, (1954), (Tiyatro), s.47-48
- “Varlıklara İsim Vermek”, Lavelle, Louis, (çev.) Domaniç, K. , S.11/1, (1954),

(Düşünce/Makale), s.18-19

“Edebiyatta Sorumluluk”, Sartre, Jean-Paul, (çev.) Yedidağ, A. , S.11/1, (1954), (Eleştiri), s.22-24

“Aynı İnsan Hem iyi Hem Kötü Olabilir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. ,S.11/1, (1954), (Mektup), s.29

“Katherine Mansfield’i Anarken”, Bordeaux, Henry, (çev.) Kerem, Mukbil, S.11/1, (1954), (Anı), s.30-31

“Auguste Rodin”, Rilke, Rainer Maria, S.11/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.32-33

“Sinemanın Şairi”, Wallace, (çev.) Alpöge, Atilla, S.11/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.37-38

“Tiyatro Nereye Gidiyor”, Jouvet, Louis, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.11/1, (1954), (Eleştiri), s.39-40

“Rozabel’in Nikbinliği”, Mansfield, Katherine, (çev.) Güneyman, Rezin, S.11/1, (1954), (Öykü), s.43-45

“Yalan Söylemek Zevki ve Hakikat Aşkı”, Zweig, Stefan, (çev.) Esen, Muzaffer, S.12/1, (1954), (Kültür-Sanat), s.19-23

“Neye İnanıyorum”, Steinbeck, John, (çev.) Gültekin, Vahdet, S.12/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.24

“Ben, Sen ve Dünya”, Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Domaniç, K. , S.12/1, (1954), (Değerlendirme), s.32-33

“Tiyatro Sonsuzu Duyurabilmelidir”, Williams, Tennessee, (çev.) Kerem, Mukbil, S.12/1, (1954), (İnceleme-Eleştiri), s.34-35

“Terbiyede Örf ve Adetler”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.12/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.36

“Hüküm”, Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.12/1, (1954), (Öykü), s.41-46

“Manon Lescaut”, Puccini, Giacomo, (çev.) C. O. ,S.12/1, (1954), (Opera Metni), s.47

“Roman’ın Altın Devri”, Magny, Claude-Edmonde, (çev.) Akı, Niyazi, S.13/1, (1954), (Deneme), s.33-36

- “Sanat ve Fiiliyat”, Maurois, André, (çev.) Göker, Cemil, S.13/1, (1954), (Eleştiri), s.40-41
- “Bir Yaz Günü”, Saroyan, W. , (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.13/1, (1954), (Öykü), s.45-46
- “Çocuk Milleti”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.13/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.47
- “Roman’ın Altın Devri II”, Magny, Claude-Edmond, (çev.) Akı, Niyazi, S.14/1, (1954), (İnceleme), s.30-32
- “Köy Doktoru”, Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.14/1, (1954), (Öykü), s.35-37
- “Manon”, Massenet, Julies, (çev.) C.O. , S.14/1, (1954), (Opera), s.45-46
- “Mektep ve Düşünce”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.14/1, (1954), (Düşünce/Makale), s.50
- “Garbın Mevlana Görüşü”, Schimmel, Annemarie, (çev.) Kıratlı, Cemile, S.1/2, (1955), (Söyleşi), s.8-10
- “Roman’ın Altın Devri”, Magny, Claude Edmon, (çev.) N.A. , S.1/2, (1955), (İnceleme), s.31-32
- “Tiyatroyu Niye Seviyorum”, Barrault, Jean-Louis, (çev.) Alpöge, Atilla S.1/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.41
- “Çocuk Dünyası ve Gerçek Dünya”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.48
- “Arkadaş Seçmek”, Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, S.2/2, (1955), (Düşünce-Eleştiri), s.23-27
- “Tecrübe ve Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.2/2, (1955), (Düşünce/ Makale), s.29-30
- “Cythere’e Bir Yolculuk”, Baudelaire, Charles, (çev.) Karakoç, M. S. , S.2/2, (1955), (Şiir), s.30-31
- “Her Işığın Öğrendiği / Yatak”, Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, S.2/2, (1955), (Şiir), s.39

- “Hürriyet”, Péguy, Charles, (çev.) Domaniç, K. , S.2/2, (1955), (Şiir), s.40-41
- “Mürekkep Şişesindeki Kurbağa”, Beck, Béatrix, (çev.) Kerem, Mukbil, S.2/2, (1955), (Öykü), s.45-47
- “Tahsil Nereden Başlamalı”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.3/2, (1955), (Terbiye), s.48
- “Efendi, Köle Ve Hür İnsan”, Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Hisar, Nuri, S.4/2, (1955), (Değerlendirme), s.33-34
- “Tolstoy”, Gorki, Maksim, (çev.) Sezgin, Cemal, S.4/2, (1955), (Deneme), s.37-38
- “Bilginin Basamakları”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.4/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.44
- “İki Şiir”, Matsume, Soseki, (çev.) Oflazoğlu, Turan, S.5/1, (1955), (Şiir), s.29
- “İki Şiir”, Horiguchi, Daigaku, (çev.) Oflazoğlu, Turan, S.5/2, (1955), (Şiir), s.29
- “Arkadaş Seçmek”, Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, S.5/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.34-38
- “Şiir ve Geometri”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.5/2, (1955), (İnceleme), s.41
- “Korku”, Bearn, Pierre, (çev.) Kerem, Mukbil, S.5/2, (1955), (Öykü), s.44-47
- “Osmanlı İmparatorluğu ve İslamiyet”, Lewis, Bernad, (çev.) Seber, Şinasi, S.6/2, (1955), (Değerlendirme), s.33-36
- “Bilinenden Ötelere”, Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , S.6/2, (1955), (Düşünce), s.37-38
- “Paul Klee’nin İngiliz Sanatı Üzerindeki Tesiri”, Forge, Andrew, (çev.) Ardağı, Adnan, S.6/2, (1955), (İnceleme), s.39-41
- “Tiyatronun Ruhu”, Baty, Gaston, (çev.) Alpöge, Atilla, S.7/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.23
- “Ekmeğini Kazanmak”, Gandi, (çev.) Domaniç, K. , S.7/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.28-29
- “Ekmeğini Kazanmak”, Gandi, (çev.) Domaniç, K. , S.7/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.28-29

- “Babamın Derdi”, Hellens, F. , (çev.) Kerem, Mukbil, S.7/2, (1955), (Öykü), s.34-36
- “Müsamaha Yahut Dinlerin Eşitliği”, Gandi, (çev.) Domaniç, K. , S.8/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.18
- “Film ve Resmin Manası”, Tyler, Parker, (çev.) Hisar, Nuri, S.8/2, (1955), (Değerlendirme), s.22-23
- Baudelaire, Charles, (çev.) Alptekin, Turan, “Dertleşme”, S.9/2, (1955), (Şiir), s.22
- “Sanat ve Din”, Huxley, Aldous, (çev.) K.D. , S.9/2, (1955), (Değerlendirme), s.23-24
- “Düşüncenin Kendi İçinde İkiye Bölünmesi ve Çatışması”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/2, (1955), (Eleştiri), s.27
- “Pierre La Mure’e Mektup”, Rouge, Pierre, (çev.) Şükrü, Orhan, S.10/2, (1955), (Mektup), s.30-31
- “İkisi Ortası/Hâlbuki Şimdi”, Kaneko, (çev.) Cengiz, Halil Erdoğan, S.10/2, (1955), (Şiir), s.31
- “Sanat Hayat Değildir”, Maurois, André, (çev.) Akı, Niyazi, S.11/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.9-10
- “Cava Dilini Bilen Adam”, Barreto, Alfonro Enrique de Lima, (çev.) Akbal, Oktay, S.11/2, (1955), (Öykü), s.29-32
- “Nesir, Şarkı ve Şiir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.11/2, (1955), (Düşünce/Makale), s.33-34
- “Suni Cennet”, Junk, Robert, (çev.) Akı, Niyazi, S.12/2, (1955), (Anı), s.13-15
- “Epiktet ve Sezar”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/3, (1956), (Değerlendirme), s.24-25
- “Çorak Ülke I Ölülerin Gömülmesi”, T.S. Eliot, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.1/3, (1956), (Şiir), s.30-31
- “Eğitimde Sosyal Tasavvur”, Ellwood, Charles A. , (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.2/3, (1956), (Eleştiri), s.35-37
- “Eğitsel Tanıtma”, Tieg, Ernest W., (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.3/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.33-34

“Hakikat Aşkı”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.3/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.38

“Gelişen Öğretmen”, Fenner, Mildred Sandison, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.4/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.26-28

“Sevgi”, Russel, Bertrand, (çev.) Domaniç, K. , S.5/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.20-23

“Öğretmen İşin Kolayına Bak”, Giddins, T.P. , (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.5/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.28-32

“Oyuk Adamlar”, T.S. Eliot, (çev.) Beğlan Birand D. , S.5/3, (1956), (Şiir), s.30-31

“Maillol İle Konuşmalar- Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, Le Figaro Littéraire, Henri Frere, S.7/3, (1956), (Röportaj), s.25-28

“Şahsiyetinizi Nasıl Geliştirirsiniz?”, Morgan, Joy Elmer, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan S.7/3, (1956), (Araştırma), s.33-35

“Zaruretlerden Faydalanma”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.8/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.36

“Yeniliklere Karşı”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.8/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.34-35

“İnsan En Güzel Örneğe Uyarak Yetişir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/3, (1956), (Düşünce/Makale), s.32-33

“Alaattin ve Çin”, Lindsay, Vichey, (çev.) Akalın, L. Sami, S.9/3, (1956), (Şiir), s.33

“Dünyanın En Mesut İnsanı”, Maltz, Albert, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.9/3, (1956), (Öykü), s.34-40

2. Kültür-Sanat İle İlgili Yazılar

“Bir Mukayese”, Kafesoğlu, İbrahim, S.2/1, (1953), s.18-19

“Sahnelerimizdeki Piyesler”, Yamanlar, Ertuğrul, S.3/1, (1954), s.44-45-50

“Amerikan Sinemacılığının On Kaidesi”, Finnoir, Jean, (çev.) Oneş, Ali Avni, S.3/1, (1954), s.49-50

“Selimiye Efsaneleri”, Araz, Nezihe, S.4/1, (1954), s.20-22

- “Fatih Devri Mimarisi”, Eyice, Semavi, S.4/1, (1954), s.31-32
- “Dünyanın En Büyük On Romanı”, Callaghan, Morley, S.4/1, (1954), s.38-41
- “Gazetenin Tarihçesi”, Öneş, Ali Avni, S.4/1, (1954), s.45-46
- “Ocak Mektubu”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.4/1, (1954), s.47-50
- “Ortaoyunu Tiyatrodur”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.5/1, (1954), s.19-20
- “Lucia Operası”, Donizetti, S.5/1, (1954), s.46-50
- “Rodin’i Ziyaret”, “Maurois, André, S.5/1, (1954), s.32-34
- “La Traviata Operası”, Verdi, Giuseppe, S.6/1, (1954), s.39
- “Vincent Wan Gogh”, Karaveli, Orhan, S.7/1, (1954), s.36-37
- “Sahnelerimizdeki Piyesler”, Yamanlar, Ertuğrul, S.7/1, (1954), s.38-39
- “Harbin Genç Amerikan Romancıları”, Mohrt, Michel, (çev.) Ö. F. , S.7/1, (1954), s.40-41
- “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, Timurtaş, Faruk K. S.7/1, (1954), s.47-48
- “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, Okay, Orhan, S.7/1, (1954), s.48-50
- “Yıldönümü”, Kafesoğlu, İbrahim, S.8/1, (1954), s.20-21
- “Ingres”, Maden, Said, S.8/1, (1954), s.26-27
- “Bursa”, Karaveli, Orhan, S.8/1, (1954), s.29-30
- “Cavalleria Rusticana”, Mascagni, (çev.), C. O. , S.8/1, (1954), s.41
- “Mayıs Mektubu”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.8/1, (1954), s.47
- “Oyun Kolları”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.9/1, (1954), s.9-10
- “Aşk İksiri”, Donizetti, (çev.) C. O. , S.9/1, (1954), s.44
- “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış I Karacaoğlan’ın Zamani”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.10/1, (1954), s.6-9, s.50
- “İki 26 Ağustos”, Kafesoğlu, İbrahim, S.10/1, (1954), s.20-21
- “La Bohem”, Puccini, Giacomo, (çev.) C. O. , S.10/1, (1954), s.47-48

- “Auguste Rodin”, Rilke, Rainer Maria, S.11/1, (1954), s.32-33
- “Sinemanın Şairi”, Wallace, (Çev: Atilla Alpöge), S.11/1, (1954), s.37-38
- “Amatör Tiyatroları”, Alpöge, Atilla, S.11/1, (1954), s.46
- “Sergiler”, Maden, Said, S.11/1, (1954), s.47
- “Yalan Söylemek Zevki ve Hakikat Aşkı”, Zweig, Stefan, (çev.) Esen, Muzaffer S.12/1, (1954), s.19-23
- “Manon Lescaut”, Puccini, Giacomo, (çev.) C. O. , S.12/1, (1954), s.47
- “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış III Efsane ve Gerçek”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.14/1, (1954), s.8-11
- “Horst Gept”, (İsimsiz), S.14/1, (1954), s.38-39
- “Manon”, Massenet, Julies, (çev.) C. O. , S.14/1, (1954), s.45-46
- “Şehir Galerisinde Ercümen Kalmık”, Akı, Niyazi, S.1/2, (1955), s.25-26
- “Bolu Kız Öğretmen Okulu Sergisi İçin Ne Dediler?”, Oral, Osman, S.3/2, (1955), s.29-30
- “Ankara’da Sanat Hareketleri”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.3/2, (1955), s.41-42
- “Eski Sarı Zeybek”, Gazimihal, Mahmut R. , S.4/2, (1955), s.12-13
- “Oda Tiyatrosu”, Alpöge, Atilla, S.4/2, (1955), s.35-36
- “Üç Buutlu Sanat Matinesi”, Beken, Süheyl, S.5/2, (1955), s.32
- “İstanbul Mucizesi”, Ayverdi, Erdem Hakkı, S.6/2, (1955), s.12-17
- “Londra’da Sanat Hareketleri”, Baybars, Taner, S.7/2, (1955), s.26
- “İki Büyük Mutasavvufun El Yazıları”, Önder, Mehmet, S.8/2, (1955), s.13-14
- “Güzel Sanatlar Akademisi Sergisi”, Dolu, Edibe, S.8/2, (1955), s.37-38
- “Üniversite Kütüphanesindeki Kitap Sergisi”, Dolu, Edibe, S.9/2, (1955), s.36-37
- “Çığır Sahne”, Alpöge, Atilla, S.11/2, (1955), s.18-19
- “Bir Kitap Dolusu Genç”, Akı, Niyazi, S.1/3, (1956), s.17-18

- “İmparator Jones, Eugene O’neill ve Ekspresyonizm”, Alpöge, Atilla, S.3/3, (1956), s.29-32
- “Bizden Olanlar, Olmayanlar”, Aksel, Malik, S.5/3, (1956), s.14-15
- “Şehir Galerisinde Zerrin Bölükbaşı’nın Heykel Sergisi”, Akı, Niyazi, S.5/3, (1956), s.18-19
- “Divan-ı Kebir’in En Eski Nüshası”, Önder, Mehmet, S.6/3, (1956), s.15-16
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler”, Baybars, Taner F. , S.7/3, (1956), s.17-18
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler II”, Baybars, Taner F. , s.20-22
- “Coğrafyadan Vatana”, Okurer, Cahid, S.7/3, (1956), s.29-32
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler III”, Baybars, Taner, S.8/3, (1956), s.28-31
- “Sultan Bayezid ve Türk Sanatı”, Aksel, Malik, S.9/3, (1956), s.7-8
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler: IV”, Baybars, Taner, S.9/3, (1956), s.23-26
- “Viyana’da Sanat ve Müzik”, Aslanapa, Oktaş, S.10-11/3, (1956), s.15-16
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler V”, Baybars, Taner, S.10-11/3, (1956), s.26-28
- “Tiyatro”, Umaç, S.10-11/3, (1956), s.34-35
- “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler VI”, Baybars, Taner, S.12/3, (1956), s.26-29
- “Tiyatro”, Umaç, S.12/3, (1956), s.41-42

3. Düşünce/Makale Yazıları

- “Kök ve Yaprak”, Okurer, Cahit, S.1/1, (1953), s.5-6
- “Braque İle Bir Konuşma”, Dessaignes, G.Ribemot, S.1/1, (1953), s.22-24
- “İlk Gece ve Sonrası”,Kurşunlu, Nazım, S.1/1, (1953), s.26-29

- “Sahnelerimizdeki Piyesler”, Yamanlar, Ertuğrul, S.1/1, (1953), s.41-43
- “Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.2/1, (1953), s.17-46
- “Fatih Piyesi Hakkında”, Canova, Mahir, S.2/1, (1953), s.22-23
- “Sanat ve Büyük Sanatçı”, Gide, André, (çev.) Yetkin, Suut Kemal S.3/1, (1954), s.13
- “Garb Dünyasında Mevlânâ”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.3/1, (1954), s.14-15
- “Hak ve Halk Yolunda Mevlânâ”, Araz, Nezihe, S.3/1, (1954), s.16-17
- “Şekil ve Muhteva”, Okurer, Cahid, S.4/1, (1954), s.13-14
- “Roman ve Tarih”, Maurois, André, (çev.) Kabaklı, Ahmet, S.4/1, (1954), s.23-36
- “Emin Molu”, Turhan, Mümtaz, S.5/1, (1954), s.18 -50
- “Şiir Okumağa Dair”, Akün, Ömer Faruk, S.5/1, (1954), s.28-29
- “Hakikî ve Sahte Kültür”, Turhani, Mümtaz, S.6/1, (1954), s.7-9
- “Remzi Oğuz İçin”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.7/1, (1954), s.11
- “Remzi Oğuz İçin”, Tekeli, Sait, S.7/1, (1954), s.11
- “Remzi Oğuz İçin”, Çumralı, Sedat, S.7/1, (1954), s.12
- “Remzi Oğuz İçin”, Okurer, Cahid”, S.7/1, (1954), s.12
- “Remzi Oğuz İçin”, Kafesoğlu, İbrahim, S.7/1, (1954), s.12
- “Remzi Oğuz ve Anıtlar Davamız”, Beşe, Hakkı Kâmil, S.7/1, (1954), s.14
- “Aile ve Mektep”, Alain, (çev.), Domaniç, K. , S.7/1, (1954), s.45
- “İstanbul”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.7/1, (1954), s.21
- “Sait Faik Öldü”, Kayıhan, Nejat K. , S.8/1, (1954), s.19
- “İrfanlı Olmak”, Kabaklı, Ahmet, S.8/1, (1954), s.28-50
- “Fizyolojiden Fikre Yükseliş”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.8/1, (1954), s.42
- “Fetih Münasebetiyle”, Turhan, Mümtaz, S.9/1, (1954), s.7-8

- “Yaratma Gücü”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.9/1, (1954), s.24-25
- “Kıymetlerin Araştırılması”, Morgan, Charles, (çev.) C.O. , S.9/1, (1954), s.33-34
- “Tiyatronun İstikbali”, Arnold, Paul, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.9/1, (1954), s.39-40
- “İyi Hoca”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/1, (1954), s.45
- “Romantik İle Klasik”, Eliot, T.S. , (çev.) Baybars, Taner, S.9/1, (1954), s.50
- “Ailevi Duygular ve Mektebin Rolü”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.10/1, (1954), s.41
- “Colette’in Ardından”, Akı, Niyazi, S.11/1, (1954), s.9-10
- “Varlıklara İsim Vermek”, Lavelle, Louis, (çev.) Domaniç, K. , S.11/1, (1954), s.18-19
- “Neşe İnanıyorum”, Steinbeck, John, (çev.) Gültekin, Vahdet S.12/1, (1954), s.24
- “Terbiyede Örf ve Adetler”, Alain, (çev.) Domaniç K. , S.12/1, (1954), s.36
- “Ziya Gökalp”, Tanyol, Cahid, S.13/1, (1954), s.8-9
- “Çocuk Milleti”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.13/1, (1954), s.47
- “Canbazhane Aslanı”, Kafesoğlu, İbrahim, S.14/1, (1954), s.16-17
- “Hürriyet ve İstiklâl”, Kabaklı, Ahmet, S.14/1, (1954), s.20-21
- “Mektep ve Düşünce”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.14/1, (1954), s.50
- “Mevlana’da Ölüm Mefhumu”, Seyyid, Dr. Naimüddin, S.1/2, (1955), s.15-16
- “Mevlana’ya Borcumuz”, Aslanapa, Osman, S.1/2, (1955), s.19-20
- “Tiyatroyu Niye Seviyorum”, Barrault, Jean-Louis, (çev.) Alpöge, Atilla, S.1/2, (1955), s.41
- “Çocuk Dünyası ve Gerçek Dünya”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/2, (1955), s.41
- “Tecrübe ve Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.2/2, (1955), s.29-30
- “Garplılışmanın Neresindeyiz”, Kafesoğlu, İbrahim, S.3/2, (1955), s.18-21
- “Bir Savaş Açıldı”, Akı, Niyazi, S.3/2, (1955), s.31
- “Arkadaş Seçmek II”, Silone, Ignazio, S.3/2, (1955), s.36-38
- “Tahsil Nereden Başlamalı”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.3/2, (1955), s.48

- “Abdülhak Şinasi Hisar ve Boğaziçi Mehtapları”, Ünaydın, Ruşen Eşref, S.4/2, (1955), s.14-20
- “Yarışmalar Armağanlar”, Buğra, Tarık, S.4/2, (1955), s.21
- “Oyun Olmasaydı”, Tanyol, Cahit, S.4/2, (1955), s.27-28
- “Gerçekler Karşısında Yaratıcının Durumu”, Kayıhan, Nejat K. , S.4/2, (1955), s.31-32
- “Londra Mektupları”, Şami, Janset Berkök, S.4/2, (1955), s.41
- “Bilginin Basamakları”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.4/2, (1955), s.44
- “Bir Mecmua Adı Olarak İstanbul”, Hisar, Abdülhak Şinasi, S.5/2, (1955), s.5-6
- “Arkadaş Seçmek”, Silone, Ignazio, (çev) Akı, Niyazi, S.5/2, (1955), s.34-38
- “Bilinenden Ötelere”, Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , S.6/2, (1955), s.37-38
- “Bazı Vehimlerimiz ve Hürriyet Korkusu”, Turhan, Mümtaz, S.7/2, (1955), s.5-7
- “Tiyatronun Ruhu”, Baty, Gaston, (çev.) Alpöge, Atilla, S.7/2, (1955), s.23
- “Ekmeğini Kazanmak”, Gandi, (çev.) Domaniç, K. , S.7/2, (1955), s.28-29
- “En Büyük İhtiyacımız”, Turhan, Mümtaz, S.8/2, (1955), s.5-7
- “Müsamaha Yahut Dinlerin Eşitliği”, Gandi, (çev.) Domaniç, K. , S.8/2, (1955), s.18
- “Resme Dair Notlar”, Marin, John, S.8/2, (1955), s.19-21
- “Değişen Dünya”, Eser, Haluk, S.8/2, (1955), s.31-36
- “Yazmaya Dair”, Hisar, Abdülhak Şinasi, S.9/2, (1955), s.5-6
- “Thomas Mann”, Erten, Azize, S.9/2, (1955), s.21-22
- “Saadet”, Okurer, Cahid, S.10/2, (1955), s.5-6
- “Sanat Hayat Değildir”, Maurois, André, (çev.) Akı, Niyazi, S.11/2, (1955), s.9-10
- “Nesir, Şarkı ve Şiir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.11/2, (1955), s.33-34
- “Edebiyatta Sevgi ve Hınç”, Kabaklı, Ahmet, S.12/2, (1955), s.16-17

- “Kendi Kendine Değer Verme”, Hisar, Nuri, S.12/2, (1955), s.27-28
- “Zamanla Her Şey Tarihleşir”, Aksel, Malik, S.1/3, (1956), s.10
- “Türkiye’de Yabancı Üniversite”, Turhan, Mümtaz, S.2/3, (1956), s.5-7
- “Hüseyin Rahmi’ye ve Aşka Dair”, Erişenler, Satı, S.3/3, (1956), s.25-27
- “Eğitsel Tanıtma”, Tieg, Ernest W. ,(çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.3/3, (1956), s.33-34
- “Hakikat Aşk”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.3/3, (1956), s.38
- “Gelişen Öğretmen”, Fenner, Mildred Sandison, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.4/3, (1956), s.26-28
- “Sevgi”,Russel, Bertrand, (çev.) Domaniç, K, S.5/3, (1956), s.20-23
- “Öğretmen İşin Kolayına Bak”, Giddins, T.P. , (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.5/3, (1956), s.28-32
- “Şahsiyet Olmak”, Hisar, Nuri, S.6/3, (1956), s.12-13
- “Kitabi Ne Demektir?”, Turhan, Mümtaz, S.7/3, (1956), s.6-7
- “Descartes, Akıl ve Din”, Hisar, Nuri, S.7/3, (1956), s.23-24
- “Zaruretlerden Faydalanma”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.7/3, (1956), s.36
- “Deneme Okullarımız”, Çakmakçıoğlu, Adnan, S.8/3, (1956), s.9-10
- “Yeniliklere Karşı”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.8/3, (1956), s.34-35
- “İnsan En Güzel Örneğe Uyarak Yetişir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/3, (1956), s.32-33
- “İnsan Niçin Yanlış Düşünür”, Okurer, Cahid, S.10-11/3, (1956), s.18-20
- “Dünden Bugüne Uymak”, Aksel, Malik, S.12/3, (1956), s.5-11
- “Yanlış Düşünmede Mizaç ve Yalnız Kalmak Korkusunun Rolü”, Okurer, Cahid, S.12/3, (1956), s.22-25

4. Araştırma-İnceleme Yazıları

“Büyük Romancı Hayatla Boy Ölçüşmelidir”, Malraux, André, (çev.) Kerem, Mukbil , S.1/1, (1953), s.7-8

“Şimdi Sevişme Vakti”, Kaplan, Mehmet, S.1/1, (1953), s.15

“Sürçmeler”, H.İ. , S.1/1, (1953), s.25,

“Şair ve Tabiat”, Şehabbettin, Cenab, S.1/1, (1953), s.37

“Dergilerde Ne Var”, Demirtaş, Faruk K. , S.1/1, (1953), s.38-39

“Om Mani Padme Hum”, Kaplan, Mehmet, S.2/1, (1953), s.7-8

“Hikâye Sanatı”, Kanters, Robert, S.2/1, (1953), s.9

“Küfüre Övgü”, Kabaklı, Ahmet, S.2/1, (1953), s.10-11

“Şemsiyeli Adam Üzerine”, Akalın, Şahap, S.2/1, (1953), s.30

“Sahnelerimizdeki Piyesler: Ziyafet”, Yamanlar, Ertuğrul, S.2/1, (1953), s.44-46

“Yahya Kemal”, Kaplan, Mehmet, S.3/1, (1954), s.5-7

“Hürriyetin Çehresi”, Jaspers, Karl, S.3/1, (1954), s.10-11

“Yenilik”, Okurer, Cahid, S.3/1, (1954), s.12-13

“Kütlelerin İsyanı”, Y. Gasset, Jose Ortago, (çev.) Aşkın, Muzaffer, S.3/1, (1954), s.20-22

“Sanat Biçiminde Tarih”, Kabaklı, Ahmet, S.3/1, (1954), s.23-25

“Eugene O’neill”, Alpöge, Atila, S.3/1, (1954), s.39-41

“Roman Üzerine Notlar”, Lesort, Paul André, (çev.) S.T. , S.3/1, (1954), s.42-43

“Kendi Kendisine Olmak,” Kaplan, Mehmet, S.4/1, (1954), s.9-10

“Şair Evlenmesini Okurken”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.4/1, (1954), s.16-18

“Moore, Henry”, (çev.) Kemal, Ömer, S.4/1, (1954), s.19

“İsmail Dede”, Tanpınar, İsmail Dede, S.5/1, (1954), s.5-10

- “İnsan ve Makine”, Folliet, Joseph, S.5/1, (1954), s.14-15
- “Yazarın Ödevi”, Maurois, André, (çev.) Kerem, Mukbil, S.5/1, (1954), s.24-25
- “Sanat ve Ahlâk”, Kaplan, Mehmet, S.5/1, (1954), s.12-13
- “Açık ve Kapalı Şiir”, Kaplan, Mehmet, S.6/1, (1954), s.3-4
- “Ahmet Rasim ve Sait Faik”, Kabaklı, Ahmet, S.6/1, (1954), s.13-14
- “Sanatın Yalanları”, Tanyol, Cahit, S.6/1, (1954), s.20-21
- “Şiir Okuyuşumuz”, Akün, Ömer Faruk, S.6/1, (1954), s.22-24
- “Remzi Oğuz Arık”, Turhan, Mümtaz, S.7/1, (1954), s.6-7
- “İstanbul’u Dinliyorum”, Kaplan, Mehmet, S.7/1, (1954), s.15-17
- “Canlıların Hayata İntikabı”, Carel, Alexis, (çev.), Azizoglu, Orhan, S.7/1, (1954), s.31-50
- “Bilgi, Kanaat ve İnsan”, Turhan, Mümtaz, S.8/1, (1954), s.6-7
- “Sait Faik İçin”, Tanyol, Cahit, S.8/1, (1954), s.8-9
- “Sait Faik İçin”, Buğra, Tarık, S.8/1, (1954), s.10-11
- “Temsilli ve Rakıslı Türküler”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.8/1, (1954), s.12-13
- “Edebiyatta Batı ve Doğu Sentezi”, Kaplan, Mehmet, S.8/1, (1954), s.15-16
- “Sanatta Eskimeyen Şey”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.8/1, (1954), s.22-23
- “Düşünce Standardizasyonu”, Siegfried, André, (çev.) Gürsu, Ayhan, S.9/1, (1954), s.5-6
- “Oyun Kolları”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.9/1, (1954), s.9-10
- “Saf Şiir”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.9/1, (1954), s.15-16
- “İki Anlayış”, Arpad, Ehad, S.9/1, (1954), s.20-23
- “Proust’un İstirabı”, Akı, Niyazi, S.9/1, (1954), s.31-32
- “Kültür Değişmeleri”, Tanyol, Cahit, S.9/1, (1954), s.46

- “Ölü Mevsim”, Turhan, Mümtaz, S.10/1, (1954), s.14-15
- “Maddi ve Manevi İktidar”, Kaplan, Mehmet, S.10/1, (1954), s.16-17
- “Şiirde Vuzuh”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.10/1, (1954), s.18-19
- “Şahsiyet Olmak”, Okurer, Cahit, S.10/1, (1954), s.22-23
- “Roman ve Georges Simenon”, Akı, Niyazi, S.10/1, (1954), s.31-32
- “Kitlenin Hâkimiyeti”, Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , S.10/1, (1954), s.33-34
- “Modern Dekor Anlayışının Doğuşu”, Baty, Geston, (çev.) Alpöge, Atilla, S.10/1, (1954), s.37-38
- “Şair Kimdir”, Şehabeddin, Cenab, S.10/1, (1954), s.45
- “Dil Meselesi”, Tanyol, Cahit, S.11/1, (1954), s.5-6
- “Tenkitte Ölçü”, Kaplan, Mehmet, S.11/1, (1954), s.7-8
- “Nihilizm ve Gelişen Dünya”, Kıratlı, Cemile, S.11/1, (1954), s.16-17
- “Şiirde Şekil”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.11/1, (1954), s.19-21
- “Romantizm”, Kayıhan, Niyazi Kâzım, S.11/1, (1954), s.25-26
- “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış II Karacaoğlan’ın Yeni Bir Şiiri ve Bir Metot Meselesi”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.12/1, (1954), s.7-9
- “Grev”, Kaplan, Mehmet, S.12/1, (1954), s.10-12
- “Münevverin Vazifesi”, Kafesoğlu, İbrahim, S.12/1, (1954), s.15-18
- “Milli Oyunlarımızın Düşündürdükleri”, Araz, Nezihe, S.12/1, (1954), s.26-27
- “Ben, Sen ve Dünya”, Berdiaeff, Nicolas, (çev.), Domaniç, K. , S.12/1, (1954), s.32-33
- “Roman Nedir?”, Okurer, Cahit, S.12/1, (1954), s.13-14
- “Tiyatro Sonsuzu Duyurabilmelidir”, Williams, Tennessee, (çev.) Kerem, Mukbil, S.12/1, (1954), s.34-35
- “Batılı Jüri Önünde Ressamlarımız”, Akı, Niyazi, S.12/1, (1954), s.38-39

- “Turhan’ın Albümü”, Karaveli, Orhan, S.12/1, (1954), s.40-41
- “Bizde Fikrin Kıymeti”, Turhan, Mümtaz, S.13/1, (1954), s.6-7
- “Rüzgâr ve Yeşeren Otlar”, Kaplan, Mehmet, S.13/1, (1954), s.11-13
- “Acaba Biz Ne Haldeyiz”, Aslanapa, Oktay, s.14-16
- “Bir Devrin Tarihi”, Kafesoğlu, İbrahim, S.13/1, (1954), s.19-20
- “Aldous Huxley ve Güzel Yeni Dünya”, Şami, Janset Berkok, S.13/1, (1954), s.21-23
- “Şiirde Ruh Anı”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.13/1, (1954), s.25-27
- “Hareketin Filozofu”, Akı, Niyazi, S.13/1, (1954), s.30-32
- “Ataç’ın Doğruluğu”, Hisar, Nuri, S.13/1, (1954), s.30-32
- “Fikir ve Sanat”, Turhan, Mümtaz, S.14/1, (1954), s.5-6
- “Mehmet Akif”, Kaplan, Mehmet, S.14/1, (1954), s.7
- “Şiirlerimde Mistisizm Temayülü”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.14/1, (1954), s.24-25
- “Sessiz Oyun”, Alpöge, Atilla, S.14/1, (1954), s.26-27
- “Roman’ın Altın Devri II”, Magny, Claude-Edmond, (çev.) Akı, Niyazi, S.14/1, (1954), s.30-32
- “En Büyük Davamız”, Turhan, Mümtaz, S.1/2, (1955), s.5-7
- “On İkiye Bir Var-Ayıışığında Çalışkur”, Kaplan, Mehmet, S.1/2, (1955), s.11-12
- “Mevlana’nın Edebî Hüviyeti”, Çelebi, Asaf Halet”, S.1/2, (1955), s.21-22
- “Yazar ve Okuyucuları”, Maurois, André, S.1/2, (1955), s.29-30
- “İki Uyku Arasında”, Başay, Uğur, S.1/2, (1955), s.27-28
- “Roman’ın Altın Devri”, Magny, Claude Edmon, (çev.) N.A. , S.1/2, (1955), s.31-32
- “En Büyük Davamız-II”, Turhan, Mümtaz, S.2/2, (1955), s.6-9
- “Orta Oyununda Program”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.2/2, (1955), s.10-11

- “Duyu Verileri ve Sanat”, Tanyol, Cahit, S.2/2, (1955), s.14-16
- “Sait Faik Çevrilebilir mi?”, Baybars, Taner, S.2/2, (1955), s.17-19
- “Samuel Beckett ve Godot’yu Beklerken”, Alpöge, Atilla, S.2/2, (1955), s.20-22
- “Orta Oyununda Curcuna ve 16. Yüzyılda Öğrenci Topluluğunun Verdiği Temsil”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.3/2, (1955), s.9-12
- “Üç Ölüm Şiiri”, Kaplan, Mehmet, S.3/2, (1955), s.13-15
- “Hüseyin Rahminin Gerçekliği”, Erişenler, Satı, S.3/2, (1955), s.32-35
- “En Büyük Davamız IV”, Turhan, Mümtaz, S.4/2, (1955), s.5-9
- “Üsluba Dair”, Kaplan, Mehmet, S.4/2, (1955), s.10-11
- “Panorama”, Kabaklı, Ahmet, S.4/2, (1955), s.22-26
- “Efendi, Köle ve Hür İnsan”, Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Hisar, Nuri, S.4/2, (1955), s.33-34
- “Abdülhak Hâmid-18. Ölüm Yıldönümü Dolayısıyla”, Kaplan, Mehmet, S.5/2, (1955), s.7-8
- “Alay, Şenlik, Düğün”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.5/2, (1955), s.9-11
- “Abdülhak Şinasi Hisar Ve Boğaziçi Yalıları”, Ünaydın, Ruşen Eşref, S.5/2, (1955), s.12-18
- “İki Çeşit Medeniyet Anlayışı”, Kafesoğlu, İbrahim, S.5/2, (1955), s.20-21
- “En Eski Mesnevi Nüshası”, Önder, Mehmet, S.5/2, (1955), s.22-23
- “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi I”, Çelebi, Asaf Halet, S.5/2, (1955), s.26-29
- “İngiliz Dergilerinde Bir Edebiyat Gezintisi”, Ardağı, Adnan, S.5/2, (1955), s.30-31
- “Şiir ve Geometri”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.5/2, (1955), s.41
- “Şiir ve Masal”, Kaplan, Mehmet, S.6/2, (1955), s.5-6

- “Taklit ve Ortaoyunu’nun İki Görünüşü”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.6/2, (1955), s.8-10
- “Abdülhak Şinasi Hisar’ın Boğaziçi Yalıları’nda Saatler ve Mevsimler”, Ünaydın, Ruşen Eşref, S.6/2, (1955), s.11-12
- “Eski Türk Medeniyetinin Tarihi Rolü”, Kafesoğlu, İbrahim, S.6/2, (1955), s.22-23
- “Sanat Eserinde Konu”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.6/2, (1955), s.24-25
- “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi II”, Çelebi, Asaf Halet, S.6/2, (1955), s.28-32
- “Osmanlı İmparatorluğu ve İslamiyet”, Lewis, Bernad, (çev.) Seber, Şinasi, S.6/2, (1955), s.33-36
- “Paul Klee’nin İngiliz Sanatı Üzerindeki Tesiri”, Forge, Andrew, (çev.) Ardağı, Adnan, S.6/2, (1955), s.39-41
- “Şarkıların Vatanı Kalplerdir/Dünya Kaçtı Gözüme”, Kaplan, Mehmet, S.7/2, (1955), s.8-10
- “Taklit ve Oyun”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.7/2, (1955), s.12-17
- “Eski Türklerde Hukuk”, Kafesoğlu, İbrahim, S.7/2, (1955), s.18-19
- “Batıya Geçmiş Türk Oyunları Meselesi”, Gazimihal, Mahmut R. , S.7/2, (1955), s.20-22
- “Nesir, Şiir Yolları”, Doğan, Ayhan, S.7/2, (1955), s.27
- “Siyah Kehribar”, Kaplan, Mehmet, S.8/2, (1955), s.8-9
- “Türk Kadını”, Kafesoğlu, İbrahim, S.8/2, (1955), s.11-12
- “Film ve Resmin Manası”, Tyler, Parker, (çev.) Hisar, Nuri, S.8/2, (1955), s.22-23
- “Fehim Bey ve Biz”, Kaplan, Mehmet, S.9/2, (1955), s.7-9
- “Pişekâr”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.9/2, (1955), s.10-13
- “Türklerde Sanat”, Kafesoğlu, İbrahim, S.9/2, (1955), s.14-16
- “Sanat ve Din”, Huxley, Aldous, (çev.) K.D. , S.9/2, (1955), s.23-24

- “Romancının, Kahramanına Dair, Mehmet Kaplan’a Mektubu”, Hisar, Abdülhak Şinasi, S.10/2, (1955), s.8-9
- “Bozma ve Değiştirme”, Kaplan, Mehmet, S.10/2, (1955), s.10-11
- “Kavuklu”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.10/2, (1955), s.12-16
- “Eski Türklerde Şehir Medeniyeti”, Kafesoğlu, İbrahim, S.10/2, (1955), s.17-19
- “Nasrettin Hocaya Dair Yeni Vesikalar”, Önder, Mehmet, S.10/2, (1955), s.22-23
- “Derme Çatma”, Hisar, Nuri, S.10/2, (1955), s.26-27
- “Yaz Yağmuru”, Kaplan, Mehmet, S.11/2, (1955), s.7-8
- “Eski Türklerde Yerleşik Hayat”, Kafesoğlu, İbrahim, S.11/2, (1955), s.11-13
- “Her Ağaçtan Bir Yaprak”, M.K. , S.11/2, (1955), s.20-24
- “Modern Sanat ve Bohem”, Kaplan, Mehmet, S.12/2, (1955), s.8-10
- “Fuzuli”, Hisar, Abdülhak Şinasi, S.12/2, (1955), s.11-12
- “Eski Türklerde Milliyet”, Kafesoğlu, İbrahim, S.12/2, (1955), s.18-20
- “Tiryaki”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.12/2, (1955), s.21-23
- “Eski ve Yeni Aşk Şiirleri”, Kaplan, Mehmet, S.1/3, (1956), s.5-9
- “Türk Şairlerinde Mevlana Tesiri”, Kabaklı, Ahmet, S.1/3, (1956), s.11-14
- “Türkler ve Din”, Kafesoğlu, İbrahim, S.1/3, (1956), s.15-16
- “Büyük Ümitler”, Erişenler, Satı, S.1/3, (1956), s.19-21
- “Epiktet ve Sezar”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/3, (1956), s.24-25
- “Dikkat ve Alâka”, Hisar, Nuri, S.1/3, (1956), s.26-27
- “Milli Kütüphane”, Kaplan, Mehmet, S.2/3, (1956), s.8-11
- “Kelimeler”, Mutluay, Rauf, S.2/3, (1956), s.19-21
- “İslamlık ve Türkler”, Kafesoğlu, İbrahim, S.2/3, (1956), s.22-23

- “Cahit Sıtkı'nın Şiir Görüşü”, Doğan, Ayhan, S.2/3, (1956), s.24-26
- “Kırdan Bayırdan Toplamalar”, Kaplan, Mehmet, S.3/3, (1956), s.7-9
- “Köye Varan Şiir”, Kabaklı, Ahmet, S.3/3, (1956), s.11-13
- “Şive Taklitleri, Karakter Taklitleri”, Tecer, Ahmet Kutsi, S.3/3, (1956), s.14-18
- “Cahit Sıtkı'nın Şiirinde Temalar”, Doğan, Ayhan, S.3/3, (1956), s.21-24
- “Kitapların Talihi”, Aksel, Malik, S.4/3, (1956), s.5-6
- “Geçmiş Zaman Köşkleri”, Kaplan, Mehmed, S.4/3, (1956), s.7-9
- “Cahit Sıtkı Tarancı'nın Üslubu III”, Doğan, Ayhan, S.4/3, (1956), s.16-18
- “Nedim'in Yeni Bir Gazeli”, Öztelli, Cahit, S.4/3, (1956), s.19
- “Dil Meselesi”, Hisar, Nuri, S.4/3, (1956), s.19
- “Abdürrezzak Efendi”, T. Artun, S.4/3, (1956), s.37-38
- “Remzi Oğuz Arık”, Turhan, Mümtaz, S.5/3, (1956), s.5-6
- “Remzi Oğuz ve Köy Meselesi”, Kaplan, Mehmed, S.5/3, (1956), s.7-9
- “Din İle Dünya Arasında Sanat”, Aksel, Malik, S.6/3, (1956), s.6-7
- “Sen Sen Sen”, Kaplan, Mehmet, S.6/3, (1956), s.8-11
- “Türk Tarihinde Lâiklik”, Kafesoğlu, İbrahim, S.6/3, (1956), s.19-20
- “Nedim'in Bir Gazeli Üzerine”, Öztelli, Cahit, S.6/3, (1956), s.21-22
- “Basamaklar”, Kaplan, Mehmet, S.7/3, (1956), s.11-12
- “O'neill'in Yeni Piyesi”, Alpöge, Atilla, S.7/3, (1956), s.11-12
- “Cahit Külebi”, Doğan, Ayhan, S.7/3, (1956), s.13-15
- “Mukallit-Mudhikler” Tecer, Ahmet Kutsi, S.7/3, (1956), s.16-19
- “Şahsiyetinizi Nasıl Geliştirirsiniz?”, Morgan, Joy Elmer, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.7/3, (1956), s.33-35

- “Divan Edebiyatı Üzerinde Yeni Görüşler”, Kaplan, Mehmed, S.8/3, (1956), s.5-8
- “Temel Fikirleri Bakımından Türkiye’de Şark, Garp ve Amerikan Tesisleri”, Okurer, Cahid, S.8/3, (1956), s.11-14
- “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri”, Doğan, Ayhan, S.8/3, (1956), s.15-18
- “Defne Fidanı”, Akalın, İ. Sami, S.8/3, (1956), s.19
- “Batı Medeniyeti ve Türkler”, Kafesoğlu, İbrahim, S.8/3, (1956), s.22-23
- “Eskileri ve Yenileri Okumak Meselesi”, Kaplan, Mehmed, S.9/3, (1956), s.9-11
- “Bizde ve Hollanda’da Lale Devri”, Aslanapa, Oktay, S.9/3, (1956), s.12-13
- “Düşüncede Temel ve Metot Meselesi”, Okurer, Cahid, S.9/3, (1956), s.14-16
- “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri II Temler”, Doğan, Ayhan, S.9/3, (1956), s.18-22
- “Geriliğimizin Sebepleri”, Turhan, Mümtaz, S.10-11/3, (1956), s.5-7
- “İnsan Tükenmez”, Kaplan, Mehmet, S.10-11/3, (1956), s.8-12
- “Güven Yetersizliği”, Aksel, Malik, S.10-11/3, (1956), s.13-14
- “Yağmur”, Hisar, Nuri, S.10-11/3, (1956), s.21-23
- “Yeşil Sinek Henri Troyat”, Ersoy, Nuri, S.10-11/3, (1956), s.24-25
- “Bir Dizgi Yanlışının Düşündürdükleri”, Safa, Peyami, S.10-11/3, (1956), s.30
- “Ölüm Tellalları”, Karakoç, Sezai, S.12/3, (1956), s.12-13
- “Köy ve Köy Şiirleri”, Kaplan, Mehmed, S.12/3, (1956), s.12-13
- “Tanzimat ve Serveti Fünun Şiirlerine Kısa Bir Bakış”, Doğan, Ayhan, S.12/3, (1956), s.16-18

C) Türlerine Göre Dizin

1. Eleştiri

“Yazarlar ve Okuyucular”, Huxley, Aldous, (çev.) Aşkın, Muzaffer, S.1/1, (1953), s.10-14

“Şimdi Sevişme Vakti”, Kaplan, Mehmet, S.1/1, (1953), s.14-18

“Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.1/1, (1953), s.34

“Sinema Ne Âlemde”, Mauriac, Claude, S.1/1, (1953), s.44

“Sanat Sanat İçindir”, Buğra, Tarık, S.2/1, (1953), s.12

“Nobel Mükâfatları ve Churchill’in Edebiyatçılığı”, S.T. , S.2/1, (1953), s.24-25

“Şemsiyeli Adam’ı Tahlil ve Tenkid”, Okurer, Cahid, S.2/1, (1953), s.30-32

“Kalem Şairleri Arasında Bir Saz Şairi”, Naci, Muallim, S.2/1, (1953), s.38

“Sanat ve Fayda”, Tanyol, Cahit, S.3/1, (1954), s.18-19

“Terbiye”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.3/1, (1954), s.34

“Roman Üzerine Notlar”, Lesort, Paul André, (çev.) S.T. , S.3/1, (1954), s.42-43

“Tarih 1954”, Kafesoğlu, İbrahim, S.4/1, (1954), s.5-6

“Kıymetlerin Anarşisi”, Romins, Jules, (çev.) Berzek, Mücahit, S.4/1, (1954), s.7-8

“Kendi Kendisine Olmak,” Kaplan, Mehmet, S.4/1, (1954), s.9-10

“Medeniyet Hastalığı ve Fert Üzerindeki Tesirleri”, Carrel, Alexis, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.4/1, (1954), s.24-25

“Terbiye IV”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.4/1, (1954), s.37

“Hakikat Karşısında”, Kafesoğlu, İbrahim, S.5/1, (1954), s.16-17

“Sanat Sanat İçindir”, Buğra, Tarık, S.5/1, (1954), s.22-23

“Gelin”, Okurer, Cahid, S.5/1, (1954), s.42-43

- “Sahnelerimizdeki Piyesler”, Yamanlar, Ertuğrul, S.5/1, (1954), s.44-45
- “Kültür ve Güçlük”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.5/1, (1954), s.47-50
- “Türk Şiiri”, Kafesoğlu, İbrahim, S.6/1, (1954), s.10-12
- “Şiir Sanatı”, Araz, Nezihe, S.6/1, (1954), s.15-17
- “Sanatın Yalanları”, Tanyol, Cahit, S.6/1, (1954), s.20-21
- “Yarının Tiyatrosu”, Akınlı, A. Hâmit, S.6/1, (1954), s.42-43
- “Çalışmanın Şartları”,Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.6/1, (1954), s.44
- “Süleymaniye-Ayasofya”, Kafesoğlu, İbrahim, S.7/1, (1954), s.18-19
- “Şiir ve Politika”, Okurer, Cahit, S.7/1, (1954), s.22
- “Yeni Kapitalizm”, Siegfried, André, (çev.) Akın, Özkul, S.8/1, (1954), s.34-35
- “Anadolu’nun Sesi”, Kafesoğlu, İbrahim, S.9/1, (1954), s.11-12
- “Maddi ve Manevi İktidar”, Kaplan, Mehmet, S.10/1, (1954), s.16-17
- “Şiir Matinaları”, Okurer, Cahit, S.11/1, (1954), s.11-13
- “Edebiyatta Sorumluluk”, Sartre, Jean-Paul, (çev.) Yedidağ, A. , S.11/1, (1954), s.22-24
- “Tiyatro Nereye Gidiyor”, Jouvot, Louis, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.11/1, (1954), s.39-40
- “Akademi Meselesi”, Turhan, Mümtaz, S.12/1, (1954), s.4
- “Tiyatro Sonsuzu Duyurabilmelidir”, Williams, Tennessee, (çev.) Kerem, Mukbil, S.12/1, (1954), s.34-35
- “Sanat Tenkitçileri Kongresinde Başarı Gösteremedik”, Benk, Adnan, S.12/1, (1954), s.37
- “Acaba Biz Ne Haldeyiz”, Aslanapa, Oktay, S.13/1, (1954), s.14-16
- “Sanat ve Fiiliyat”, Maurois, André, (çev.) Göker, Cemil, S.13/1, (1954), s.40-41

- “Eski Şehirlerimiz Özelliklerini Kaybediyor”, Aslanapa, Oktay, S.14/1, (1954), s.18
- “En Büyük Davamız”, Turhan, Mümtaz, S.1/2, (1955), s.5-7
- “Millet Olma Yolunda”, Kafesoğlu, İbrahim, S.1/2, (1955), s.17-18
- “Arkadaş Seçmek”, Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, S.2/2, (1955), s.23-27
- “En Büyük Davamız-III”, Turhan, Mümtaz, S.3/2, (1955), s.5-8
- “Duyu Verileri”, Tanyol, Cahit, S.3/2, (1955), s.16-17
- “Hayatımızın Renksizliği”, Aslanapa, Oktay, S.3/2, (1955), s.22-23
- “Hitabet”, Çınar, Ruhi, S.9/2, (1955), s.19-20
- “Düşüncenin Kendi İçinde İkiye Bölünmesi ve Çatışması”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.9/2, (1955), s.27
- “Beş”, Mutluay, Rauf, S.11/2, (1955), s.5-6
- “Heyecanların Rolü”, Turhan, Mümtaz, S.12/2, (1955), s.5-7
- “Eğitimde Sosyal Tasavvur”, Ellwood, Charles A. , (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, S.2/3, (1956), s.35-37
- “Nakışlı Duvarlar-Badanalar”, Aksel, Malik, S.3/3, (1956), s.5-6
- “Önderliğin Öğrenilmesi”, Çakmakçıoğlu, Adnan, S.6/3, (1956), s.34-36
- “Sanat, Oyun, Fayda”, Hisar, Nuri, S.8/3, (1956), s.20-21
- “Geriliğimizin Sebepleri”, Turhan, Mümtaz, S.10-11/3, (1956), s.5-7
- “Güven Yetersizliği”, Aksel, Malik, S.10-11/3, (1956), s.13-14
- “Şair ve Kurtuluş”, Emil, H. Birol, S.12/3, (1956), s.19-21

2. Fıkra

“Heykel”, (İsimsiz), S.3/1, (1954), s.31

“Cocteau ve Maugham”, (İsimsiz), S.3/1, (1954), s.40

“Einstein ve Gençlik”, (İsimsiz), S.3/1, (1954), s.40

“Tabiiilik”, (İsimsiz), S.3/1, (1954), s.41

“Einstein ve Gençlik”, (İsimsiz), S.5/1, (1954), s.23

“Borç Meselesi”, (İsimsiz), S.5/1, (1954), s.23

“Heykel”, (İsimsiz), S.5/1, (1954), s.34

3. Deneme

“Karanlığın Cazibesi”, Jaspers, Karl, S.2/1, (1953), s.4-5

“Dünya Nimetlerine Bel Bağlamanın Sırrı”, Mounier, Emmanuel, (çev.) Kerem, Mukbil, S.6/1, (1954), s.25

“Mektup”, Kurşunlu, Nâzım, S.6/1, (1954), s.32-34

“İstanbul”, Kayıhan, Nejad Kâzım, S.7/1, (1954), s.30

“Klee”, Maden, Said, S.9/1, (1954), s.38

“Exupéry’den Düşünceler”, Antoine de Saint, (çev.) Ustaoglu, Halil, S.10/1, (1954), s.46-48

“Roman’ın Altın Devri”, Magny, Claude-Edmonde, (çev.) Akı, Niyazi, S.13/1, (1954), s.33-36

4. Söyleşi

“Türk Gençliğine”, Arık, Remzi Oğuz, S.7/1, (1954), s.4-5

“Remzi Oğuz İçin”, Kaplan, Mehmet, S.7/1, (1954), s.12

“Remzi Oğuz İçin”, Safa, Peyami, S.7/1, (1954), s.13

“Remzi Oğuz İçin”, Topçu, Nurettin, S.7/1, (1954), s.13

- “Duhamel’le Bir Konuşma”, Ürgüp, Fikret, S.7/1, (1954), s.28-29
- “Garbın Mevlana Görüşü”, Schimmel, Annemarie, (çev.) Kıratlı, Cemile, S.1/2, (1955), s.8-10
- “Tolstoy”, Gorki, Maksim, (çev.) Sezgin, Cemal, S.4/2, (1955), s.37-38
- “Bizans Tetkikleri Kongresi”, Dolu, Edibe, S.10/2, (1955), s.28-29
- “Fahir İz’le Konuşma”, A. Nevit, S.4/3, (1956), s.10-11
- “Tenkit Ahlakı”, Öztel, Cahit, S.8/3, (1956), s.41-42
- “Terbiye”, Atay, F. Rıfkı, S.10-11/3, (1956), s.29

5. Biyografi

- “Moore, Henry”, (çev.) Kemal, Ömer, S.1/1, (1953), s.19
- “Emin Molu”, Turhan, Mümtaz, s.18 -50
- “Dylan Thomas Hakkında”, Baybars, Taner, S.3/1, (1954), s.31
- “Abasıyanık, Sait Faik”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Akalm, Şahap”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Akınlı, Hâmit”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Akün, Ömer Faruk”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Alptekin, Turan”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Araz, Nezihe”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Arı, M. Şevket”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Beşe, Hakkı Kâmil”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Buğra, Tarık”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Çakmakçioğlu, Adnan”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.47
- “Çelebi, Asaf Hâlet”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48

- “Defne, Zeki Ömer”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Deligönül, Mehmet”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Dıranas, Ahmet Muhip”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Evliyaoğlu, Gökhan”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Eyice, Semavi”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Halıcı, Feyzi”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Kabaklı, Ahmet”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Kafesoğlu, İbrahim”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.48
- “Kaplan, Mehmet”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Karakoç, Sezai”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Kayıhan, Nejat Kâzım”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Kurşunlu, Nazım”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Külebi, Cahit”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Okurer, Cahid”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Tanpınar, Ahmet Hamdi”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Tanyol, Cahit”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Tanyol, Fethiye”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Tecer, Ahmet Kutsi”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.49
- “Timurtaş, Faruk Kadri”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.50
- “Turhan, Mümtaz”, (İsimsiz), S.6/1, (1954), s.50
- “Remzi Oğuz Arık”, Halûk, Karamağaralı, S.7/1, (1954), (Biyografi), s.8-10
- “Auguste Rodin”, Rilke, Rainer Maria, (çev.) Maden, Said, S.10/1, (1954), s.26-29
- “Henri Matisse’in Ölümü”, O.A. , S.14/1, (1954), s.23

“Ziya Gökalp’in Ailesi”, Kırzıoğlu, S.2/3, (1956), s.14-18

6. Mektup

“Amerika Mektubu Powel Ailesi”, Ardağı, Adnan, S.2/1, (1953), s.32-33

“Rajandra’ya Mektup”, Kayıhan, Nejat Kazım, S.2/1, (1953), s.36-37

“Amerika Mektubu Powel Ailesi”, Ardağı, Adnan, S.3/1, (1954), s.32-33

“Amerika Mektubu”, “Ardağı, Adnan, S.5/1, (1954), s.35

“Şubat Mektubu”, Kayıhan, Nejat, Kâzım, S.5/1, (1954), s.37

“Marburg’a Davet”, Kıratlı, Cemile, S.6/1, (1954), s.18-19

“Philips Sanat Galerisinde”, Ardağı, Adnan, S.6/1, (1954), s.26

“Mart Mektubu”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.6/1, (1954), s.50

“Amerika Mektubu”, Ardağı, Adnan, S.7/1, (1954), s.32

“Nisan Mektubu”, Kayıhan, Nejad Kâzım, S.7/1, (1954), s.46

“Boothbay Harbor’a Kar Yağıyordu”, Ardağı, Adnan, S.8/1, (1954), s.32-33

“Bir Şaire Mektup –İlhan İleri’ye”, Tanyol, Cahit, S.9/1, (1954), s.13-14

“Amerika’da Okul ve Çocuk”, Ardağı, Adnan, S.10/1, (1954), s.24-25

“Evanston”, Ardağı, Adnan, S.11/1, (1954), s.28

“Aynı İnsan Hem iyi Hem Kötü Olabilir”, Alain, (çev.) Domaniç, K. , S.11/1, (1954),
s.29

“Küçük Şehir Hasreti”, Tanyol, Cahit, S.12/1, (1954), s.5-6

“Gümüş Renkli Ülke, Kıratlı, Cemile, S.13/1, (1954), s.17-18

“Chicago’ya Doğru”, Ardağı, Adnan, S.13/1, (1954), s.24

“Deh Suzi”, Ardağı, Adnan, S.14/1, (1954), s.22

“Dönerken”, Ardağı, Adnan, S.1/2, (1955), s.23-24

- “Rajandra’ya Mektup”, Kayıhan, Nejat Kazım, S.2/2, (1955), s.28-44
- “Mağazalar ve Tanımadığımız Londra’da Noel”, Berkok, Janset Sami, S.5/2, (1955), s.24-25
- “Tanımadığımız Fransa”, F.A. , S.6/2, (1955), s.19-21
- “Dünyayı Bulutlar Örtmüştü”, Ardağı, Adnan, S.8/2, (1955), s.15-16
- “Üsküdar”, Baybars, Taner, S.8/2, (1955), s.17
- “Ben Her Şeyden Çok Okumayı Severim”, Ardağı, Adnan, S.10/2, (1955), s.24-25
- “Pierre La Mure’e Mektup”, Rouge, Pierre, (çev.) Şükrü, Orhan, S.10/2, (1955), s.30-31
- “Dere Kenarında Bir Türk Hanımı”, Ardağı, Adnan, S.11/2, (1955), s.14-15
- “Bertha”, Baybars, Taner, S.11/2, (1955), s.16-17
- “Big Ben Vuracak”, Baybars, Taner, S.12/2, (1955), s.29
- “Redis Ucu İle Londra”, Ardağı, Adnan, S.1/3, (1956), s.22-23
- “Psikoloji”, Ardağı, Adnan, S.2/3, (1956), s.27-28
- “Yürü Dilber Yürü”, Karaveli, Orhan, S.3/3, (1956), s.19-20
- “Yeşil”, Ardağı, Adnan, S.3/3, (1956), s.28
- “Moskova’dan Dönenler”, Karaveli, Orhan, S.5/3, (1956), s.16-17
- “Karasu Kenarından”, Eser, Haluk, S.5/3, (1956), s.26-27
- “Bir Şehrin Yeşil Ciğerleri”, Karaveli, Orhan, S.8/3, (1956), s.24-25

7. Röportaj

- “Kitapevinde Safahat’ın Başına Gelenler”, Tokgöz, Ata, S.1/1, (1953), s.35-36
- “Şiire ve Şaire Dair”, Littéraires, Les Nouvelles, (çev.) Kerem, Mukbil, S.4/1, (1954), s.11-12
- “Örnek Bir Destan Cow-Boyu Hemingway”, Akınlı, Hâmit, S.14/1, (1954), s.14-15

“Maillol ile Konuşmalar-Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, Le Figaro Littéraire, Frere, Henri, S.7/3, (1956), s.25-28

8. Hatıra

“İstanbul’da Bir Ramazan Gecesi”, Gautier, Théophile (çev.) Akün, Ömer Faruk, S.7/1, (1954), s.23-25

“Mevlâna’nın Büyük Nuruna Kavuşan Küçük Nur”, Kıratlı, Cemile, S.8/1, (1954), s.17-18

“Bir Ölünün Hatıra Defterinden”, Kurşunlu, Nâzım, S.8/1, (1954), s.43-44

“Benim Dünyam”, Ionesco, Eugene, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.8/1, (1954), s.45-46

“Gerçeklerimizden Biri”, Kafesoğlu, İbrahim, S.11/1, (1954), s.14-15

“Katherine Mansfield’i Anarken”, Bordeaux, Henry, (çev.) Kerem, Mukbil, S.11/1, (1954), s.30- 31

“Suni Cennet”, Junk, Robert, (çev.) Akı, Niyazi, S.12/2, (1955), s.13-15

“Eğitim Bir Sanattır, İlim Değil”, Ardağı, Adnan, S.12/2, (1955), s.24-26

“Gitmek”, Eser, Haluk, S.8/3, (1956), s.32-33

“Terbiye”, Atay, F. Rıfkı, S.10-11/3, (1956), s.29

“Bir Baba Oğluna Cezanne’i Anlatıyor”, Aslanapa, Oktay, S.12/3, (1956), s.14-15

9. Hikâye

“Var Olmak veya Olmamak”, Buğra, Tarık, S.1/1, (1953), s.30-31

“Kaza”, Rolin, Dominique, (çev.) Kerem, Kerem, S.1/1, (1953), s.45-49

“Vapurda Bir Adam Vardı”, Sepetçioğlu, M. Necati, S.2/1, (1953), s.34-36

“Martin Öldür”, Coloane, Francisco A. , (çev.) Kerem, Mukbil, S.2/1, (1953), s.39-43

“Tanıdığım Bir İzmarite Ağıt”, Uçarı, Ercüment, S.2/1, (1953), s.49

“Amelikazüsta”, Beşe, Hakkı Kâmil, S.3/1, (1954), s.26-30

“Bekleyiş”, Timur, Saadettin, S.3/1, (1954), s.35-38

- “Derviş ve Padişah”, Âşık Paşazade, S.4/1, (1954), s.15
- “Helvacı Güzeli”, Buğra, Tarık, S.4/1, (1954), s.26-30
- “Kocakarı”,Tanyol, Fethiye, S.4/1, (1954), s.42-44
- “Yılan Uykusu”, Abasıyanık, Sait Faik, S.5/1, (1954), s.26-27
- “Dolmuşta”, Yörük, Cengiz, S.5/1, (1954), s.30-31
- “Bozkır”, Kayıhan, Nejat Kâzım, S.5/1, (1954), s.36-37
- “Yetim”, Arı, Şevket, S.5/1, (1954), s.38-41
- “Billûr Dünyası”, Steinbeck, John, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.6/1, (1954), s.26
- “Oğul Bak”, Beşe, Hakkı Kâmil, S.6/1, (1954), s.27-31
- “İki Ayaklılara Dair,” Yüksel, Orhan Şevket, S.6/1, (1954), s.35-38
- “Pazar Günleri Hep Böyle Olur”, Sivri, İsmail, S.6/1, (1954), s.40-43
- “Aynı Yolun Yolcuları”, Timur, Saadet, S.7/1, (1954), s.33-35
- “Elleri Çamurdu”, Sepetçioğlu, M. Necati, S.7/1, (1954), s.42-43
- “Hatırla; Duyma Sakın –Sait Faik’e”, Ürgüp, Fikret, S.8/1, (1954), s.14
- “Gün Ola Harman Ola”, Abasıyanık, Sait Faik, S.8/1, (1954), s.24-25
- “Söylendim Durdum”, Abasıyanık, Sait Faik, S.8/1, (1954), s.31-42
- “Fındık”, Arı, Şevket, S.8/1, (1954), s.36-40
- “Yolun Sonunda”, Buğra, Tarık, S.9/1, (1954), s.28-30
- “Oyuncak”, Yüksel, Orhan Şevket, S.9/1, (1954), s.41-43
- “Tarihte Yabancı Sermaye”, Paşa, Ziya, S.9/1, (1954), s.47
- “Erkekler Daha Güçlü Olur”, Sivri, İsmail, S.10/1, (1954), s.35-36
- “Eve Gelirken”, Erişen, Satı, S.10/1, (1954), s.39-40
- “İki Çam Ağacı”, Oldenbourg, Zoe, (çev.) Akınlı, Hâmit, S.10/1, (1954), s.42-44

- “Hayatımız Değişiyor”, Sariismailoğlu, Ayhan, S.11/1, (1954), s.35-36
- “Karaağaçlar Altında”, Sepetçioğlu, M. Necati, S.11/1, (1954), s.41-42
- “Rozabel’in Nikbinliği”, Mansfield, Katherine, (çev.) Güneyman, Rezin, S.11/1, (1954), s.43-45
- “Tony”, Ardağı, Adnan, S.12/1, (1954), s.25
- “Şahika”, Yörük, Cengiz, S.12/1, (1954), s.28-29
- “Adam Deli”, Aşçı, Abdullah, S.12/1, (1954), s.30-31
- “Hüküm”, Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.12/1, (1954), s.41-46
- “Mevkiler Birleşti”, Timur, Saadet, S.13/1, (1954), s.37-39
- “Eski Nesilden Unutulmuş İki Hürriyetçi”, Samipaşazâde Sezai, S.13/1, (1954), s.42
- “Kadınlar Hamamına Paso”, Nemli, Ziyad, S.13/1, (1954), s.43-44
- “Bir Yaz Günü”, Saroyan, W. , (çev.) Akınlı, A. Hâmit, S.13/1, (1954), s.45-46
- “Bir Sepet Vişne”, Aşçı, Abdullah, S.14/1, (1954), s.28-29
- “Merdivenin Birinci Basamağı”, Sepetçioğlu, Mustafa Necati, S.14/1, (1954), s.33-34
- “Köy Doktoru”, Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.14/1, (1954), s.35-37
- “Bir Kodaman”, Aşçı, Abdullah, S.1/2, (1955), s.33-35
- “Unutulan Bir Şey”, Nemli, Ziyad, S.1/2, (1955), s.36-38
- “Evlenirsen”, Şami, Janset Berkök, S.1/2, (1955), s.39-40
- “Ver Yansın Elini”, Nemli, Ziyad, S.2/2, (1955), s.32-34
- “Tek İşçili Patron”, Aşçı, Abdullah, S.2/2, (1955), s.35-37
- “Tramvaylar Gürültüyle Geçiyordu”, Yukaruç, Ünlü, S.2/2, (1955), s.38-39
- “Çocukların Dini”, Batuhan, Remziye, S.2/2, (1955), s.42-44
- “Mürekkep Şişesindeki Kurbağa”, Beck, Béatrix, (çev.) Kerem, Mukbil, S.2/2, (1955),

s.45-47

“Vezirin Camii Attarın Mescidi”, Eyice, Semavi, S.3/2, (1955), s.24-25

“Hikâye Bu”, Nemli, Ziyad, S.3/2, (1955), s.39-40

“Yakın Tokyo Uzak Karım”, Aşçı, Abdullah, S.3/2, (1955), s.43-45

“Canım Sıkıldı”, Eminağalar, Özer, S.3/2, (1955), s.46-47

“Hoş Ayasofyasın Yılda Bir Mescit Doğurursun”, Eyice, Semavi, S.4/2, (1955), s.29-30

“Mektup Gibi”, Nemli, Ziyad, S.4/2, (1955), s.39-40

“Gülen İnek”, Halıcı, Mehdi, S.4/2, (1955), s.42-43

“Öyle Bir Şey Olmalıydı Ki”, Atmaca, Osman Naci, S.4/2, (1955), s.45-47

“Dünya Ekşidi”, Nemli, Ziyad, S.5/2, (1955), s.39-40

“Postacı Kapıyı Çalmaz”, Tunalıgil, Baha Galip, S.5/2, (1955), s.42-43

“Korku”, Bearn, Pierre, (çev.) Kerem, Mukbil, S.5/2, (1955), s.44-47

“Bir Fakir-ül Hakir’in Mescidi”, Eyice, Semavi, S.6/2, (1955), s.26-27

“Medeni Adam”, Timur, Sadettin, S.6/2, (1955), s.42-44

“İlim Madebi”, Batuhan, Remziye, S.6/2, (1955), s.45-47

“Bir Tarihçi ve Tarihe Mal Edilmeyen Hatırası”, Eyice, Semavi, S.7/2, (1955), s.24-25

“24.00-01.00 Masalı”, Ayverdi, Ali E. , S.7/2, (1955), s.30-31

“İçmeye Gittiler”, Nemli, Ziyad, S.7/2, (1955), s.32-33

“Babamın Derdi”, Hellens, F. , (çev.) Kerem, Mukbil, S.7/2, (1955), s.34-36

“Bir Avuç Toprak”, Halıcı, Mehdi, s.24-27

“Dükkân Önü”, Aşçı, Abdullah, S.8/2, (1955), s.28-30

“Bir Avuç Toprak”, Halıcı, Mehdi, S.8/2, (1955), s.24-27

- “Atlı Polisin Ayağında Trafik Işığı”, Ardağı, Adnan, S.9/2, (1955), s.17-18
- “Beşparmak”, Nemli, Ziyad, S.9/2, (1955), s.25-26
- “Yağmur Yağdı, Böyle Oldu”, Ayverdi, Aligül A. , S.9/2, (1955), s.30-31
- “Hatıraların Sonu”, Okurer, Cahid, S.9/2, (1955), s.32-35
- “Sevgisizler”, Timur, Saadet, S.10/2, (1955), s.32-35
- “Kadere Döner Dünya”, Halıcı, Mehdi, S.10/2, (1955), s.36-39
- “Gebe Dakikalar”, Ayverdi, Aligül E. , S.11/2, (1955), s.26-28
- “Cava Dilini Bilen Adam”, Barreto, Alfonro Enrique de Lima, (çev.) Akbal, Oktay, S.11/2, (1955), s.29-32
- “Gemiden İnen Kadın”, Akı, Niyazi, S.11/2, (1955), s.35-37
- “Kulpu Kırık Küp”, Halıcı, Mehdi, S.12/2, (1955), s.30-32
- “Dişi”, Nemli, Ziyad, S.12/2, (1955), s.37-39
- “Tramvayda”, Kırdar, Üstün, S.1/3, (1956), s.28-29
- “Akşam Güneşi Batmadan”, Tekin, Yüksel, S.1/3, (1956), s.32-33
- “Kara Melek” Okurer, Cahid, S.1/3, (1956), s.34-38
- “Delî”, Timur, Saadet, S.2/3, (1956), s.29-31
- “Komşu”, Eser, Haluk, S.2/3, (1956), s.32-34
- “Bin Sekizyüz Saniye”, Eminağalar, Özer, S.2/3, (1956), s.38-39
- “Kapan”, Halıcı, Mehdi, S.3/3, (1956), s.35-37
- “Sokaktaki Adam”, Tekin, Yüksel, S.3/3, (1956), s.39
- “Çancı Keşiş ve İstanbul’un Camie Çevrilen Son Kiliseleri”, Eyice, Semavi, S.4/3, (1956), s.12-13
- “Hikâyât-ı Esepos”, K.D. , S.4/3, (1956), s.14-15
- “Yitikler”, Timur, Saadet, S.4/3, (1956), s.22-25

- “Gemidekiler”, Sepetçioğlu, M. Necati, S.4/3, (1956), s.29-33
- “Topuklar”, Doksat, Recep Ferdi, S.5/3, (1956), s.32-35
- “Adsız Kişi”, Nemli, Ziyad, S.5/3, (1956), s.37-38
- “Elektrikli Tren”, Tekin, Yüksel, S.5/3, (1956), s.39
- “Bir Devir, Bir İhtilal ve Bir Sadrazam”, Eyice, Semavi, S.6/3, (1956), s.23-24
- “Beş Günün Hikâyesi”, Saadet, Timur, S.6/3, (1956), s.30-33
- “Hikâye”, Muhteremoğlu, Afet, S.6/3, (1956), s.37-38
- “Bir Lise Öğrencisinin Mektubu”, şükrü, Orhan, S.6/3, (1956), s.39-40
- “Afrodit, Sigaradaki Tanrı”, Ayverdi, Aligül A. , S.7/3, (1956), s.37-38
- “Bizans Hizmetinde Bir Arap Emiri”,Eyice, Semavi, S.8/3, (1956), s.26-27
- “Eski Hacer Ana”, (İsimsiz), S.8/3, (1956), s.36-37
- “Tapu Senedi”, Akı, Niyazi, S.9/3, (1956), s.27-31
- “Dünyanın En Mesut İnsanı”, Maltz, Albert, (çev.) Azizoğlu, Orhan, S.9/3, (1956), s.34-40
- “Erguvan Bahçesi”, Sepetçioğlu, Mustafa Necati, S.10-11/3, (1956), s.31-33
- “Yeşil Pancurlu”,Sivri, İsmail, S.10-11/3, (1956), s.36-38
- “Değmez Efendim Değmez”, Nemli, Ziyad, S.12/3, (1956), s.30-31
- “On beş Mumluk”, Ayverdi, Aligül E. , S.12/3, (1956), s.32-37

10. şiir

- “Güz Tahmini”, Külebi, Cahit, S.1/1, (1953), s.9
- “Yahya Kemal’e Rubai”, Deligönül, Mehmet, S.1/1, (1953), s.9
- “Vatan”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.1/1, (1953), s.12-13
- “Merhaba Ershine Caldwell”, Ardağı, Adnan, S.1/1, (1953), s.18

- “Esmer”, Özdemir, Nurettin, S.1/1, (1953), s.19
- “Tanrım”, Gün, Aydın, S.1/1, (1953), s.21
- “Koç Boynuzu”, Akınlı, Hamit, S.1/1, (1953), s.27
- “Ayrılığa Yaman Islıklar”, Doğan, Ayhan, S.1/1, (1953), s.29
- “Beş Şiir”, Curtin, Bernard, S.1/1, (1953), s.32-33
- “Hazine”, Alptekin, Turan, S.1/1, (1953), s.42
- “Hatıralar”, Defne, Zeki Ömer, S.2/1, (1953), s.6
- “Evin Oğlu”, Gün, Aydın, S.2/1, (1953), s.9
- “Geçe Bekçisi”, Kaya, İsmail, S.2/1, (1953), s.9
- “Şehrazat”, Karakoç, Sezai, S.2/1, (1953), s.14
- “Yağmurun Getirdikleri”, Ergeneli, Doğan, S.2/1, (1953), s.15
- “Sana Ve Bana Dair”, Özer, Kemal, S.2/1, (1953), s.21
- “Harman”, Bolulu, Osman, S.2/1, (1953), s.21
- “Karanlığım”, Öztemiz, Abdullah, S.2/1, (1953), s.25
- “Uyku”, Péguy, Charles, S.2/1, (1953), s.28-29
- “Bereket Ovası”, Kalkanoğlu, Mehmet, S.2/1, (1953), s.36
- “Çırpınan Saatler”, Uzer, Suat, S.2/1, (1953), s.40
- “Yolculuk”, Baybars, Taner, S.2/1, (1953), s.42
- “Derdest”, Azizoglu, Orhun, S.2/1, (1953), s.45
- “Duacıyız”, Gerçeksöz, İsmail, S.2/1, (1953), s.49
- “Hatıralar”, Defne, Zeki Ömer, S.3/1, (1954), s.8
- “Var-Yok”, Dıranas, A.Muhip, S.3/1, (1954), s.9
- “Gün Bendedir”, Halıcı, Feyzi, S.3/1, (1954), s.11

- “Bendedir”, Gün, Aydın, S.3/1, (1954), s.11
- “Ağıt”, Araz, Nezihe, S.3/1, (1954), s.17
- “Cihan Cehennemi ve .... Şehri”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.3/1, (1954), s.19
- “Avare”,Doğan, Ayhan, S.3/1, (1954), s.21
- “Bir Filiz Rengi His ve Sen Varsın”, Alptekin, Turan, S.3/1, (1954), s.24
- “Bütün Dualar Allah’a Yakın”, Koç, Kemalettin, S.3/1, (1954), s.25
- “Böyledir İşte”, Akınlı, Hâmit, S.3/1, (1954), s.28
- “Dönüş”, Yıldırım, Nevzat, S.3/1, (1954), s.29
- “Sıkıntı”, Özer, Orhan, S.3/1, (1954), s.30
- “Bahama Adaları”, Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, S.3/1, (1954), s.38
- “.....” Defne, Zeki Ömer, S.4/1, (1954), s.6
- “Yunus’u Bekleyen Şehirden”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.4/1, (1954), s.8
- “Görgü”, Necatigil, Behçet, S.4/1, (1954), s.10
- “Kara Yılan, Karakoç, Sezai, S.4/1, (1954), s.10
- “Beşik”, Verlain, Paul, (çev.) Alptekin, Turan, S.4/1, (1954), s.12
- “Mesaj” Algan, Celâleddin, S.4/1, (1954), s.18
- “Bir Kasabada Yalnızlık”, Püsküllüoğlu, Ali, S.4/1, (1954), s.22
- “Bulutlar”, Bolulu, Osman, S.4/1, (1954), s.22
- “Hürriyet”, Bolulu, Osman, S.4/1, (1954), s.22
- “Uyanış”, Kalkanoğlu, Mehmet, S.4/1, (1954), s.25
- “Uykusuzluk”, Alptekin, Turan, S.4/1, (1954), s.30
- “Çağırış”, Belli, Vedat F. , S.4/1, (1954), s.30
- “Gariplik Üzerine”, Taner, Turan, S.4/1, (1954), s.36

- “Mektup”, Ulutekin, Hanefi, S.4/1, (1954), s.41
- “Ölüm”, Tamiş, Ömer, S.4/1, (1954), s.41
- “Gülümseyen Hıçkırık”, Demirkol, Hayri, S.4/1, (1954), s.41
- “Bahçelerde Kış Şarkısı”, Defne, Zeki Ömer, S.5/1, (1954), s.7
- “Garipçe”, Erişen, Satı, S.5/1, (1954), s.9
- “Postacı”, Araz, Nezihe, S.5/1, (1954), s.11
- “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.5/1, (1954), s.13
- “Fatih Söyler”, Kabaklı, Ahmet, S.5/1, (1954), s.17
- “Özleyiş”, Algan, Celâleddin, S.5/1, (1954), s.20
- “Şehrayin”, Belli, Vedat F. , S.5/1, (1954), s.21
- “Tuzlu Aydınlık”, Alptekin, Turan, S.5/1, (1954), s.23
- “Düşünürüm”, Doğan, Ayhan, S.5/1, (1954), s.25
- “Kuyu”, Üçer, Erten, S.5/1, (1954), s.29
- “Deniz Boyunca”, Külebi, Cahit, S.6/1, (1954), s.6
- “Dağlar Delisi”, Çelebi, Asaf Hâlet, S.6/1, (1954), s.8
- “Kırmızı Yeşil”, Abasıyanık, Sait Faik, S.6/1, (1954), s.9
- “Gecelerden Gelen Adam”, Defne, Zeki Ömer, S.6/1, (1954), s.11
- “Bu Şehrin Geceleri”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.6/1, (1954), s.12
- “Sencileyin”, Batu, Selahattin, S.6/1, (1954), s.16
- “İlk Aşk”, Erişen, Sâtı, S.6/1, (1954), s.17
- “Bu Şiirin Adı Yitti Gün İçinde Rüzgâr Kararırken Daha Bulunmadı”, Koç, Kemalettin, S.6/1, (1954), s.19
- “Kar Şiiri”, Karakoç, M. Sezai, S.6/1, (1954), s.21

- “Boyacı”, Gün, Aydın, S.6/1, (1954), s.21
- “Bir Mevsim Sonu”, Dil, Şahinkaya, S.6/1, (1954), s.2
- “Berberin Sandalyesinde”, Akıncı, Sadık, S.6/1, (1954), s.2
- “Felsefe I-II-III-IV”, Arıkanlı, Oğuz, S.6/1, (1954), s.2
- “Gecelerdeki”, Yazgan, Etem Nâzım, S.6/1, (1954), “Gecelerdeki”, s.2
- “İkimizin Kaderi”, Kayaoğlu, Ömer, S.6/1, (1954), s.3
- “Gün Vurmasa Pencereden”, Çongur, Rıdvan, S.6/1, (1954), s.3
- “Vesikalık Resim”, Özel, Siyami, S.6/1, (1954), s.3
- “Gittiler”, Cimit, Ünal, S.6/1, (1954), s.3
- “Kimsesiz Geceler”, Öz, Erdal, S.6/1, (1954), s.3
- “Orora”, Şaylı, Burhan Garip, S.6/1, (1954), s.4
- “İsimsiz Şiir”, Tandoğan, Sabri, S.6/1, (1954), s.4
- “Var Gir Bre Rüzâr –Karacaoğlan Gibi-“, Şimşek, Ali Celâl, S.6/1, (1954), s.4
- “Sır”, Albayrak, Aydoğan, S.6/1, (1954), s.5
- “Yalnızlık Şiirleri”, Yıldırım, Nevzat, S.6/1, (1954), s.5
- “Öküzden Ademoğluna”, Binat, Tarık, S.6/1, (1954), s.5
- “Gözyaşı”, Oyman, Çetin, S.6/1, (1954), s.5
- “Bu Dünyanın Üzerinde”, Özüner, Ömer Lütfi, S.6/1, (1954), s.6
- “Yalan Dünya”, Ulaş, Hüseyin, S.6/1, (1954), s.6
- “Sevgi”, Kuru, Mahmut, S.6/1, (1954), s.6
- “Arzular Başak Başak”, Güngör, M. Yaşar, S.6/1, (1954), s.6
- “Tesellim Senin Türkülerindedir”, Yaşın, Özker, S.6/1, (1954), s.7
- “Sokak Kavgaları”, Kaya, Turgut, S.6/1, (1954), s.7

- “Korku”, Gngr, Rıza, S.6/1, (1954), s.7
- “Sıkıntı”, Gçl, Nahit, S.6/1, (1954), s.7
- “Unutulmuş”, Akalın, Vahit, S.6/1, (1954), s.8
- “Dolaşır”, Uğur, Rahmi, S.6/1, (1954), s.8
- “Yaşamak Yaşamak Benimle”, Atay, Âlim, S.6/1, (1954), s.8
- “Bu Şehirde”, Evrensel, Feridun, S.6/1, (1954), s.9
- “1654’e Girdiğimde”, Hıncal, Macit, S.6/1, (1954), s.9
- “Yeni Aşk Sanatı”, Cox, Louis O. (ęev.) Teo, S.6/1, (1954), s.9
- “Elmalı Yollarında Kağnılar”, Yzendağ, Ahmet, S.6/1, (1954), s.9
- “Mistan”, Ceylânî, Hamdi Şadi, S.6/1, (1954), s.10
- “Sğt Ağağlarının Yapraklarına”, Yalęın, Hayri, S.6/1, (1954), s.10
- “Hayal Sen Ne Gzelsin”, Demirkol, Hayri, S.6/1, (1954), s.11
- “Kayıp”, Ramiz, İ. , S.6/1, (1954), s.11
- “Bizim Sokakta”, Yenier, Muzaffer, S.6/1, (1954), s.11
- “İnsan Bu”, Akşit, Mzehher, S.6/1, (1954), s.11
- “Gn Olur”, Kağnıcioğlu, S.6/1, (1954), Orhan, S.6/1, (1954), s.11
- “Sencek”, Adalı, Sreyya, S.6/1, (1954), s.11
- “Zaman”, Sunguroğlu, M. Natık, S.6/1, (1954), s.12
- “Neden Gzeldin”, Riper, Vasfi Servet, S.6/1, (1954), s.12
- “Hatıralarımdaki Ky”, Budak, Nazım, S.6/1, (1954), s.12
- “Son Soru”, zer, İsmet, S.6/1, (1954), s.12
- “Btn Yaz,” Geręeksz, İsmail, S.6/1, (1954), s.12
- “İstanbul’a Selam”, Tzner, M. Nezih, S.6/1, (1954), s.13

- “Filozofla”, Tamer, Saliha, S.6/1, (1954), s.13
- “Yalancıktan”, Ünlü, Cemâlettin, S.6/1, (1954), s.13
- “Şiirler”, Fargue, Léon Paul, S.6/1, (1954), s.14
- “Gün Geçtikçe Manalı”, Doğan, Ayhan, S.6/1, (1954), s.31
- “Kara Denizim”, Pamirli, Osman Turgut, S.6/1, (1954), s.33
- “Şakacıktan”, Algan, Celâleddin, S.6/1, (1954), s.36
- “Yine”, Nişli, A. Faruk, S.6/1, (1954), s.38
- “Şehirle Gecenin Arasında”, Belli, Vedat F. , S.6/1, (1954), s.38
- “Çatlak Plâk”, Defne, Zeki Ömer, S.7/1, (1954), s.17
- “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir –Bu Şehrin Geceleri-“, Gökhan, Evliyaoğlu, S.7/1, (1954), s.19
- “Davul”, Ardağı, Adnan, S.7/1, (1954), s.20
- “İstanbul”, Baybars, Taner, S.7/1, (1954), s.20
- “Deniz Kızı”, Gün, Aydın, S.7/1, (1954), s.20
- “Keloğlanın Sevgilisi”,Erişen, Sâtı, S.7/1, (1954), s.21
- “Dua”, Güneri, Ülkü, S.7/1, (1954), s.24
- “Uyuyan Şehir”, Araz, Nezihe, S.7/1, (1954), s.26-27
- “Erzurum’dan Bahsediyorum”, Halıcı, Feyzi, S.7/1, (1954), s.29
- “Şairlik”, Minnetoğlu, İbrahim, S.7/1, (1954), s.35
- “İçimdeki Heykel”, Üçer, Erten, S.7/1, (1954), s.45
- “Yaşamak Hırsı”, Faik, Sait, S.8/1, (1954), s.5
- “Aydınlık Sabahlar”, Araz, Nezihe, S.8/1, (1954), s.7
- “Bahar Geldi”, Aşkun, Vehbi Cem, S.8/1, (1954), s.9

- “Alâeddin Tepesinden”, Halıcı, Feyzi, S.8/1, (1954), s.11
- “Yaşamaktan da Aziz”, Belli, Vedat F. S.8/1, (1954), s.18
- “Gün Batar Gibi Değil De Söner Gibi”, Ertürk, Hoccoğlu S. , S.8/1, (1954), s.21
- “Yağmur Yağıyor”, Onursal, Aydoğan, S.8/1, (1954), s.23
- “Karanlık”, Ozansoy, Haydar, S.8/1, (1954), s.25
- “Gazi Süleyman Paşanın Türbesi Karşısında”, Aydemir, Cevat, S.8/1, (1954), s.30
- “Romance’lar”, Sözer, Necdet, S.8/1, (1954), s.33
- “Serenad”, Kayabek, Mustafa, S.8/1, (1954), s.35
- “Bir Sokağa Bakıyorum Pencereden”, Doğan, Ayhan, S.8/1, (1954), s.38
- “Özlem”, Bolulu, Osman, S.8/1, (1954), s.39
- “Davet”, Uzer, Suat, S.8/1, (1954), s.41
- “1939 Şiiri”, Merton, Thomas, (çev) Teo, S.8/1, (1954), s.46
- “Parıltı”, Alptekin, Turan, S.9/1, (1954), s.8
- “Mektup”, Uzer, Suat, S.9/1, (1954), s.12
- “Kırmızı Mavi”, Doğan, Ayhan, S.9/1, (1954), s.16
- “Beyoğlu”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.9/1, (1954), s.18-19
- “Teselli”, Gün, Aydın, S.9/1, (1954), s.22
- “Vatanca”, Dil, Şahinkaya, S.9/1, (1954), s.23
- “Allahtan İnen”, Ülgener, Emin, S.9/1, (1954), s.25
- “Vatanımı Düşünen Adam Anlatıyor”, Ardağı, Adnan, S.9/1, (1954), s.26-27
- “Gani Saadet”, Tunalıgil, Beha Galip, S.9/1, (1954), s.32
- “Bahar Yağmuru”, Özer, Ali Rıza, S.9/1, (1954), s.37
- “Üç Durak”, Gündüz, Ali, S.9/1, (1954), s.40

- “Şehremini Tragedyası”, Sözer, Necdet, S.9/1, (1954), s.43
- “İnsanlar Arasında”, Tanpınar, Ahmet Hamdi, S.10/1, (1954), s.10-13
- “Yağmur Türküsü”, Halıcı, Feyzi, S.10/1, (1954), s.15
- “Atlı Karınca”, Belli, Vedat F. , S.10/1, (1954), s.21
- “Muğacırlar”, Sözer, Necdet, S.10/1, (1954), s.23
- “Tem”, Doğan, Ayhan, S.10/1, (1954), s.28
- “Şarkı”, Bory, Jean Louis, S.10/1, (1954), s.29
- “Bilinmez Ki”, Üçer, Erten, S.10/1, (1954), s.32
- “N...”, Bolulu, Osman, S.10/1, (1954), s.34
- “Kapalı Kapılar”, Gökalp, Mehmet, S.10/1, (1954), s.34
- “Düşkün”, Doğan, Ayhan, S.11/1, (1954), s.8
- “Komşu Kızı”, Arık, Mustafa Arif, S.11/1, (1954), s.10
- “Sabahlarla Başlayan”, Alptekin, Turan, S.11/1, (1954), s.12
- “Bingöl’de Bahar”, Halıcı, Feyzi, S.11/1, (1954), s.15
- “Hu Hu”, Şener, Saffet Nezihi, S.11/1, (1954), s.17
- “Çarşı”, Minnetoğlu, İbrahim, S.11/1, (1954), s.18
- “Yeni Baştan”, Algan, Celâleddin, S.11/1, (1954), s.21
- “Benim Dünyam”, Dora, Asena, S.11/1, (1954), s.23
- “Bir Sen Varsın”, Yıldırım, Nevzat, S.11/1, (1954), s.24
- “Ulubatlı Hasan Destan’ından: Bizans-İstanbul”, Çavuşoğlu, Mehmet F. , S.12/1, (1954), s.45
- “Sayıklama”, Belli, Vedat F. , S.12/1, (1954), s.6
- “Gönüllenne Hiç”, Araz, Nezihe, S.12/1, (1954), s.14

- “Bir Irmak Haritayı İslatıyordu”, Koç, Kemalettin, S.12/1, (1954), s.22
- “Kapalı Kapılar”, Üçer, Erten, S.12/1, (1954), s.23
- “Sevinç Üstüne”, Türkmen, Nihal, S.12/1, (1954), s.33
- “Beş Yıllık Sevda”, Bülbül, A. Rıdvan, S.12/1, (1954), s.39
- “Ve Bir İnsan”, Tanaltay, A. Erdoğan, S.12/1, (1954), s.41
- “Bu Şehirde”, Dora, Asena, S.12/1, (1954), s.41
- “Bitiş”, Alptekin, Turan, S.13/1, (1954), s.7
- “Eski Baharlar”, Tuğluk, Fahir, S.13/1, (1954), s.15
- “Alaca Dağlara Sarı Çiçek”, Akın, Gülten, S.13/1, (1954), s.16
- “Tılsım”, Şener, Saffet Nezihi, S.13/1, (1954), s.18
- “Sallanıp Giden”, Belli, Vedat F. , S.13/1, (1954), s.20
- “Denizlerin Türküsünü Söyledim”, Güzel, Şükrü, S.13/1, (1954), s.22
- “Köşe”, Karakoç, Sezai, S.13/1, (1954), s.23
- “Hakikat Ölümünden Sonra Bilinir”, Kiper, Vasfi Servet, S.13/1, (1954), s.27
- “Ölümsüz Konu”, Bekteşbey, Nihat Baha, S.13/1, (1954), s.29
- “Akşam Oluyor”, Subaşı, Abidin, S.13/1, (1954), s.32
- “Karanlıklardan Açılmak”, Kostof, Spiro K. , S.13/1, (1954), s.34
- “Dünya Gözüyle”, Gülşen, Lütfü, S.13/1, (1954), s.35
- “Bir Şey Değil”, Kaya, Turgut, S.13/1, (1954), s.36
- “Kaçmak”, Erden, Turgut, S.13/1, (1954), s.36
- “Sabaha Doğru”, Uçkan, H. Vasfi, S.13/1, (1954), s.39
- “Fatoşun Çeyizleri”, Yücel, Turgut, S.13/1, (1954), s.41
- “Görünmeyen”, Suvarlı, Gültekin Köktürk, S.13/1, (1954), s.44

- “Hâlbuki Ben”, Araz, Nezihe, S.14/1, (1954), s.6
- “Kendimi Unutamıyorum”, Mogol, Selahaddin, S.14/1, (1954), s.15
- “Sulu Sepken”, Baybars, Taner, S.14/1, (1954), s.17
- “Duyuyor Musun?”, Doğan, Ayhan, S.14/1, (1954), s.19
- “Köşe II”, Karakoç, Sezai, S.14/1, (1954), s.19
- “Orman Yeşili”, Ozan, Aytekin, S.14/1, (1954), s.25
- “Yeşil Rüya”, Arık, Mustafa Arif, S.14/1, (1954), s.27
- “Deniz ve Çeşme”, Atsız, Yağmur, S.14/1, (1954), s.29
- “Son Renk”, Erden, Turgut, S.14/1, (1954), s.38
- “Yitikler”, Batu, Selahattin, S.1/2, (1955), s.7
- “Devran”, Araz, Nezihe, S.1/2, (1955), s.14
- “Uzaklardaki Kadın –Hatıralardan Kaçış-“, Özdemir, Nurettin, S.1/2, (1955), s.18
- “Bir Kökün Söyledikleri”, Belli, Vedat Fuad, S.1/2, (1955), s.20
- “Yunus’un Gülleri”, Kabaklı, Ahmet, S.1/2, (1955), s.22
- “Yüksük Dolusu”, Şener, Saffet Nezihi, S.1/2, (1955), s.24
- “Senin İçin Veya Son İstasyon”, Doğan, Ayhan, S.1/2, (1955), s.26
- “Köşe III”, Karakoç, Sezai, S.1/2, (1955), s.28
- “Takvim Ve Zaman”, Ulutekin, Hanefi, S.1/2, (1955), s.30
- “Siyah-Beyaz”, Algan, Celâleddin, S.1/2, (1955), s.32
- “Tanrım”, Arıpınar, Erdoğan, S.1/2, (1955), s.35
- “Yağmur Yağacak”, Gökçay, Coşkun, S.1/2, (1955), s.35
- “Durgun Saat”, Ülgener, Emin, S.1/2, (1955), s.38
- “Yeni Yıl”, Ozan, Aytekin, S.1/2, (1955), s.38

- “Senden Bana”, Öztemiz, Abdullah, S.1/2, (1955), s.40
- “Uzakta”, Bolulu, Osman, S.1/2, (1955), s.47
- “Tekrar Ediyorum”, Doğan, Ayhan, S.2/2, (1955), s.7
- “İsimsiz”, Belli, Vedat F. , S.2/2, (1955), s.9
- “Fe”, Maden, Sait, S.2/2, (1955), s.15
- “1950 Yılı”, Ozan, Aytekin, S.2/2, (1955), s.16
- “Dönüm Noktası”, Öztemiz, Abdullah, S.2/2, (1955), s.18
- “Tohum Ve Toprak”, Güçlü, Nahit, S.2/2, (1955), s.19
- “Bizim Gökyüzünden –I-“, Bülbül, A. Rıdvan, S.2/2, (1955), s.21
- “Bildiğim Şey”, Atsız, Yağmur, S.2/2, (1955), s.22
- “İzmir Üstüne”, Arık, Mustafa Arif, S.2/2, (1955), s.24
- “Seni Kovacağım”, Ülgener, Emin, S.2/2, (1955), s.25
- “Ateş Böcekleri”, Ardağı, Adnan, S.2/2, (1955), s.26-27
- “Cythere’e Bir Yolculuk”, Baudelaire, Charles, (çev.) Karakoç, M. S. , S.2/2, (1955), s.30-31
- “Her Işığın Öğrendiği / Yatak”, Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, S.2/2, (1955), s.39
- “Hürriyet”, Péguy, Charles, (çev.) Domaniç, K. , S.2/2, (1955), s.40-41
- “Köşe IV”, Karakoç, Sezai, S.3/2, (1955), s.8
- “Sessiz Türkü”, Batu, Selahattin, S.3/2, (1955), s.12
- “Değişmek”, Öztemiz, Abdullah, S.3/2, (1955), s.12
- “Eski”, Belli, Vedat Fuat, S.3/2, (1955), s.12
- “Sevmeye Dair”, Ardağı, Adnan, S.3/2, (1955), s.19
- “Masal”, Şener, Saffet Nezihi, S.3/2, (1955), s.19

- “Grafik”, Doğan, Ayhan, S.3/2, (1955), s.21
- “Dokuzuncu Yönden”, Ayverdi, Ali Ekrem, S.3/2, (1955), s.23
- “Yağmur Yağmış”, Gökçay, Coşkun, S.3/2, (1955), s.23
- “Yaşamak Türküsü”, Ozan, Aytekin, S.3/2, (1955), s.33
- “Mendil”, Akıncı, Turgut, S.3/2, (1955), s.34
- “Ölüm Üstüne”, Özdemir, Nurettin, S.3/2, (1955), s.38
- “şahdamar”, Karakoç, Sezai, S.4/2, (1955), s.6-7
- “Türkü”, Batu, Selahattin, S.4/2, (1955), s.15
- “Bir Halı Dokunmaktadır”, Halıcı, Feyzi, S.4/2, (1955), s.16
- “Erzurum Vapuru”, Ozan, Aytekin, S.4/2, (1955), s.18
- “Çıkar Yol”, Akıncı, Turgut, S.4/2, (1955), s.19
- “Köprü Sabahı I”, Feriel, Sami, S.4/2, (1955), s.20
- “Güzelsin”, Doğan, Ayhan, S.4/2, (1955), s.23
- “Farkında Bile Değiliz”, Atsız, Yağmur, S.4/2, (1955), s.30
- “Yer İle Gök Arasında”, Güçlü, Nahit, S.4/2, (1955), s.30
- “Mutluluk Adına Yaktığım Türküler II”, Suiçmez, Vural Vahit, S.4/2, (1955), s.36
- “Hazan Sonu”, Altan, Gültekin, S.4/2, (1955), s.40
- “Senin İçin Veya Son İstasyon”, Doğan, Ayhan, S.5/2, (1955), s.8
- “Hem Çirkin Hem Güzel”, Püsküllüoğlu, Ali, S.5/2, (1955), s.14
- “Dört Adam”, F.Gürcan, S.5/2, (1955), s.14
- “Üç Bulutlu Rüya”, Özkan, Erdil, S.5/2, (1955), s.15
- “Küçük Hikâye”, Akıncı, Turgut, S.5/2, (1955), s.15
- “Ölüm şiirleri, Kıyı-Öteki Dünya-Sessiz şehir”, Batu, Selahattin, S.5/2, (1955), s.19

- “Veda”, Karakoç, Sezai, S.5/2, (1955), s.19
- “Ellerim”, Güçlü, Nahit, S.5/2, (1955), s.23
- “Bir Garip Şiir”, Özbaykal, Tuncer, S.5/2, (1955), s.29
- “İki Şiir”, Matsume, Soseki, (çev.) Oflazoğlu, Turan, S.5/2, (1955), s.29
- “İki Şiir”, Horiguchi, Daigaku, (çev.) Oflazoğlu, Turan, S.5/2, (1955), s.29
- “Sonsöz”, Atay, Atay, S.5/2, (1955), s.31
- “Çocukluğumu Özlüyorum”, Ardağı, Adnan, S.5/2, (1955), s.33
- “Kıbrıs’ın Fethi”, Bakiler, Yavuz Bülent, S.5/2, (1955), s.35
- “Bir Tuhaf Gökyüzü”, Alpay, Necdet, S.5/2, (1955), s.36
- “Birinci Türkü”, Bolulu, Osman, S.5/2, (1955), s.37
- “Çağırıldığım Yer”, Yurdören, İbrahim, S.5/2, (1955), s.45
- “Işıklı Dağ”, Batu, Selahattin, S.6/2, (1955), s.7
- “Senin İçin Veya Son İstasyon III”, Doğan, Ayhan, S.6/2, (1955), s.10
- “Söylenmemiş Şiirler Üstüne”, Ardağı, Adnan, S.6/2, (1955), s.11
- “Açılan Saadet”, Suvarlı, Gültekin Köktürk, S.6/2, (1955), s.21
- “Ayna Yanıyor”, Arıpınar, Erdoğan, S.6/2, (1955), s.25
- “İnsanlar Yaşlı İnsanlar”, Kaya, Turgut, S.6/2, (1955), s.38
- “Esinti”, Altan, Gültekin, S.6/2, (1955), s.38
- “Adam Olacaksın”, Sadi, Hayri, S.6/2, (1955), s.38
- “Alacakaranlık”, Ozan, Aytakin, S.6/2, (1955), s.40
- “Başlayan”, Bolulu, Osman, S.6/2, (1955), s.41
- “Yeşil Yıllar İçin”, Gökçay, Coşkun, S.6/2, (1955), s.41
- “İhtiyatlar Silah Çatmış –Latife’ye-“, Gökhan, Evliyaoğlu, S.7/2, (1955), s.7

- “Siyah ve Beyaz”, Belli, Vedat Fuat, S.7/2, (1955), s.10
- “Sessizlikler”, Ardağı, Adnan, S.7/2, (1955), s.11
- “Her Şey Mevcut, Zaman Yok”, Halıcı, Feyzi, S.7/2, (1955), s.16
- “Ömer Hayyam’dan İki Rubai”, Kabaklı, Ahmet, S.7/2, (1955), s.17
- “Siyah Beyaz”, Ersaraç, İbrahim, S.7/2, (1955), s.17
- “...Ler”, Püsküllüoğlu, Ali, S.7/2, (1955), s.21
- “Bu Şehrin Güvercinleri”, Sarıkâhya, Esat Halit, S.7/2, (1955), s.22
- “Dünya Güzel”, Öztaş, Önal Vasıf, S.7/2, (1955), s.29
- “Meydan”, Gomel, Victor, S.7/2, (1955), s.29
- “Işıık/Ne/Ölümü Hatırlatan Şiir”, Kuruca, Hamza, S.7/2, (1955), s.36
- “Can Yüzü”, Batu, Selahattin, S.8/2, (1955), s.7
- “İnci Dakikaları”, Karakoç, Sezai, S.8/2, (1955), s.10
- “Karanlıkta Söylenen Türkü”, Doğan, Ayhan, S.8/2, (1955), s.14
- “Beni İpe Çekmeli”, Güçlü, Nahit, S.8/2, (1955), s.16
- “Evvel Zaman İçindeki Bu Şiiri Es Harfine Sunuyorum”, Püsküllüoğlu, Ali, S.8/2, (1955), s.21
- “Günlerin Getireceği”, Özkan, Erdil, S.8/2, (1955), s.25
- “Kader”, Kuruca, Zeki, S.8/2, (1955), s.32
- “Fırtınadan Sonra”, Şahin, A. İhsan, S.8/2, (1955), s.33
- “İkinci Geliş”, Akpınar, Nejat, S.8/2, (1955), s.36
- “Kış Ortasında”, Darcan, A. Nihat, S.8/2, (1955), s.38
- “Birincisi”, Atay, Âlim, S.8/2, (1955), s.38
- “Çıplak”, Batu, Selahattin, S.9/2, (1955), s.6

- “Ağıt”, Doğan, Ayhan, S.9/2, (1955), s.9
- “Sır Bohçasından Düşürdüğüm Şiir”, Özkan, Erdil, S.9/2, (1955), s.16
- “Bir Vapur Yürüdü Mavide”, Koç, Kemâlettin, S.9/2, (1955), s.18
- “Sular”, Bohça, A. Şevket, S.9/2, (1955), s.20
- “Sakat Tanrı”,Eser, Haluk, S.9/2, (1955), s.24
- “Bir Mektup”, Altan, Gültekin, S.9/2, (1955), s.26
- “O/Rond/Tabiatın Kuvvetleri”, Huidobro, Vicente, S.9/2, (1955), s.28-29
- “Siz Tanımazsınız”, Artan, Gündüz, S.9/2, (1955), s.31
- “Boşluğa Atılan İmza”, Suiçmez, Vural Vahit, S.9/2, (1955), s.34
- “A Harfi A Sesi Çıkarırken Yazıldı”, Atay, Âlim, S.9/2, (1955), s.35
- “Sizleri Düşündüm”, Sanımer, Gündoğdu, S.9/2, (1955), s.37
- “Sarı Yeşil Işıklar”, Kaya, İsmail, S.9/2, (1955), s.37
- “Konuk”, Batu, Selahattin, S.10/2, (1955), s.6
- “Kıyıdaki Tekne”, Defne, Zeki Ömer, S.10/2, (1955), s.7
- “Ümitsiz Aşk”, Halıcı, Feyzi, S.10/2, (1955), s.9
- “Uyudum”, Doğan, Ayhan, S.10/2, (1955), s.15
- “Ping-Pong Masası”, Karakoç, Sezai, S.10/2, (1955), s.19
- “Solo”, Ardağı, Adnan, S.10/2, (1955), s.20-21
- “Nerde Bir Işık Görse Gözlerim”, Suiçmez, Vural Vahit, S.10/2, (1955), s.23
- “Üç Defa Güzelsin”, Asöcal, Yılmaz Osman, S.10/2, (1955), s.25
- “Sana Bakarak”, Evren, Ergun, S.10/2, (1955), s.27
- “İkisi Ortası/Hâlbuki Şimdi”, Kaneko, (çev.) Cengiz, Halil Erdoğan, S.10/2, (1955), s.31

- “Şehzade Mehmet’e Ninni”, Araz, Nezihe, S.11/2, (1955), s.6
- “Korku/Yol”, Alptekin, Turan, S.11/2, (1955), s.8
- “Ellerinde Sabah”, Batu, Selahattin, S.11/2, (1955), s.10
- “Senin İçin Üzülüyorum”, Özkan, Erdil, S.11/2, (1955), s.13
- “İnsan ve Allah”, Eser, Haluk, S.11/2, (1955), s.15
- “Gecede Arama”, Suvarlı, Gültekin Köktürk, S.11/2, (1955), s.17
- “Çocukluğum”, Güçlü, Nahit, S.11/2, (1955), s.25
- “Hasret I-II”, Şamilgil, Mete, S.11/2, (1955), s.30
- “Birinci Mektup”, Artan, Gündüz, S.11/2, (1955), s.32
- “Gözlerin Girdi Aramıza”, Uzer, Suat, S.11/2, (1955), s.34
- “Bir Dağ Evi ve Eşsiz Mum”, Yalçın, Hayri, S.11/2, (1955), s.37
- “Güneşin Oğlu/Geysa”, Alptekin, Turan, S.12/2, (1955), s.7
- “Gece Şarkısı”, Batu, Selahattin, S.12/2, (1955), s.10
- “Korku Duvarları”, Asral, Suat Salih, S.12/2, (1955), s.17
- “Kunâla”, Çelebi, Asaf Halet, S.12/2, (1955), s.20
- “Çizgi”, Doğan, Ayhan, S.12/2, (1955), s.26
- “İtiraf”, Halıcı, Feyzi, S.12/2, (1955), s.28
- “Sen ve Ben Susmalı”, A. Remiz, S.12/2, (1955), s.34
- “İçince”, Tekin, Talat, S.12/2, s.36
- “Yağmur Yağsa Da Olur Yağmasa Da”, Yalçın, Hayri, S.12/2, s.39
- “Sizif”, Defne, Zeki Ömer, S.1/3, (1956), s.7
- “Ayrılık”, Batu, Selahattin, S.1/3, (1956), s.12
- “7 Şiir”, Alptekin, Turan, S.1/3, (1956), s.13

- “Böylesin Yahut Böyle”, Doğan, Ayhan, S.1/3, (1956), s.14
- “Gürültü”, A. Remiz, S.1/3, (1956), s.14
- “K Harfi Kaderinin Güç Yazar”, Yalçın, Hayri, S.1/3, (1956), s.18
- “Boşa Sıkılan Kurşunlar”, Güçlü, Nahit, S.1/3, (1956), s.20
- “Mecidiye Eteklerinde Silah Çatıldı”, Gülşen, Lütfü, S.1/3, (1956), s.25
- “Çorak Ülke I Ölülerin Gömülmesi”, T.S. Eliot, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, S.1/3, (1956), s.30-31
- “Bu Akşam Sana Bakıyorum/Yoksun”, Aru, Yılmaz, S.1/3, (1956), s.33
- “Müzlere Yalvarış”, Batu, Selahattin, S.2/3, (1956), s.7
- “Ağaç”, Alptekin, Turan, S.2/3, (1956), s.9
- “Yolculuk”, Halıcı, Feyzi, S.2/3, (1956), s.10
- “Nerde Bir Işık Görsem Seni Buldum Sanıyorum”, Doğan, Ayhan, S.2/3, (1956), s.11
- “Yaşama Sevincimi İlan Ediyorum”, Ardağı, Adnan, S.2/3, (1956), s.12-13
- “Eski Kavga”, Kabaklı, Ahmet, S.2/3, (1956), s.13
- “Tut”, Karakoç, Sezai, S.2/3, (1956), s.15
- “Gün Doğarken”, Belli, Vedat Fuat, S.2/3, (1956), s.18
- “Üç Buutlu Hayatımdan Birini Yitirdim”, Kaya, İsmail, S.2/3, (1956), s.28
- “Işık Oyunu”, Püsküllüoğlu, Ali, S.2/3, (1956), s.30
- “Mezarlar Türküsü”, Karakan, Hüseyin, S.2/3, (1956), s.34
- “Büyüyen Aydınlık”, Koç, Kemalettin, S.2/3, (1956), s.39
- “İma Sumah’a Mektup”, Defne, Zeki Ömer, S.3/3, (1956), s.8
- “Parnassos’ta Dua”, Batu, Selahattin, S.3/3, (1956), s.10
- “Köşe V”, Karakoç, Sezai, S.3/3, (1956), s.13

- “Dördüncü Cemre/Gözyaşı”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.3/3, (1956), s.16
- “Dilekçe”, Halıcı, Feyzi, S.3/3, (1956), s.20
- “Zamana Düşen Gölge”, Belli, Vedat Fuat, S.3/3, (1956), s.28
- “Öte Beri”, Doğan, Ayhan, S.3/3, (1956), s.32
- “Herkesle”, Asral, Suat Salih, S.4/3, (1956), s.6
- “Kış Aydınlığı”, Koç, Kemalettin, S.4/3, (1956), s.9
- “Can”, C. Algan, S.4/3, (1956), s.11
- “Çağrı”, A. Remiz, S.4/3, (1956), s.11
- “Sonsuz Şiir”, Suvarlı, Gültekin Köktürk, S.4/3, (1956), s.15
- “Bataklık”, Gürol, Ender, S.4/3, (1956), s.34
- “Çeşmenin Aşkısı”, Dirikolu, Beşir, S.4/3, (1956), s.35
- “...Vardı”, Yayla, Aylan, S.4/3, (1956), s.35
- “Bozkır Hikâyesi”, Erdem, Nafiz, S.4/3, (1956), s.35
- “Yaşama Sevinci”, Özbay, Ataman, S.4/3, (1956), s.36
- “Tanrı’ya Giden Ses”, Batu, Selahattin, S.5/3, (1956), s.9
- “Neşideler Neşidesi”, Alptekin, Turan, S.5/3, (1956), s.10-13
- “Pencereler ve Kapılar”, Çelebi, Asaf Halet, S.5/3, (1956), s.17
- “Sen Misin”, Halıcı, Feyzi, S.5/3, (1956), s.19
- “Geceyle Gelen”, Gökhan, Evliyaoğlu, S.5/3, (1956), s.22
- “İnsan Hakları Evrensel Beyannameesi”, Ardağı, Adnan, S.5/3, (1956), s.24-25
- “Aşıktan Utanıyorum Kendimden Utanıyorum Odil”, Özer, Orhan, S.5/3, (1956), s.25
- “Sevdiğime Soru”, Kuruca, Hamza, S.5/3, (1956), s.27

- “Oyuk Adamlar”, T.S. Eliot, (çev.) D. , Beğlan Birand, S.5/3, (1956), s.30-31
- “Cinayet Saati”, Püsküllüoğlu, Ali, S.5/3, (1956), s.34
- “Bahar Şarkısı”, Vural, Suat, S.5/3, (1956), s.38
- “Aşkla Allah Bir”, Batu, Selahattin, S.6/3, (1956), s.11
- “Ayın Üzerindeki Adam”, Ardağı, Adnan, S.6/3, (1956), s.14
- “Sanatkârın Dünyası”, Arsal, Suat Salih, S.6/3, (1956), s.16
- “Ay Işığında Bir Köpek Öldü”, Koç, Kemalettin, S.6/3, (1956), s.16
- “Gece Renksizliğini Unutmuştu”, Ceylan, Zeki, S.6/3, (1956), s.18
- “Hasta ile Doktor”, A. Remiz, S.6/3, (1956), s.20
- “Mayıs Çiçekleri”, Gökçay, Coşkun, S.6/3, (1956), s.22
- “Sana Neler Öğreteceğim”, Özkan, Erdil, S.6/3, (1956), s.29
- “Postacı”, Dora, Asena, S.6/3, (1956), s.40
- “Akşam Bir Bulut Gibi Sallanıyordu”, Doğan, Ayhan, S.7/3, (1956), s.7
- “Bulmaca”, Karakoç, Sezai, S.7/3, (1956), s.10
- “İsimsiz”, D. , Beğlan Birand, S.7/3, (1956), s.12
- “Besbelli”, Güçlü, Nahit, S.7/3, (1956), s.24
- “Yurt Türküleri”, Suiçmez, Vural Vahit, S.7/3, (1956), s.28
- “Yitirdim Düşünü”, Üçer, Erten, S.8/3, (1956), s.21
- “Çivi”, Bütün, Nazlı, S.8/3, (1956), s.21
- “Yüzyüze”, Doğan, Ayhan, S.8/3, (1956), s.23
- “Güney Caddesi”, Koç, Kemalettin, S.8/3, (1956), s.35
- “Günebakan”, Doğan, Ayhan, S.9/3, (1956), s.8
- “Sonbahar Türküsü”, Kuruca, Zeki, S.9/3, (1956), s.13

- “Tuz Yataklarına Vuran Ay”, Ardağı, Adnan, S.9/3, (1956), s.17
- “Balenda”, İldeniz, Türkan, S.9/3, (1956), s.26
- “Çınarın Gölgesi Suyu Düşüp Üşüdü”, Koç, Kemalettin, S.9/3, (1956), s.31
- “Alaattin ve Çin”, Lindsay, Vichey, (çev.) Akalın, L. Sami, S.9/3, (1956), s.33
- “Sultan Ahmet Çeşmesi”, Karakoç, Sezai, S.10-11/3, (1956), s.7
- “Akıl Pamuk İpliği”, Şener, Saffet Nezihi, S.10-11/3, (1956), s.9
- “Ayrılık”, Doğan, Ayhan, S.10-11/3, (1956), s.10
- “İstanbul Caddesi, Günaydın”, Halıcı, Feyzi, S.10-11/3, (1956), s.11
- “Eylül’lerden Biri”, Püsküllüoğlu, Ali, S.10-11/3, (1956), s.12
- “Kıskanç”, Evren, Ergun, S.10-11/3, (1956), s.14
- “İstanbul’un Gece Düzlemindeki Kesiti”, Ardağı, Adnan, S.10-11/3, (1956), s.17
- “Tahia”, İldeniz, Türkan, S.10-11/3, (1956), s.23
- “Öylesine Unutamadığımız Günler”, Yücel, Turgut, S.10-11/3, (1956), s.38
- “Anılarım Doğrusunda”, Koç, Kemalettin, S.12/3, (1956), s.10
- “Öldükten Sonra”, Bülbül, A. Rıdvan, S.12/3, (1956), s.11
- “Öğretmenlerin Duası”, Ardağı, Adnan, S.12/3, (1956), s.25
- “Kıyamet Günü Vaizi”, Akalın, İ. Sami, S.12/3, (1956), s.29
- “Ufemiya”, Üzeltürkay, Sevil, S.12/3, (1956), s.37

11. Önsöz

- “Arayış”, İstanbul, S.1/1, (1953), s.3
- “Yaratıcılığın Sırrı”, İstanbul, S.2/1, (1953), s.3
- “Madde ve Ruh”, İstanbul, S.3/1, (1954), s.3-4
- “Tarih Şuuru”, İstanbul, S.4/1, (1954), s.3-4

“Teknik Devre Giriş”, İstanbul, S.5/1, (1954), s.3-4

“İki Gerçek”, İstanbul, S.6/1, (1954), s.3-4

“Remzi Oğuz Arık”, İstanbul, S.7/1, (1954), s.3

“Yeni Meseleler”, İstanbul, S.8/1, (1954), s.3-4

“İnsana Saygı”, İstanbul, S.9/1, (1954), s.3-4

“Medeniyet Meselesi”, İstanbul, S.10/1, (1954), s.3-5

“Üniversiteliler Meselesi”, İstanbul, S.11/1, (1954), s.3-4

“İçtimâî Birlik”, İstanbul, S.12/1, (1954), s.3

“Atatürk ve Milliyetçilik”, İstanbul, S.13/1, (1954), s.3-4

“Mevlana’yı Anma Dolayısıyla”, İstanbul, S.14/1, (1954), s.3-4

“Yeni Yıla Girerken”, İstanbul, S.1/2, (1955), s.3-4

“Bir Haksızlık Bir Hata”, İstanbul, S.2/2, (1955), s.3-5

“Cemiyet ve Devletin Mes’uliyeti”, İstanbul, S.3/2, (1955), s.3-4

“Dünkü ve Bugünkü Nesil”, İstanbul, S.4/2, (1955), s.3-4

“Sosyalizm ve Memleket Realitesi”, İstanbul, S.5/2, (1955), s.3-4

“Nasıl Yapmalı da...”, İstanbul, S.6/2, (1955), s.3-4

“Nizam ve Hürriyet”, İstanbul, S.7/2, (1955), s.3-4

“Hürriyet ve İstismar”, İstanbul, S.8/2, (1955), s.3-4

“Şarklı ve Garplı Ahlâk Anlayışı”, İstanbul, S.9/2, (1955), s.3-4

“Kütle Psikolojisi”, İstanbul, S.10/2, (1955), s.3-4

“Demokrasi ve Düşünce”, İstanbul, S.11/2, (1955), s.3-4

“İklimler”, İstanbul, S.12/2, (1955), s.3-4

“Neden Gecikiyoruz?”, İstanbul, S.1/3, (1956), s.3-4

- “Din”, İstanbul, S.2/3, (1956), s.3-4
- “İki Mesele”, İstanbul, S.3/3, (1956), s.3-4
- “Kıyafet ve Medeniyet”, İstanbul, S.4/3, (1956), s.3-4
- “Sorumluluk ve Güdümlülük”, İstanbul, S.5/3, (1956), s.3-4
- “Solculuk ve Milliyetçilik”, İstanbul, S.6/3, (1956), s.3-5
- “Coğrafya”, İstanbul, S.7/3, (1956), s.3-5
- “Köy Kalkınması ve Serbest Seçim”, İstanbul, S.8/3, (1956), s.3-4
- “Atatürk, Öz Türkçe ve Dil Devrimi”, İstanbul, S.9/3, (1956), s.3-6
- “İstanbul Katları”, İstanbul, S.10-11/3, (1956), s.3-4
- “Fuzuli”, İstanbul, S.12/3, (1956), s.3-4

D. Yazar Soyadlarına Göre Dizin

- (İsimsiz), “Abasıyanık, Sait Faik”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Akalin, Şahap”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Akınlı, Hâmit”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Akün, Ömer Faruk”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Alptekin, Turan”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Araz, Nezihe”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Arı, M. Şevket”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Beşe, Hakkı Kâmil”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Borç Meselesi”, (Fıkra), s.23
- (İsimsiz), “Buğra, Tarık”, (Biyografi), s.47
- (İsimsiz), “Cocteau ve Maugham”, (Fıkra), s.40
- (İsimsiz), “Çakmakçioğlu, Adnan”, (Biyografi), s.47

(İsimsiz), “Çelebi, Asaf Hâlet”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Defne, Zeki Ömer”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Deligönül, Mehmet”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-40

(İsimsiz), “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-40

(İsimsiz), “Dıranas, Ahmet Muhip”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Einstein ve Gençlik”, (Fıkra), s.23

(İsimsiz), “Einstein ve Gençlik”, (Fıkra), s.40

(İsimsiz), “Eski Hacer Ana”, (Öykü), s.36-37

(İsimsiz), “Evliyaoğlu, Gökhan”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Eyice, Semavi”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Halıcı, Feyzi”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Heykel”, (Fıkra), s.31

(İsimsiz), “Heykel”, (Fıkra), s.34

(İsimsiz), “Horst Gept”, (Kültür-Sanat), s.38-39

(İsimsiz), “Kabaklı, Ahmet”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Kafesoğlu, İbrahim”, (Biyografi), s.48

(İsimsiz), “Kaplan, Kaplan”, (Biyografi), s.49

(İsimsiz), “Karakoç, Sezai”, (Biyografi), s.49

(İsimsiz), “Kayıhan, Nejat Kâzım”, (Biyografi), s.49

(İsimsiz), “Kurşunlu, Nazım”, (Biyografi), s.49

(İsimsiz), “Külebi, Cahit”, (Biyografi), s.49

(İsimsiz), “Okurer, Cahid”, (Biyografi), s.49

- (İsimsiz), “Tabiiilik”, (Fıkra), s.41
- (İsimsiz), “Tanpınar, Ahmet Hamdi”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tanyol, Cahit”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tanyol, Fethiye”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Tecer, Ahmet Kutsi”, (Biyografi), s.49
- (İsimsiz), “Timurtaş, Faruk Kadri”, (Biyografi), s.50
- (İsimsiz), “Turhan, Mümtaz”, (Biyografi), s.50
- “Atatürk’ten Seçmeler”, s.5
- “Mesneviden Seçmeler”, s.13-14
- “Ziya Gökalp’den Seçmeler”, s.10
- A. Nevit, “Fahir İz’le Konuşma”, (Söyleşi), s.10-11
- A. Remiz, “Çağrı”, (Şiir), s.11
- A. Remiz, “Gürültü”, (Şiir), s.14
- A. Remiz, “Hasta ile Doktor”, (Şiir), s.20
- A. Remiz, “Sen ve Ben Susmalı”, (Şiir), s.34
- Abasıyanık, Sait Faik, “Gün Ola Harman Ola”, (Öykü), s.24-25
- Abasıyanık, Sait Faik, “Kırmızı Yeşil”, (Şiir), s.9
- Abasıyanık, Sait Faik, “Söylendim Durdum”, (Öykü), s.31-42
- Abasıyanık, Sait Faik, “Yılan Uykusu”, (Öykü), s.26-27
- Adalı, Süreyya, “Sencek”, (Şiir), s.11
- Akalın, İ. Sami, “Defne Fidanı”, (İnceleme), s.19
- Akalın, İ. Sami, “Kıyamet Günü Vaizi”, (Şiir), s.29
- Akalın, Şahap, “Şemsiyeli Adam Üzerine”, (İnceleme), s.30

- Akalın, Vahit, “Unutulmuş”, (Şiir), s.8
- Akı, Niyazi, “Batılı Jüri Önünde Ressamlarımız”, (İnceleme), s.38-39
- Akı, Niyazi, “Bir Kitap Dolusu Genç”, (Kültür-Sanat), s.17-18
- Akı, Niyazi, “Bir Savaş Açıldı”, (Düşünce/Makale), s.31
- Akı, Niyazi, “Colette’in Ardından”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Akı, Niyazi, “Gemiden İnen Kadın”, (Öykü), s.35-37
- Akı, Niyazi, “Hareketin filozofu”, (İnceleme), s.28-29
- Akı, Niyazi, “Proust’un İstirabı”, (İnceleme), s.31-32
- Akı, Niyazi, “Roman ve Georges Simenon”, (İnceleme), s.31-32
- Akı, Niyazi, “Şehir Galerisinde Ercümen Kalmık”, (Kültür-Sanat), s.25-26
- Akı, Niyazi, “Şehir Galerisinde Zerrin Bölükbaşı’nın Heykel Sergisi”, (Kültür-Sanat), s.18-19
- Akı, Niyazi, “Tapu Senedi”, (Öykü), s.27-31
- Akın, Gülten, “Alaca Dağlara Sarı Çiçek”, (Şiir), s.16
- Akıncı, Sadık, “Berberin Sandalyesinde”, (Şiir), s.2
- Akıncı, Turgut, “Çıkar Yol”, (Şiir), s.19
- Akıncı, Turgut, “Küçük Hikâye”, (Şiir), s.15
- Akıncı, Turgut, “Mendil”, (Şiir), s.34
- Akınlı, A. Hâmit, “Yarının Tiyatrosu”, (Eleştiri), s.42-43
- Akınlı, Hâmit, “Böyledir İşte”, (Şiir), s.28
- Akınlı, Hamit, “Koç Boynuzu”, (Şiir), s.27
- Akınlı, Hamit, “Örnek Bir Destan Cow-Boyu Hemingway”, (Röportaj), s.14-15
- Akpınar, Nejat, “İkinci Geliş”, (Şiir), s.36

- Aksel, Malik, “Bizden Olanlar, Olmayanlar”, (Kültür-Sanat), s.14-15
- Aksel, Malik, “Din İle Dünya Arasında Sanat”, (İnceleme), s.6-7
- Aksel, Malik, “Dünden Bugüne Uymak”, (Düşünce/Makale), s.5-11
- Aksel, Malik, “Güven Yetersizliği”, (Eleştiri/İnceleme), s.13-14
- Aksel, Malik, “Kitapların Talihi”, (İnceleme), s.5-6
- Aksel, Malik, “Nakışlı Duvarlar-Badanalar”, (Eleştiri), s.5-6
- Aksel, Malik, “Sultan Bayezid ve Türk Sanatı”, (Kültür-Sanat), s.7-8
- Aksel, Malik, “Zamanla Her Şey Tarihleşir”, (Düşünce/Makale), s.10
- Akşit, Müzehher, “İnsan Bu”, (Şiir), s.11
- Akün, Ömer Faruk, “Şiir Okumağa Dair”, (Düşünce/Makale), s.28-29
- Akün, Ömer Faruk, “Şiir Okuyuşumuz”, (İnceleme), s.22-24
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çocuk Milleti”, (Düşünce/Makale), s.47
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Aile ve Mektep”, (Düşünce/Makale), s.45
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Ailevi Duygular ve Mektebin Rolü”, (Düşünce/Makale), s.41
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Aynı İnsan Hem iyi Hem Kötü Olabilir”, (Mektup), s.29
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Bilginin Basamakları”, (Düşünce/Makale), s.44
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çalışmanın Şartları”, (İnceleme/Eleştiri), s.44
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Çocuk Dünyası ve Gerçek Dünya”, (Düşünce/Makale), s.48
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Düşüncenin Kendi İçinde İkiye Bölünmesi ve Çatışması”, (Eleştiri), s.27
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Epiktet ve Sezar”, (İnceleme), s.24-25
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Fizyolojiden Fikre Yükseliş”, (Düşünce/Makale), s.42

- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Hakikat Aşk”, (Düşünce/Makale), s.38
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “İnsan En Güzel Örneğe Uyarak Yetişir”, (Düşünce/Makale), s.32-33
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “İyi Hoca”, (Düşünce/Makale), s.45
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Kültür ve Güçlük”, (Eleştiri), s.47-50
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Mektep ve Düşünce”, (Terbiye), s.50
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Nesir, Şarkı ve Şiir”, (Düşünce), s.33-34
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Şiir ve Geometri”, (İnceleme), s.41
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Tahsil Nereden Başlamalı”, (Düşünce/Makale), s.48
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Tecrübe ve Terbiye”, (Düşünce/Makale), s.29-30
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye IV”, (Eleştiri), s.37
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiyede Örf ve Adetler”, (Düşünce/Makale), s.36
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Yeniliklere Karşı”, (Düşünce/Makale), s.34-35
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Zaruretlerden Faydalanma”, (Düşünce/Makale), s.36
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Düşünce/Makale), s.17-46
- Alain, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Eleştiri), s.34
- Alaine, (çev.) Domaniç, K. , “Terbiye”, (Eleştiri), s.34
- Albayrak, Aydoğan, “Sır”, (Şiir), s.5
- Alfonro Enrique de Lima Barreto, (çev.) Akbal, Oktay “Cava Dilini Bilen Adam”, (Öykü), s.29-32
- Algan, Celâleddin, “Mesaj” (Şiir), s.18
- Algan, Celâleddin, “Özleyiş”, (Şiir), s.20
- Algan, Celâleddin, “Siyah-Beyaz”, (Şiir), s.32

- Algan, Celâleddin, “Şakacıktan”, (Şiir), s.36
- Algan, Celâleddin, “Yeni Baştan”, (Şiir), s.21
- Alpay, Necdet, “Bir Tuhaf Gökyüzü”, (Şiir), s.36
- Alpöge, Atilla, “Eugene O’neill”, (İnceleme), s.39-41
- Alpöge, Atilla, “Amatör Tiyatroları”, (Kültür-Sanat), s.46
- Alpöge, Atilla, “Çığır Sahne”, (Kültür-Sanat), s.18-19
- Alpöge, Atilla, “İmparator Jones, Eugene O’neill ve Ekspresyonizm”, (Kültür-Sanat), s.29-32
- Alpöge, Atilla, “O’neill’in Yeni Piyesi”, (İnceleme), s.11-12
- Alpöge, Atilla, “Oda Tiyatrosu”, (Kültür-Sanat), s.35-36
- Alpöge, Atilla, “Samuel Beckett ve Godot’yu Beklerken”, (İnceleme), s.20-22
- Alpöge, Atilla, “Sessiz Oyun”, (İnceleme), s.26-27
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.38-41
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42

- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.40-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.41-42
- Alptekin, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Alptekin, Turan, “7 Şiir”, (Şiir), s.13
- Alptekin, Turan, “Ağaç”, (Şiir), s.9
- Alptekin, Turan, “Bir Filiz Rengi His ve Sen Varsın”, (Şiir), s.24
- Alptekin, Turan, “Bitiş”, (Şiir), s.7
- Alptekin, Turan, “Güneşin Oğlu/Geysa”, (Şiir), s.7
- Alptekin, Turan, “Hazine”, (Şiir), s.42
- Alptekin, Turan, “Korku/Yol”, (Şiir), s.8
- Alptekin, Turan, “Neşideler Neşidesi”, (Şiir), s.10-13
- Alptekin, Turan, “Parıltı”, (Şiir), s.8
- Alptekin, Turan, “Sabahlarla Başlayan”, (Şiir), s.12
- Alptekin, Turan, “Tuzlu Aydınlık”, (Şiir), s.23
- Alptekin, Turan, “Uykusuzluk”, (Şiir), s.30
- Altan, Gültekin, “Bir Mektup”, (Şiir), s.26
- Altan, Gültekin, “Esinti”, (Şiir), s.38
- Altan, Gültekin, “Hazan Sonu”, (Şiir), s.40
- Antoine de Saint, (çev.) Ustaoglu, Halil “Exupéry’den Düşünceler”, (Deneme), s.46-48
- Araz, Nezihe, “Ağıt”, (Şiir), s.17
- Araz, Nezihe, “Ağlayan Nar”, (Masal), s.30
- Araz, Nezihe, “Aydınlık Sabahlar”, (Şiir), s.7

- Araz, Nezihe, “Bolu’dan Gelen Müjde”, (Kompozisyon), s.27-28
- Araz, Nezihe, “Devran”, (Şiir), s.14
- Araz, Nezihe, “Gönülllenme Hiç”, (Şiir), s.14
- Araz, Nezihe, “Hak ve Halk Yolunda Mevlânâ”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Araz, Nezihe, “Hâlbuki Ben”, (Şiir), s.6
- Araz, Nezihe, “Milli Oyunlarımızın Düşündürdükleri”, (İnceleme), s.26-27
- Araz, Nezihe, “Nâme Kuşları”, (Masal), s.17
- Araz, Nezihe, “Postacı”, (Şiir), s.11
- Araz, Nezihe, “Selimiye Efsaneleri”, (Kültür-Sanat), s.20-22
- Araz, Nezihe, “Şehzade Mehmet’e Ninni”, (Şiir), s.6
- Araz, Nezihe, “Şiir Sanatı”, (Eleştiri), s.15-17
- Araz, Nezihe, “Tın-tın Öten”, (Masal), s.27
- Araz, Nezihe, “Uyuyan Şehir”, (Şiir), s.26-27
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu Powel Ailesi”, (Mektup), s.32-33
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.35
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.20-21
- Ardağı, Adnan, “Amerika Mektubu”, (Mektup), s.32
- Ardağı, Adnan, “Amerika’da Okul ve Çocuk”, (Mektup), s.24-25
- Ardağı, Adnan, “Ateş Böcekleri”, (Şiir), s.26-27
- Ardağı, Adnan, “Atlı Polisin Ayağında Trafik Işığı”, (Öykü), s.17-18
- Ardağı, Adnan, “Ayın Üzerindeki Adam”, (Şiir), s.14
- Ardağı, Adnan, “Ben Her Şeyden Çok Okumayı Severim”, (Mektup), s.24-25
- Ardağı, Adnan, “Boothbay Harbor’a Kar Yağıyordu”, (Mektup), s.32-33

- Ardağı, Adnan, “Chicago’ya Doğru”, (Mektup), s.24
- Ardağı, Adnan, “Çocukluğumu Özlüyorum”, (Şiir), s.33
- Ardağı, Adnan, “Davul”, (Şiir), s.20
- Ardağı, Adnan, “Deh Suzi”, (Mektup), s.22
- Ardağı, Adnan, “Dere Kenarında Bir Türk Hanımı”, (Mektup), s.14-15
- Ardağı, Adnan, “Dönerken”, (Mektup), s.23-24
- Ardağı, Adnan, “Dünyayı Bulutlar Örtmüştü”, (Mektup), s.15-16
- Ardağı, Adnan, “Eğitim Bir Sanattır, İlim Değil”, (Anı), s.24-26
- Ardağı, Adnan, “Evanston”, (Mektup), s.28
- Ardağı, Adnan, “İngiliz Dergilerinde Bir Edebiyat Gezintisi”, (Araştırma), s.30-31
- Ardağı, Adnan, “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi”, (Şiir), s.24-25
- Ardağı, Adnan, “İstanbul’un Gece Düzlemindeki Kesiti”, (Şiir), s.17
- Ardağı, Adnan, “Merhaba Ershine Caldwell”, (Şiir), s.18
- Ardağı, Adnan, “Öğretmenlerin Duası”, (Şiir), s.25
- Ardağı, Adnan, “Philips Sanat Galerisinde”, (Mektup), s.26
- Ardağı, Adnan, “Psikoloji”, (Mektup), s.27-28
- Ardağı, Adnan, “Redis Ucu İle Londra”, (Mektup), s.22-23
- Ardağı, Adnan, “Sessizlikler”, (Şiir), s.11
- Ardağı, Adnan, “Sevmeye Dair”, (Şiir), s.19
- Ardağı, Adnan, “Solo”, (Şiir), s.20-21
- Ardağı, Adnan, “Söylenmemiş Şiirler Üstüne”, (Şiir), s.11
- Ardağı, Adnan, “Tony”, (Öykü), s.25
- Ardağı, Adnan, “Tuz Yataklarına Vuran Ay”, (Şiir), s.17

- Ardağı, Adnan, “Vatanını Düşünen Adam Anlatıyor”, (Şiir), s.26-27
- Ardağı, Adnan, “Yaşama Sevincimi İlan Ediyorum”, (Şiir), s.12-13
- Ardağı, Adnan, “Yeşil”, (Mektup), s.28
- Arı, Şevket “Yetim”, (Öykü), s.38-41
- Arı, Şevket, “Ayıt ve Köy Hasreti”, (Derleme), s.35-37
- Arı, Şevket, “Bu Derdin Çaresi”, (Derleme), s.40-44
- Arı, Şevket, “Doğru Adam”, (Derleme), s.33-36
- Arı, Şevket, “Fındık”, (Öykü), s.36-40
- Arı, Şevket, “Kara Ahmet Dayı’nın Allaha Ahdı”, (Derlemeler), s.42-47
- Arı, Şevket, “Suç Benimdi Ama”, (Derleme), s.37-39
- Arık, Mustafa Arif, “İzmir Üstüne”, (Şiir), s.24
- Arık, Mustafa Arif, “Komşu Kızı”, (Şiir), s.10
- Arık, Mustafa Arif, “Yeşil Rüya”, (Şiir), s.27
- Arık, Remzi Oğuz, “Türk Gençliğine”, (Söyleşi), s.4-5
- Arıkanlı, Oğuz, “Felsefe I-II-III-IV”, (Şiir), s.2
- Arıpınar, Erdoğan, “Ayna Yanıyor”, (Şiir), s.25
- Arıpınar, Erdoğan, “Tanrım”, (Şiir), s.35
- Arnold, Paul, (Çev: A. Hamit Akınlı), “Tiyatronun İstikbali” (Düşünce/Makale), s.39-40
- Arpad, Ehad, “İki Anlayış”, (İnceleme), s.20-23
- Arsal, Suat Salih, “Sanatkârın Dünyası”, (Şiir), s.16
- Artan, Gündüz, “Birinci Mektup”, (Şiir), s.32
- Artan, Gündüz, “Siz Tanımazsınız”, (Şiir), s.31

- Aru, Yılmaz, “Bu Akşam Sana Bakıyorum/Yoksun”, (Şiir), s.33
- Aslanapa, Oktaş, “Viyana’da Sanat ve Müzik”, (Kültür-Sanat), s.15-16
- Aslanapa, Oktay, “Acaba Biz Ne Haldeyiz”, (İnceleme/Eleştiri), s.14-16
- Aslanapa, Oktay, “Bir Baba Oğluna Cezanne’i Anlatıyor”, (Anı), s.14-15
- Aslanapa, Oktay, “Bizde ve Hollanda’da Lale Devri”, (Araştırma), s.12-13
- Aslanapa, Oktay, “Eski Şehirlerimiz Özelliklerini Kaybediyor”, (Eleştiri), s.18
- Aslanapa, Oktay, “Hayatımızın Renksizliği”, (Eleştiri), s.22-23
- Aslanapa, Osman, “Mevlana’ya Borcumuz”, (Düşünce/Makale), s.19-20
- Asöcal, Yılmaz Osman, “Üç Defa Güzelsin”, (Şiir), s.25
- Asral, Suat Salih, “Herkesle”, (Şiir), s.6
- Asral, Suat Salih, “Korku Duvarları”, (Şiir), s.17
- Aşçı, Abdullah, “Adam Deli”, (Öykü), s.30-31
- Aşçı, Abdullah, “Bir Kodaman”, (Öykü), s.33-35
- Aşçı, Abdullah, “Bir Sepet Vişne”, (Öykü), s.28-29
- Aşçı, Abdullah, “Dükkân Önü”, (Öykü), s.28-30
- Aşçı, Abdullah, “Tek İşçili Patron”, (Öykü), s.35-37
- Aşçı, Abdullah, “Yakın Tokyo Uzak Karım”, (Öykü), s.43-45
- Âşık Paşazade, “Derviş ve Padişah”, (Kısa Öykü), s.15
- Aşkun, Vehbi Cem, “Bahar Geldi”, (Şiir), s.9
- Atay, Âlim, “A Harfi A Sesi Çıkarırken Yazıldı”, (Şiir), s.35
- Atay, Âlim, “Birincisi”, (Şiir), s.38
- Atay, Âlim, “Yaşamak Yaşamak Benimle”, (Şiir), s.8
- Atay, Atay, “Sonsöz”, (Şiir), s.31

- Atay, F. Rıfki, “Terbiye”, (Söyleşi/Amı), s.29
- Atmaca, Osman Naci, “Öyle Bir Şey Olmalıydı Ki”, (Öykü), s.45-47
- Atsız, Yağmur, “Bildiğim Şey”, (Şiir), s.22
- Atsız, Yağmur, “Deniz ve Çeşme”, (Şiir), s.29
- Atsız, Yağmur, “Farkında Bile Değiliz”, (Şiir), s.30
- Aydemir, Cevat, “Gazi Süleyman Paşanın Türbesi Karşısında”, (Şiir), s.30
- Ayverdi, Ali E. , “24.00-01.00 Masalı”, (Öykü), s.30-31
- Ayverdi, Ali Ekrem, “Dokuzuncu Yönden”, (Şiir), s.23
- Ayverdi, Aligül A. , “Afrodit, Sigaradaki Tanrı”, (Öykü), s.37-38
- Ayverdi, Aligül A. , “Yağmur Yağdı, Böyle Oldu”, (Öykü), s.30-31
- Ayverdi, Aligül E. , “Gebe Dakikalar”, (Öykü), s.26-28
- Ayverdi, Aligül E., “On beş Mumluk”, (Öykü), s.32-37
- Ayverdi, Erdem Hakkı, “İstanbul Mucizesi”, (Kültür-Sanat), s.12-17
- Azizoğlu, Orhun, “Derdest”, (Şiir), s.45
- Bağlan Birand D., “İsimsiz”, (Şiir), s.12
- Bakiler, Yavuz Bülent, “Kıbrıs’ın Fethi”, (Şiir), s.35
- Barrault, Jean-Louis, (Çev: Atilla Alpöge), “Tiyatroyu Niye Seviyorum”, (Düşünce/Makale), s.41
- Başay, Uğur, “İki Uyku Arasında”, (İnceleme), s.27-28
- Batu, Selahattin, “Ayrılık”, (Şiir), s.12
- Batu, Selahattin, “Aşkla Allah Bir”, (Şiir), s.11
- Batu, Selahattin, “Can Yüzü”, (Şiir), s.7
- Batu, Selahattin, “Çıplak”, (Şiir), s.6

- Batu, Selahattin, “Ellerinde Sabah”, (Şiir), s.10
- Batu, Selahattin, “Gece Şarkısı”, (Şiir), s.10
- Batu, Selahattin, “Işıklı Dağ”, (Şiir), s.7
- Batu, Selahattin, “Konuk”, (Şiir), s.6
- Batu, Selahattin, “Müzlere Yalvarış”, (Şiir), s.7
- Batu, Selahattin, “Ölüm Şiirleri, Kıyı-Öteki Dünya-Sessiz Şehir”, (Şiir), s.19
- Batu, Selahattin, “Parnassos’ta Dua”, (Şiir), s.10
- Batu, Selahattin, “Sencileyin”, (Şiir), s.16
- Batu, Selahattin, “Sessiz Türkü”, (Şiir), s.12
- Batu, Selahattin, “Tanrı’ya Giden Ses”, (Şiir), s.9
- Batu, Selahattin, “Türkü”, (Şiir), s.15
- Batu, Selahattin, “Yitikler”, (Şiir), s.7
- Batuhan, Remziye, “Çocukların Dini”, (Öykü), s.42-44
- Batuhan, Remziye, “İlim Madebi”, (Öykü), s.45-47
- Baty, Gaston, (çev.) Alpöge, Atilla “Tiyatronun Ruhü”, (Düşünce/Makale), s.23
- Baty, Geston, (çev.) Alpöge, Atilla, “Modern Dekor Anlayışının Doğuşu”, (İnceleme), s.37-38
- Baudelaire, Charles, (çev.) Karakoç, M. S. , “Cythere’e Bir Yolculuk”, (Şiir), s.30-31
- Baudelaire, Charles, (çev.) Alptekin, Alptekin, “Dertleşme”, (Şiir), s.22
- Baybars, Taner F., “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler”, (Kültür-Sanat), s.17-18
- Baybars, Taner F. , “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler”, (Kültür-Sanat), s.20-22
- Baybars, Taner, “Bertha”, (Mektup), s.16-17

- Baybars, Taner, “Big Ben Vuracak”, (Mektup), s.29
- Baybars, Taner, “Dylan Thomas Hakkında”, (Biyografi), s.31
- Baybars, Taner, “İstanbul”, (Şiir), s.20
- Baybars, Taner, “Londra’da Sanat Hareketleri”, (Kültür-Sanat), s.26
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler III”, (Kültür-Sanat), s.28-31
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler V”, (Kültür-Sanat), s.26-28
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler VI”, (Kültür-Sanat), s.26-29
- Baybars, Taner, “Londra’nın Karanlık Mikrokosmosundan İskeçler: IV”, (Kültür-Sanat), s.23-26
- Baybars, Taner, “Sait Faik Çevrilebilir mi?”, (İnceleme), s.17-19
- Baybars, Taner, “Sulu Sepken”, (Şiir), s.17
- Baybars, Taner, “Üsküdar”, (Mektup), s.17
- Baybars, Taner, “Yolculuk”, (Şiir), s.42
- Bearn, Pierre, (çev.) Kerem, Mukbil, “Korku”, (Öykü), s.44-47
- Beck, Béatrix, (çev.) Kerem, Mukbil, “Mürekkep Şişesindeki Kurbağa”, (Öykü), s.45-47
- Beken, Süheyl, “Üç Buutlu Sanat Matinesi”, (Kültür-Sanat), s.32
- Bekteşbey, Nihat Baha, “Ölümsüz Konu”, (Şiir), s.29
- Belli, Vedat F. , “Çağırış”, (Şiir), s.30
- Belli, Vedat F. , “İsimsiz”, (Şiir), s.9
- Belli, Vedat F. , “Şehirle Gecenin Arasında”, (Şiir), s.38

- Belli, Vedat F. “Yaşamaktan da Aziz”, (Şiir), s.18
- Belli, Vedat F. , “Atlı Karınca”, (Şiir), s.21
- Belli, Vedat F. , “Sallanıp Giden”, (Şiir), s.20
- Belli, Vedat F. , “Sayıklama”, (Şiir), s.6
- Belli, Vedat F. , “Şehrayin”, (Şiir), s.21
- Belli, Vedat Fuad, “Bir Kökün Söyledikleri”, (Şiir), s.20
- Belli, Vedat Fuat, “Eski”, (Şiir), s.12
- Belli, Vedat Fuat, “Gün Doğarken”, (Şiir), s.18
- Belli, Vedat Fuat, “Siyah ve Beyaz”, (Şiir), s.10
- Belli, Vedat Fuat, “Zamana Düşen Gölge”, (Şiir), s.28
- Benk, Adnan, “Sanat Tenkitçileri Kongresinde Başarı Gösteremedik”, (Eleştiri), s.37
- Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Domaniç, K. , “Ben, Sen ve Dünya”, (İnceleme), s.32-33
- Berdiaeff, Nicolas, (çev.) Hisar, Nuri “Efendi, Köle Ve Hür İnsan”, (İnceleme), s.33-34
- Berkok, Janset Şami, “Mağazalar ve Londra’da Noel”, (Mektup), s.24-25
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Amelikazüsta”, (Öykü), s.26-30
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Oğul Bak”, (Öykü), s.27-31
- Beşe, Hakkı Kâmil, “Remzi Oğuz ve Anıtlar Davamız”,(Düşünce/Makale) s.14
- Binat, Tarık, “Öküzden Âdemoğluna”, (Şiir), s.5
- Bohça, A. Şevket, “Sular”, (Şiir), s.20
- Bolulu, Osman, “Başlayan”, (Şiir), s.41
- Bolulu, Osman, “Birinci Türkü”, (Şiir), s.37
- Bolulu, Osman, “Bulutlar”, (Şiir), s.22

- Bolulu, Osman, “Harman”, (Şiir), s.21
- Bolulu, Osman, “Hürriyet”, (Şiir), s.22
- Bolulu, Osman, “N...”, (Şiir), s.34
- Bolulu, Osman, “Özlem”, (Şiir), s.39
- Bolulu, Osman, “Uzakta”, (Şiir), s.47
- Bordeux, Henry, (çev.) Kerem, Mukbil, “Katherine Mansfield’i Anarken”, (Anı), s.30-31
- Bory, Jean Louis, “Şarkı”, (Şiir), s.29
- Braun, Benoit, (çev.) Akün, Ömer Faruk, Pierre Loti Kahvesi”, (İnceleme), s.26-27
- Budak, Nazım, “Hatıralarımdaki Köy”, (Şiir), s.12
- Buğra, Tarık, “Helvacı Güzeli”, (Öykü), s.26-30
- Buğra, Tarık, “Sait Faik İçin”, (İnceleme), s.10-11
- Buğra, Tarık, “Sanat Sanat İçindir”, (Eleştiri), s. 12
- Buğra, Tarık, “Sanat Sanat İçindir”, (Eleştiri), s.22-23
- Buğra, Tarık, “Tuluatçılığa Dair”, (Tartışma), s.20-21
- Buğra, Tarık, “Var Olmak Veya Olmamak”, (Öykü), s.30-31
- Buğra, Tarık, “Yarışmalar Armağanlar”, (Düşünce/Makale), s.21
- Buğra, Tarık, “Yolun Sonunda”, (Öykü), s.28-30
- Bülbül, A. Rıdvan, “Beş Yıllık Sevda”, (Şiir), s.39
- Bülbül, A. Rıdvan, “Bizim Gökyüzünden –I-“, (Şiir), s.21
- Bülbül, A. Rıdvan, “Öldükten Sonra”, (Şiir), s.11
- Bütün, Nazlı, “Çivi”, (Şiir), s.21
- C. Algan, “Can”, (Şiir), s.11

- C. O. , “Fidelio”, (Tiyatro), s.44
- Callaghan, Morley, “Dünyanın En Büyük On Romanı”, (Kültür-Sanat), s.38-41
- Canova, Mahir, “Fatih Piyesi Hakkında”, (Düşünce/Makale), s.22-23
- Carel, Alexis, (çev.) Azizoglu, Orhan, “Canlıların Hayata İntibakı”, (Değerlendirme), s.31-50
- Carrel, Alexis, (çev.) Azizoglu, Orhan, “Medeniyet Hastalığı ve Fert Üzerindeki Tesirleri”, (Eleştiri), s.24-25
- Ceylan, Zeki, “Gece Renksizliğini Unutmuştu”, (Şiir), s.18
- Ceylânî, Hamdi Şadi, “Mistan”, (Şiir), s.10
- Cimit, Ünal, “Gittiler”, (Şiir), s.3
- Coloane, Francisco A. , (çev.) Kerem, Mukbil, “Martin Öldür”, (Öykü), s.39-43
- Cox, Louis O. (çev.) Teo, “Yeni Aşk Sanatı”, (Şiir), s.9
- Curtin, Bernard, “Beş Şiir”, (Şiir), s.32-33
- Çakmakçioğlu, Adnan, “Deneme Okullarımız”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Çakmakçioğlu, Adnan, “Önderliğin Öğrenilmesi”, (Eleştiri), s.34-36
- Çavuşoğlu, Mehmet F. , “Ulubatlı Hasan Destan’ından: Bizans-İstanbul”, (Şiir), s.45
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Dağlar Delisi”, (Şiir), s.8
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Garb Dünyasında Mevlânâ”, (Düşünce/Makale), s.14-15
- Çelebi, Asaf Hâlet, “İstanbul”, (Düşünce/Makale), s.21
- Çelebi, Asaf Halet, “Kunâla”, (Şiir), s.20
- Çelebi, Asaf Halet, “Mevlana’nın Edebi Hüviyeti”, (İnceleme), s.21-22
- Çelebi, Asaf Halet, “Pencereler ve Kapılar”, (Şiir), s.17
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Saf Şiir”, (İnceleme), s.15-16

- Çelebi, Asaf Hâlet, “Sanatta Eskimeyen Şey”, (İnceleme), s.22-23
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirde Ruh Anı”, (İnceleme), s.25-27
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirde Vuzuh”, (İnceleme), s.18-19
- Çelebi, Asaf Hâlet, “Şiirlerimde Mistisizm Temayülü”, (İnceleme), s.24-25
- Çelebi, Asaf Halet, “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi I”, (Araştırma-İnceleme), s.26-29
- Çelebi, Asaf Halet, “Türk Şiirinde Üç Asırlık İstanbul Motifi II”, (Araştırma), s.28-32
- Çelebi, Asaf Haleti, “Şiirde Şekil”, (İnceleme), s.19-21
- Çınar, Ruhi, “Hitabet”, (Eleştiri), s.19-20
- Çongur, Rıdvan, “Gün Vurmasa Pencereden”, (Şiir), s.3
- Çumralı, Sedat, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Darcan, A. Nihat, “Kış Ortasında”, (Şiir), s.38
- Defne, Zeki Ömer, “.....” (Şiir), s.6
- Defne, Zeki Ömer, “Bahçelerde Kış Şarkısı”, (Şiir), s.7
- Defne, Zeki Ömer, “Çatlak Plâk”, (Şiir), s.17
- Defne, Zeki Ömer, “Gecelerden Gelen Adam”, (Şiir), s.11
- Defne, Zeki Ömer, “Hatıralar”, (Şiir), s.6
- Defne, Zeki Ömer, “Hatıralar”, (Şiir), s.8
- Defne, Zeki Ömer, “İma Sumah’a Mektup”, (Şiir), s.8
- Defne, Zeki Ömer, “Kıyıdaki Tekne”, (Şiir), s.7
- Defne, Zeki Ömer, “Sizif”, (Şiir), s.7
- Deligönül, Mehmet, “Yahya Kemal’e Rubai”, (Şiir), s.9
- Demirkol, Hayri, “Gülümseyen Hıçkırık”, (Şiir) s.41

- Demirkol, Hayri, “Hayal Sen Ne Güzelsin”, (Şiir), s.11
- Demirtaş, Faruk K. , “Dergilerde Ne Var”, (İnceleme), s.38-39
- Dessaignes, G.Ribemot, “Braque İle Bir Konuşma”, (Düşünce/Makale), s.22-24
- Dıranas, A. Muhip, “Var-Yok”, (Şiir), s.9
- Dil, Şahinkaya, “Bir Mevsim Sonu”, (Şiir), s.2
- Dil, Şahinkaya, “Vatanca”, (Şiir), s.23
- Dirikolu, Beşir, “Çeşmenin Aşkı”, (Şiir), s.35
- Doğan, Ayhan, “Ağıt”, (Şiir), s.9
- Doğan, Ayhan, “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri II Temler”, (İnceleme), s.18-22
- Doğan, Ayhan, “Ahmet Hamdi Tanpınar ve Şiiri”, (İnceleme), s.15-18
- Doğan, Ayhan, “Akşam Bir Bulut Gibi Sallanıyordu”, (Şiir), s.7
- Doğan, Ayhan, “Avare”, (Şiir), s.21
- Doğan, Ayhan, “Ayrılığa Yaman Islıklar”, (Şiir), s.29
- Doğan, Ayhan, “Ayrılık”, (Şiir), s.10
- Doğan, Ayhan, “Bir Sokağa Bakıyorum Pencereden”, (Şiir), s.38
- Doğan, Ayhan, “Böylesin Yahut Böyle”, (Şiir), s.14
- Doğan, Ayhan, “Cahit Külebi”, (İnceleme), s.13-15
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı Tarancı’nın Üslubu III”, (Araştırma), s.16-18
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı’nın Şiir Görüşü”, (Araştırma), s.24-26
- Doğan, Ayhan, “Cahit Sıtkı’nın Şiirinde Temalar”, (Deneme), s.21-24
- Doğan, Ayhan, “Çizgi”, (Şiir), s.26
- Doğan, Ayhan, “Duyuyor Musun?”, (Şiir), s.19
- Doğan, Ayhan, “Düşkün”, (Şiir), s.8

- Doğan, Ayhan, “Düşünürüm”, (Şiir), s.25
- Doğan, Ayhan, “Grafik”, (Şiir), s.21
- Doğan, Ayhan, “Gün Geçtikçe Manalı”, (Şiir), s.31
- Doğan, Ayhan, “Günebakan”, (Şiir), s.8
- Doğan, Ayhan, “Güzelsin”, (Şiir), s.23
- Doğan, Ayhan, “Karanlıkta Söylenen Türkü”, (Şiir), s.14
- Doğan, Ayhan, “Kırmızı Mavi”, (Şiir), s.16
- Doğan, Ayhan, “Nerde Bir Işık Görsem Seni Buldum Sanıyorum”, (Şiir), s.11
- Doğan, Ayhan, “Nesir, Şiir Yolları”, (İnceleme), s.27
- Doğan, Ayhan, “Öte Beri”, (Şiir), s.32
- Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon III”, (Şiir), s.10
- Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon”, (Şiir), s.26
- Doğan, Ayhan, “Senin İçin Veya Son İstasyon”, (Şiir), s.8
- Doğan, Ayhan, “Tanzimat ve Serveti Fünun Şiirlerine Kısa Bir Bakış”, (İnceleme), s.16-18
- Doğan, Ayhan, “Tekrar Ediyorum”, (Şiir), s.7
- Doğan, Ayhan, “Tem”, (Şiir), s.28
- Doğan, Ayhan, “Uyudum”, (Şiir), s.15
- Doğan, Ayhan, “Yüzyüze”, (Şiir), s.23
- Doksat, Recep Ferdi, “Topuklar”, (Öykü), s.32-35
- Dolu, Edibe, “Bizans Tetkikleri Kongresi”, (Söyleşi), s.28-29
- Dolu, Edibe, “Güzel Sanatlar Akademisi Sergisi”, (Kültür-Sanat), s.37-38
- Dolu, Edibe, “Üniversite Kütüphanesindeki Kitap Sergisi”, (Kültür-Sanat), s.36-37

- Donizetti, “Lucia Operası”, (Kültür-Sanat), s.46-50
- Donizetti, Gaetano, (çev.) C.O. , “Aşk İksiri”, (Tiyatro), s.44
- Dora, Asena, “Benim Dünyam”, (Şiir), s.23
- Dora, Asena, “Bu Şehirde”, (Şiir), s.41
- Dora, Asena, “Postacı”, (Şiir), s.40
- Eliot, T.S. , (çev.) Baybars, Taner, “Romantik İle Klasik”, (Düşünce/Makale), s.50
- Ellwood, Charles A. , (çev.) Çakmakçıglu, Adnan, “Eğitimde Sosyal Tasavvur”, (Eleştiri), s.35-37
- Emil, H. Birol, “Şair ve Kurtuluş”, (Eleştiri), s.19-21
- Eminağalar, Özer, “Bin Sekizyüz Saniye”, (Öykü), s.38-39
- Eminağalar, Özer, “Canım Sıkıldı”, (Öykü), s.46-47
- Erdem, Nafiz, “Bozkır Hikâyesi”, (Şiir), s.35
- Erden, Turgut, “Kaçmak”, (Şiir), s.36
- Erden, Turgut, “Son Renk”, (Şiir), s.38
- Ergeneli, Doğan, “Yağmurun Getirdikleri”, (Şiir), s.15
- Erişen, Satı, “Eve Gelirken”, (Öykü), s.39-40
- Erişen, Satı, “Garipçe”, (Şiir), s.9
- Erişen, Sâti, “İlk Aşk”, (Şiir), s.17
- Erişen, Sâti, “Keloğlanın Sevgilisi”, (Şiir), s.21
- Erişenler, Satı, “Büyük Ümitler”, (İnceleme), s.19-21
- Erişenler, Satı, “Hüseyin Rahmi’ye ve Aşka Dair”, (Düşünce/Makale), s.25-27
- Erişenler, Satı, “Hüseyin Rahminin Gerçekliği”, (İnceleme), s.32-35
- Ersaraç, İbrahim, “Siyah Beyaz”, (Şiir), s.17

- Ersoy, Nuri, “Yeşil Sinek Henri Troyat”, (İnceleme), s.24-25
- Erten, Azize, “Thomas Mann”, (Düşünce/Makale), s.21-22
- Ertürk, Hocaoglu S. , “Gün Batar Gibi Değil De Söner Gibi”, (Şiir), s.21
- Eser, Haluk, “Değişen Dünya”, (Düşünce/Makale), s.31-36
- Eser, Haluk, “Gitmek”, (Anı), s.32-33
- Eser, Haluk, “İnsan ve Allah”, (Şiir), s.15
- Eser, Haluk, “Karasu Kenarından”, (Mektup), s.26-27
- Eser, Haluk, “Komşu”, (Öykü), s.32-34
- Eser, Haluk, “Sakat Tanrı”, (Şiir), s.24
- Evren, Ergun, “Kıskanç”, (Şiir), s.14
- Evren, Ergun, “Sana Bakarak”, (Şiir), s.27
- Evrensel, Feridun, “Bu Şehirde”, (Şiir), s.9
- Eyice, Semavi, “Bir Devir, Bir İhtilal ve Bir Sadrazam”, (Şehir Öyküsü), s.23-24
- Eyice, Semavi, “Bir Fakir-ül Hakir’in Mescidi”, (Şehir Öyküsü), s.26-27
- Eyice, Semavi, “Bir Tarihçi ve Tarihe Mal Edilmeyen Hatırası”, (Şehir Öyküsü), s.24-25
- Eyice, Semavi, “Bizans Hizmetinde Bir Arap Emiri”, (Şehir Öyküsü), s.26-27
- Eyice, Semavi, “Çancı Keşiş ve İstanbul’un Camie Çevrilen Son Kiliseleri”, (Şehir Öyküsü), s.12-13
- Eyice, Semavi, “Fatih Devri Mimarisi”(Kültür-Sanat), s.31-32
- Eyice, Semavi, “Hoş Ayasofyasın Yılda Bir Mescit Doğurursun”, (Şehir Öyküsü), s.29-30
- Eyice, Semavi, “Vezirin Camii Attarın Mescidi”, (Şehir Öyküsü), s.24-25
- F.A. , “Tanımadığımız Fransa”, (Mektup), s.19-21

- F.Gürcan, “Dört Adam”, (Şiir), s.14
- Faik, Sait, “Yaşamak Hırsı”, (Şiir), s.5
- Fargue, Léon Paul, “Şiirler”, (Şiir), s.14
- Fenner, Mildred Sandison, (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, “Gelişen Öğretmen”, (Düşünce/Makale), s.26-28
- Ferliel, Sami, “Köprü Sabahı I”, (Şiir), s.20
- Finnoir, Jean, (çev.) Oneş, Ali Avni, “Amerikan Sinemacılığının On Kaidesi”, (Kültür-Sanat), s.49-50
- Folliet, Joseph, “İnsan ve Makine”, (İnceleme), s.14-15
- Forge, Andrew, (çev.) Ardağı, Adnan, “Paul Klee’nin İngiliz Sanatı Üzerindeki Tesiri”, (İnceleme), s.39-41
- Gandi, (çev.) Domaniç, K. , “Ekmeğini Kazanmak”, (Düşünce/Makale), s.28-29
- Gandi, (çev.) Domaniç, K. , “Müsamaha Yahut Dinlerin Eşitliği”, (Düşünce/Makale), s.18
- Garplı Yazarlar, (çev.) Akbal, Oktay, “Kendilerinden Bahsediyorlar”, (Bildiri), s.13-16
- Gautier, Théophile (çev.) Akün, Ömer Faruk, “İstanbul’da Bir Ramazan Gecesi”, (Anı), s.23-25
- Gazimihal, Mahmut R. , “Batıya Geçmiş Türk Oyunları Meselesi”, (Araştırma), s.20-22
- Gazimihal, Mahmut R. , “Eski Sarı Zeybek”, (Kültür-Sanat), s.12-13
- Gerçeksöz, İsmail, “Bütün Yaz,” (Şiir), s.12
- Gerçeksöz, İsmail, “Duacıyız”, (Şiir), s.49
- Giddins, T.P. , (çev.) Çakmakçıoğlu, Adnan, “Öğretmen İşin Kolayına Bak”, (Düşünce/Makale), s.28-32

- Gide, André, (çev.) Yetkin, Suut Kemal, “Sanat ve Büyük Sanatçı”, (Düşünce/Makale), s.13
- Gomel, Victor, “Meydan”, (Şiir), s.29
- Gorki, Maksim, (çev.) Sezgin, Cemal, “Tolstoy”, (Söyleşi), s.37-38
- Gökalp, Mehmet, “Kapalı Kapılar”, (Şiir), s.34
- Gökçay, Coşkun, “Geçen Yıllar”, s.8
- Gökçay, Coşkun, “Mayıs Çiçekleri”, (Şiir), s.22
- Gökçay, Coşkun, “Yağmur Yağacak”, (Şiir), s.35
- Gökçay, Coşkun, “Yağmur Yağmış”, (Şiir), s.23
- Gökçay, Coşkun, “Yeşil Yıllar İçin”, (Şiir), s.41
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Beyoğlu”, (Şiir), s.18-19
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Bu Şehrin Geceleri”, (Şiir), s.12
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve .... Şehri”, (Şiir), s.19
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir –Bu Şehrin Geceleri-“, (Şiir), s.19
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Cihan Cehennemi ve Bu Şehir”, (Şiir), s.13
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.39-42
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.41-42
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Dördüncü Cemre/Gözyaşı”, (Şiir), s.16
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Geceyle Gelen”, (Şiir), s.22
- Gökhan, Evliyaoğlu, “İhtiyatlar Silah Çatmış –Latife’ye-“, (Şiir), s.7
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Vatan”, (Şiir), s.12-13
- Gökhan, Evliyaoğlu, “Yunus’u Bekleyen Şehirden”, (Şiir), s.8

- Güçlü, Nahit, “Beni İpe Çekmeli”, (Şiir), s.16
- Güçlü, Nahit, “Besbelli”, (Şiir), s.24
- Güçlü, Nahit, “Boşa Sıkılan Kurşunlar”, (Şiir), s.20
- Güçlü, Nahit, “Çocukluğum”, (Şiir), s.25
- Güçlü, Nahit, “Ellerim”, (Şiir), s.23
- Güçlü, Nahit, “Sıkıntı”, (Şiir), s.7
- Güçlü, Nahit, “Tohum Ve Toprak”, (Şiir), s.19
- Güçlü, Nahit, “Yer İle Gök Arasında”, (Şiir), s.30
- Gülşen, Lütfü, “Dünya Gözüyle”, (Şiir), s.35
- Gülşen, Lütfü, “Mecidiye Eteklerinde Silah Çatıldı”, (Şiir), s.25
- Gün, Aydın, “Bendedir”, (Şiir), s.11
- Gün, Aydın, “Boyacı”, (Şiir), s.21
- Gün, Aydın, “Deniz Kızı”, (Şiir), s.20
- Gün, Aydın, “Evin Oğlu”, (Şiir), s.9
- Gün, Aydın, “Tanrım”, (Şiir), s.21
- Gün, Aydın, “Teselli”, (Şiir), s.22
- Gündüz, Ali, “Üç Durak”, (Şiir), s.40
- Güneri, Ülkü, “Dua”, (Şiir), s.24
- Güngör, M. Yaşar, “Arzular Başak Başak”, (Şiir), s.6
- Güngör, Rıza, “Korku”, (Şiir), s.7
- Gürol, Ender, “Bataklık”, (Masal), s.34
- Güzel, Şükrü, “Denizlerin Türküsünü Söyledim”, (Şiir), s.22
- H.İ. , “Sürçmeler”, (İnceleme), s.25,

- Halıcı, Feyzi, “Alâeddin Tepesinden”, (Şiir), s.11
- Halıcı, Feyzi, “Bingöl’de Bahar”, (Şiir), s.15
- Halıcı, Feyzi, “Bir Halı Dokunmaktadır”, (Şiir), s.16
- Halıcı, Feyzi, “Dilekçe”, (Şiir), s.20
- Halıcı, Feyzi, “Erzurum’dan Bahsederim”, (Şiir), s.29
- Halıcı, Feyzi, “Gün Bendedir”, (Şiir), s.11
- Halıcı, Feyzi, “Her Şey Mevcut, Zaman Yok”, (Şiir), s.16
- Halıcı, Feyzi, “İstanbul Caddesi, Günaydın”, (Şiir), s.11
- Halıcı, Feyzi, “İtiraf”, (Şiir), s.28
- Halıcı, Feyzi, “Sen Misin”, (Şiir), s.19
- Halıcı, Feyzi, “Ümitsiz Aşk”, (Şiir), s.9
- Halıcı, Feyzi, “Yağmur Türküsü”, (Şiir), s.15
- Halıcı, Feyzi, “Yolculuk”, (Şiir), s.10
- Halıcı, Mehdi, “Bir Avuç Toprak”, (Öykü), s.24-27
- Halıcı, Mehdi, “Kadere Dönen Dünya”, (Öykü), s.36-39
- Halıcı, Mehdi, “Kapan”, (Öykü), s.35-37
- Halıcı, Mehdi, “Kulpu Kırık Küp”, (Öykü), s.30-32
- Halıcı, Mehti, “Gülen İnek”, (Öykü), s.42-43
- Halûk, Karamağaralı, “Remzi Oğuz Arık, (Biyografi), s.8-10
- Hellens, F. , (çev.) Kerem, Mukbil, “Babamın Derdi”, (Öykü), s.34-36
- Hıncal, Macit, “1654’e Girdiğimde”, (Şiir), s.9
- Hisar, Abdülhak Şinasi, “Fuzuli”, (İnceleme), s.11-12
- Hisar, Abdülhak Şinasi, “Bir Mecmua Adı Olarak İstanbul”, (Düşünce), s.5-6

- Hisar, Abdülhak Şinasi, “Romancının, Kahramanına Dair, Mehmet Kaplan’a Mektubu”, (İnceleme), s.8-9
- Hisar, Abdülhak Şinasi, “Yazmaya Dair”, (Düşünce/Makale), s.5-6
- Hisar, Nuri, “Ataç’ın Doğruluğu”, (İnceleme), s.30-32
- Hisar, Nuri, “Derme Çatma”, (İnceleme), s.26-27
- Hisar, Nuri, “Descartes, Akıl ve Din”, (Düşünce/Makale), s.23-24
- Hisar, Nuri, “Dikkat ve Alâka”, (İnceleme), s.26-27
- Hisar, Nuri, “Dil Meselesi”, (İnceleme), s.20-21
- Hisar, Nuri, “Kendi Kendine Değer Verme”, (Düşünce/Makale), s.27-28
- Hisar, Nuri, “Sanat, Oyun, Fayda”, (Eleştiri), s.20-21
- Hisar, Nuri, “Şahsiyet Olmak”, (Düşünce/Makale), s.12-13
- Hisar, Nuri, “Yağmur”, (İnceleme), s.21-23
- Horiguchi, Daigaku, (çev.) Oflazoğlu, Turan, “İki Şiir”, (Şiir), s.29
- Huidobro, Vicente, “O/Rond/Tabiatın Kuvvetleri”, (Şiir), s.28-29
- Huxley, Aldous, (çev.) K.D. , “Sanat ve Din”, (İnceleme), s.23-24
- Huxley, Aldous, (çev.) Aşkın, Muzaffer, “Yazarlar ve Okuyucular”, (Eleştiri), s.10-14
- Ionesco, Eugene, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Benim Dünyam”, (Anı), s.45-46
- İldeniz, Türkan, “Balenda”, (Şiir), s.26
- İldeniz, Türkan, “Tahia”, (Şiir), s.23
- İstanbul, “Atatürk, Öz Türkçe ve Dil Devrimi”, (Önsöz), s.3-6
- İstanbul, “Bir Haksızlık Bir Hata”, (Önsöz), s.3-5
- İstanbul, “Cemiyet ve Devletin Mes’uliyeti”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Coğrafya”, (Önsöz), s.3-5

İstanbul, “Demokrasi ve Düşünce”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Din”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Dünkü ve Bugünkü Nesil”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Fuzuli”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Hürriyet ve İstismar”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “İki Mesele”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “İklimler”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “İstanbul Katları”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Kıyafet ve Medeniyet”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Köy Kalkınması ve Serbest Seçim”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Kütle Psikolojisi”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Nasıl Yapmalı da...”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Neden Gecikiyoruz?”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Nizam ve Hürriyet”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Solculuk ve Milliyetçilik”, (Önsöz), s.3-5

İstanbul, “Sorumluluk ve Güdümlülük”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Şarklı ve Garplı Ahlâk Anlayışı”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Yeni Yıla Girerken”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Yeni Meseleler”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “Arayış”, (Önsöz) s.3

İstanbul, “Atatürk ve Milliyetçilik”, (Önsöz), s.3-4

İstanbul, “İçtimâî Birlik”, (Önsöz), s.3

İstanbul, “İki Gerçek”, (Önsöz), s.3-4

- İstanbul, “İnsana Saygı”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Madde ve Ruh”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Medeniyet Meselesi”, (Önsöz), s.3-5
- İstanbul, “Mevlana’yı Anma Dolayısıyla”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Remzi Oğuz Arık”, (Önsöz), s.3
- İstanbul, “Tarih Şuuru”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Teknik Devre Giriş”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Üniversiteliler Meselesi”, (Önsöz), s.3-4
- İstanbul, “Yaratıcılığın Sırrı”, (Önsöz), s.3
- Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , “Bilinenden Ötelere”, (Düşünce/Makale), s.37-38
- Jaspers, Karl, (çev.) Domaniç, K. , “Kitlenin Hâkimiyeti”, (İnceleme), s.33-34
- Jaspers, Karl, “Hürriyetin Çehresi”, (İnceleme), s.10-11
- Jaspers, Karl, “Karanlığın Cazibesi”, (Deneme), s.4-5
- Jouvet, Louis, (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Tiyatro Nereye Gidiyor”, (Eleştiri), s.39-40
- Junk, Robert, (çev.) Akı, Niyazi, “Suni Cennet”, (Anı), s.13-15
- K.D. , “Hikâyât-ı Esepos”, (Öykü), s.14-15
- Kabaklı, Ahmet, “Ahmet Rasim ve Sait Faik”, (İnceleme), s.13-14
- Kabaklı, Ahmet, “Edebiyatta Sevgi ve Hınç”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Kabaklı, Ahmet, “Eski Kavga”, (Şiir), s.13
- Kabaklı, Ahmet, “Fatih Söyler”, (Şiir), s.17
- Kabaklı, Ahmet, “Hürriyet ve İstiklâl”, (Düşünce/Makale), s.20-21
- Kabaklı, Ahmet, “İrfanlı Olmak”, (Düşünce/Makale), s.28-50
- Kabaklı, Ahmet, “Köye Varan Şiir”, (İnceleme), s.11-13

- Kabaklı, Ahmet, “Küfüre Övgü”, (İnceleme), s.10-11
- Kabaklı, Ahmet, “Ömer Hayyam’dan İki Rubai”, (Şiir), s.17
- Kabaklı, Ahmet, “Panorama”, (İnceleme), s.22-26
- Kabaklı, Ahmet, “Sanat Biçiminde Tarih”, (İnceleme), s.23-25
- Kabaklı, Ahmet, “Türk Şairlerinde Mevlana Tesiri”, (İnceleme), s.11-14
- Kabaklı, Ahmet, “Yunus’un Gülleri”, (Şiir), s.22
- Kafesoğlu, İbrahim, “Anadolu’nun Sesi”, (Eleştiri), s.11-12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Batı Medeniyeti ve Türkler”, (Araştırma), s.22-23
- Kafesoğlu, İbrahim, “Bir Devrin Tarihi”, (İnceleme), s.19-20
- Kafesoğlu, İbrahim, “Bir Mukayese”, (Kültür-Sanat), s.18-19
- Kafesoğlu, İbrahim, “Canbazhane Aslanı”, (Düşünce/Makale), s.16-17
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türk Medeniyetinin Tarihi Rolü”, (Araştırma), s.22-23
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Hukuk”, (Araştırma), s.18-19
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Milliyet”, (Araştırma), s.18-20
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Şehir Medeniyeti”, (Araştırma), s.17-19
- Kafesoğlu, İbrahim, “Eski Türklerde Yerleşik Hayat”, (Araştırma),s.11-13
- Kafesoğlu, İbrahim, “Garplılışmanın Neresindeyiz”, (Düşünce/Makale), s.18-21
- Kafesoğlu, İbrahim, “Gerçeklerimizden Biri”, (Anı), s.14-15
- Kafesoğlu, İbrahim, “Hakikat Karşısında”, (Eleştiri), s.16-17
- Kafesoğlu, İbrahim, “İki 26 Ağustos”, (Kültür-Sanat), s.20-21
- Kafesoğlu, İbrahim, “İki Çeşit Medeniyet Anlayışı”, (Araştırma), s.20-21
- Kafesoğlu, İbrahim, “İslamlık ve Türkler”, (Araştırma), s.22-23
- Kafesoğlu, İbrahim, “Millet Olma Yolunda”, (Eleştiri), s.17-18

- Kafesoğlu, İbrahim, “Münevverin Vazifesi”, (İnceleme), s.15-18
- Kafesoğlu, İbrahim, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Süleymaniye-Ayasofya”, (Eleştiri), s.18-19
- Kafesoğlu, İbrahim, “Tarih 1954”, (Eleştiri), s.5-6
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Kadını”, (Araştırma), s.11-12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Şiiri”, (İnceleme/Eleştiri), s.10-12
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türk Tarihinde Lâiklik”, (Araştırma), s.19-20
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türkler ve Din”, (Araştırma), s.15-16
- Kafesoğlu, İbrahim, “Türklerde Sanat”, (Araştırma), s.14-16
- Kafesoğlu, İbrahim, “Yıldönümü”, (Kültür-Sanat), s.20-21
- Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, “Hüküm”, (Öykü), s.41-46
- Kafka, Franz, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, “Köy Doktoru”, (Öykü), s.35-37
- Kağnıcıoğlu, Orhan, “Gün Olur”, (Şiir), s.11
- Kalkanoğlu, Mehmet, “Bereket Ovası”, (Şiir), s.36
- Kalkanoğlu, Mehmet, “Uyanış”, (Şiir), s.25
- Kaneko, (çev.) Cengiz, Halil Erdoğan, “İkisi Ortası/Hâlbuki Şimdi”, (Şiir), s.31
- Kanters, Robert, “Hikâye Sanatı”, (İnceleme), s.9
- Kaplan, Mehmed, “Basamaklar”, (İnceleme), s.8-10
- Kaplan, Mehmed, “Divan Edebiyatı Üzerinde Yeni Görüşler”, (İnceleme), s.5-8
- Kaplan, Mehmed, “Edebiyatta Batı ve Doğu Sentezi”, (İnceleme), s.15-16
- Kaplan, Mehmed, “Eski ve Yeni Aşk Şiirleri”, (İnceleme), s.5-9
- Kaplan, Mehmed, “Eskileri ve Yenileri Okumak Meselesi”, (İnceleme), s.9-11
- Kaplan, Mehmed, “Geçmiş Zaman Köşkleri”, (İnceleme), s.7-9

- Kaplan, Mehmed, “İnsan Tükenmez”, (İnceleme), s.8-12
- Kaplan, Mehmed, “İstanbul’u Dinliyorum” (İnceleme/Tahlil), s.15-17
- Kaplan, Mehmed, “Kırdan Bayırdan Toplamalar”, (İnceleme), s.7-9
- Kaplan, Mehmed, “Köy ve Köy Şiirleri”, (İnceleme), s.12-13
- Kaplan, Mehmed, “Milli Kütüphane”, (İnceleme), s.8-11
- Kaplan, Mehmed, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.12
- Kaplan, Mehmed, “Remzi Oğuz ve Köy Meselesi”, (İnceleme), s.7-9
- Kaplan, Mehmed, “Sen Sen Sen”, (İnceleme), s.8-11
- Kaplan, Mehmet, “Abdülhak Hâmid-18.Ölüm Yıldönümü Dolayısıyla”, (İnceleme), s.7-8
- Kaplan, Mehmet, “Açık ve Kapalı Şiir”, (İnceleme), s.5-6
- Kaplan, Mehmet, “Bozma ve Değişirme”, (İnceleme), s.10-11
- Kaplan, Mehmet, “Fehim Bey ve Biz”, (İnceleme), s.7-9
- Kaplan, Mehmet, “Grev”, (İnceleme), s.10-12
- Kaplan, Mehmet, “Kendi Kendisine Olmak,” (İnceleme/Eleştiri), s.9-10
- Kaplan, Mehmet, “Maddi ve Manevi İktidar”, (İnceleme/Eleştiri), s.16-17
- Kaplan, Mehmet, “Mehmet Akif”, (İnceleme), s.7
- Kaplan, Mehmet, “Modern Sanat ve Bohem”, (İnceleme), s.8-10
- Kaplan, Mehmet, “Om Mani Padme Hum”, (İnceleme), s.7-8
- Kaplan, Mehmet, “On İkiye Bir Var-Ayışığında Çalışkur”, (İnceleme), s.11-12
- Kaplan, Mehmet, “Rüzgâr ve Yeşeren Otlar”, (İnceleme), s.11-13
- Kaplan, Mehmet, “Sanat ve Ahlâk”, (İnceleme), s.12-13
- Kaplan, Mehmet, “Siyah Kehribar”, (İnceleme), s.8-9

- Kaplan, Mehmet, “Şarkıların Vatanı Kalplerdir/Dünya Kaçtı Gözüme”, (İnceleme) s.8-10
- Kaplan, Mehmet, “Şiir ve Masal”, (İnceleme), s.5-6
- Kaplan, Mehmet, “Şimdi Sevişme Vakti”, (Eleştiri), s.14-18
- Kaplan, Mehmet, “Tenkitte Ölçü”, (İnceleme), s.7-8
- Kaplan, Mehmet, “Üç Ölüm Şiiri”, (İnceleme), s.13-15
- Kaplan, Mehmet, “Üsluba Dair”, (İnceleme), s.10-11
- Kaplan, Mehmet, “Yahya Kemal”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Kaplan, Mehmet, “Yaz Yağmuru”, (İnceleme), s.7-8
- Karakan, Hüseyin, “Mezarlar Türküsü”, (Şiir), s.34
- Karakoç, M. Sezai, “Kar Şiiri”, (Şiir), s.21
- Karakoç, Sezai, “Bulmaca”, (Şiir), s.10
- Karakoç, Sezai, “İnci Dakikaları”, (Şiir), s.10
- Karakoç, Sezai, “Kara Yılan”, (Şiir), s.10
- Karakoç, Sezai, “Köşe II”, (Şiir), s.19
- Karakoç, Sezai, “Köşe III”, (Şiir), s.28
- Karakoç, Sezai, “Köşe IV”, (Şiir), s.8
- Karakoç, Sezai, “Köşe V”, (Şiir), s.13
- Karakoç, Sezai, “Köşe”, (Şiir), s.23
- Karakoç, Sezai, “Ölüm Tellalları”, (İnceleme), s.12-13
- Karakoç, Sezai, “Ping-Pong Masası”, (Şiir), s.19
- Karakoç, Sezai, “Sultan Ahmet Çeşmesi”, (Şiir), s.7
- Karakoç, Sezai, “Şahdamar”, (Şiir), s.6-7

- Karakoç, Sezai, “Şehrazat”, (Şiir), s.14
- Karakoç, Sezai, “Tut”, (Şiir), s.15
- Karakoç, Sezai, “Veda”, (Şiir), s.19
- Karaveli, Orhan, “Bir Şehrin Yeşil Ciğerleri”, (Mektup), s.24-25
- Karaveli, Orhan, “Bursa”, (Kültür-Sanat), s.29-30
- Karaveli, Orhan, “Moskova’dan Dönerler”, (Mektup), s.16-17
- Karaveli, Orhan, “Turhan’ın Albümü”, (İnceleme), s.40-41
- Karaveli, Orhan, “Vincent Wan Gogh”, (Kültür-Sanat), s.36-37
- Karaveli, Orhan, “Yürü Dilber Yürü”, (Mektup), s.19-20
- Kaya, İsmail, “Geçe Bekçisi”, (Şiir), s.9
- Kaya, İsmail, “Sarı Yeşil Işıklar”, (Şiir), s.37
- Kaya, İsmail, “Üç Buutlu Hayatımdan Birini Yitirdim”, (Şiir), s.28
- Kaya, Turgut, “Bir Şey Değil”, (Şiir), s.36
- Kaya, Turgut, “İnsanlar Yaşlı İnsanlar”, (Şiir), s.38
- Kaya, Turgut, “Sokak Kavmaları”, (Şiir), s.7
- Kayabek, Mustafa, “Serenad”, (Şiir), s.35
- Kayaoğlu, Ömer, “İkimizin Kaderi”, (Şiir), s.3
- Kayıhan, Nejad Kâzım, “İstanbul”, (Deneme), s.30
- Kayıhan, Nejad Kâzım, “Nisan Mektubu”, (Mektup), s.46
- Kayıhan, Nejat K., “Gerçekler Karşısında Yaratıcının Durumu”, (Düşünce/Makale), s.31-32
- Kayıhan, Nejat K., “Sait Faik Öldü”, (Düşünce/Makale), s.19
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Ankara’da Sanat Hareketleri”, (Kültür-Sanat), s.41-42

- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Bozkır”, (Manzum Öykü), s.36-37
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Mart Mektubu”, (Mektup), s.50
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Mayıs Mektubu”, (Kültür-Sanat), s.47
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Ocak Mektubu”, (Kültür-Sanat), s.47-50
- Kayıhan, Nejat Kazım, “Rajandra’ya Mektup”, (Mektup), s.28-44
- Kayıhan, Nejat Kazım, “Rajandraya Mektup”, (Mektup), s.36-37
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Sanat Eserinde Konu”, (İnceleme), s.24-25
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Şubat Mektubu”, (Mektup), s.37
- Kayıhan, Nejat Kâzım, “Yaratma Gücü”, (Düşünce/Makale), s.24-25
- Kayıhan, Niyazi Kâzım, “Romantizm”, (İnceleme), s.25-26
- Kıratlı, Cemile, “Gümüş Renkli Ülke”, (Mektup), s.17-18
- Kıratlı, Cemile, “Marburg’a Davet”, (Mektup), s.18-19
- Kıratlı, Cemile, “Mevlâna’nın Büyük Nuruna Kavuşan Küçük Nur”, (Anı), s.17-18
- Kıratlı, Cemile, “Nihilizm ve Gelişen Dünya”, (İnceleme), s.16-17
- Kırdar, Üstün, “Tramvayda”, (Öykü), s.28-29
- Kırzioğlu, “Ziya Gökalp’in Ailesi”, (Biyografi), s.14-18
- Kiper, Vasfi Servet, “Hakikat Ölümünden Sonra Bilinir”, (Şiir), s.27
- Kitaplar, s.33-36
- Koç, Kemalettin, “Anılarım Doğrusunda”, (Şiir), s.10
- Koç, Kemalettin, “Ay Işığında Bir Köpek Öldü”, (Şiir), s.16
- Koç, Kemalettin, “Bir Irmak Haritayı İslatıyordu”, (Şiir), s.22
- Koç, Kemâlettin, “Bu Şiirin Adı Yitti Gün İçinde Rüzgâr Kararırken Daha Bulunmadı”, (Şiir), s.19

- Koç, Kemalettin, “Bütün Dualar Allah’a Yakın”, (Şiir), s.25
- Koç, Kemalettin, “Büyüyen Aydınlık”, (Şiir), s.39
- Koç, Kemalettin, “Çınarın Gölgesi Suyu Düşüp Üşüdü”, (Şiir), s.31
- Koç, Kemalettin, “Güney Caddesi”, (Şiir), s.35
- Koç, Kemalettin, “Kış Aydınlığı”, (Şiir), s.9
- Koç, Kemâlettin, Bir Vapur Yürüdü Mavide”, (Şiir), s.18
- Kostof, Spiro K. , “Karanlıklardan Açılmak”, (Şiir), s.34
- Kurşunlu, Nazım , “İlk Gece ve Sonrası”, (Düşünce/Makale), s.26-29
- Kurşunlu, Nâzım, “Bir Ölünün Hatıra Defterinden”, (Anı), s.43-44
- Kurşunlu, Nâzım, “Mektup”, (Mektup), s.32-34
- Kuru, Mahmut, “Sevgi”, (Şiir), s.6
- Kuruca, Hamza, “Işık/Ne/Ölümü Hatırlatan Şiir”, (Şiir), s.36
- Kuruca, Hamza, “Sevdiğime Soru”, (Şiir), s.27
- Kuruca, Zeki, “Kader”, (Şiir), s.32
- Kuruca, Zeki, “Sonbahar Türküsü”, (Şiir), s.13
- Külebi, Cahit, “Deniz Boyunca”, (Şiir), s.6
- Külebi, Cahit, “Güz Tahmini”, (Şiir), s.9
- Lattéraire, Le Figaro, Henri Frere, “Maillol İle Konuşmalar/ Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, (Röportaj), s.25-29
- Lavelle, Louis, (çev.) Domaniç, K. , “Varlıklara İsim Vermek”, (Düşünce), s.18-19
- Le Figaro Littéraire, Henri Frere, “Maillol İle Konuşmalar- Büyük Bir Heykeltraş’ın Samimi Sözleri”, (Röportaj), s.25-28
- Lesort, Paul André, (çev.) S.T. , “Roman Üzerine Notlar”, (İnceleme-Eleştiri), s.42-43

- Lewis, Bernad, (çev.) Seber, Şinasi, “Osmanlı İmparatorluğu ve İslamiyet”, (İnceleme), s.33-36
- Lindsay, Vichey, (çev.) Akalın, L. Sami, “Alaattin ve Çin”, (Şiir), s.33
- Littéraires, Les Nouvelles, (çev.) Kerem, Mukbil, “Şiire ve Şaire Dair”, (Röportaj), s.11-12
- M.K. , “Her Ağaçtan Bir Yaprak”, (İnceleme), s.20-24
- Maden, Said, “Ingres”, (Kültür-Sanat), s.26-27
- Maden, Said, “Klee”, (Deneme), s.38
- Maden, Said, “Sergiler”, (Kültür-Sanat), s.47
- Maden, Sait, “Fe”, (Şiir), s.15
- Magny, Claude Edmon, (çev.) N.A. , “Roman’ın Altın Devri”, (İnceleme), s.31-32
- Magny, Claude-Edmond, (çev.) Akı, Niyazi, “Roman’ın Altın Devri II”, (İnceleme), s.30-32
- Magny, Claude-Edmonde, (çev.) Akı, Niyazi, “Roman’ın Altın Devri”, (Deneme), s.33-36
- Malraux, André, (çev.) Kerem, Mukbil, “Büyük Romancı Hayatla Boy Ölçüşmelidir”, (İnceleme), s.7-8
- Maltz, Albert, (çev.) Azizoğlu, Orhan, “Dünyanın En Mesut İnsanı”, (Öykü), s.34-40
- Mansfield, Katherine, (çev.) Güneyman, Rezin, “Rozabel’in Nikbinliği”, (Öykü), s.43-45
- Marin, John, “Resme Dair Notlar”, (Düşünce/Makale), s.19-21
- Mascagni, (çev.) C.O. , “Cavalleria Rusticana”, (Opera), s.41
- Massenet, Julies, (çev.) C.O. , “Manon”, (Kültür-Sanat), s.45-46
- Matsume, Soseki, (çev.) Oflazoğlu, Turan, “İki Şiir”, (Şiir), s.29

- Mauriac, Claude, “Sinema Ne Âlemde”, (Eleştiri), s.44
- Maurois, André, (çev.) Kabaklı, Ahmet, “Roman ve Tarih”, (Düşünce/Makale), s.23-36
- Maurois, André, (çev.) Göker, Cemil, “Sanat ve Fiiliyat”, (Eleştiri), s.40-41
- Maurois, André, (çev.) Ustaoglu, Halil, “Rodin’i Ziyaret”, (Söyleşi), s.32-34
- Maurois, André, (çev.) Kerem, Mukbil, “Yazarın Ödevi”, (İnceleme), s.24-25
- Maurois, André, (çev.) Akı, Niyazi, “Sanat Hayat Değildir”, (Düşünce/Makale), s.9-10
- Maurois, André, “Yazar ve Okuyucuları”, (İnceleme), s.29-30
- Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, “Bahama Adaları”, (Şiir), s.38
- Mc. Leish, Archibald, (çev.) Ardağı, Adnan, “Her Işığın Öğrendiği / Yatak”, (Şiir), s.39
- Merton, Thomas, (çev.) Teo, “1939 Şiiri”, (Şiir), s.46
- Minnetoğlu, İbrahim, “Çarşı”, (Şiir), s.18
- Minnetoğlu, İbrahim, “Şairlik”, (Şiir), s.35
- Mogol, Selahaddin, “Kendimi Unutamıyorum”, (Şiir), s.15
- Mohrt, Michel, (çev.) Ö. F. , “Harbin Genç Amerikan Romancıları”, (Kültür-Sanat), s.40-41
- Moore, Henry, (çev.) Kemal, Ömer, (Biyografi/İnceleme), s.19
- Morgan, Charles, (çev.) C.O. , “Kıymetlerin Araştırılması”, (Düşünce/Makale), s.33-34
- Morgan, Joy Elmer, (çev.) Çakmakçioğlu, Adnan, “Şahsiyetinizi Nasıl Geliştirirsiniz?”, (Araştırma), s.33-35
- Mounier, Emmanuel, (çev.) Kerem, Mukbil, “Dünya Nimetlerine Bel Bağlamının Sırrı”, (Deneme), s.25

- Muhteremoğlu, Afet, “Hikâye”, (Öykü), s.37-38
- Mutluay, Rauf, “Beş”, (Eleştiri), s.5-6
- Mutluay, Rauf, “Kelimeler”, (İnceleme), s.19-21
- Naci, Muallim, “Kalem Şairleri Arasında Bir Saz Şairi”, (Eleştiri), s.38
- Kurşunlu, Nazım, (Biyografi), s.49
- Necatigil, Behçet, “Görgü”, (Şiir), s.10
- Nemli, Ziyad, “Adsız Kişi”, (Öykü), s.37-38
- Nemli, Ziyad, “Beşparmak”, (Öykü), s.25-26
- Nemli, Ziyad, “Değmez Efendim Değmez”, (Öykü), s.30-31
- Nemli, Ziyad, “Dişi”, (Öykü), s.37-39
- Nemli, Ziyad, “Dünya Ekşidi”, (Öykü), s.39-40
- Nemli, Ziyad, “Hikâye Bu”, (Öykü), s.39-40
- Nemli, Ziyad, “İçmeye Gittiler”, (Öykü), s.32-33
- Nemli, Ziyad, “Kadınlar Hamamına Paso”, (Öykü), s.43-44
- Nemli, Ziyad, “Mektup Gibi”, (Öykü), s.39-40
- Nemli, Ziyad, “Unutulan Bir Şey”, (Öykü), s.36-38
- Nemli, Ziyad, “Ver Yansın Elini”, (Öykü), s.32-34
- Nişli, A. Faruk, “Yine”, (Şiir), s.38
- O.A. , “Henri Matisse’in Ölümü”, (Biyografi), s.23
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, (Kültür-Sanat), s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar” s.48-49
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.47-49

- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.48-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50
- Okay, Orhan, “Dergiler-Yayınlar-Olaylar”, s.49-50
- Okurer, Cahid, “Coğrafyadan Vatana”, (Kültür-Sanat), s.29-32
- Okurer, Cahid, “Düşüncede Temel ve Metot Meselesi”, (Araştırma/İnceleme), s.14-16
- Okurer, Cahid, “Gelin”, (Tahlil/Eleştiri), s.42-43
- Okurer, Cahid, “Hatıraların Sonu”, (Öykü), s.32-35
- Okurer, Cahid, “İnsan Niçin Yanlış Düşünür”, (Düşünce/Makale), s.18-20
- Okurer, Cahid, “Kara Melek” (Öykü), s.34-38
- Okurer, Cahid, “Roman Nedir?”, (İnceleme), s.13-14
- Okurer, Cahid, “Saadet”, (Düşünce/Makale), s.5-6
- Okurer, Cahid, “Şekil ve Muhteva”, (Düşünce/Makale), s.13-14
- Okurer, Cahid, “Şemsiyeli Adam’ı Tahlil ve Tenkid”, (Eleştiri), s.30-32
- Okurer, Cahid, “Şiir ve Politika”, (Eleştiri), s.22
- Okurer, Cahid, “Temel Fikirleri Bakımından Türkiye’de Şark, Garp ve Amerikan Tesisleri”, (İnceleme), s.11-14
- Okurer, Cahid, “Yanlış Düşünmede Mizaç ve Yalnız Kalmak Korkusunun Rolü”,

- (Düşünce/Makale), s.22-25
- Okurer, Cahid, “Yenilik”, (İnceleme), s.12-13
- Okurer, Cahid”, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.12
- Okurer, Cahit, “Kök ve Yaprak”, (Düşünce/Makale), s.5-6
- Okurer, Cahit, “Şahsiyet Olmak”, (İnceleme), s.22-23
- Okurer, Cahit, “Şiir Matinaları”, (Eleştiri), s.11-13
- Olca, İhsan, “Tayfaların Niyazı”, s.8
- Oldenbourg, Zoe, (çev.) Akınlı, Hâmit, “İki Çam Ağacı”, (Öykü), s.42-44
- Onursal, Aydoğan, “Yağmur Yağıyor”, (Şiir), s.23
- Oral, Osman, “Bolu Kız Öğretmen Okulu Sergisi İçin Ne Dediler?”, (Kültür-Sanat), s.29-30
- Oyman, Çetin, “Gözyaşı”, (Şiir), s.5
- Ozan, Aytekin, “1950 Yılı”, (Şiir), s.16
- Ozan, Aytekin, “Alacakaranlık”, (Şiir), s.40
- Ozan, Aytekin, “Erzurum Vapuru”, (Şiir), s.18
- Ozan, Aytekin, “Orman Yeşili”, (Şiir), s.25
- Ozan, Aytekin, “Yaşamak Türküsü”, (Şiir), s.33
- Ozan, Aytekin, “Yeni Yıl”, (Şiir), s.38
- Ozansoy, Haydar, “Karanlık”, (Şiir), s.25
- Önder, Mehmet, “Divan-ı Kebir’in En Eski Nüshası”, (Kültür-Sanat), s.15-16
- Önder, Mehmet, “En Eski Mesnevi Nüshası”, (İnceleme), s.22-23
- Önder, Mehmet, “İki Büyük Mutasavvufun El Yazıları”, (Kültür-Sanat), s.13-14
- Önder, Mehmet, “Nasrettin Hocaya Dair Yeni Vesikalar”, (Araştırma), s.22-23

- Öneş, Ali Avni, “Gazetenin Tarihçesi”, (Kültür-Sanat), s.45-46
- Öz, Erdal, “Kimsesiz Geceler”, (Şiir), s.3
- Özbay, Ataman, “Yaşama Sevinci”, (Şiir), s.36
- Özbaykal, Tuncer, “Bir Garip Şiir”, (Şiir), s.29
- Özdemir, Nurettin, “Esmer”, (Şiir), s.19
- Özdemir, Nurettin, “Ölüm Üstüne”, (Şiir), s.38
- Özdemir, Nurettin, “Uzaklardaki Kadın –Hatıralardan Kaçış-“, (Şiir), s.18
- Özel, Siyami, “Vesikalık Resim”, (Şiir), s.3
- Özer, Ali Rıza, “Bahar Yağmuru”, (Şiir), s.37
- Özer, İsmet, “Son Soru”, (Şiir), s.12
- Özer, Kemal, “Sana Ve Bana Dair”, (Şiir), s.21
- Özer, Orhan, “Aşktan Utanıyorum Kendimden Utanıyorum Odil”, (Şiir), s.25
- Özer, Orhan, “Sıkıntı”, (Şiir), s.30
- Özkan, Erdil, “Günlerin Getireceği”, (Şiir), s.25
- Özkan, Erdil, “Sana Neler Öğreteceğim”, (Şiir), s.29
- Özkan, Erdil, “Senin İçin Üzülüyorum”, (Şiir), s.13
- Özkan, Erdil, “Sır Bohçasından Düşürdüğüm Şiir”, (Şiir), s.16
- Özkan, Erdil, “Üç Bulutlu Rüya”, (Şiir), s.15
- Öztaş, Önal Vasıf, “Dünya Güzel”, (Şiir), s.29
- Öztel, Cahit, “Tenkit Ahlakı”, (Söyleşi), s.41-42
- Öztelli, Cahit, “Nedim’in Bir Gazeli Üzerine”, (İnceleme), s.21-22
- Öztelli, Cahit, “Nedim’in Yeni Bir Gazeli”, (İnceleme), s.19
- Öztemiz, Abdullah, “Değişmek”, (Şiir), s.12

- Öztemiz, Abdullah, “Dönüm Noktası”, (Şiir), s.18
- Öztemiz, Abdullah, “Karanlığım”, (Şiir), s.25
- Öztemiz, Abdullah, “Senden Bana”, (Şiir), s.40
- Özüner, Ömer Lütfi, “Bu Dünyanın Üzerinde”, (Şiir), s.6
- Pamirli, Osman Turgut, “Kara Denizim”, (Şiir), s.33
- Paşa, Ziya, “Tarihte Yabancı Sermaye”, (Kısa Öykü), s.47
- Péguy, Charles, (çev.) Domaniç, K. , “Hürriyet”, (Şiir), s.40-41
- Péguy, Charles, “Uyku”, (Şiir), s.28-29
- Puccini, Giacomo, (çev.) C.O. , “La Bohem”, (Tiyatro), s.47-48
- Puccini, Giacomo, (çev.) C. O. , “Manon Lescaut”, (Kültür-Sanat), s.47
- Püsküllüoğlu, Ali, “...Ler”, (Şiir), s.21
- Püsküllüoğlu, Ali, “Bir Kasabada Yalnızlık”, (Şiir), s.22
- Püsküllüoğlu, Ali, “Cinayet Saati”, (Şiir), s.34
- Püsküllüoğlu, Ali, “Evvel Zaman İçindeki Bu Şiiri Es Harfine Sunuyorum”, (Şiir), s.21
- Püsküllüoğlu, Ali, “Eylül’lerden Biri”, (Şiir), s.12
- Püsküllüoğlu, Ali, “Hem Çirkin Hem Güzel”, (Şiir), s.14
- Püsküllüoğlu, Ali, “Işık Oyunu”, (Şiir), s.30
- Ramiz, İ. , “Kayıp”, (Şiir), s.11
- Rilke, Rainer Maria, (çev.) Maden, Said, “Auguste Rodin”, (Biyografi), s.26-29
- Rilke, Rainer Maria, “Auguste Rodin”, (Kültür-Sanat), s.32-33
- Riper, Vasfi Servet, “Neden Güzeldin”, (Şiir), s.12
- Rolin, Dominique, (çev.) Kerem, Mukbil, “Kaza”, (Öykü), s.45-49

- Romins, Jules, (çev.) Berzek, Mücahit, “Kıymetlerin Anarşisi”, (Eleştiri), s.7-8
- Rouge, Pierre, (çev.) Şükrü, Orhan, “Pierre La Mure’e Mektup”, (Mektup), s.30-31
- Russel, Bertrand, (çev.) Domaniç, K. , “Sevgi”, (Düşünce/Makale), s.20-23
- S.T. , “Nobel Mükâfatları ve Churchill’in Edebiyatçılığı”, (Eleştiri), s.24-25
- Sadi, Hayri, “Adam Olacaksın”, (Şiir), s.38
- Safa, Peyami, “Bir Dizgi Yanlışının Düşündürdükleri”, (İnceleme), s.30
- Safa, Peyami, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.13
- Samipaşazâde Sezai, “Eski Nesilden Unutulmuş İki Hürriyetçi”, (Kısa Öykü), s.42
- Sanımer, Gündoğdu, “Sizleri Düşündüm”, (Şiir), s.37
- Sarısmailoğlu, Ayhan, “Hayatımız Değişiyor”, (Öykü), s.35-36
- Sarıkâhya, Esat Halit, “Bu Şehrin Güvercinleri”, (Şiir), s.22
- Saroyan, W. , (çev.) Akınlı, A. Hâmit, “Bir Yaz Günü”, (Öykü), s.45-46
- Sartre, Jean-Paul, (çev.) Yedidağ, A. , “Edebiyatta Sorumluluk”, (Eleştiri), s.22-24
- Schimmel, Annemarie, (çev.) Kıratl, Cemile, “Garbın Mevlana Görüşü”, (Söyleşi), s.8-10
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Elleri Çamurdu”, (Öykü), s.42-43
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Gemidekiler”, (Öykü), s.29-33
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Karaağaçlar Altında”, (Öykü), s.41-42
- Sepetçioğlu, M. Necati, “Vapurda Bir Adam Vardı”, (Öykü), s.34-36
- Sepetçioğlu, Mustafa Necati, “Erguvan Bahçesi”, (Öykü), s.31-33
- Sepetçioğlu, Mustafa Necati, “Merdivenin Birinci Basamağı”, (Öykü), s.33-34
- Seyyid, Dr. Naimüddin, “Mevlana’da Ölüm Mefhumu”, (Düşünce/Makale), s.15-16
- Siegfried, André, (çev.) Gürsu, Ayhan, “Düşünce Standardizasyonu”, (İnceleme), s.5-6

- Siegfried, André, (çev.) Akın, Özkul, “Yeni Kapitalizm”, (Eleştiri), s.34-35
- Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, “Arkadaş Seçmek”, (Düşünce/Makale), s.34-38
- Silone, Ignazio, (çev.) Akı, Niyazi, “Arkadaş Seçmek”, (Düşünce/Eleştiri), s.23-27
- Silone, Ignazio, “Arkadaş Seçmek II”, (Düşünce/Makale), s.36-38
- Sivri, İsmail, “Erkekler Daha Güçlü Olur”, (Küçük Öykü), s.35-36
- Sivri, İsmail, “Pazar Günleri Hep Böyle Olur”, (Öykü), s.40-43
- Sivri, İsmail, “Yeşil Pancurlu”, (Öykü), s.36-38
- Sözer, Necdet, “Muğacırlar”, (Şiir), s.23
- Sözer, Necdet, “Romance’lar”, (Şiir), s.33
- Sözer, Necdet, “Şehremini Tragedyası”, (Şiir), s.43
- Steinbeck, John, (çev.) Azizoğlu, Orhan, “Billûr Dünyası”, (Öykü), s.26
- Steinbeck, John, (çev.) Gültekin, Vahdet, “Neye İnanıyorum”, (Düşünce/Makale), s.24
- Subaşı, Abidin, “Akşam Oluyor”, (Şiir), s.32
- Suiçmez, Vural Vahit, “Boşluğa Atılan İmza”, (Şiir), s.34
- Suiçmez, Vural Vahit, “Mutluluk Adına Yaktığım Türküler II”, (Şiir), s.36
- Suiçmez, Vural Vahit, “Nerde Bir Işık Görse Gözlerim”, (Şiir), s.23
- Suiçmez, Vural Vahit, “Yurt Türküleri”, (Şiir), s.28
- Sunguroğlu, M. Natık, “Zaman”, (Şiir), s.12
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Açılan Saadet”, (Şiir), s.21
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Gecede Arama”, (Şiir), s.17
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Görünmeyen”, (Şiir), s.44
- Suvarlı, Gültekin Köktürk, “Sonsuz Şiir”, (Şiir), s.15
- Şahin, A. İhsan, “Fırtınadan Sonra”, (Şiir), s.33

- Şami, Janset Berkök, “Aldous Huxley ve Güzel Yeni Dünya”, (İnceleme), s.21-23
- Şami, Janset Berkök, “Evlenirsen”, (Öykü), s.39-40
- Şami, Janset Berkök, “Londra Mektupları”, (Düşünce/Makale), s.41
- Şamilgil, Mete, “Hasret I-II”, (Şiir), s.30
- Şaylı, Burhan Garip, “Orora”, (Şiir), s.4
- Şehabeddin, Cenab, “Şair Kimdir”, (İnceleme), s.45
- Şehabettin, Cenab, “Şair ve Tabiat” (İnceleme), s.37
- Şener, Saffet Nezihi, “Akıl Pamuk İpliği”, (Şiir), s.9
- Şener, Saffet Nezihi, “Hu Hu”, (Şiir), s.17
- Şener, Saffet Nezihi, “Masal”, (Şiir), s.19
- Şener, Saffet Nezihi, “Tılsım”, (Şiir), s.18
- Şener, Saffet Nezihi, “Yüksük Dolusu”, (Şiir), s.24
- ŞİİRLER, s.27
- Şimşek, Ali Celâl, “Var Gir Bre Rüzâr –Karacaoğlan Gibi-“, (Şiir), s.4
- Şükrü, Orhan, “Bir Lise Öğrencisinin Mektubu”, (Öykü), s.39-40
- T. Artun, “Abdürrezzak Efendi”, (İnceleme), s.37-38
- T.S. Eliot, (çev.) Oflazoğlu, A. Turan, “Çorak Ülke I Ölülerin Gömülmesi”, (Şiir), s.30-31
- T.S. Eliot, (çev.) D. , Beğlan Birand, “Oyuk Adamlar”, (Şiir), s.30-31
- Tamer, Saliha, “Filozofla”, (Şiir), s.13
- Tamiş, Ömer, “Ölüm”, (Şiir), s.41
- Tanaltay, A. Erdoğan, “Ve Bir İnsan”, (Şiir), s.41
- Tandoğan, Sabri, “İsimsiz Şiir”, (Şiir), s.4

- Taner, Turan, “Gariplik Üzerine”, (Şiir), s.36
- Tanpınar, Ahmet Hamdi, “İnsanlar Arasında”, (Prolog), s.10-13
- Tanpınar, İsmail Dede, “İsmail Dede”, (Biyografi/İnceleme), s.5-10
- Tanyol, Cahit, “Ziya Gökalp”, (Düşünce/Makale), s.8-9
- Tanyol, Cahit, “Bir Şaire Mektup –İlhan İleri’ye-, (Mektup), s.13-14
- Tanyol, Cahit, “Dil Meselesi”, (İnceleme), s.5-6
- Tanyol, Cahit, “Duyu Verileri ve Sanat”, (İnceleme), s.14-16
- Tanyol, Cahit, “Duyu Verileri”, (Eleştiri), s.16-17
- Tanyol, Cahit, “Küçük Şehir Hasreti”, (Deneme), s.12-13
- Tanyol, Cahit, “Küçük Şehir Hasreti”, (Mektup), s.5-6
- Tanyol, Cahit, “Kültür Değişmeleri”, (İnceleme), s.46
- Tanyol, Cahit, “Oyun Olmasaydı”, (Düşünce/Makale), s.27-28
- Tanyol, Cahit, “Sait Faik İçin”, (İnceleme), s.8-9
- Tanyol, Cahit, “Sanat ve Fayda”, (Eleştiri), s.18-19
- Tanyol, Cahit, “Sanatın Yalanları”, (İnceleme-Eleştiri), s.20-21
- Tanyol, Fethiye, “Kocakarı”, (Öykü), s.42-44
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Alay, Şenlik, Düğün”, (Araştırma), s.9-11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış I Karacaoğlan’ın Zamanı”,(Kültür-Sanat) s.6-9-50
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış II Karacaoğlan’ın Yeni Bir Şiiri ve Bir Metot Meselesi”, (İnceleme), s.7-9
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Karacaoğlan’a Yeni Bir Bakış III Efsane ve Gerçek”, (Kültür-Sanat), s.8-11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Kavuklu”, (Araştırma), s.12-16

- Tecer, Ahmet Kutsi, “Mukallit-Mudhikler” (Araştırma), s.16-19
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Orta Oyununda Curcuna ve 16. Yüzyılda Öğrenci Topluluğunun Verdiği Temsil”, (Araştırma/İnceleme), s.9-12
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Orta Oyununda Program”, (İnceleme), s.10-11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Ortaoyunu Tiyatrodur”, (Kültür-Sanat), s.19-20
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Oyun Kolları”, (Kültür-Sanat/Araştırma), s.9-10
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Pişekâr”, (Araştırma), s.10-13
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.11
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Şair Evlenmesini Okurken”, (İnceleme), s.16-18
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Şive Taklitleri, Karakter Taklitleri”, (Araştırma), s.14-18
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Taklit ve Ortaoyunu’nun İki Görünüşü”, (Araştırma), s.8-10
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Taklit ve Oyun”, (Araştırma), s.12-17
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Temsilli ve Rakıslı Türküler”, (İnceleme), s.12-13
- Tecer, Ahmet Kutsi, “Tiryaki”, (Araştırma), s.21-23
- Tekeli, Sait, “Remzi Oğuz İçin”, (Düşünce/Makale), s.11
- Tekin, Talat, “İçince”, (Şiir), s.36
- Tekin, Yüksel, “Akşam Güneşi Batmadan”, (Öykü), s.32-33
- Tekin, Yüksel, “Elektrikli Tren”, (Kısa Öykü), s.39
- Tekin, Yüksel, “Sokaktaki Adam”, (Kısa Öykü), s.39
- Tieg, Ernest W. , (çev.) Çakmakçioğlu, Adnan, “Eğitsel Tanıtma”, (Düşünce/Makale), s.33-34
- Timur, Saadet, “Aynı Yolun Yolcuları”, (Öykü), s.33-35
- Timur, Saadet, “Beş Günün Hikâyesi”, (Öykü), s.30-33
- Timur, Saadet, “Deli”, (Öykü), s.29-31

- Timur, Saadet, “Mevkiler Birleşti”, (Öykü), s.37-39
- Timur, Saadet, “Sevgisizler”, (Öykü), s.32-35
- Timur, Saadet, “Yitikler”, (Öykü), s.22-25
- Timur, Saadettin, “Bekleyiş”, (Öykü), s.35-38
- Timur, Sadettin, “Medeni Adam”, (Öykü), s.42-44
- Timurtaş, Faruk K. , “Dergiler-Gazeteler Yayınlar”, s.47-48
- Timurtaş, Faruk K. , Dergiler-Yayınlar Olaylar, s.45-46
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler- Yayınlar Olaylar “, s.48-50
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Gazeteler Yayınlar” s.46-48
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, (Kültür-Sanat), s.47-48
- Timurtaş, Faruk K. “Dergiler-Yayınlar Olaylar”, s.48-50
- Tokgöz, Ata, “Kitapevinde Safahat’ın Başına Gelenler”, (Röportaj), s.35-36
- Topçu, Nurettin, “Remzi Oğuz İçin”, (Söyleşi), s.13
- Tuğluk, Fahir, “Eski Baharlar”, (Şiir), s.15
- Tunalgil, Baha Galip, “Postacı Kapıyı Çalmaz”, (Öykü), s.42-43
- Tunalgil, Beha Galip, “Gani Saadet” (Şiir), s.32
- Turhan, Mümtaz, “Akademi Meselesi”, (Eleştiri), s.4
- Turhan, Mümtaz, “Bazı Vehimlerimiz ve Hürriyet Korkusu”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Turhan, Mümtaz, “Bilgi, Kanaat ve İnsan”, (İnceleme), s.6-7
- Turhan, Mümtaz, “Bizde Fikrin Kıymeti”, (İnceleme), s.6-7
- Turhan, Mümtaz, “Emin Molu”, (Biyografi/Düşünce), s.18 -50
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız IV”, (İnceleme), s.5-9
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız”, (İnceleme/Eleştiri), s.5-7

- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız-II”, (İnceleme), s.6-9
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük Davamız-III”, (Eleştiri), s.5-8
- Turhan, Mümtaz, “En Büyük İhtiyacımız”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Turhan, Mümtaz, “Fetih Münasebetiyle”, (Düşünce/Makale), s.7-8
- Turhan, Mümtaz, “Fikir ve Sanat”, (İnceleme), s.5-6
- Turhan, Mümtaz, “Geriliğimizin Sebepleri”, (Eleştiri/İnceleme), s.5-7
- Turhan, Mümtaz, “Heyecanların Rolü”, (Eleştiri), s.5-7
- Turhan, Mümtaz, “Kitabi Ne Demektir?”, (Düşünce/Makale), s.6-7
- Turhan, Mümtaz, “Ölü Mevsim”, (İnceleme), s.14-15
- Turhan, Mümtaz, “Remzi Oğuz Arık”, (İnceleme), s.5-6
- Turhan, Mümtaz, “Remzi Oğuz”, (İnceleme), s.6-7
- Turhan, Mümtaz, “Türkiye’de Yabancı Üniversite”, (Düşünce/Makale), s.5-7
- Turhani Mümtaz, “Hakikî ve Sahte Kültür”,(Düşünce/Makale), s.7-9
- Türkmen, Nihal, “Sevinç Üstüne”, (Şiir), s.33
- Tüzüner, M. Nezh, “İstanbul’a Selam”, (Şiir), s.13
- Tyler, Parker, (çev.) Hisar, Nuri, “Film ve Resmin Manası”, (İnceleme), s.22-23
- Uçarı, Ercüment, “Tanıdığım Bir İzmarite Ağıt”, (Kısa Öykü), s.49
- Uçkan, H. Vasfi, “Sabaha Doğru”, (Şiir), s.39
- Uğur, Rahmi, “Dolaşır”, (Şiir), s.8
- Ulaş, Hüseyin, “Yalan Dünya”, (Şiir), s.6
- Ulutekin, Hanefi, “Mektup”, (Şiir), s.41
- Ulutekin, Hanefi, “Takvim Ve Zaman”, (Şiir), s.30
- Umaç, “Tiyaro”, (Kültür-Sanat), s.41-42

- Umaç, “Tiyatro”, (İnceleme), s.34-35
- Uzer, Suat, “Çırpınan Saatler”, (Şiir), s.40
- Uzer, Suat, “Davet”, (Şiir), s.41
- Uzer, Suat, “Gözlerin Girdi Aramıza”, (Şiir), s.34
- Uzer, Suat, “Mektup”, (Şiir), s.12
- Üçer, Erten, “Bilinmez Ki”, (Şiir), s.32
- Üçer, Erten, “İçimdeki Heykel”, (Şiir), s.45
- Üçer, Erten, “Kapalı Kapılar”, (Şiir), s.23
- Üçer, Erten, “Kuyu”, (Şiir), s.29
- Üçer, Erten, “Yitirdim Düşünü”, (Şiir), s.21
- Ülgener, Emin, “Allahtan İnen”, (Şiir), s.25
- Ülgener, Emin, “Durgun Saat”, (Şiir), s.38
- Ülgener, Emin, “Seni Kovacağım”, (Şiir), s.25
- Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar ve Boğaziçi Mehtapları”,
(Düşünce/Makale), s.14-20
- Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar Ve Boğaziçi Yalıları”, (İnceleme),
s.12-18
- Ünaydın, Ruşen Eşref, “Abdülhak Şinasi Hisar’ın Boğaziçi Yalıları’nda Saatler ve
Mevsimler”, (İnceleme), s.11-12
- Ünlü, Cemâlettin, “Yalancıkıtan”, (Şiir), s.13
- Ürgüp, Fikret, “Duhamel’le Bir Konuşma”, (Söyleşi), s.28-29
- Ürgüp, Fikret, “Hatırla; Duyma Sakın –Sait Faik’e-“, (Kısa Öykü), s.14
- Üzeltürkay, Sevil, “Ufemiya”, (Şiir), s.37
- Verdi, Giuseppe, “La Traviata Operası”, (Kültür-Sanat), s.39

- Verlain, Paul, (çev.) Alptekin, Turan, “Beşik”, (Şiir), s.12
- Vural, Suat, “Bahar Şarkısı”, (Şiir), s.38
- Wallace, (çev.) Alpöge, Atilla, “Sinemanın Şairi”, (Kültür-Sanat), s.37-38
- Williams, Tennessee, (çev.) Kerem, Mukbil, “Tiyatro Sonsuzu Duyurabilmelidir”, (İnceleme/Eleştiri), s.34-35
- Y. Gasset, Jose Ortago, (çev.) Aşkın, Muzaffer, “Kütlelerin İsyarı”, (İnceleme), s.20-22
- Yalçın, Hayri, “Bir Dağ Evi ve Eşsiz Mum”, (Şiir), s.37
- Yalçın, Hayri, “K Harfi Kaderinin Güç Yazar”, (Şiir), s.18
- Yalçın, Hayri, “Söğüt Ağaçlarının Yapraklarına”, (Şiir), s.10
- Yalçın, Hayri, “Yağmur Yağsa Da Olur Yağmasa Da”, (Şiir), s.39
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler: Ziyafet”, (İnceleme), s. 44-46
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Kültür-Sanat), s.44-45-50
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Kültür-Sanat), s.38-39
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Düşünce/Makale), s.41-43
- Yamanlar, Ertuğrul, “Sahnelerimizdeki Piyesler”, (Tahlil/Eleştiri), s.44-45
- Yaşın, Özker, “Tesellim Senin Türkülerindedir”, (Şiir), s.7
- Yayla, Aylan, “...Vardı”, (Şiir), s.35
- Yazgan, Etem Nâzım, “Gecelerdeki”, (Şiir), s.2
- Yenier, Muzaffer, “Bizim Sokakta”, (Şiir), s.11
- Yıldırım, Nevzat, “Bir Sen Varsın”, (Şiir), s.24
- Yıldırım, Nevzat, “Dönüş”, (Şiir), s.29
- Yıldırım, Nevzat, “Yalnızlık Şiirleri”, s.5
- Yörük, Cengiz, “Dolmuşta, (Öykü), s.30-31

Yörük, Cengiz, “Şahika”, (Öykü), s.28-29

Yukaruç, Ünlü, “Tramvaylar Gürültüyle Geçiyordu”, (Öykü), s.38-39

Yurdören, İbrahim, “Çağırıldığım Yer”, (Şiir), s.45

Yücel, Turgut, “Fatoşun Çeyizleri”, (Şiir), s.41

Yücel, Turgut, “Öylesine Unutamadığımız Günler”, (Şiir), s.38

Yüksel, Orhan Şevket, “İki Ayaklılara Dair,” (Öykü), s.35-38

Yüksel, Orhan Şevket, “Oyuncak”, (Öykü), s.41-43

Yüzendağ, Ahmet, “Elmalı Yollarında Kağnılar”, (Şiir), s.9

Zweig, Stefan, (çev.) Esen, Muzaffer, “Yalan Söylemek Zevki ve Hakikat Aşkı”,
(Kültür-Sanat), s.19-23

SONUÇ

İstanbul Sanat ve Edebiyat dergisi yayın hayatına 1953 yılının Kasım ayında başlar. Aylık olarak tamamlanır ve Aralık 1956 yılına kadar çıkarmış olduğu 38 sayı ile Türk edebiyatı ve dergiciliği açısından oldukça önemli bir yere sahiptir.

Dergiciliğin zor bir iş olduğu ve de gazeteye nazaran geri planda kaldığı aşikârdır. Hem matbaanın hayatımıza geç girmesi hem de dergilerin aylık olarak yayımlanması bu sebeplerden birkaçıdır. Yalnız dergi yayıncılığının gazetelere nazaran bir farkının da pek çok sanatçıya yer vermesi ve yeni yetişecek olan yazarlara da edebiyatımızda kendilerine bir yer edinme imkânını sunabilmesi ve belli bir düşünceyi yaymada en etkili araçlardan biri olmasıdır. *İstanbul* dergisi usta kalemlerin yanında yazı hayatına yeni başlayan isimlerin de yetişmesine olanak sağlamış; Janset Sami Berkök, Ziyad Nemli, Semavi Eyice, Turan Alptekin gibi yazarları edebiyatımıza kazandırmıştır. Dergiyi diğerlerinden farklı bir yere koyan ilk özelliği de bu yeni yetişen genç yazarlarımıza dergide yer vermiş olmasıdır. Diğer bir özellik ise tamamen bir sanat dergisi olup politik ve siyasi söylemlerden uzak kalmış olmalarıdır. Elbette ki bir düşünceyi ve ideolojiyi savunan yazarlarımızın yazıları mevcuttur fakat bu yazılar daha çok sanat ve kültürümüze ait düşünce yazılarıdır. Son olarak söyleyebileceğimiz farklılık ise birçok türde Batı'dan çeviriler yapılmış, bu tercüme yazılar sayesinde edebiyatımızın gelişimine katkıda bulunmuşlardır.

İlk sayısından itibaren hem şiir hem hikâye ağırlıklı bir dergi olan *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisinde sadece bu türler değil dönemin önemli konularında araştırma-inceleme yazıları yazılmış, eleştiriler yapıp öneriler de sunulmuştur. Sohbet, söyleşi, mektup, röportaj, fıkra gibi birçok türü de dergide görmek mümkündür.

Çalışmamızda Kasım 1953 yılından Aralık 1956 yılına kadar çıkmış olan 38 sayılık kısmını inceledik. Bu 38 sayıda 138 tercüme yazısı, 57 kültür-sanat, 79 düşünce/makale yazısı, 127 araştırma-inceleme, 55 eleştiri, 2 makale, 7 fıkra, 9 deneme, 10 söyleşi, 37 biyografi, 30 mektup, 2 röportaj, 11 anı, 111 hikâye, 446 şiir, 38 de önsöz yazısıyla karşılaştık. Yerli yabancı olarak da yaklaşık 280 yazara yer verildiğini tespit ettik.

Derginin önem verdiği noktalardan birisi de dergideki kitap tanıtımlarıdır. Her sayının son sayfasında mutlaka bir kitap tanıtımına ve bir sonraki sayıda hangi içeriklerin olacağı haberine yer verilmiştir. Bu sayede hem yeni çıkan kitaplar okuyucuya tanıtılmış hem de dergide yer alacak olan yazılar hakkında okuyucu bilgi sahibi olmuştur.

İstanbul dergisinde ilk incelediğimiz tür hikâyedir. Hikâyeleri, konu ve tema olarak iki başlık altında inceledik. Hem Maupassant hem de Çehov tarzında yazılan bu hikâyelerde, ağırlıklı olarak olay hikâyeleri vardır. Aşk, kıskançlık, ölüm, maddi sıkıntılar, yoksulluk, işçi-işveren sıkıntıları, aldatma gibi temalar ön plana çıkar. Dergide yayımlanan öykülerin dili sade, samimi ve anlaşılır bir üsluptadır. Özellikle köylüyü anlatan hikâyelerde o yörenin ağız özellikleriyle kahramanların konuşturulduğu görülür. Hem toplumcu-gerçekçi bir çizgiye kayan hem de romantik-realist hikâyeler yazılmıştır. Aynı zamanda gözlemlerin yapıldığı ve kimi hikâyelerde geriye dönüş, bilinçdışı tekniklerinin de kullanıldığı görülmüştür.

İncelenen otuz sekiz sayıda yer alan yüz on bir hikâyeden yola çıkılarak dergide yayımlanan hikâyelerin çoğunlukla serim-düğüm-çözüm şeklinde ilerlediği görülmektedir. Genellikle merak duygusunun ön planda olduğu bu hikâyelerde öyküleyici anlatım biçiminin kullanıldığı ve üçüncü tekil kişili anlatımın da tercih edildiği görülmektedir. Her ne kadar olay öyküsüyle yazılmış olsalar da dergide Sait Faik, Tarık Buğra gibi isimler durum hikâyeciliğiyle öykülerini yazmışlardır. Tema olarak en çok işlenen ise aşk olmuştur. Bunun yanı sıra aile, kadın, ölüm, felsefi ve mistik konular da bu hikâyelerin başlıca temalarını oluşturmuştur. Hikâyelerde samimi bir üslup da dikkat çekicidir. Anlatımlar konuşma diline yakındır ve çevrilmiş olan hikâyelerde de dil sade ve anlaşılır bir şekildedir.

Hikâyelerde Tarık Buğra, Sait Faik, Mustafa Necati Sepetçioğlu, Ziyad Nemli, Saadet Timur, Hakkı Kamil Beşe, Abdullah Aşçı, Mehdi Halıcı gibi isimlerin yanı sıra yabancı yazarlardan yapılan hikâye çevirileri de vardır.

İstanbul dergisinde en fazla yazılan tür ise şiir olmuştur ama bunların büyük bir çoğunluğu amatör şiirleridir. Dikkate değer şiirleri yazan isim ise Sezai Karakoç olmuştur. Tarih, İslam uygarlığı, metafizik ve aşk şiirlerinin başlıca temasını oluştururken *İstanbul* dergisindeki şiirlerini aşk teması oluşturmaktadır.

İstanbul dergisinde yer alan inceleme-eleştiri yazılarında ise en çok Mehmet Kaplan'ın ismi görülmektedir. Bu yazılarını Asaf Halet Çelebi, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Muhip Dıranas, Sait Faik, Yahya Kemal, Orhan Veli, Orhan Kemal, Nurullah Ataç, Cahit Külebi, Cahit Sıtkı Tarancı, Haldun Taner, Abdülhak Hamit, Özdemir Asaf, Mahmut Makal gibi isimler üzerine yazmıştır. Bu sanatçıların ya bir eserini ya da bir şiirini inceleyen Mehmet Kaplan, kendi düşüncelerini de söylemiş, eleştiriler yapmış ve öneriler de bulunmuştur. Kimi zaman eleştirilerini toplum, eğitim, edebiyat konuları üzerinde de yoğunlaştırmıştır. Mehmet Kaplan'dan sonra Mümtaz Turhan, Oktay Aslanapa, Malik Aksel ve Ayhan Doğan'ın da

araştırma-inceleme ve düşünce yazılarıyla derginin fikrî ve edebî yapısına katkıları bir hayli fazladır.

Diğer yandan derginin politikasını daha iyi anlayabilmek için ilk sayısında yayımladıkları “Arayış” başlıklı yazı dikkat çekicidir. Derginin genel politikasında bahsedilen sentez anlayışını bu yazıda görmek mümkündür. Daha derginin ilk sayısında aslında nasıl bir anlayış içinde olduklarının sinyalini okuyuculara vermişlerdir. Bu yazıda da Divan edebiyatının kıymetler hiyerarşisi olduğundan bahsedilmiş, on asırlık bu mazimizin görmezden gelinmemesi gerektiğine dair vurgular yapılmıştır. Milliyetçi-gelenekçi bir çizgi içerisinde ilerleyen derginin bakış açısına oldukça uygun yazılmış olan bu başlıkta, Doğu-Batı, eski-yeni sentezine sahip olunması gerektiği düşüncesine bu ilk sayıda görebilmek mümkündür. Batı’daki gelişmeleri yakından takip eden bir dergi olmasının yanı sıra, milliyetçi ve gelenekçi bir tavır içerisinde geçmişimize de sahip çıkan bir dergi olmuştur. “Arayış” başlığıyla verilmek istenen mesaj, ne tamamen geçmişe ne de tamamen Batı’ya dönülmesi meselesidir. Asıl amaç; geçmişle de bağlarımızı koparmadan, Doğu ve Batı’da uygun olanları ele alıp, bir sentez hâlinde ürün ortaya konulması gerektiğidir.

Bu başlığın hemen ardından gelen Cahit Okurer’in “Kök ve Yaprak” başlıklı yazısında da mazinin edebiyatımız için ne derece önemli olduğundan bahseden ifadelere rastlamak mümkündür. Kökleri koparılan, atmosferle teması kesilen ağaç kurur ifadeleriyle geçmişi önemsememiz gerektiğinin altını çizen Okurer, geleceği yükseltebilmek için geçmişle olan bağlarımızı koparmamamız gerektiğini ifade eder. Bir edebiyat ve sanat dergisi olmasının yanı sıra bu ifadelerden derginin fikrî yapısının gelenekçilik olduğunu söylemek mümkündür.

Sanat, kültür, eğitim, aile, edebiyat, meselelerine değinilen dergi de sosyoloji, psikoloji ve felsefe konularında da Batı’daki sanatçıların düşüncelerine daha fazla ağırlık verilmiştir. Batı’dan yararlanılma isteği sadece bu konular üzerinde kalmamış, derginin kapak fotoğraflarında da Batı’daki sanatçıların heykel ve resimlerine yer verilmiştir. Çoğu çıplak kadın figürü içeren Batılı resamlara ait olan bu heykel ve resimlerin yanında Türk resamlara ait görseller de derginin kapak fotoğraflarında ve iç kapak sayfalarında görebilmek mümkündür. Resim, mimari ve heykel de özellikle Batı’dan yararlanılma ihtiyacı söz konusudur. Bunda elbette ki Batı’nın plastik sanatta bizden daha ileride olması sebep olarak söylenebilir.

Otuz sekiz kapak fotoğrafının dışında derginin iç dizaynında da yüz elli civarı resim ve desenlerde mevcuttur. Burada öne çıkan ressamlar ise Nejad Kâzım Kayıhan, Faruk Geç,

İbrahim Ersaraç, Sait Maden ve Hüseyin Mumcu'dur. Hüseyin Mumcu'nun köy ve köylüyü temsil eden karikatürleri, Sait Maden'in desenleri, İbrahim Ersaraç, Faruk Geç ve Nejad Kâzım Kayıhan'da insan figürü ve portreleri yer almaktadır.

Sonuç olarak *İstanbul Sanat ve Edebiyat* dergisi ele aldığı konular, işlediği temalar olsun bu dönemin dikkate değer dergilerinden birisi olmuştur. Hem sosyal konularda hem Batı'dan yapılan çevirilerle hem de dönemin önde gelen yazarlarını kadrosunda bulundurması açısından dergicilik tarihimize ve Türk edebiyatına önemli katkılar sunmuştur. Sanat ve edebiyat dergisi olmasının yanı sıra tarih, sosyoloji, Türk-İslâm medeniyeti, eğitim, kültür, felsefe gibi konulara değinerek dergini fikrî altyapısı oluşturulmaya çalışılmıştır. Eski-yeni, Doğu-Batı sentezi içerisinde bir anlayış güdülerek, Batı'yı taklit etmektense kendi bağlarımızı koparmadan, tarihî ve manevi değerlerimize sahip çıkarak Batı'dan yararlanma hususuna gidilmiştir.

KAYNAKÇA

Akdeniz, S. (2010). “Asaf Halet Çelebi Şiirlerinde Ara Konumda Fantastik”, Bilkent Üniversitesi, Ekonomi ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Aydın Özer, E. (2014). *Orhan Veli’de Öykü, Sait Faik’te Şiir*, Türk Dili Dergisi, C.107, ss.143-150

Aytaş, G. (2003). *Ahmet Kutsi Tecer ve Tiyatro Edebiyatımıza Katkısı*, Ankara: G.Ü. Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi, C.23, S.2, ss.87-97.

Bahadıroğlu, D. *Cumhuriyet Dönemi ve Sonrasında Dergicilik*, <https://www.makaleler.com/cumhuriyet-donemi-ve-sonrasinda-dergicilik> (Çevrimiçi), 23 Kasım 2016

Baş, S. (2007). *Mustafa Necati Sepetçioğlu’nun Öykülerinde Nesne-İnsan İlişkisi*, Van: Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü.

Baysal, S. (2017). “Osmanlı Ricâlinin Biyografileri Hakkında Önemli Bir Kaynak: Malûmat Mecmuası ve Analitik Değerlendirilmesi”, Eskişehir Omasngazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Tarih Anabilim Dalı, Yakınçağ Tarihi Bilim Dalı.

Beşkurt, A. H. (2006). “Cumhuriyet Dönemi Sanat Dergilerinde Türk Devrimi (1931-1950), İstanbul Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Ana Bilim Dalı.

Bildirici, H. (2015), *Tanpınar Şiirinde Rüya*, Türk Dili Dergisi, S.761, ss.119-122.

Bilgin, B. (2008). *Mevlâna ve Dünya Kültürüne Etkisi*, Ankara: Erdem İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi, S.50, ss.28-50.

Birinci, N. (1986). *Prof. Dr. Mehmet Kaplan’ın Hayatı ve Eserleri*, İstanbul: Türk Edebiyatı, S. 149, ss.63-66.

Buğra, T. (2020). *Oğlumuz-Yarın Diye Bir Şey Yoktur*, İstanbul: İletişim Yayınları, ss.280.

Cavlaçoğlu Davulcu, A. (2017). “Zeki Ömer Defne’nin Şiirlerinin Türk Dili Açısından İncelenmesi (Ses Bilgisi-Yapı Bilgisi-Dizin)”, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü

Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Türk Dili Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Çağın, Ş. (2017). *Cahit Külebi'nin Şiirlerinde Su ve Susuzluk*, İzmir: Türk Dili Dergisi, Y.67, S.786, ss.73-82.

Çakıl, A. (2018). *Tanpınar ve Zaman Kırıntıları*, Academia.edu, S.14.

Çakır, Ö. (2007). *Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun Hikâyeleri Üzerine Genel Bir Değerlendirme*, Çanakkale: Erdem Dergisi, C.17, S.49, ss. 353-380

Çalışkan, A. *Ana Çizgileriyle Cumhuriyet Devri Türk Şiirine Teorik Bir Yaklaşım (1923-1960)*, Ordu: Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, C.3, S.10, ss.140-199

Çatal, B. (2013). “İkinci Dünya Savaşı Yıllarında Çıkan Yurt ve Dünya Dergisinde Ekonomi Tartışmaları”, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Tarih Ana Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Çetin Baycanlar, S. (2007). “Türk Edebiyatında 1951-1961 Yıllarında Edebî Eleştiri (Kültür-Sanat ve Edebiyat Dergileri)”, Çukurova Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Doktora Tezi.

Çetindağ, M. (2017). “Soyut Dergisinin Sistemik İndeksi 1-72. Sayılar”, Kırklareli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Çıkla, S. (2009). *Tanzimat'tan Günümüze Gazete-Edebiyat İlişkisi*, Erzincan: Türkbilig Dergisi, S.18, ss.34-63.

Durmuş, G. (2017). *Çınaraltı'nın Faaliyet Sahası*, Kafkas: Türkiyat Araştırmaları Dergisi, S.34, ss.92-115.

Durukan, Ş. (2018). *Şiirin Aynası Aynanın Hafızası*, Balıkesir: Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma Dergisi, C.19, S.41.

Eminoğlu, Ö. (2009). *Kaynağını Gelenekten Alan Hisarcılar*, İstanbul: Turkish Studies Dergisi, C.4, ss.1-2.

Erdem, Ö. (1995). “Sezai Karakoç Hayatı-Şiiri”, İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Erdiñç, A. (2013). “Mehmet Kaplan’ın Edebi Tahlil Metodu”, Gaziosmanpaşa Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Erken, B. (2010). “Gültek Akın’ın Hayatı, Eserleri ve Sanatı”, Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Türk Edebiyatı Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Fırat, H. (2010). *Sait Faik Abasıyanık’ın Dünyasında İki Zıt Kavram: Tembellik ve Çalışkanlık*, Muğla: Turkish Studies, S.5, ss.16.

Gezeroğlu, S. (2017). *Ahmet Hamdi Tanpınar’ın “Her Şey Yerli Yerinde” Adlı Şiirini Özdeşleyimci Kurama Göre Okuma*, S.2, ss.267-274.

Kap, E. (2013). “Cahit Külebi’nin Şiirlerinde Sosyal Problemler”, Doğu Akdeniz Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Öğretim ve Araştırma Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Karahan, A. (2020). *Manifestik Bir Metin Olarak “Radyo’da Hisar Saat”*, İstanbul: Kültür Araştırmaları Dergisi, S.5, ss.27-42.

Karapınar, H. (2013), “Cumhuriyet Dönemi Edebiyat ve Sanat Dergilerinde Şiir Kuramı ve Şiir Eleştirisi: 1950-1970”, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Karataş, T. (1998). *Doğu’nun Yedinci Oğlu Sezai Karakoç*, İstanbul: Kaknüs Yayınları, ss.205.

Karataş, T. (2009). *Tarık Buğra’nın Öyküleri ve Öykücülüğü*, Tokat: Bilig Dergisi, S.48, ss. 119-136.

Kerman, Z. (2003). *Mehmet Kaplan ve Tenkit*, Ankara: Hece Eleştirisi Özel Sayısı, S.629, ss.77-79.

Kerman, Z. *Mehmet Kaplan*, TDV İslam Araştırmaları Merkezi, <https://islamansiklopedisi.org.tr/kaplan-mehmet> (Çevrimiçi), 8 Kasım 2020.

Kıran, B. (2004). “Ahmet Hamdi Tanpınar’ın Eserlerinde Mitoloji”, Marmara Üniversitesi, Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Koç, E. (2019). *Türkiye’de Felsefe ve Fikir Dergileri (1849-1980)*, Ankara: Sosyal Bilimler Dergisi, C.6, S.33, ss.1-15.

Koncavar, A. (2010). *İletişim Açısından Modernist Bir Yazar: Franz Kafka ve İmgelem Dünyası*, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, C.17, S.17, ss.44-59.

Kurdakul, Ş. (1985). *Şairler ve Yazarlar Sözlüğü*, İstanbul: s.708; “İstanbul”, TDEA, V, 20-22.

Küçük, H. (1979). *Türk Milliyetçiliğinin Büyük Önderlerinden Prof. Dr. Mümtaz Turhan*, İstanbul.

Naci, Fethi (1990), *Sait Faik’in Hikâyeciliği*, İstanbul: Adam Yayınları.

Orhan Okay, M. *İstanbul*, TDV İslam Araştırmaları Merkezi, <https://islamansiklopedisi.org.tr/istanbul--dergi-atasoy> (Çevrimiçi), 19 Nisan 2020.

Öcal, Oğuz. (2018). *Zaman Kırıntıları Şiirinde Varlığı Tehdit Eden Unsur*, Kırıkkale: Dergipark, S.74, ss. 79-98.

Öner, H. ve Şen, C. (2017). *Türk Edebiyatında Yarım Kalan Bir Hamle: Celâleddin Ezine’nin Hamle Dergisi Üzerine Bir İnceleme*, Bartın: Ulakbilge Dergisi, C.5, S.12.

Özakupınar, Y. *Mümtaz Turhan*, TDV İslam Araştırmaları Merkezi, <https://islamansiklopedisi.org.tr/turhan-mumtaz> (Çevrimiçi), 20 Aralık 2020.

Özbalcı, M. (1992). *Cahit Külebi’nin Şiirlerinde Kadınlar ve Çocuklar*, Samsun: Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi, C.7, S.1, ss.174-202.

Özlük, N. *Tarık Buğra’nın Roman ve Hikâyelerinde Anadolu’da Ekonomik Durum*, Türkiyat Araştırmaları Dergisi, S.30, ss.130-149.

Şahin, V. (2015). *Sezai Karakoç’un Şiirlerinde Yaratıcı Değerler*, Nevşehir Hacı Bektaşî Üniversitesi, 1.Uluslararası Dil Eğitimi ve Öğretimi Sempozyumu.

Taban, K. (2019). “Franz Kafka’nın Dönüşüm ve Bir Köy Hekimi Öykülerinde Beden”, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Batı Dilleri ve Edebiyatları Anabilim Dalı, Alman Dili ve Edebiyatı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Tonga, N. (2007). *Aşkın Köşeli Halleri: Sezai Karakoç’un Köşe Şiirini Çözümleme Denemesi*, Ankara: Edebiyat Otağı, S.22, ss.1-7.

Tonga, N. (2012). *Asaf Hâlet Çelebi’nin Şiirlerinde Kunâla Adlı Şiirinin Anlam ve Ahenk Unsurları Ekseninde Tahlili*, Ankara: Gazi Türkiyat, S.11, ss.156-167.

Toprak, S. (2017). “Yönelişler Dergisinin Sistemik İndeksi ve İncelenmesi”, Kırklareli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Tükenmez, H. (2017). “Resimli Hikâye Dergisi Üzerine Bir İnceleme”, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Uçar, A. (2007). “1950’ler Türkiye’sinde Edebiyat Dergiciliği: Poetikalar ve Politikalar”, Bilkent Üniversitesi, Ekonomi ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Uçman, A. (2011). *Hatıralar Arasında Mehmet Kaplan*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü, Vefatının 25. Yılında Prof. Dr. Mehmet Kaplan’ı Anma Toplantısı.

Ulusoy Nalcıoğlu, B. (2005). *Tanzimat Dönemi Türk Gazeteciliği ve Türk Basının İlkleri*, İstanbul: İletişim Fakültesi, C.7, S.14, ss.253-267.

Ümütlü, S. (2019). *Asaf Halet Çelebi’nin Portresi ve Kunâlâ Şiirine Metinlerarası Bir Bakış*, Çorum: Bitlis Eren Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, C.8, S.1, ss.87-106.

Üstün, H. (2008). *Türkiye’de Gazete Dağıtımını Yaygınlaştırma Girişimleri (1930-1945)*, İstanbul: İletişim Fakültesi Dergisi, C.0, S.34, ss.107-126.

Üstünova, M. ve Çanaklı, L. A. (2004). *Tanpınar’da Sonsuzluk*, Bursa: Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi, C.5, S.7, ss.109-120.

Yapar Gonenç, A. (2007). *Türkiye’de Dergiciliğin Tarihsel Gelişimi*, İstanbul: İletişim Fakültesi Dergisi, C.0, S.29, ss.63-78.

Yaşar, H. (2012). *Sezai Karakoç’un İmge Evreni Bağlamında “Tut” Şiirinin İmgesel Çözümlemesi*, Siirt: Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, C.11, S.42, ss.264-275.

Yener, M. (2006). “Aile Dergisinin Edebî Metinler Bakımından İncelenmesi”, Uludağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi.

Yıldız, A. (2014). *Sezai Karakoç’un Şiirlerinde Tasavvuf*, İstanbul: Fatih Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, C.50, S.50, ss.97-112.

Yiğitbaş, M. (2012). *Her Lahzâ Bir Alev Gibi Hasreti Duyulan Kent Üsküp*, Kırşehir: Motif Akademi Halkbilimi Dergisi, C.5, S.9, ss145-159.

EKLER

EK 1

İSTANBUL EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİNDEN KAPAK ÖRNEKLERİ

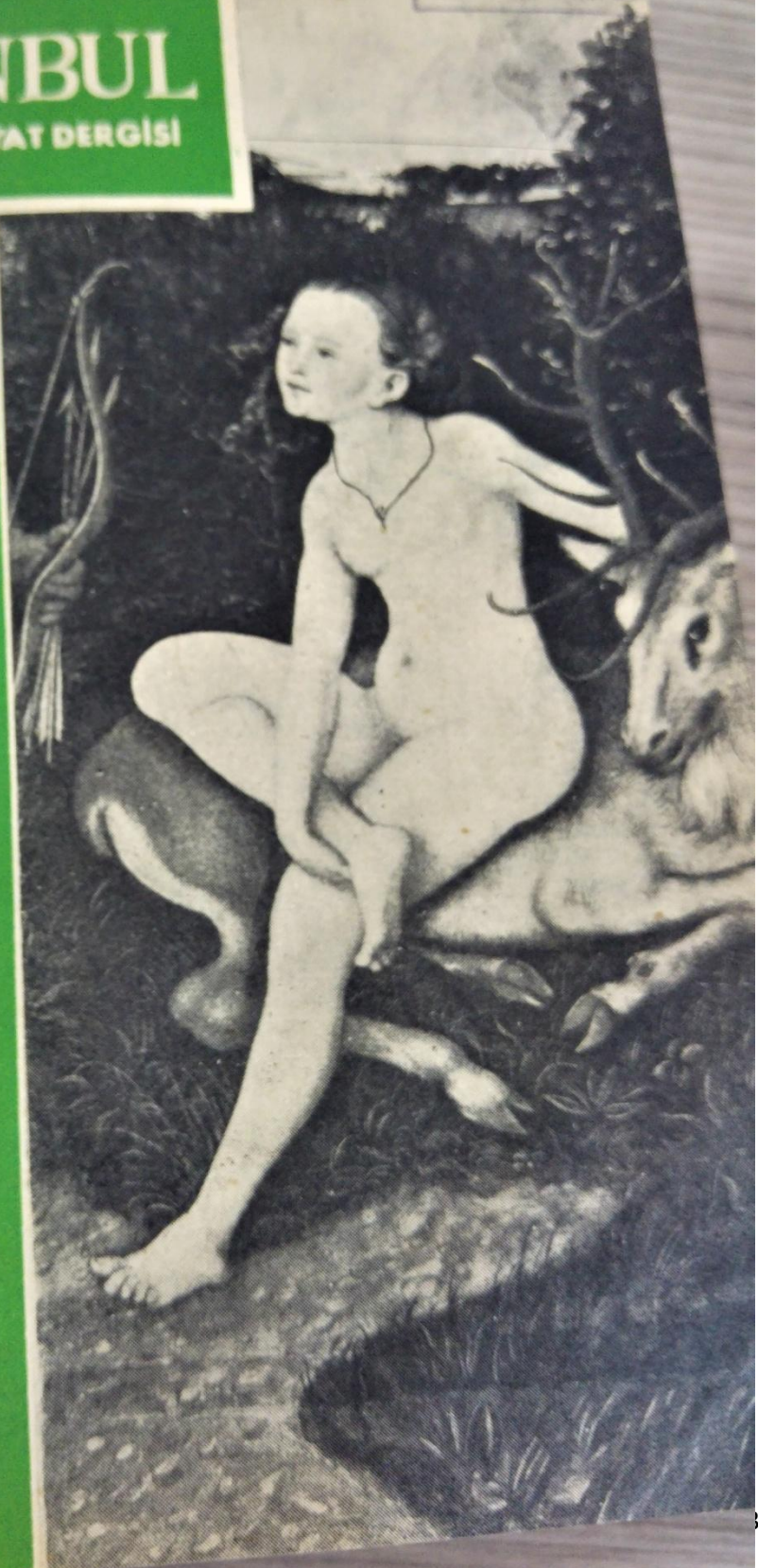
İSTANBUL

SANAT-EDEBİYAT DERGİSİ

Mehmed KAPLAN
Zeki Ömer DEFNE
A. Muhip DIRANAS
Karl JASPERS
Aydan GÜN
Cahid OKURER
André GIDE
Sait Kemal YETKİN
Feyzi HALICI
Asaf Hâlet ÇELEBİ
Nezihce ARAZ
Cahit TANYOLU
Evliyaoğlu GÖKHAN
Y. GASSET
Muzaffer AŞKIN
Ahmet KABAKLI
Hakkı Kâmil BEŞE
Adnan ARDAĞI
Tamer BAYBARS
Sadet TİMUR
Atilla ALPÖGE
Hâmit AKINLI
Faruk K. TİMURTAŞ
A. Avni ÖNEŞ

Sayı : 3 Ocak 1954
FİYATI : 50 KURUŞ

İSTANBUL

SANAT-EDEBİYAT DERGİSİ

Devlet Kütüphanesi

Cahid OKURER
André MALRAUX
Cahit KÜLEBİ
Mehmet DELİGÖNÜL
Hudous HUXLEY
Muzafer AŞKIN
Yılyaoğlu GÖKHAN
Mehmet KAPLAN
Adnan ARDAĞI
Faruk BUĞRA
Aydın GÜN
Faruk DEMİRTAŞ
Nureddin ÖZDEMİR
G. R. DESSİGNES
Mukbil KEREM
Nazım KURŞUNLU
Hâmit AKINLI
Ayhan DOĞAN
Turan ALPTEKİN
Claude MAURİAC
Bernard CURTIN
L. DOMANIÇ
ALAIN
Atâ TOKGÖZ
Dominique ROLİN

★

Sayı: 1 Kasım 1953

FİYATI: 50 KURUS

İSTANBUL

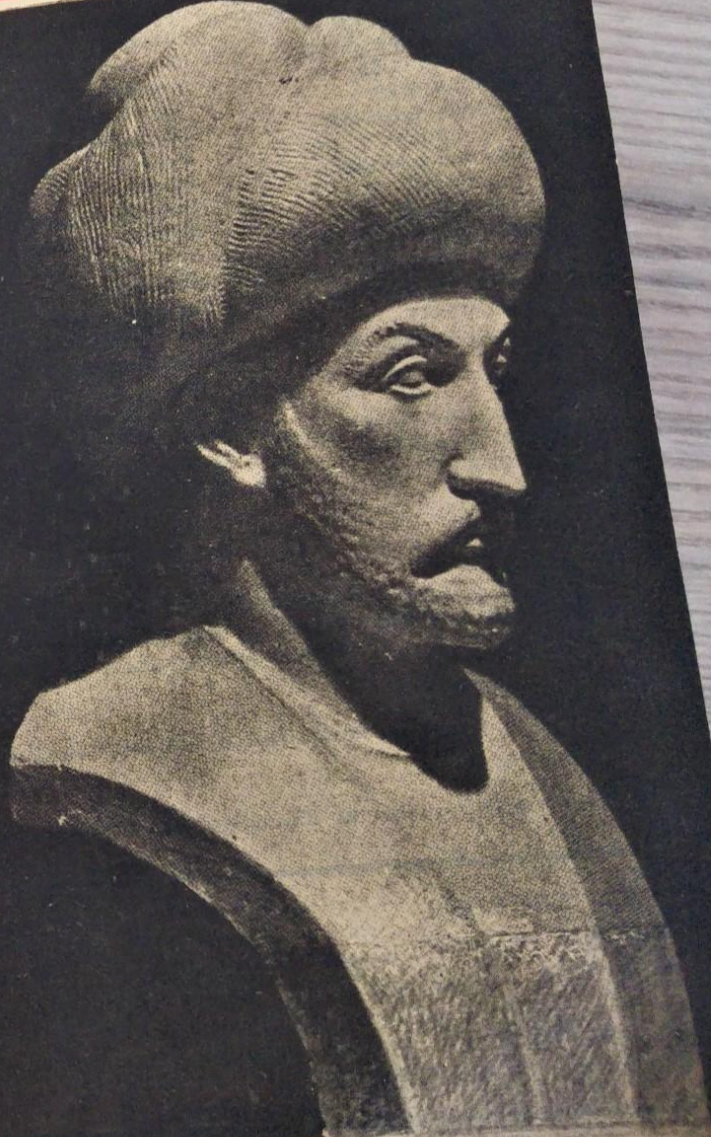
SANAT-EDEBİYAT DERGİSİ

Remzi Öğüz ARIK
Mumtaz TURHAN
KARAMAĞARALI Halûk
A. Kutsi TECER
Sait TEKELİ
Sedad ÇUMRALI
Cahid OKURER
İbrahim KAFESOĞLU
Zeki Ömer DEFNE
Mehmed KAPLAN
EVLYAOĞLU Gökhan
Peyami SAFA
Nureddin TOPÇU
H. Kâmil BEŞE
A. Hâlet ÇELEBİ
Adnan ARDAĞI
Taner BAYBARS
Aydın GÜN
Sâti ERİŞEN
Nezihce ARAZ
Fikret ÜRGÜP
Feyzi HALICI
Nejat K. KAYIHAN
İbrahim MİNNETOĞLU
Erten ÜÇER
Saadet TİMUR
Orhan KARAVELİ
Ertuğrul YAMANLAR
M. Necati SEPETÇİOĞLU
Faruk K. TİMURTAŞ
Orhan OKAY

SAYI:

7

MAYIS 1954

Bir Ayda Güzellik Kursu

Belki siz, bir sahne artisti, bir yıldız olmak istemiyorsunuzdur. Fakat:

Muhitinizde sevilen bir ev sahibi
İşinizde beğenilen bir memur
Mektepte aranılan bir arkadaş
Tuttuğu her işte başarı kazanan bir insan olmak istemez misiniz?
Zekânınızı artırmak
Kabiliyetlerinizi geliştirmek
Görünüşünüzü, tavırlarınızı ve giyiminizi düzeltmek ideallerinize ulaşmak elinizdedir!

Bunun için **1 AY DA GÜZELLİK KURSUNU OKUYUNUZ**

Resimli ve repertuarlı olan bu 160 sayfalık kitap 1 lira fiatla çıkıyor.

DARE

